

穿越时空

哑女

哑女的恋人

沁儿

www.yuanwen.co

穿越时空

哑女

哑女的恋

沁.儿

www.yuanwen.co

原文

Tác giả: Tần Nhi Người dịch: Nhikhoa Giới thiệu tác phẩm: Một sinh viên đại học vô tình lạc về cổ đại, nhập vào thân xác của một cô gái câm không thể nói chuyện, nhưng cô đã dựa vào sự chân thành cùng nỗ lực của bản thân để vượt qua muôn vàn khó khăn. Cô- một sinh viên của thế kỷ 21, chỉ vì một bữa ăn trưa của mấy chị em mà nửa đêm một mình đi lên tầng 5 kí túc xá để xem xét những chuyện ma quỷ trên thế gian này. Ma quỷ chẳng thấy đâu, ngược lại lại xảy ra một chuyện kỳ lạ. Khi cô đang đứng ở sau cửa đợi mấy cô bạn lên để dọa cho bọn họ sợ thì cửa bỗng nhiên lại tự mở ra, tưởng rằng thực sự có quỷ, không ngờ rằng trước cửa lại truyền đến một luồng ánh sáng cực mạnh, hút cô vào bên trong... Từ đó cô đến một triều đại không rõ tên tuổi, đây là triều đại gì chứ, y lại là người thế nào chứ, cô không hề biết... Cô chỉ biết từ khi cô đến đây thì đã biến thành một cô gái câm, hơn nữa lại càng ngày càng yêu thương y sâu sắc... Mời các bạn đón đọc, hi vọng các bạn sẽ thích tác phẩm này..

Cô gái câm (1)

" Nghe nói tầng 5 ký túc xá của chúng mình có ma đấy!" Bối Ngọc vừa gào vừa chạy vào trong phòng ký túc xá, cô gái này toàn thích nghe chuyện bát quái, nhưng mỗi lần nghe xong lại rất sợ hãi!

" Nghe ai nói vậy, bây giờ đang là buổi tối nha, đừng có dọa người đấy!" tiểu Nguyệt vừa sấy tóc vừa liếc xéo Bối Ngọc. Lừa cái gì không lừa, lại dám lừa chúng ta chuyện này chứ!

" Chính Ngọc Linh ở phòng 7 nói nha! Bạn ấy vừa đi lên tầng 5, không ngờ nhìn thấy một cô gái mặc toàn đồ trắng đang ngồi trên bàn khóc, kết quả là bị dọa cho chạy vội xuống đấy!" Bối Ngọc chạy vội vào trong phòng, túm vội cái chăn rồi chui vào giường Tuyết Y: " Tuyết Nhi này, hôm nay tớ ngủ cùng cậu được không!".

" Cậu chỉ toàn nghe người ta nói lung tung rồi bị dọa cho thành như vậy à!", Tuyết Y nhìn Bối Ngọc, cô bạn này lần nào cũng vậy! Cái gì cũng hiểu kỳ nhưng lại nhút nhát đến đáng thương!

" Chẳng lẽ cậu không sợ sao?", Bối Ngọc sớm đã chui vào trong chăn, chỉ thò cái đầu nhỏ ra hỏi. "Có gì đáng sợ chứ, chẳng phải cũng chỉ là ma thôi sao?", Tuyết Y đứng dậy, cầm lấy cái máy sấy của tiểu Nguyệt tự sấy tóc mình.

" Cậu đừng có lừa người ta, miêng thì nói không sợ, kỳ thực trong lòng đã sợ phát khiếp rồi đấy!"

" Không có đâu, chẳng bằng chúng ta đánh cược đi?", Tuyết Y thích thú nhìn Bối Ngọc: cô bạn này, bình thường rất nhỏ nhen, chỉ là mời đi uống nước cũng tìm lý do để từ chối. Lần này mình phải chinh cho cô nàng một trận mới được!

" Cược cái gì?"

" Thì cược thế này, tối nay 12h đêm tớ sẽ lên tầng 5, nếu tớ đi được thì ngày mai cậu phải mời cả nhà ăn cơm trưa, thế nào?"

" Mời mọi người ăn trưa à!", Bối Ngọc lí nhí nói: nhưng mình không tin 1 mình cậu dám đi lên đó đâu: " Được, cược thì cược, ai sợ ai chứ?"

" Là chính cậu nói đấy nhé!"

" Ủh!" Dù sao mình cũng không tin là cậu lại to gan lớn mật vậy!

" Được được, các chị em làm chứng cho tớ nha!", Tuyết Y cười cười hỏi lại mấy cô bạn gái.

" Không vấn đề! Cơm trưa ngày mai của chúng tớ đều nhờ cậu đấy, Tuyết Nhi!" có cơm trưa miễn phí để ăn ai lại bỏ qua chứ? Điều đó là quá bình thường thôi! Haha!

" Không vấn đề." Bối Ngọc lớn tiếng trả lời, có lẽ cô nàng nghĩ Tuyết Y không dám lên đó! Trong mắt Bối Ngọc, mặc dù bình thường Tuyết Y rất to gan, nhưng đây lại là chuyện liên quan đến ma quỷ mà, đứa con gái to gan đến mấy thì cũng phải sợ thôi!

12h đêm

" Mọi người ơi, dậy đi, tớ đi đấy!", Tuyết Y khoác thêm áo khoác, đi dép, sau khi chuẩn bị xong xuôi, Bối Ngọc của chúng ta lại nói: " Tuyết Y àh, cậu muốn đi thật àh? Cậu không sợ thật àh? Người ta nói không hoàn toàn là giả đâu!"

" Không sợ, có gì đáng sợ chứ, các chị em, đợi tớ về nha!", nói xong bèn mở cửa đi ra.

Nhẹ nhàng đẩy cửa tầng 5, Tuyết Y thò đầu vào trong: " Haha, để đảm bảo mọi người tin mình, mình phải chụp vài tấm ảnh đã." Nói xong liền rút điện thoại ra rồi chụp vài tấm hình.

" Sau đó gọi điện thoại!" Các chị em, bây giờ tớ đã ở trong rồi, chẳng có gì cả, các cậu có muốn lên xem không?"

" Không cần đâu, Tuyết Y, cậu nhanh xuống đi!"

" Lên thì lên, bữa trưa ngày mai không thể mời không được!", Bối Ngọc mặc thêm áo khoác, kéo tất cả mọi người dậy, bắt mọi người cùng đi với cô ấy. Mấy cô gái không thể chịu nổi cái loa phóng thanh của Bối Ngọc, thế là từng người từng người đều miễn cưỡng mặc thêm áo rồi theo Bối Ngọc đi lên. Mặc dù bọn họ người đông, nhưng lại là chuyện ma quỷ, bọn họ cho dù người đông nhưng cũng không thể nắm bắt được những thứ lợi hại như vậy được.

Cô gái câm (2)

" Mấy cô nàng này, tại sao gan lại nhỏ vậy chứ! Mình đã lên đến đây rồi, bảo tất cả cùng lên mà cũng chậm chạp vậy

nữa!", Tuyết Y nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, đảo con mắt xuống dưới: nắp sau cánh cửa kia dọa bọn họ một chút! Hắc hắc! Vừa nghĩ vừa không quên cười trộm vài tiếng!

Lại đợi thêm một lúc nữa: mấy cô nàng kia sao vẫn chưa lên vậy, chẳng lẽ không dám lên àh! Hay là mình cứ xuống trước vậy!

Đúng lúc Tuyết Y định chạm tay vào cánh cửa thì cánh cửa đột nhiên tự mở ra: "Thật sự có ma sao? Thế này thì thảm quá!", co tay lại, lo lắng đứng sau cánh cửa, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang chậm chậm mở ra. Tuyết Y chẳng nhìn thấy gì phía sau cánh cửa cả, ngay cả cái hành lang trước đó cũng không còn ở đấy luôn: chuyện này là sao vậy nhỉ? Lối này thông đến đâu vậy?

Tiến lên vài bước, tay nhẹ thò qua cánh cửa, đúng lúc chân vừa bước qua ngưỡng cửa thì cánh cửa trước mặt bỗng phát ra một luồng sáng cực mạnh, soi vào mắt Tuyết Y đến phát đau, sau đó có một lực rất mạnh kéo Tuyết Y vào trong: "Aaaaaaa!", Tuyết Y gào to lên, thế này là định đưa mình đến đâu đây?

"Có phải tiếng hét của Tuyết Y không?" Tiểu Nguyệt nhìn mấy cô bạn gái, bất an hỏi!

"Có vẻ như...", Bối Ngọc bất an nhìn mọi người, nếu Tuyết Y có chuyện gì thì mình thảm rồi.

"Có ma!", Ngọc Bình gào to chạy xuống dưới, mọi người cũng theo cô chạy xuống theo: "Đợi tớ với, đợi tớ với!", trong hành lang hiện giờ chỉ còn truyền đến âm thanh sợ hãi của mấy cô gái!

"Lân này thảm rồi, làm sao bây giờ? Không biết Tuyết Y thế nào rồi?", đợi khi về đến phòng, tất cả mọi người đều tụ tập trên giường, không biết làm thế nào để cứu Tuyết Y.

"Trước tiên thông báo cho cô Hạ đã!", Tiểu Nguyệt cầm điện thoại lên gọi cho cô: "Alo, cô ơi, Tuyết Y có chuyện rồi! Cô mau đến ký túc xá của bọn em đi!"

Sau đó vài phút, cô Hạ với vài thầy giáo cùng đến, bọn họ cùng lên tầng 5. Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tuyết Y nằm bất động dưới đất: "Tuyết Y, Tuyết Y, em sao vậy, tỉnh lại đi!" Cô giáo lắc nhẹ người Tuyết Y, nhưng một chút phản ứng của Tuyết Y cũng không có.

"Nhanh đưa đến bệnh viện!", một thầy giáo khác bế Tuyết Y đang nằm dưới đất lên vội vàng chạy xuống dưới, vừa chạy vừa hô: "Nhanh gọi xe cứu thương! Nhanh lên!"

Ngày thứ 2.

"Tuyết Y chết rồi!", cô giáo nhìn mấy cô học trò, kỳ thật trong lòng cô cũng thấy rờn rợn, vì nghe nói bệnh viện không tìm ra được nguyên nhân cái chết của Tuyết Y!

"Cô ơi..", mọi người vẫn còn muốn nói gì đó nhưng lại bị cô giáo chặn lại: "Được rồi, mọi người không cần nói gì nữa!", cô giáo quay người trở về ký túc xá!

"Sau này các em không được lên tầng 5 nữa!", khi đi đến cửa, cô giáo đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền quay người lại nói với mấy cô học trò: "Còn nữa, chuyện của Tuyết Y từ nay về sau không được nhắc lại nữa!"

Từ đó, trên lối vào tầng 5 có dán một tờ giấy, bên trên viết: Cấm địa của trường học! Còn có cả con dấu của Hiệu trưởng nữa.

Cô gái câm (3)

"Tĩnh rồi, tĩnh rồi, cô gái câm tỉnh rồi!", tiếng nói của một cô gái truyền đến tai Tuyết Y: 'Tiếng nói này có vẻ trước giờ mình chưa từng nghe thấy!', hướng con mắt sang nơi phát ra âm thanh: ??? Bọn họ đang làm gì vậy nhỉ? Đồng phim àh!"

"Cuối cùng đã tỉnh rồi!"

"Cô câm àh, cuối cùng cũng tỉnh rồi!", lại là cô gái đầu tiên nói.

'Cô ta đang nói chuyện với mình sao? Thật kỳ quặc, làm gì mà gọi người ta là cô câm!', Tuyết Y đảo mắt nhìn bốn phía: 'Các người là ai?', vừa muốn mở miệng để hỏi chuyện gì xảy ra, mới phát hiện bản thân không thể phát ra bất kỳ một âm thanh nào: 'Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?', Tuyết Y lo lắng ngồi bật dậy, tay cấu véo vào cổ mình! Tại sao lại không có âm thanh gì vậy, chuyện này là thế nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn thấy Tuyết Y tự cấu véo vào cổ mình có vẻ rất kích động, cô gái bên cạnh vội vàng đến bên cạnh ngăn lại: "Cô câm àh, sao vậy? Cô bị sao vậy?" 'Cô là ai?' Tay chỉ vào cô gái trước mặt.

"Tôi là tiểu Thanh đây! Cô câm rốt cuộc là bị sao vậy?", cô gái câm có phải là bị nước làm hỏng não rồi không, tại sao tỉnh lại là liền kỳ quặc vậy? Tiểu Thanh khó hiểu nhìn Tuyết Y. Lao ra khỏi giường, đến giường cũng chẳng thêm đi, liền cứ như vậy mà chạy ra khỏi phòng: 'Chuyện này, chuyện này sao có thể?', tất cả mọi vật ở trước mắt cứ giống như đang xem trên TV vậy, người đi qua đi lại đều mặc cổ trang, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?

"Cô câm, chạy đi đâu đấy?" Tiểu Thanh ở phía sau không ngừng gọi lớn. Nhưng Tuyết Y nào có còn nghe thấy tiếng cô ta gọi, cứ nhắc chân hướng về trước mà chạy: 'Rốt cuộc đây là chỗ nào vậy, có ai có thể nói cho tôi biết không, tại sao tôi lại đến nơi này, còn nữa, tại sao tôi lại không thể nói chuyện được vậy?'

Vừa chạy vừa nghĩ đến tất cả những thứ không thể tưởng tượng được trước mắt, lại quên mất bản thân hiện đang mặc váy của người cổ đại, chân không cẩn thận đạp lên gấu váy, thân thể không thể điều khiển được mà ngã ra mặt đất! Tại sao, tại sao tôi lại ở đây?', tay không ngừng cào trên mặt đất, rốt cuộc có ai có thể đến nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra

không?

"Người là thị nữ của thị thiếp nào, sao có thể dám không có quy củ gì mà chạy loạn khắp phủ vậy?", một lão đầu bốn năm chục tuổi đứng trước mặt chỉ tay vào Tuyết Y đang nằm trên mặt đất, trong mắt đầy lửa giận: 'Cái mạng này chắc không muốn giữ nữa rồi!'

Tuyết Y ngẩng ra, ngẩng đầu lên, nhìn vào người trước mặt: 'Không nhận ra, không biết, vẫn là người mà mình không quen, mình nên làm gì bây giờ?', cô cúi đầu nằm xuống đất.

"Thị nữ to gan không hiểu quy củ như vậy, còn không mau đứng dậy.", Lão đầu nói xong liền đưa tay ra kéo Tuyết Y đang nằm dưới đất đứng dậy: 'Người đâu, tổng cổ nó ra khỏi phủ'

"Rồi!", hai gia đình đứng bên cạnh nghe thấy tiếng của lão đầu liền lập tức đến kéo Tuyết Y ra ngoài.

"Lưu quản gia tha mạng!", lúc này Tiểu Thanh mới chạy đến, liền quỳ ngay xuống, đập mạnh đầu xuống đất: "Cô ấy bị câm, không thể nói chuyện được, không phải cố ý không trả lời quản gia đâu, vì vậy xin quản gia tha cho cô ấy!"

"Bị câm à!", nam tử ngồi trên cái bàn cách đó không xa rớt cuộc cũng đứng lên, đây là âm thanh thế nào nhỉ, Tuyết Y ngẩng ra ngẩng mặt lên nhìn chủ nhân của âm thanh vừa phát ra: vậy xung quanh y có 7,8 cô gái, ai cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy, còn y thì một thân bạch y, đôi lông mày đen sậm, trong đôi mắt đen dường như mang theo vẻ lạnh lùng đến bất tận, sống mũi thẳng như của Lưu Đức Hoa vậy.

Cô gái câm (4)

"To gan, ai cho phép ngươi nhìn Thành chủ như vậy!", quản gia đưa tay giáng cho Tuyết Y một bạt tai: 'Nữ nhân đáng chết này, cố ý làm y mất mạng hay sao?', sau khi tát Tuyết Y, Lưu quản gia cúi đầu xuống đến mức không thể thấp hơn được, hai tay không ngừng run rẩy, nếu như Thành chủ trách tội, thì bản thân ta đâu có 10 cái mạng cũng không đủ à?'

Bỗng nhiên phải nhận một cái bạt tai như trời giáng, Tuyết Y không chịu nổi, thân thể liền ngã ra đất.

Ôm lấy khuôn mặt bỏng rát, Tuyết Y không hiểu nhìn chằm chằm vào vị quản gia trước mặt: 'Chẳng phải không biết không có tội sao? Ta làm sao biết được y là ai chứ, tại sao lại đánh ta.', cô ủy khuất đến cùng cực rồi trào lên: 'Rốt cuộc mình nên làm thế nào đây? Thành chủ, thị nữ, thị thiếp, quản gia, không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là mình đã xuyên không đến cổ đại rồi, mà lại là cổ đại có một chủ nhân đáng sợ nữa, rốt cuộc mình nên làm thế nào đây?'

Khuôn mặt bị người ta nâng lên, là y, cái người

được gọi là Thành chủ: "Đêm nay cô ta thị tắm!", nói xong liền đi qua.

Những cô gái bên cạnh y vừa rồi ai cũng đều nhìn Tuyết Y một cách ác ý: "Không phải chỉ là một hạ nhân thôi sao? Vậy mà cũng có cơ hội hầu hạ Thành chủ của chúng ta."

"Hừm!"

"Còn không mau đưa tiểu thư đi tắm rửa.", quản gia quát Tiểu Thanh một tiếng. Sau đó lại xoay người cúi đầu hướng Tuyết Y nói: "Tiểu thư, mời sớm về tắm rửa, tối nô tài sẽ cho người đến đón tiểu thư."

Tuyết Y vốn vẫn đang chìm trong ủy khuất nên căn bản không nghe thấy những người trước mặt đang nói gì. Cái gì mà thị tắm à, cái gì mà tiểu thư à, tất cả những cái mà cô đang nghe thấy đều là hư không hết.

"Cô câm à, lần này chúng ta có thể có cơ hội rồi!", Tiểu Thanh một bên đỡ Tuyết Y, một bên vui mừng nhìn Tuyết Y: 'Mặc dù lần này cô câm bị Dung Phi đẩy xuống ao, nhưng lại nhờ đó mà có cơ hội tiếp cận Thành chủ, thời khắc báo thù cuối cùng cũng đến rồi!'

Tuyết Y căn bản vẫn không nghe thấy Tiểu Thanh nói gì, cô vẫn đang ngơ ngẩn!

Sau khi tắm rửa xong, buổi tối Lưu quản gia mang theo vài người, kiêu kiêu đến trước phòng Tuyết Y, từ buổi chiều sau khi nghe thấy Thành chủ nói buổi tối Tuyết Y thị tắm, quản gia đã lập tức đổi cho cô một căn phòng khác, còn Tiểu Thanh cũng trở thành thị nữ của cô.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa nhẹ: "Không biết tiểu thư chuẩn bị đã xong chưa vậy?"

Nhẹ nhàng mở cửa, tiểu Thanh cười nghênh tiếp: "Lưu quản gia, làm ông phải đợi lâu rồi, tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi!"

Xoay người lại, tiểu Thanh đỡ Tuyết Y ra: lúc này cô một thân y phục màu hồng phấn, trên tóc cài vài con bướm, cũng là màu hồng phấn, cô không trang điểm quá nhiều, chỉ có vài con bướm, tóc sau đầu cũng nhẹ nhàng thả xuống.

Tuyết Y sau khi ra đến cửa phòng mới đột nhiên tỉnh lại, nhìn tiểu Thanh, trên mặt hiện lên sự ngơ ngác, bây giờ tôi phải đi đâu vậy? Cô chỉ tay vào mình rồi lại chỉ tay vào cái kiêu ở trước cửa.

Tiểu Thanh có vẻ hiểu ý cô, nhẹ nhàng nói: "Cô câm yên tâm đi, lần này là đi đến phòng của Thành chủ!", Tiểu Thanh nhẹ nhàng đưa cô vào trong kiêu.

'Phòng của Thành chủ, đến đó làm gì chứ?', Tuyết Y ngồi trong kiêu vẫn nghĩ không ra.

"Vậy tiểu thư lại phiền Lưu quản gia chăm sóc rồi, tiểu Thanh xin đa tạ quản gia trước."

"Tiểu Thanh không cần nói vậy, vậy chúng tôi đi trước."

"Lưu quản gia mời thông thả!"

Kiêu được nâng lên khỏi mặt đất, dần dần đi xa: 'Cô câm ơi, đến chỗ Thành chủ rồi tất cả đ

ều phải dựa vào bản thân cô thôi! Ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy!"

Cô gái câm (5)

Kiểu dừng lại ở một nơi gọi là "Huân Tuyết Các", quán gia mở kiểu, cười cười nhìn Tuyết Y ở trong kiệu: "Tiểu thư, đã đến phòng của Thành chủ rồi, mời tiểu thư xuống kiệu!"

Xuống kiệu, Tuyết Y nhìn quán gia: 'Rốt cuộc đưa tôi đến đây làm gì?' Tuyết Y ra đầu cả nửa ngày mà Lưu quán gia vẫn không hiểu cô đang ra đầu cái gì nữa?

"Tiểu thư, mời vào trong trước, nếu không Thành chủ mà trách tội xuống thì cái mạng nhỏ này không giữ

được mất!", chính là nhìn không hiểu cô đang ra đầu cái gì, ra đầu nhiều vậy mà vẫn không hiểu ah, sớm biết vậy đã đem theo nha đầu tiểu Thanh đến rồi, đỡ phải phiền phức như vậy! Lưu quán gia âm thầm suy nghĩ!

Bày ra một cái nhìn vô vọng, Tuyết Y nhắc chân bước vào trong phòng: 'Ông ta không hiểu rồi, thôi bỏ đi, tự mình vào không phải là biết rồi sao.'

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại. Tuyết Y không hiểu nhìn vào cánh cửa, lại nhìn vào trong phòng, cứ thế bất tri bất giác bước về phía trước, tất cả đồ vật trong phòng được bài trí hết sức xa hoa. Người sống trong căn phòng này hẳn có thân phận rất cao quý đây? Họ định đưa mình đến gặp ai vậy? Cô nhẹ nhàng đi đến, ngồi xuống ghế: 'Khát quá đi!', rót 1 chén trà ra uống. Không cần biết là gặp ai, chẳng phải cũng chỉ là một con người sao? Bây giờ kể cả có là Thủ tướng đến mình cũng chẳng buồn quan tâm nữa!

Nếu đến thật, thì thế giới này đúng là có ma rồi!'

Uống trà xong, cảm thấy rất buồn ngủ, nhắc thân thể lười biếng lên, Tuyết Y nhìn thấy cái giường sao mà cảm dỗ vậy, cười nhẹ, đi lại phía cái giường, nhẹ nhàng vồ lên giường mấy cái! Mềm vậy, ngủ ở đây nhất định rất thoải mái nha!' Tháo giày ra nằm xuống giường, rồi bất tri bất giác đi vào giấc ngủ.

Cửa bị mở ra, một người đi vào, nhìn thấy trên giường có người đang say ngủ, y không dám tin, người mà y cho thị tâm lại dám không đợi y về mà tự đi ngủ trước.

Đi đến bên bàn, rót một cốc trà, uống xong, y cũng không đánh thức cô, chỉ một mình ngồi đó uống trà.

Thời gian trôi qua rất lâu cũng không thấy cô tỉnh dậy, thật là bức mình mà, 'Nữ nhân này, không ngờ lại dám ngủ, vẫn chưa chịu tỉnh dậy nữa!', Y uống hết cả một bình trà rồi đi đến bên giường: "Còn chưa tỉnh dậy cho bản vương!"

Nghe thấy âm thanh truyền vào tai, thân thể người trên giường không ngừng run rẩy lên, mở mắt ra, ngơ ngác nhìn vào người trước mặt: 'Người muốn làm gì?' cô cố gắng muốn phát ra âm thanh, nhưng vẫn không thể nói được câu nào.

"Ai cho phép ngươi ngủ?", ngồi xuống cạnh giường, y nâng khuôn mặt cô lên.

Cô chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu: 'Y thật dữ tợn!'

"Cút xuống!", tay dùng chút lực đã làm cho người trên giường ngã lăn xuống đất. Bản thân y lại nằm xuống giường: "Quản gia, gọi Tử Vân đến."

"Vâng!" Quản gia ở bên ngoài cửa ứng lên một tiếng.

Tuyết Y ngơ ngác đứng dậy, nhẹ nhàng xoa xoa tay: 'Bị bệnh àh, muốn người ta xuống chẳng phải chỉ cần nói thôi sao, làm gì mà phải đẩy chứ.'

Đi đến bên cửa, thò tay ra nhẹ nhàng mở cửa.

"Ai cho ngươi đi?", thanh âm từ trên giường lại truyền đến.

Không cho ta ngủ ở đây, thì ta đương nhiên phải đi tìm nơi khác để ngủ rồi, chẳng phải là hỏi thừa sao? Ta, Dao Tuyết Y là ai chứ, lại không phải là người có da mặt dày, ngươi là Thành chủ, đây là địa bàn của ngươi, ta có trốn cũng không được phải không? Không thèm để ý người phía sau, cô tiếp tục bước ra ngoài.

"Qua đây cho ta!", người trên giường cuối cùng bị làm phát điên lên rồi.

Có vẻ như cảm nhận thấy cơn thịnh nộ của người nằm trên giường, Tuyết Y nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn người đang n

ằm trên giường. Y chỉ nhắm chặt 2 mắt.

Cô gái câm (6)

Nhìn người trước mặt, đến một Tuyết Y có tính tình tốt như vậy mà trong lòng cũng có chút bức tức, cô đưa tay ra đẩy đẩy người trên giường. Nếu y còn tiếp tục không để ý chính mình, thì mình đi thôi, quan tâm y nhiều làm gì.

Người nằm trên giường không nghĩ đ

ến là cô lại dám đẩy y như thế, y mở trừng mắt ra, đưa tay ra kéo cô xuống, nằm đè lên người cô. Sau đó nhìn cô, cô ta thật sự rất đ

ặc biệt!

Bị một người đàn ông to lớn như vậy nằm đè lên người, đối với Tuyết Y đây là lần đầu tiên, hai con mắt mở to nhìn chằm chằm vào người nằm trên: y muốn làm gì đây!

Những cái hôn dữ dội rơi xuống trên môi cô, cô sớm đã quen tránh né, đầu óc trống không. Nhìn người có phản ứng chậm chạp kia, khóe miệng y hiện lên một nụ cười mê người. Hôn lên môi cô rồi dần dần hướng xuống dưới, xuống cổ....

"Nữ nhân đáng chết, ngươi làm gì vậy?", người bị đẩy ra giận dữ nhìn nữ nhân ở dưới.

"Cút đi cho ta!", Tuyết Y không thể nói ra lời, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực đẩy người đang đè trên người mình ra.

Nhìn cô cự tuyệt chính mình như thế, y giận dữ khóa chặt hai tay của cô, từ trước đến giờ, nữ nhân đều cam tâm tình nguyện đến với ta, nhưng ngươi lại dám cự tuyệt bổn vương:"Ngoan ngoan một chút cho ta.", trong chớp mắt những cái hôn lại điên cuồng rơi xuống. Lần này là những nụ hôn bá

đ

ạo, từ trước đến giờ chưa có ai dám cự tuyệt ta, cũng sẽ không có chuyện đó xảy ra!

Tuyết Y sợ hãi chỉ có thể chống đỡ, cô lắc đầu:"Nếu không thả ra, ta thật sự sẽ nổi giận đấy!", trong mắt cô nổi lên đầy lửa giận, hồ không ra oai lại tưởng ta là con mèo bệnh àh!

Nhưng y lại càng thích thú mà hôn tiếp, 1 tay khóa cô lại, 1 tay cời y phục của cô.

Đúng lúc Tuyết Y tuyệt vọng, thì ngoài cửa truyền đến một âm thanh:

"Thành chủ, Từ Vân đến rồi àh!", từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lưu quản gia.

"Đứng đợi ngoài cửa.", người nằm trên tức giận gầm lên một tiếng. Đáng chết, dám đến phá chuyện tốt của ta!

"Cút xuống cho ta!" không ngờ người nằm bên dưới lấy khí lực ở đâu, đẩy y một cái lùi về sau giường, cô nhân cơ hội nhanh chóng tụt xuống khỏi giường, nhặt quần áo ở dưới đất lên, kéo cửa, chạy ra ngoài.

"Bắt lại!", khi quản gia nghe thấy câu nói này có vài phần không dám tin, nhưng đây là mệnh lệnh của Thành chủ nha, quản gia liền tóm chặt lấy Tuyết Y đang chạy ra ngoài.

"Khởi bẩm Thành chủ, người đã bị bắt lại, nên xử lý thế nào àh?"

"Mang vào đây cho ta.", quản gia kéo Tuyết Y vào trong phòng.

"Ngươi ra ngoài!", không biết từ lúc nào y đã ngồi ngay trên ghế rồi.

"Vâng!", khi quản gia nghe thấy y cho lão ra ngoài, cuối cùng lão cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

"Ngươi qua đây cho ta!", hai mắt y đầy tức giận nhìn Tuyết Y. Nhưng Tuyết Y nào còn dám đến gần y nữa, cứ đứng chôn chân tại chỗ không biết phải làm thế nào: "Còn không qua đây!"

Tuyết Y đứng bên cửa chỉ còn biết lắc đầu, tay ôm bộ y phục còn không ngừng run rẩy.

"Lập tức qua đây cho ta!", đây là một thanh âm không dễ gờp phản kháng được.

Tuyết Y chậm chậm đi đến bên cạnh y, y đứng lên, nâng cằm cô lên, tay nhẹ nhàng dùng lực: "Ngươi ở lại đây cho ta! Sau này mỗi ngày đều phải đến!", sau đó rút tay về, đi đến bên giường.

"Từ Vân vào đây!"

Từ Vân trong lúc kinh hãi nghe thấy Thành chủ gọi tên mình thần trí mới quay về, rụt rè đi vào, hướng đến bên giường. Còn Tuyết Y chỉ đứng một bên đến chuyển động một cái cũng không dám động.

Chỉ một lúc sau, y phục của cô gái kia đã bị cởi hết ra, nhìn y phục dưới mặt đất, Tuyết Y bịt chặt hai tai, nhắm chặt hai mắt trốn trong một góc.

Không biết từ lúc nào, bản thân nằm trong góc mà ngủ luôn.

Cô gái câm(7)

Buổi sáng ngày thứ 2, người trên giường vừa tỉnh dậy, Từ Vân kéo rèm đứng dậy, sau đó tìm y phục của Thành chủ đưa cho y mặc

"Cô gái câm kia đâu?", đột nhiên nhớ đến Tuyết Y đêm hôm trước, nhìn xuống bên bàn, không thấy cô đâu, trong lòng một cỗ lửa giận bùng bùng dâng lên.

"Từ Vân không biết, cũng không nghe thấy tiếng cô ta mở cửa

đi ra ngoài." Từ Vân đứng bên cạnh run rẩy trả lời. Tay cầm y phục cũng không ngừng run lên.

"Người đâu!", hướng ra ngoài cửa gầm lên một tiếng:"Mau vào đây cho ta."

"Bang!", Sau cửa phát ra âm thanh, không ai biết có chuyện gì xảy ra! Quản ra bước vào phòng, không thể tưởng tượng đ

ược nhìn vào phía sau cửa, cứ cho rằng vừa nãy mình nghe nhầm, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Tuyết Y đang ôm đầu đứng dậy.

"Người qua đây cho ta!", Thành chủ nói với Tuyết Y: "Nữ nhân ngọc ngà này không phải cả một đêm đều ngủ ở đây chứ!"

Tuyết Y vẫn đang ôm đầu ngơ ngác ngẩng lên nhìn y: "Minh lại làm sai chuyện gì chẳng? Không có mà! Đau chết tôi rồi!"

"Còn không mau đến đây.", nhìn thấy Tuyết Y một bước cũng không di chuyển, người ngồi trên giường lửa giận không hiểu vì sao lại bùng bùng nổi lên: "Hai người các người đi ra ngoài cho ta!"

"Vâng!", Tử Văn cầm y phục theo sau quản gia vội bước ra ngoài, chỉ sợ còn ở trong đó một lúc thì tính mạng cũng không giữ

được, cần biết Thành chủ của họ nổi tiếng tàn bạo ah!

Nhìn thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài rồi, Tuyết Y lại càng sợ hơn, tên Thành chủ này là người thế nào cô chẳng biết chút gì, bản thân đối với nơi này cũng thấy không thân thuộc, rốt cuộc mình nên làm thế nào mới tốt đây?

"Người qua đây!", lại gầm lên lần nữa, Tuyết Y ở sau cửa thân thể bỗng run lên, từ từ đi đến bên y! Đi đến bên giường thì dừng lại, trong hốc mắt đã ngập đầy nước: "Mình đâu có làm sai chuyện gì, chỉ vì không cẩn thận mà xuyên không đến đây thôi mà, làm gì mà cứ nổi xung với mình vậy?"

Nhìn thấy cô sợ mình như vậy, trong lòng y có vài phần không nhẫn tâm: "Ta làm cho người khác khó lại gần vậy sao? Làm cho người khác sợ hãi vậy sao?" Cứ nghĩ mãi, tay y không ngờ lại bất tri bất giác đưa ra, nhẹ nhàng kéo Tuyết Y lại ngồi bên cạnh y.

'Chuyện gì vậy?', Tuyết Y còn chưa phản ứng kịp chỉ ngây mặt ra, người này vừa rồi còn dữ tợn vậy, bây giờ lại làm sao vậy nhỉ? Nhìn nét dịu dàng trên khuôn mặt y, trong lòng cô lại cảm thấy sao mà ngọt ngào vậy! M

ặc

dù trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn, có phải vì sự quan tâm của y với mình không? Hay là vì sao....

Cô gái cảm (8)

Có thể vì y làm cho bản thân thấy tin tưởng, rõ ràng cảm thấy thoải mái, nhưng không ngờ lại cứ thế ngất đi trong lòng y.

"Người làm sao vậy?", nhìn thấy cô không biết nguyên nhân vì sao mà ngất đi, y không ngờ lại có vài phần lo lắng: "Mình làm sao vậy nhỉ, cô ta chỉ là một cô gái cảm, chỉ là một hạ nhân, mình sao phải căng thẳng vậy chứ!". Đặt cô nằm xuống giường, nhìn khuôn mặt đ

ang mang nét cười của cô, y không ngờ cũng cười: "Có lẽ là vì quá mệt thôi, người cứ nghỉ ngơi đi nhé!", đắp chăn cho cô xong, y cất bước đi ra ngoài.

"Đợi khi cô ta tỉnh thì đưa về!", nói với quản gia xong, y không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

"Bây giờ lại là chuyện gì đây!", quản gia gãi đầu không hiểu nhìn theo bóng lưng đang đi xa dần của Thành chủ, chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu.

Buổi tối.

"Bối Ngọc, Tiểu Nguyệt, các cậu mau tới cứu mình đi...", Tuyết Y ở trên tầng 5 ký túc xá không ngừng hướng ra ngoài kêu cứu mấy cô bạn cùng phòng, nhưng bọn họ chẳng ai để ý đến cô, chỉ đứng đó mỉm cười, nhẹ nhàng vẫy tay chào cô.

"Tại sao không có ai muốn cứu mình vậy, tại sao, chúng mình không phải là bạn tốt ư? Chúng mình từ nhỏ đến

lớn đều là bạn tốt chơi cùng nhau mà, tại sao các cậu không ai muốn để ý

đến mình vậy? Tại sao?", Tuyết Y chạy về phía bọn họ, nhưng càng chạy thì lại càng xa. Thật sự không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra!

"Người không được đi!", có một thanh âm từ phía sau truyền đến, chủ nhân của thanh âm ấy còn kéo cả tay của mình nữa.

"Là người!", Tuyết Y nhìn người vừa đến, không ngờ đó lại chính là người được gọi là Thành chủ. Ngay cả bản thân cô cũng có điểm không thể tin được, vì sao y lại ở đây, ở đây không phải là ký túc xá của trường sao?

"Ừh, là ta, người đừng đi, ở lại đây có được không?", trong mắt y ngập tràn nỗi buồn đau, và bất lực, cũng giống như bản thân mình hiện giờ vậy!

"Nhưng tôi không muốn ở lại đây, tất cả mọi thứ ở đây tôi đều không quen biết, người ở đây cũng đáng sợ nữa." Tuyết Y nhìn y đang đứng trước mặt, trong lòng lại có chút gì không muốn từ bỏ, mình không phải mới chỉ đến đây có một ngày thôi sao, tại sao lại có cảm giác như thế với y nhỉ, còn nữa, y đối với mình lại rất dữ tợn nữa đúng không? Tại sao mình lại không muốn từ bỏ y vậy? "Không muốn, tôi muốn về nhà!"

"Người không được đi!" y bỗng nhiên kéo chặt tay cô kéo về, cứ như thế mà dùng lực, cứ như muốn bóp nát tay cô ra vậy.

" Thả ta ra, ta muốn về nhà, ta không muốn ở lại đây, người mau thả ta ra!"

Cô gái câm (9)

Nhưng Tuyết Y có van xin y thế nào thì y vẫn không thả cô ra, từ đầu đến cuối đều không buông tay.

" Không muốn, ta không muốn!", nhìn thấy cô đang mơ ngủ mà không ngờ lại nói được, y có vài phần không dám tin nhìn cô, cô ta không phải là bị câm sao? Tại sao lại có thể nói chuyện? " Tiểu Nguyệt, các cậu đừng bỏ rơi Tuyết Nhi nha, đừng mà, Bối Ngọc, mình không cần cậu mời cả nhà ăn trưa nữa, cậu đừng không để ý Tuyết Nhi như vậy được không!"

' Cô ta tên là Tuyết Nhi à?', nhìn thấy người nằm trên giường vẫn nhắm chặt mắt, mặc dù biết cô ta có thể đang gặp ác mộng, hơn nữa còn biết cô ta chắc đang rất sợ hãi, nhưng y lại không muốn gọi cô dậy, vì y muốn nghe cô nói, muốn từ miệng cô biết tất cả mọi chuyện của cô.

" Không muốn, mình không muốn quay lại đó đâu, người ở đó rất dữ tợn, ai cũng không thích mình, mình không muốn ở đó

đâu! Mình muốn về trường, mình muốn ở cùng các cậu, mình muốn về nhà cơ!"

' Trường? Cô ta đang nói gì vậy nhỉ?', nụ cười hiện ra trên khuôn mặt chỉ được 1 khắc: ' Cô ta muốn ở cùng ai! Không muốn về đâu? Nơi này sao?

" Nhanh tỉnh dậy cho ta!", y gầm lên một tiếng, đứng bên giường, mặt tím đen nhìn cô!

Cô không hiểu gì bị dọa đến giật mình mở mắt ra.' Có chuyện gì vậy, xảy ra chuyện gì?'

" Cút xuống cho ta!", kéo cô từ trên giường dậy. Có thể không nghĩ đến y sẽ có hành động như vậy nên một chút phòng bị cũng không có, cô bị y kéo ngã từ trên giường xuống đất.

' Y sao vậy? Hôm qua vẫn còn dịu dàng vậy mà, bây giờ lại sao rồi, tại sao lại dữ tợn với mình thế? Chẳng nhẽ tất cả những gì của ngày hôm qua đều là giả sao? Tất cả đều là do mình nằm mơ sao?', Thất vọng ngón trên mặt đất, đến cả việc đứng dậy cũng không nghĩ đến, chỉ cứ ngồi nghĩ sao y lại thay đổi nhanh như vậy.

" Ta bảo người cút về, người không nghe thấy gì à?', vẫn là âm thanh mang đầy sự tức giận.

Tuyết Y đứng dậy, phúi phúi y phục, cười nhẹ rồi đi ra ngoài, hôm trước là cô ngồi kiệu đến mà, đến đường cũng không nhìn thấy, giờ phải quay về thế nào đây? Cô vốn dĩ muốn tìm một người dẫn cô về, nhưng bên ngoài cửa phòng đến một người cũng chẳng có, thế là cô chỉ có thể một mình đi lòng vòng trong vườn tự tìm đường, hi vọng có thể tìm thấy đường ra, nhưng đi đến tối muộn mà vẫn chưa tìm thấy đường

' Bây giờ thì thế nào đây, ai cũng bắt nạt mình, mọi chuyện đều không thuận lợi, bây giờ đến đi đường cũng bị lạc nữa.', tức giận ngồi xuống

đất, Tuyết Y ôm lấy hai đầu gối, khóc òa lên, cảm thấy bản thân thật ủy khuất, mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Cô gái câm (10)

' Thôi bỏ đi, dù sao cũng không tìm thấy đường rồi, đành ở

đây đợi trời sáng thôi, nói không chừng lúc đó lại có người

đi ngang qua đây!', nghĩ vậy, trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều, hơn nữa cái vườn trước mặt lại có vẻ rất đẹp, quan trọng nhất là cây mai trước mặt, càng đẹp hơn, đi đến dưới gốc cây, nhón mũi chân lên, ngắt một đóa hoa, cầm trong tay, thân thể cũng ngồi xuống dưới gốc cây.' Thực ra tại sao mình lại cứ phải không vui như vậy? Đến đây cũng không phải không có điểm tốt nha, cứ coi như mình đang đi du lịch là được rồi mà, tại sao mình lại cứ phải phiền não như vậy?'

' Thực ra không phải tất cả mọi người đều đối xử với mình không tốt mà! Giống như Tiểu Thanh, cô ấy đối với mình chẳng phải rất tốt sao? Người khác với mình một chút quan hệ cũng không có, không đối xử tốt với mình cũng là điều tất nhiên mà, thôi bỏ đi, dù sao thì cũng đến đây rồi, cứ để cho mọi việc tự nhiên đi!', phúi hết bụi đất trên y phục, cô đứng dậy, nhẹ nhàng xoay vài vòng dưới cây mai. Có lẽ làm vậy có thể giúp cô nhớ lại vài hồi ức đẹp để trước kia!

Ngày thứ 2

Mặt trời lười biếng nhô cao, nhắc thân thể mệt mỏi đứng lên, hít thở không khí trong lành, bản thân cô ở hiện đại trừ khi phải đi học ra, trước giờ cô chưa bao giờ dậy sớm như vậy: ' Buổi sáng ngủ dậy nhìn vào trong gương mỉm cười, tự nói với bản thân hôm nay lại là một ngày vui vẻ! Haha!', trước mắt giờ không có gương, nên Tuyết Y chỉ có thể soi mình trong hồ nước trước mặt. Kỳ thật cái hồ ở đây hôm qua cô không phát hiện ra, vừa ngủ dậy mới nhìn thấy, trong hồ còn nuôi vài con cá, con nào cũng rất to.

Tâm trạng vui vẻ cô lại tiếp tục đi tìm đường, nếu không phải vì ở đây không có đồ ăn thì cô khẳng định sẽ không đi, ở đây đẹp như vậy, sống ở đây cũng không có gì là không tốt nha! Nhưng bản thân cô từ tối hôm trước đến giờ chẳng ăn chút gì, thật sự không thể chịu nổi nữa!

Từ từ bước đi, có lẽ cũng không biết là mình đang ở đâu nên cứ tùy ý đi, chỉ cần tìm được ai đó là tốt rồi.

" Cô cảm ảm, cô đi đâu đấy?", trước mắt có một cô gái 15, 16 tuổi đi đến, thấy cô ta biết tên của mình chắc chắn là có quen mình rồi, tốt quá.

Tuyết Y chạy đến ôm chặt lấy cô ta: ' Tốt quá rồi, tốt quá rồi, nếu vẫn không tìm thấy ai thì mình chết đói ở đây mất!'

Cô gái kia đẩy Tuyết Y ra: " Cô cảm, đây không phải là nơi mà cô có thể đến đâu, mau về thôi!"

' Tôi biết là cần phải về rồi, nhưng lại không biết về thế nào?', thật là cảm ghét bản thân không biết nói, Tuyết Y không biết làm thế nào để giải thích nguyên nhân cho cô gái trước mặt!

" Mau đi theo tiểu Liên đi, nếu để tiểu thư của tôi nhìn thấy thì cô lại bị trách tội đấy!", Tiểu Liên nắm tay Tuyết Y kéo đi qua một biệt viện khác.

' Thì ra cô ta tên là tiểu Liên! Sau này có cơ hội nhất định phải cảm tạ cô ta mới được!'

Sau khoảng hơn 1 tiếng, cuối cùng cũng về đến căn phòng hạ nhân mà ngày trước Tuyết Y ở, may thay tiểu Thanh cũng đang ở

đó:" Tiểu Thanh ảm, cô tại sao vẫn để cho cô cảm chạy loạn vậy! Hôm nay cô ta còn dám chạy đến nơi tiểu thư của tôi ở nữa đó, nếu mà bị phát hiện thì thảm rồi!"

" Tiểu Liên, không được vô lễ, nên gọi cô ấy là tiểu thư đi!", tiểu Thanh vội vàng ngăn tiểu Liên nói tiếp.

" Chuyện gì vậy?", vừa biết toàn bộ nguyên nhân mặt tiểu Liên liền ngơ ngác nhìn Tuyết Y và tiểu Thanh.

" Tiểu Liên tỷ tỷ, chủ nhân nhà tỷ đang tìm tỷ kia, nhanh trở về đi!", tiểu Bình đi vào giục tiểu Liên nhanh chóng trở về.

" Vậy tôi đi trước đây!"

" Ừm, nhanh về đi!"

Cô gái cảm (11)

" Tiểu thư, cô đi đâu vậy? Sáng nay Lưu quản gia đến tìm cô nói chủ nhân muốn cô qua đó một chuyện, nhưng từ sau hôm trước đến chỗ chủ nhân cô đều không có quay về, tiểu Thanh cứ tưởng có chuyện gì xảy ra rồi cơ", tiểu Thanh kích động kéo tay Tuyết Y, sợ hãi cô xảy ra chuyện!

Nhưng Tuyết Y lại chỉ chỉ tay vào bụng mình, làm ra vẻ mặt rất đáng thương, vô tội nhìn tiểu Thanh: ' Tôi đói quá!', cái bụng này đã đói từ hôm qua đến giờ rồi! Nếu còn không ăn gì thì bản thân sẽ bị chết đói mất!

" Tiểu thư đói rồi?", tiểu Thanh nhìn thấy bộ dạng này của Tuyết Y thì cười thành tiếng, rồi kéo tay cô: " Lại đây, tôi đưa tiểu thư đi ăn cơm!"

' Ừm!', gật mạnh đầu, Tuyết Y đi theo tiểu Thanh vào trong viện. Nơi Tuyết Y ở gọi là ' Y Nguyệt Uyển', trong viện còn có một cái lầu gọi là ' Y Nguyệt Lầu', lúc này bọn họ đang ngồi trong Y Nguyệt Lầu, nhẹ nhàng cho Tuyết Y ngồi xuống chiếc ghế đá: " Y Nhi ảm đừng chạy loạn nữa! Tiểu Thanh đi mang đồ ăn cho muội nhé!"

' Ừm!', lần này lại gật mạnh đầu, cảm kích nhìn tiểu Thanh cười: ' May mà ở đây vẫn còn có tiểu Thanh, nếu không bản thân thực sự không biết phải làm thế nào? Y Nhi cũng chính là tên của mình mà! Haha'

Tiểu Thanh ra khỏi lầu, đi về phía nhà bếp, để lại một mình Tuyết Y ngồi ở trên lầu.

Đi ra khỏi lầu, nhìn lên mấy chữ bên trên, Tuyết Y nghĩ: ' Mình với nơi này thật là có duyên, tên cũng có một chữ Y, chẳng nhẽ các chuyên gia vì mình mà thiết kế ra sao?'. Có điều ai mà biết được ở đây rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

" Tiểu thư, đến rồi!", một lúc sau, tiểu Thanh mang tới một đĩa đồ ăn, nhìn thấy mấy món ăn hấp dẫn này, Tuyết Y lại cảm kích nhìn tiểu Thanh, rồi bắt đầu ăn, cần phải biết là cô đã đói thế nào rồi ah!

" Tiểu thư, ăn từ từ thôi!", tiểu Thanh đưa cho cô một chén trà: " Tiểu thư, sao người lại đói đến mức này rồi?"

" Khụ khụ khụ...", có thể do ăn miếng quá to, không cẩn thận bị nghẹn rồi, tiểu Thanh vội vàng giúp cô vỗ lưng: " Không cần vội, không cần vội, tiểu thư, chỗ thức ăn này là của cô mà."

' Ta không sao', cô xoay người nhìn tiểu Thanh, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, bảo tiểu Thanh là cô không sao rồi lại tiếp tục ăn.

Đây là lần đầu tiên tiểu Thanh nhìn thấy cô cảm ăn uống như vậy: ' Cô ấy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao lại thành thế này? Chẳng lẽ mình đã làm sai rồi hay sao? Có lẽ không nên để một người đơn giản như cô ấy đi tiếp cận Thành chủ! Haizzz'!

' Tiểu Thanh, sao vậy?', nghe thấy cô thở dài, Tuyết Y đặt đĩa thức ăn xuống quay lại cầm tay tiểu Thanh.

" Tôi không sao, tiểu thư, cô ăn đi, sau khi ăn xong, tôi đưa cô đi tắm rửa! Nhìn cô thế này, chắc 2 ngày nay cô không được nghỉ ngơi rồi!"

' Ừm!', do bản thân không biết nói, ra đầu mấy câu cũng không dễ dàng gì, thôi bỏ đi, chỉ là thật sự rất cảm ơn cô, tiểu Thanh ảm.

Cô gái cảm (12)

Buổi tối

" Tiểu thư, đi thôi!", Tiểu Thanh vui vẻ chạy vào phòng Tuyết Y.

Nhưng Tuyết Y lại ngơ ngác nhìn tiểu Thanh: ' Đi đâu vậy?'

" Tiểu thư, cô quên rồi sao? Ngày này mỗi năm các thị thiếp lớn nhỏ trong phủ đều phải tụ tập tại hậu viện nơi chủ nhân ở để cùng chủ nhân uống rượu tầm vui mà!"

' Ta quên rồi!', Tuyết Y chỉ lộ ra bộ mặt ủy khuất nhìn tiểu Thanh, thật ra Tuyết Y không hề muốn đi gặp cái người được gọi là Thành chủ đấy: ' Tiểu Thanh, chúng ta có thể không đi không?'

" Không được đâu, Y Nhi, đây có thể là thời cơ tốt của chúng ta đấy"

' Thời cơ tốt gì chứ?', không phải là cô quên, mà cô vốn dĩ là không biết mà.

" Tiểu thư, cô rút cuộc là bị sao vậy, tiểu Thanh cảm thấy từ lúc tỉnh dậy tiểu thư cứ kỳ quái thế nào ấy, giống như đã quên rất nhiều chuyện vậy?", nhìn thấy bộ mặt ngơ ngác của Tuyết Y, tiểu Thanh đành đưa ra thắc mắc trong lòng mình.

Chuyện này phải nói thế nào đây? Tuyết Y khó nghĩ nhìn tiểu Thanh, nhưng cuối cùng vẫn nói cho cô nghe: ' Tiểu Thanh àh, tất cả những chuyện trước kia ta đều quên hết rồi, nên nếu đi, ta cũng không biết là phải làm gì, ta vừa không biết uống rượu lại chẳng biết đánh đàn!' Đối với cô mà nói đánh đàn tam thập lục còn khó hơn là lên trời vậy, người ta ở thế kỷ 21 chỉ học đàn piano thôi.

" Quên hết tất cả mọi chuyện trước kia rồi àh?", tiểu Thanh hét to, hoàn toàn không dám tin, thảo nào mấy ngày gần đây nhìn cô cảm cứ kỳ kỳ sao ấy, trước kia bất kể làm gì cũng đều có trật tự, tuân theo quy củ, thế mà ngày hôm đó tỉnh dậy liền chạy loạn khắp phủ. Lại còn bị lạc đường nữa, nghĩ lại mấy chuyện này, tiểu Thanh cuối cùng chậm rãi nói: " Hóa ra mọi chuyện là như vậy, vậy tại sao cô không sớm nói cho tiểu Thanh biết?"

' Tiểu Thanh, vậy chúng ta có thể không đi không?', từ đầu đến cuối cô đều chỉ nghĩ

ĩ đến việc có thể không đi tham gia cái gì gọi là buổi tụ họp đấy không. Trong mắt cô buổi tụ họp đó chẳng qua chỉ là mấy nữ nhân kia uốn éo làm vui lòng cái người gọi là Thành chủ kia thôi.

" Tiểu thư, không thể không đi được, thị thiếp nào mà không đi thì sẽ bị nhốt vào " Quỷ thất" đấy, nơi này rất đáng sợ đó! Chúng thị thiếp đã đi vào đó nếu không chết thì cũng bị

điên!", chẳng còn cách nào khác, đành phải bịa ra một lý do vậy!

' Nghiêm trọng vậy sao?', Tuyết Y nghi ngờ nhìn tiểu Thanh, không phải chỉ là không tham gia thôi àh, sao phải tàn nhẫn vậy chứ?

" Tiểu thư, tiểu Thanh không lừa cô đâu, nên chúng ta nhanh đi thôi!"

' Ừm!', nhẹ gật đầu, đi theo tiểu Thanh ra ngoài, không cần biết việc đó có thật không, dù sao không thể vào thì là không vào mà!

Cô gái câm (13)

Quả nhiên không ngoài dự liệu, đám nữ nhân trong hậu viện người nào người nấy ăn mặc là lượt, ai cũng trang điểm như yêu quái vậy, ai cũng tranh đứng trước để đợi Thành chủ đến, chỉ sợ bản thân không được Thành chủ để mắt đến!

Tuyết Y tìm đến vị trí ở cuối cùng, đứng ở vị trí này thì cái người gọi là Thành chủ kia không thể nhìn thấy mình được, trong lòng âm thầm vui vẻ nở hoa. Tiểu Thanh cũng đứng xuống cuối hàng cùng cô! Tiểu Thanh không muốn Tuyết Y xảy ra chuyện gì nữa!

" Thành chủ đến!", thanh âm này Tuyết Y vẫn còn nhớ, là của Lưu quản gia. Nhưng cô chẳng thèm quan tâm, chỉ là đứng xếp thành hàng ngay ngắn với mọi người, cúi thấp đầu đợi y đến.

" Thành chủ vạn phúc!", người mới đến vừa ngồi xuống, tất cả mọi người đều hướng đến y cúi người thỉnh an.

" Bình thân!"

" Tạ Thành chủ!"

" Người đâu, nổi nhạc!", Lưu quản gia chỉ vừa khua tay, tất cả mọi người liền giải tán, từ phía sau 7,8 cô gái đi lên, nhảy múa duyên dáng trong tiếng nhạc.

Mấy nữ nhân ăn mặc là lượt vừa rồi cũng tranh nhau đứng cạnh Thành chủ, có người rót rượu cho y, có người đút hoa quả cho y, có người lại còn nằm trong lòng y. Nữ nhân đó bình thường chắc rất được sủng ái đây! Tuyết Y thầm nghĩ!

Tuyết Y nhìn tất cả mọi chuyện trước mặt, nhẹ lắc đầu, bèn ngồi luôn xuống đám cỏ gần đó, nhìn bọn họ ' chăm sóc Thành chủ'.

" Tiểu thư, sao cô lại ngồi xuống rồi!", tiểu Thanh thấy Tuyết Y ngồi xuống đất liền ngồi xổm xuống bên cạnh.

' Người xem bọn họ kia, ta chẳng muốn!', Tuyết Y đảo đôi mắt kiêu ngạo, rồi dựa đầu lên vai tiểu Thanh.

" Tiểu thư, cô mau đứng dậy đi, nếu như để chủ nhân nhìn thấy thì chết đấy!", tiểu Thanh nhẹ nhàng đẩy vai Tuyết Y, muốn đứng lên, nhưng Tuyết Y lại không muốn: ' Y làm sao còn chú ý được đến chúng ta nữa, đông người thế này mà! Yên tâm đi!'

Thật ra cũng đúng mà, đông người thế này, chúng ta lại trốn ở mãi đằng sau, sẽ chẳng có ai phát hiện ra đâu, vậy thì thôi đi, Y Nhi bây giờ đã mất trí nhớ rồi, chẳng còn nhớ được gì nữa, không lộ mặt kẻ cũng tốt, tránh lại làm sai chuyện

gì!

Nhìn lên những vì sao trên trời: ' Trước đây mình cũng dựa vào người anh ấy mà ngắm sao như thế này, lúc đấy anh ấy còn hát cho mình nghe nữa!', những chuyện cũ như cuốn phim quay chậm cứ từ từ hiện lên trong đầu Tuyết Y, thời gian còn ở cạnh anh ấy cứ như mới ngày hôm qua, nước mắt bất tri bất giác lại chảy dài trên má.

Phía bên kia.

Thành chủ của chúng ta một tay ôm Tử Vân mặc y phục màu tím, một tay ôm Ngọc Dung mặc y phục màu vàng, bên cạnh còn có một nữ nhân mặc áo màu xanh thảnh thoảng lại rót rượu.

Kết thúc một giai điệu, 8 cô gái kia đều hướng lên trước nhẹ nhàng cúi người: " Thành chủ vạn phúc!", cô gái dẫn đầu trong đám nữ nhân mặc váy màu hồng, trên đầu còn cài 1 chiếc quạt cũng màu hồng, đôi mắt tròn to cứ nhìn thẳng vào Thành chủ mà phóng điện, cái miệng nhỏ màu anh đào nhẹ nhàng nhếch lên kiều diễm.

" Tốt! Có thưởng, ban thưởng!", Thành chủ chỉ tay vào nữ nhân mặc y phục màu hồng phấn: " Người qua đây!", quả nhiên nam nhân đều háo sắc nha, có gái đẹp là quyết không buông tay nha!

Nữ nhân kia mỉm cười đi về phía Thành chủ, vừa đến bên, Thành chủ đã đưa tay ra kéo cô ta vào trong lòng, Tử Vân và Ngọc Dung vừa đứng lên nhìn thấy vậy thì thập phần ghen tỵ, chỉ ánh mắt của bọn họ thôi cũng đủ giết chết nữ nhân kia rồi.

Thành chủ ghé sát vào mặt nữ nhân kia hỏi: " Người tên là gì?"

" Tiểu nữ tên gọi Phấn Nguyệt!", Phấn Nguyệt kiều diễm cúi

đầu.

" Phấn Nguyệt, Phấn Nguyệt, hay, haha!", y nói xong bật cười.

Cô gái câm (14)

Phấn Nguyệt cứ liên tục rót rượu cho Thành chủ, mặc dù tử lượng của y rất tốt nhưng cũng đã có vài phần men say.

" Thành chủ..." Phấn Nguyệt nhẹ nhàng đẩy thân thể Thành chủ ra, vẫn tiếp tục uốn éo, nhưng Thành chủ lại chỉ nhẹ nhàng ứng lên một câu: "Ừm!"

" Để một mình Phấn Nguyệt hầu hạ người được không vậy?"

" Tốt!", quả nhiên trước mỹ sắc tất cả đều quên hết nha: " Các người đều xuống dưới hầu hạ các vị đại nhân đi!"

" Vâng!", không ai dám chống lại, không ai dám nói gì, mọi người đều đi xuống dưới. Chỉ còn Tuyết Y vẫn một mình ngồi phía sau, cô không đứng lên, cứ ngồi như vậy, nhẹ nhàng dựa vào người tiểu Thanh.

Phấn Nguyệt không hề để ý đến Tuyết Y, vì cô ta chính là tỷ muội của mình mà, không thể ra tay làm hỏng chuyện của mình được! Tay chậm chậm sờ lên cổ của Thành chủ, ôm lấy y: " Thành chủ người thật tốt!", miệng nhẹ nhàng đặt lên mặt y một nụ hôn, nhưng chỉ trong 1 giây, cô ta rút trong tay áo ra một con dao găm.

Vừa đúng lúc Tuyết Y nhìn thấy hành động này: ' Cần thận ah!', cô muốn gào to lên nhưng bản thân lại không thể phát ra âm thanh nào: ' Làm thế nào, mình phải làm thế nào bây giờ?'

Nhìn thấy phản ứng khác thường của Tuyết Y, sợ rằng

cô ta sẽ thật sự cản trở mình, Phấn Nguyệt cầm lấy con dao nhanh chóng hướng đến cổ họng của Thành chủ mà đâm, cũng đúng lúc đó, thân thể Thành chủ nghiêng về phía trước, Phấn Nguyệt cũng

g ngã ngay xuống đất, con dao cũng đâm trượt, chỉ sượt qua cổ Thành chủ một chút.

" Nữ nhân đáng chết!", y gầm lên rồi đứng bật dậy.

" Người đâu, có thích khách, có thích khách!", tất cả mọi người vừa nghe thấy có thích khách liền hốt hoảng, ai cũng chạy loạn lên. Đúng lúc này một người mang khăn bịt mặt phi thân từ trên trời bay xuống, thanh kiếm trong tay hất cứ nhằm thẳng Thành chủ mà đâm tới.

Đang nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang nằm dưới đất, Thành chủ không hề chú ý thấy phía sau cũng có thích khách, nhìn thấy thanh kiếm đã gần đâm vào người y, cô cố gắng chạy về phía y, vừa đẩy

được cơ thể y đi thì bản thân mình lại ở ngay dưới mũi kiếm, nhưng người kia trong một giây lại dừng ngay động tác lại, thu kiếm về.

" Là cô ấy, không ngờ cô ấy lại ở đây."

Tuyết Y vốn đã nhắm chặt mắt chờ thanh kiếm đâm vào cơ thể nhưng đợi thật lâu mà một chút cảm giác đau đớn cũng không có, lập tức mở tròn mắt ra nhìn thấy người kia không biết tại sao lại nhìn mình không chớp mắt, hai người cứ đứng giữa cuộc chiến mà nhìn nhau như vậy.

Xoay người, nhìn thấy người đẩy mình không ngờ lại chính là cô câm, y chạy đến bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô rồi lao vào đánh nhau với người nam tử đang nhìn cô chăm chăm trước mặt.

Tuyết Y từ trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đánh nhau thực sự này, nên cứ vậy mà để y ôm, nhìn hai

người đánh nhau. Nhưng võ công của người kia không bằng của Thành chủ, nên chỉ sau 10 hiệp đã bị Thành chủ đâm bị thương, tận mắt nhìn thấy kiếm sắp đâm vào ngực người nam tử kia, Phấn Nguyệt liền chạy đến nắm chấn trên người nam tử kia, mũi kiếm cứ thế đâm thẳng vào ngực Phấn Nguyệt.

"Phấn Nguyệt! Phấn Nguyệt!", nhìn thấy nữ nhân trong lòng, nam tử kia vội vàng ôm lấy cô rồi hướng đến Thành chủ mà đánh tiếp.

"Chạy nhanh, mau chạy đi, Vũ!", Phấn Nguyệt đẩy mạnh người nam tử kia, rồi lại lao vào đánh Thành chủ.

Nhìn thấy Phấn Nguyệt vì mình mà liều mạng, nam tử kia cứ ngoan cố không chịu đi, nhưng Phấn Nguyệt lại một lần nữa bắt nam tử kia phải đi, không có lựa chọn nào khác, cuối cùng hắn cũng đành bỏ lại đồng bọn mà phi thân qua tường tẩu thoát.

"Người đâu, đuổi theo.", vừa nghe quản gia hạ lệnh, một nhóm người liền lập tức đuổi theo.

Phấn Nguyệt cũng rất nhanh bị bắt lại: "Giải xuống dưới cho ta!"

"Rõ!"

Cô gái câm (15)

"Người không sao chứ!" Thành chủ lay nhẹ nữ nhân trong lòng, thấy cô hoàn toàn không có phản ứng gì, cho rằng cô bị những việc vừa xảy ra dọa cho khiếp sợ, khuôn mặt y rất khó coi, liền thốt ra: "Tuyệt Nhi!"

Một tiếng Tuyệt Nhi cuối cùng đã kéo thần trí của cô quay lại, cô không thể tin được nhìn y: 'Tại sao y biết mình tên là Tuyệt Nhi vậy, hình như mình chưa nói qua với ai bao giờ mà!'

"Người không sao chứ!", thấy thần trí của cô đã quay lại, nét khó coi trên khuôn mặt y cuối cùng cũng được thả lỏng vài phần.

Cô chỉ lắc nhẹ đầu thể hiện là mình không bị sao cả, sau đó nghĩ đến bản thân vẫn bị y ôm chặt, lập tức lại đẩy y ra, cố gắng đi ra ngoài cuộc ẩu đả.

Nhìn thấy dụng ý của cô, y lại chỉ càng ôm cô chặt hơn: "Sao nào, không muốn để bản vương ôm sao?", lời nói của y mang theo chút ý vị đùa giỡn mà hoàn toàn quên mất bản thân y còn đang bị thương!

Nhẹ lắc đầu, cứ cho là đúng thì cô cũng đâu dám nói, sau đó chỉ vào eo mình: 'Đau!'

"Sao? Xấu hổ àh?", cho rằng cô bị ôm trước mặt rất nhiều người nên cảm thấy xấu hổ, nên y càng ôm cô chặt hơn.

Cuối cùng Tuyệt Y chịu không nổi, dùng lực đẩy y ra, nghiêm chỉnh ra dấu cho y biết y làm cho cô bị đau.

Nhìn thấy sắc mặt không vui của cô, cuối cùng y lại có phần tức giận: "Người ghét bản vương như vậy sao?"

Tiểu Thanh sợ chủ nhân nổi giận, run rẩy đứng lên: "Khởi bẩm chủ nhân, tiểu thư nói eo của cô ấy rất đau, xin Ngài trước tiên hãy thả cô ấy ra!"

Nghe thấy tiểu Thanh nói vậy, lực tay ôm eo cô cuối cùng cũng thả lỏng ra: "Ai cho phép người được mở miệng ở đây, cút xuống!"

"Vâng!"

Tuyệt Y được thả ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo của chính mình, sợ hãi sẽ trở thành 'Ngô Thanh'!

"Đi theo ta!", ném lại một câu, y liền bước thẳng.

'Thật là con người khó hiểu!', Tuyệt Y le lưỡi nhìn theo bóng lưng y, rồi nhẹ nhấc cước bộ đi theo sau y.

Đi theo y vào trong thư phòng, y ngồi xuống ghế, nhìn Tuyệt Y đang đứng bên: "Còn chưa đến băng bó vết thương cho ta sao!"

'Ừm!', xoay đầu: 'Hóa ra y muốn mình băng vết thương cho y!', cũng không rõ là do bản thân xem trên TV nhiều hay đã từng đi qua nơi này, cô đi đến phía sau giá sách, lấy hộp thuốc mang ra.

'Tại sao cô ta biết hộp thuốc để ở đó nhỉ!', nhìn cô cứ như đang ở trong chính nhà của mình vậy, y có phần kinh ngạc, lạ thật mà cũng rất thú vị.

Cầm hộp thuốc đến phía sau y, nhẹ nhàng cởi y phục của y ra, nhìn thấy vết dao hiện rõ trên cổ y, cô bỗng cảm thấy rất đau lòng, bất tri bất giác lệ cũng tuôn ra như mưa.

Vốn cho rằng cô ta nhìn thấy thân thể bằng đồng của nam nhân rồi sinh ra xấu hổ mà chậm chạp không dám lau vết thương cho y: "Thế nào, xấu hổ rồi àh?", y mang theo ý trêu chọc mà hỏi cô.

Cô chỉ nhẹ lắc đầu rồi tìm thuốc ở trong hộp rắc lên vết thương cho y, rồi lại dùng một miếng vải băng lại, do vết thương ở dưới cổ một chút nên khi cô băng vết thương không tránh được phải vòng tay qua cổ y.

Khi tay cô vòng qua trước mặt y, trong lòng y bỗng nhiên trở nên căng thẳng, nhìn đôi tay ngọc của cô, cứ di chuyển qua lại trước mắt y: 'Người đang nghĩ gì vậy? Sao có thể nghĩ như vậy chứ!', trong lòng y lại tự xỉ vả chính mình.

Sau khi băng bó xong, Tuyệt Y lại mặc lại y phục cho y, khi y xoay người lại muốn cô thắt dây lưng cho y mới nhìn thấy nước mắt của cô, y không biết tại sao cô khóc, chỉ cầm lấy tay cô: "Tại sao người khóc?"

Cô vẫn chỉ lắc đầu, rút tay lại, lau giọt nước vẫn còn đọng trên khóe mắt.

"Rốt cuộc là làm sao? Tại sao lại khóc?", bản thân mình tại sao lại quan tâm 1 người như vậy, rốt cuộc là tại

sao? Nhưng nhìn thấy cô ta thế này, trong lòng mình cũng thấy không vui về gì.

Cô chỉ chỉ tay vào vết thương trên cổ y, y liền lập tức hiểu ra, thì ra cô ta vì bản thân mình bị thương nên mới khóc, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ôm chặt cô vào ngực: "Tuyệt Nhi ngoan, ta không đau, nàng đừng khóc nữa!"

Ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn y: "Sao có thể không đau chứ?"

"Ta thật sự không đau!", bản thân y không ngờ tới là y có thể hiểu được cô đang ra dấu cái gì.

'Chủ nhân, chỉ trách Tuyệt Nhi không biết nói, nếu không vừa rồi chỉ cần hô một tiếng thì người sẽ không bị thương như vậy rồi!', Tuyệt Y mang theo tâm trạng tự trách mình, đứng trước mặt y mà ra dấu 1 trảng.

"Không liên quan đến nàng, còn nữa, đừng gọi ta là chủ nhân nữa, gọi ta là Hạo!"

'Hạo!', y tên là Hạo sao? Mấy ngày trước nghe người ta nhắc đến y họ Hình, không một ai dám gọi tên y, mình có thể trực tiếp gọi y như vậy sao?

'Tôi có thể sao?', cô nhìn y, ra dấu thắc mắc trong lòng mình.

"Có thể chứ!", nhìn khuôn mặt ngây thơ

đ

ầy thắc mắc của cô, y một lần nữa khẳng định

Cô gái câm (16)

Cô vui vẻ quay về nơi mình ở, kể cho tiểu Thanh nghe chuyện xảy ra ở thư phòng, tiểu Thanh cứ thế há hốc mồm nghe, cô ta thật sự không dám tin: "Thật sao?, Chủ nhân thật sự cho cô gọi tên húy của người sao?". Cô đến đây đã 3 năm rồi nhưng tất cả những gì cô thấy chỉ là sự tàn nhẫn và lạnh lùng của Hình Hạo thôi! Do vậy 2 người không dám làm việc liêu lĩnh, do vậy cứ chờ đợi thời cơ tốt đến!

'Thật mà, Hạo thật sự rất tốt, rất dịu dàng, không có đáng sợ như các người nói đâu!', vừa cười vừa kéo tay tiểu Thanh ngồi xuống giường, trên khuôn mặt cô ngập tràn vui sướng. Cô bỗng cảm thấy mình thật hạnh phúc!

"Như vậy thì thật sự quá tốt rồi! Tiểu thư, tốt quá rồi!", tiểu Thanh vừa nói vừa rơi lệ. Chỉ cần Y Nhi phục hồi được trí nhớ thì tất cả sẽ dễ giải quyết rồi!

'Tiểu Thanh, sao vậy?', nhìn thấy tiểu Thanh khóc, trong lòng Tuyệt Y thật sự rất khó chịu.

"Tiểu Thanh không sao cả, tiểu Thanh chỉ đ

ang vui mừng thay cho tiểu thư mà thôi!", nói xong lại dựa vào vai Tuyệt Y mà khóc.

Trong mắt Tuyệt Y, tiểu Thanh thực sự là một cô gái rất đẹp, cô thường tết hai bím tóc, đôi mắt lúc nào cũng dịu dàng, thật ra bản thân mình ngoại trừ trắng hơn cô một chút, ngoài ra những điểm khác đều không thể bằng cô được, việc Hạo để ý đến mình, cô cũng không rõ là tại sao. Dù sao thì bản thân mình cũng có phần bắt đầu thích Hạo, không phải sao?

"Được rồi, tiểu Thư, cô mau nghỉ ngơi sớm đi, có gì thì gọi tiểu Thanh nha, tiểu Thanh đứng ngay ngoài cửa kia thôi!", tiểu Thanh đứng dậy, nhẹ nhẹ cúi người rồi chuẩn bị rời đi.

'Không cần đâu, tiểu Thanh, cô cũng đi ngủ sớm đi! Không cần đứng ở cửa đâu!', nhìn thấy tiểu Thanh mấy ngày nay vì bản thân mình mà lo lắng

, trong lòng Tuyệt Y thật sự rất cảm động.

"Ừm, vậy cũng được, cô ngủ đi, tiểu Thanh đợi cô ngủ rồi sẽ đi!"

'Ừm!', Tuyệt Y gạt mạnh đầu, nằm xuống giường. Tiểu Thanh

đắp chăn cho cô, sau khi cô đã ngủ say mới mỉm cười rồi xoay người chậm chậm đóng cửa rồi về phòng mình.

Nửa đêm.

Một thân ảnh màu đen bí mật len vào phòng Tuyệt Y, nhìn thấy người đang say ngủ trước mặt, y nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cô: "Y Nhi, thời gian qua nàng có khỏe không?"

Nhẹ nhẹ xoay người, khóe môi cô lướt qua một nụ cười: "Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng đến đưa em về rồi!"

"Y Nhi, nàng biết ta muốn đến đưa nàng về đúng không?", đẩy nhẹ người cô: "Y Nhi, Y Nhi, mau tỉnh dậy."

Người nằm trên giường nghe thấy thanh âm, chậm chậm mở mắt

ra, nhìn thấy trước mặt là một người mang khăn che mặt, lập tức bị dọa đến mở to con mắt, muốn gọi người đến nhưng lại không thể phát ra được âm thanh.

"Y Nhi, đừng sợ, là ta đây!", hắc y nhân vội vàng giật tấm khăn che mặt xuống. Vốn nghĩ rằng như thế cô sẽ nhận ra mình, không ngờ cô vẫn cứ hết sức sợ hãi.

'Người rốt cuộc là ai!', Tuyệt Y cố gắng nói nhưng vẫn không thể phát ra âm thanh nào.

Nhìn thấy Tuyệt Y khổ sở như thế, trong lòng y lại thêm tự trách bản thân, tại sao mình lại làm cho cô ấy sợ hãi đến thế này: "Y Nhi, nàng không sao chứ?"

Nhận ra rồi, y chính là tên thích khách chiều nay, thanh âm này cô có thể nhận ra, nhưng y đến đây làm gì, y gọi mình là Y Nhi, giống cách gọi của tiểu Thanh, y thật sự biết mình à, nhưng tại sao y lại muốn thích sát Hạo?

"Huynh thật sự đến rồi!", cửa mở ra, là tiểu Thanh, cô ấy tại sao vẫn chưa ngủ. Trên mặt Tiểu Thanh không hề

mang theo chút biểu tình nào, cô bước vào trong phòng.

" Thanh Nhi?"

Cô gái câm (17)

Nhìn thấy tiểu Thanh bước vào phòng, Thiệu Vũ đứng

đậy. Y thật sự rất kinh ngạc, y cứ tưởng chỉ có mình Tuyết Y ở đây, không ngờ đến còn có cả cô ta!

" Hôm nay nhìn thấy huynh, muội biết đêm nay huynh nhất định sẽ đến!", tiểu Thanh chậm chậm đi đến bên cạnh Tuyết Y, cầm lấy tay cô: "Y Nhi đừng sợ!"

Nhìn thấy tiểu Thanh, trái tim đang treo lơ lửng của Tuyết Y cuối cùng cũng quay về chỗ cũ. Xem ra bọn họ trước đây có quan hệ không tầm thường đâu! Có thể họ còn có quan hệ mật thiết với chủ nhân của thân thể này!

" Đi trước rồi nói, Y Nhi mau đi thôi!", Thiệu Vũ nói xong liền kéo tay Tuyết Y, nhưng Tuyết Y lại rút tay lại, một mực lắc đầu.

" Sao thế, Y Nhi?", thấy Tuyết Y có vẻ đang sợ hãi chính mình, trong mắt Thiệu Vũ ngập tràn đau khổ.

" Y Nhi mất trí nhớ rồi, cô ấy đã quên hết tất cả những chuyện trước kia rồi, bao gồm cả chuyện liên quan đến huynh!", tiểu Thanh ái ngại nói.

" Mất trí nhớ, sao có thể?", Thiệu Vũ không dám tin đẩy tiểu Thanh ra, y kéo tay Tuyết Y: " Y nhi àh, nàng thật sự không nhớ ta sao? Ta là Vũ đây, là Vũ mà nàng yêu đây!"

' Xin lỗi!', Tuyết Y nhẹ rút tay về, lắc

đầu. Cái gì mà yêu với không yêu, không cần biết Y Nhi của người có yêu người không, ít nhất Dao Tuyết Y ta không yêu người!

' Tại sao, tại sao lại thành thế này? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?', Thiệu Vũ tức giận hỏi tiểu Thanh, tất cả những gì liên quan đến Y Nhi của y, y đều muốn biết: " Có phải tại người không?", y bỗng nhiên xoay người, kéo giắt tay tiểu Thanh.

Thấy Thiệu Vũ không tin tưởng mình như vậy, trong lòng tiểu Thanh rất đau khổ, thật sự bản thân không đáng để huynh ấy tin tưởng sao? Chẳng nhẽ mình lại hại sự muội của mình sao? Cứ thế một hàng lệ lăn dài trên má cô.

' Người làm gì vậy!', nhìn thấy Thiệu Vũ nổi xung với tiểu Thanh, Tuyết Y từ trên giường nhảy xuống, đẩy y ra, ôm chặt tiểu Thanh vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: ' Đừng khóc, đừng khóc được không? Tiểu Thanh!'

" Y Nhi!", Thiệu Vũ kéo Tuyết Y qua, nhưng lại bị cô đẩy ra: ' Người đừng có bắt nạt tiểu Thanh, nếu không ta sẽ tức giận đó!'. Sau khi ra dấu 1 trảng, Thiệu Vũ vẫn không hiểu nhìn cô, tại sao cô ấy lại không nói chuyện, cô ấy đang ra dấu gì vậy, chẳng lẽ... Y lại nhìn về phía tiểu Thanh, tiểu Thanh chỉ biết gật đầu. Xoay mặt lại, y không thể chịu đựng được nhìn Tuyết Y, rồi kéo cô vào trong lòng: " Y Nhi của ta, tại sao lại thành ra thế này? 3 năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nàng rốt cuộc phải chịu bao nhiêu đau khổ rồi?"

Tuyết Y bị ôm bỗng cảm thấy có gì đó rất quen thuộc, nam nhân này bản thân rõ ràng không có quen biết mà, tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc với y như vậy nhỉ, chẳng lẽ lại à Y Nhi trong lời họ nói, là chủ nhân của thân thể này hay sao? Chẳng lẽ trong ý thức của mình cô ấy vẫn còn tồn tại sao?

Bỗng nhiên nhớ lại hôm nay y cũng bị thương, cô lại có cảm giác đau lòng, vội vàng đẩy y ra, lo lắng hỏi: ' Hôm nay người bị thương, vết thương thế nào rồi?'

" Cô ấy bảo hôm nay chẳng phải huynh bị thương sao? Vết thương của huynh thế nào rồi?", tiểu Thanh đứng bên cạnh truyền đạt lại ý Tuyết Y vừa nói cho y nghe.

" Ta không sao! Chỉ là Phấn Nguyệt, đúng rồi, Phấn Nguyệt hiện giờ thế nào rồi?". Bỗng nhiên nhớ đến nữ nhân vì cứu mình mà bị bắt kia, y vội vàng hỏi thăm tình hình của cô ta.

" Cô ấy không sao, chỉ bị nhốt vào thôi, yên tâm đi, muội sẽ tìm cách cứu cô ấy ra ngoài! Còn nữa huynh mau đi đi, huynh đến đây lâu như vậy rồi, nếu để người khác phát hiện thì sẽ thảm lắm đó!", bản thân mình vẫn không thể không chế được sự quan tâm đối với huynh ấy, thật là hận bản thân mình quá, tiểu Thanh thầm nghĩ.

" Các muội nên theo huynh đi trước đi, việc của Phấn Nguyệt, huynh sẽ nghĩ cách.", nói xong liền kéo tay Tuyết Y định đi.

Nhưng Tuyết Y lại rút tay ra, lắc đầu: ' Ta không đi. Ta ở lại đây!'

Cô gái câm (18)

" Y Nhi, ngoan nào, nghe lời ta, nhanh đi theo ta nào!"

' Không!', trái tim Tuyết Y bây giờ đã đặt

bên Hạo rồi, sao còn muốn đi cùng y nữa.

" Tự huynh đi trước đi! Bọn muội lưu lại đây không có vấn đề gì đâu!", tiểu Thanh đứng bên cạnh cuối cùng nói, thấy Vũ chỉ một lòng một dạ quan tâm đến sự an toàn của Tuyết Y, một chút cũng không quan tâm đến bản thân mình, trong lòng cô thật sự rất đau đớn.

" Muội điên rồi, lưu lại đây uh?"

" Ủhm, bọn muội đã ở đây 3 năm rồi, không có ai phát hiện ra cả!"

" 3 năm, thì ra các muội 3 năm nay đều ở đây!"

" Có người đến!", Thiệu Vũ nghe tiếng bước chân ngoài cửa: " Đi với ta trước rồi nói sau!"

" Vũ, huynh mau đi đi, nếu để phát hiện sẽ không đi

được nữa đâu, Y Nhi ở đây có muội chăm sóc sẽ không có vấn đề gì

đâu!", tiểu Thanh đẩy Thiệu Vũ ra bên ngoài, nhưng Thiệu Vũ lại một mực nhìn Tuyết Y, hy vọng cô ấy sẽ đi cùng mình.

' Người đi đi, ta sẽ không đi đâu!', Tuyết Y cũng đẩy y ra, hai người vừa khuyên vừa đẩy y ra khỏi cửa sổ, sau khi nhìn thấy bóng lưng y đã đi khuất, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

" Tiểu thư, người đã ngủ chưa?", âm thanh từ ngoài cửa truyền đến.

" Tiểu thư đã ngủ rồi, có chuyện gì không?", tiểu Thanh trả lời.

" Àh, không có gì, chủ nhân nói, nếu tiểu thư không có việc gì thì kêu người qua đó một chuyến, tiểu thư ngủ rồi thì thôi, sáng sớm mai qua đó là được rồi!"

" Ủhm, vậy tiểu thư ngủ rồi, để sáng mai đi, sáng sớm mai ta sẽ nói với tiểu thư!"

" Được, vậy tiểu Nhon đi trước nha!"

" Ủh!"

' Tiểu Thanh, rốt cuộc chuyện này là thế nào?', sau khi xác định người kia đã đi xa rồi, Tuyết Y kéo tay tiểu Thanh ngồi xuống.

" Y Nhi...", tiểu Thanh lại không biết phải mở miệng thế nào. Vốn dĩ cô mất đi trí nhớ đối với bản thân không phải là không có điểm tốt, chẳng phải là cô ấy đã quên Vũ rồi hay sao?

' Tiểu Thanh, rốt cuộc là tôi đã quên những gì rồi, cô nói cho tôi biết được không, tôi muốn biết những chuyện trước đây!', bản thân mình phải có trách nhiệm với chủ nhân trước đây của thân thể này, nên biết tất cả những cái thuộc về cô ấy đúng không?

' Ta thực sự muốn biết mà, cô nói cho ta biết được không?', lắc nhẹ thân thể tiểu Thanh, Tuyết Y cứ giống như một đứa trẻ vậy, cô ấy trước đây chỉ cần lắc nhẹ người Vũ, mỗi lần cô ấy như thế, bất luận là cô ấy yêu cầu cái gì Vũ đều sẽ đáp ứng.

" Y Nhi, cô ngủ trước đi, hôm khác tôi sẽ nói cho cô nghe!", bản thân vẫn là ích kỷ không muốn nói cho cô ấy biết chân tướng.

' Tiểu Thanh...', không đợi Tuyết Y nói hết câu tiểu Thanh đã đứng dậy. Cô cầm lấy tay Tuyết Y nói: " Y Nhi ngoan ngoan ngủ đi, ngày khác tiểu Thanh sẽ nói cho cô biết được không?"

Tuyết Y không nói lại tiểu Thanh chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu.

Cô gái câm (19)

Ngày thứ 2

' Ta có muốn đi giúp bọn họ cứu Phấn Nguyệt không? Ta vốn không biết cô ấy, hơn nữa cô ấy còn muốn giết Hạo nữa!', Tuyết Y ngồi một mình trên Y Nguyệt Lầu, tay ôm đầu nằm lên chiếc bàn đá, rốt cuộc có nên cứu cô ta không đây? Chính bản thân cô cũng không biết: ' Nếu không cứu cô ấy thì cô ấy có bị chết không? Đó vẫn là một mạng người mà, mình có thể tàn nhẫn như vậy không?'

" Cô câm àh, đang nghĩ gì đó?", đúng lúc này thì tiểu Thanh đi đến bên cạnh.

' Tiểu Thanh àh, cô đã nghĩ ra cách cứu Phấn Nguyệt chưa?'

" Y Nhi, cô?", tiểu Thanh không ngờ là cô lại nêu ra vấn đề này, nhất thời không biết phải nói thế nào.

' Tiểu Thanh!' thấy tiểu Thanh có phần kinh ngạc, Tuyết Y liền kêu tên cô 1 tiếng.

" Hửm?"

' Cứu thế nào?', cô lại hỏi lại lần nữa!

" Đi trộm lệnh bài của Hạo!", tiểu Thanh cũng không giấu cô, trực tiếp nói cho cô biết!

' Thế chẳng phải rất nguy hiểm sao!' nếu trộm được còn tốt, nếu không trộm được thì phải làm sao ah?

" Yên tâm đi, không sao đâu!", tiểu Thanh xoa dịu Tuyết Y, nguy hiểm cũng phải cứu mà, nếu không nhất định Vũ sẽ lại đến nữa, tiểu Thanh không muốn để Vũ phải mạo hiểm!

Mình làm sao có thể để cho tiểu Thanh phải mạo hiểm chứ? Ở đây chỉ có mỗi tiểu Thanh đối tốt với mình mà, không phải sao?

Buổi tối.

Từ sớm Tuyết Y đã bắt tiểu Thanh đi ngủ rồi, bản thân cô nằm trên giường cứ nghĩ mãi cách trộm cho được lệnh bài. : 'Có rồi, dùng rượu ah!' Haha!

Tuyết Y tự trang điểm cho mình thật xinh đẹp, tay cầm bình rượu đến trước cửa Huân Tuyết Các, vì cô biết Hạo nhất định đang ở bên trong.

" Tiểu thư, người đến đây có chuyện gì không?", Lý Kỳ kéo chặt Tuyết Y đang muốn vào trong lại.

Tuyết Y quay qua hần tươi cười, lấy ra mảnh giấy đã chuẩn bị trước giờ lên cho hần xem: ' Giúp ta đi thông báo với Thành chủ, nói Tuyết Nhi có việc muốn gặp!'

" Nhưng, tiểu thư, hiện tại Thành chủ...", Lý Kỳ lộ ra bộ mặt ái ngại.

' Giúp ta thông báo một tiếng đi!', Tuyết Y kéo kéo tay áo của hần, Lý Kỳ vội vàng rút tay lại, việc này mà để chủ nhân thấy thì bản thân có đến 9 cái mạng cũng không đủ nha.

" Tiểu thư vẫn là xin mời người về trước, ngày mai lại đến đi!", nghĩ thật lâu, cuối cùng Lý Kỳ vẫn là hạ lệnh tiễn khách.

' Làm thế nào bây giờ, mình vào bằng cách nào đây?', lùi lại vài bước, bỗng nhiên 2 mắt cô lóe lên, không cho ta vào ta cũng cứ phải vào. Cô tháo vòng tay ra, ném xuống đất, sau đó chỉ vào Lý Kỳ, rồi lại chỉ vào cái vòng tay ở dưới đất, rất ngang ngược nhìn hần: ' Giúptanhập lên đi!'

Lý Kỳ thấy chuỗi hành động của cô như vậy, trong lòng rất khó chịu: cô ta rốt cuộc muốn làm gì! Nhưng nói gì thì nói cô ta cũng có thể coi là bán chủ nhân rồi, mình lựa không thể không giúp cô ta nhất, thế là liền cúi người xuống.

Nhân cơ hội này, Tuyết Y nhấc cao cước bộ, hướng vào trong mà chạy, chạy thật nhanh, nhưng vừa chạy đến cửa phòng, còn chưa kịp gõ cửa thì

đã bị bắt lại, ngẩng đầu nhìn lên người đang tóm mình: ' Áh, cứ cho là có võ công đi thì động tác cũng không nhanh đến vậy chứ, trời ơi!', Tuyết Y le lưỡi cười cười, lần này thì thâm rồi, muốn vào trong thì càng khó hơn.

Vừa cười vừa lùi lại phía sau, bỗng nhớ ra bình rượu ở trong lòng, vừa thả tay ra, cả bình rượu cứ thế rơi trên mặt đất. Ngẩng khuôn mặt ngây thơ vô tội lên, cô vẫn cười, y như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến cô vậy, nhưng Lý Kỳ ở trước mặt thì sắc mặt lại rất tệ, cứ tái mét đi. Quả nhiên:

" Bên ngoài là ai không muốn sống nữa vậy, ồn ào quá vậy?", một thanh âm mang theo sự thịnh nộ truyền ra ngoài, hai người đứng trước cửa phòng không hiểu sao đầy thân mồ hôi lạnh.

Cô gái câm (20)

" Hồi chủ nhân, là Tuyết Y tiểu thư, cô ấy nói có việc tìm người.", Lý Kỳ run rẩy trả lời Hình Hạo, sợ rằng cái đầu của mình không còn đủ được lâu nữa.

" Cho cô ấy vào!", không nói 2 lời, chỉ rất bình thản một câu cho cô ấy vào. Lý Kỳ không thể tin tưởng được nhìn Tuyết Y: xem ra vị tiểu thư trước mặt rất được chủ nhân sủng ái! Lần sau mình phải cẩn thận một chút!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào trong, nói thật lòng, nếu bảo hiện tại cô không hề sợ thì khẳng định là nói dối, nhưng vì để cứu người cô cũng chẳng còn cách nào khác.

Nữ nhân trên giường nhanh chóng đi qua, nhìn cô ta y phục vẫn còn chưa chỉnh tề, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết là vừa xảy ra chuyện gì! Tuyết Y chỉ bịt chặt mắt lại, đợi nữ nhân kia rời đi.

" Muốn thế này rồi nằng còn đến tìm ta có chuyện gì?", không biết từ lúc nào Hình Hạo đã đi đến bên bàn rồi ngồi xuống.

Tuyết Y chậm chậm bỏ tay xuống, cũng đến ngồi bên cạnh y: " Ta muốn tìm chàng uống rượu!"

" Uống rượu àh?", Hình Hạo nhìn cô đầy thú vị, nữ nhân này muốn thế này còn đến náo loạn chỉ là vì muốn tìm ta uống rượu sao?

'Ừhm!', cô gật đầu.

" Vậy, rượu đâu?"

' Vừa rồi ta làm vỡ ở bên ngoài rồi!', Tuyết Y mang bộ mặt giả vờ ủy khuất nói: ' Ta muốn y thông báo giúp ta một tiếng mà y không nghe, thật quá đáng!'

" Muốn uống rượu thì chàng phải rất đơn giản sao!", kéo cô lại ngồi lên trên đùi mình: " Lý Kỳ, mang rượu đến đây!", cứ nghĩ đến việc cô ấy tự đến tìm mình, trong lòng Hình Hạo lại cảm thấy rất vui. Cứ thế cũng không nghĩ đến bản thân lại kéo cô ấy ôm vào lòng, không ngờ rằng cô ấy lại cũng không trốn tránh, nữ nhân này rốt cuộc bị sao vậy? Y càng ngày càng không đoán biết được nữ nhân trước mặt nữa.

" Cộc cộc cộc!", có vài tiếng gõ cửa nổi lên.

" Vào đi!", Lý Kỳ mang rượu vào sau đó lại lưu ra ngoài ngay.

Tuyết Y cầm lấy vỏ rượu rót ra một chén, rồi chủ động dâng nó đến miệng Hình Hạo, cười ngọt ngào nhìn y.

Mặc dù cảm thấy cô có gì đó kỳ quặc, nhưng cô ấy đối với mình như vậy cũng làm cho bản thân thật sự rất vui mừng, vì vậy chẳng buồn nghĩ ngợi gì, y liền ngửa cổ uống cạn ly rượu cô đưa.

Một chén tiếp một chén, một vỏ rồi lại một vỏ, bản thân cô một chút rượu cũng không uống.

" Không phải nằng muốn đến tìm ta uống rượu sao? Tại sao nằng lại không uống gì vậy?", Hình Hạo nhìn cô, dịu dàng hỏi, không mang theo bất cứ cảm xúc nào khác.

Cô lại rót ra một chén rượu, đưa đến bên miệng uống: ' Khụ khụ khụ...', nhìn thấy y uống bao nhiêu rượu thế mà không sao cả, vốn cứ cho rằng rượu ở đây cũng chẳng khác gì bia ở hiện đại, ai ngờ đâu nó lại khó uống đến vậy.

"Không sao chứ!", thấy Tuyết Y vì bị sặc mà đỏ hết cả mặt lên, Hình Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Thôi bỏ đi, bỏ đi, nàng vẫn là chỉ nên bồi ta uống thôi!"

Cô gái câm (21)

Khi thấy Hình Hạo cuối cùng đã uống đến ngà ngà, Tuyết Y đỡ y lên giường, cho y nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng lay người y, xem y có phản ứng gì không. May mắn thay, y không có phản ứng gì nhiều. +

Qua một lúc, sau khi đã xác nhận Hình Hạo đã ngủ say liền lục lọi khắp người y, nhưng tìm thế nào cũng không thấy: 'Kỳ lạ thật, đồ vật người cổ đại dùng để chứng minh thân phận không phải là lệnh bài gì đó sao? Tại sao lại không có nhỉ?'

Nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì đây? Hình Hạo cố tình giả vờ ngủ để làm cho rõ ràng chân tướng xem những hành động khác thường của cô ta ngày hôm nay là nhằm mục đích gì?

'Đúng rồi!', cô ngẩng lên nhìn đầu y, tìm ở dưới gối của y, chỉ một giấy sau, mặt cô lộ ra nét vui mừng. Vừa định rút tay lại, không ngờ lại bị tóm lại giữa chừng.

Mở to con mắt nhìn người đang nằm trên giường: 'Y không phải đã say rồi sao? Không phải là y đang ngủ àh? Tại sao lại dậy nhanh vậy chứ, làm thế nào bây giờ? Làm thế nào đây?'

"Người hầu hạ ta một đêm như vậy chỉ vì cái này thôi àh?", không mang theo bất kỳ cảm tình gì, y hỏi, vốn cứ cho rằng cô ta là một người rất đơn giản, vốn cho rằng cô ta thật sự yêu mình, không ngờ rằng cô ta tiếp cận mình là có mục đích khác.

"Người lấy cái này để làm gì?", y mở to đôi mắt trừng trừng, lạnh lùng nhìn cô!

'Ta muốn cứu Phần Nguyệt!', dù sao thì cũng bị phát hiện rồi, cứ nói thật luôn đi!

"Cứu cô ta àh? Người biết cô ta! Người với cô ta là

đồng đảng sao?", y không dám tin nhìn cô, hôm đó người cứu mình không ngờ lại là đồng đảng của tên thích khách muốn giết mình.

Cô lắc mạnh đầu, rất muốn nói với y là mọi chuyện không phải như vậy. Nhưng bản thân cô lại bị câm, làm sao có thể nói được đây?

"Người trà trộn vào trong phủ chỉ vì muốn giết ta?", y vốn đã muốn thử giải phóng tình cảm của bản thân, nhưng không ngờ đến tất cả chỉ là sai lầm của bản thân mà thôi, tất cả chỉ trách bản thân mình đa tình mà thôi!

Tuyết Y vẫn chỉ lắc đầu, lắc đầu.

"Người nói đi, chẳng phải người biết nói chuyện sao? Nói đi! Vẫn còn giả câm trước mặt ta àh!", nhìn cô chỉ biết lắc đầu, trong lòng y càng thêm tức giận, đến lúc này rồi mà vẫn còn giả câm trước mặt ta àh.

"Người đâu!"

, Hình Hạo gầm lên một tiếng, Lý Kỳ đẩy cửa bước vào.

"Chủ nhân, người có gì phân phó?", Lý Kỳ đẩy cửa vào nhìn thấy tình cảnh bên trong liền bị dọa cho giật mình, chuyện này là thế nào, vừa rồi chẳng phải còn rất tốt sao?

"Đem ả nhốt vào trong Quỷ thất cho ta!", kẻ phản bội ta giữ lại còn có tác dụng gì chứ.

"Chuyện này...!?", Lý Kỳ không hiểu vừa rồi chủ nhân còn dịu dàng với cô ta như vậy, chỉ một lúc sau đã muốn nhốt cô ta vào Quỷ thất rồi, nên có chút do dự.

"Còn cần ta nói lần thứ 2 sao?"

"Vâng thưa chủ nhân!", nói xong liền đi đến đưa Tuyết Y đi.

Khi Tuyết Y theo Lý Kỳ đi đến cửa, bỗng nhiên cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể cũng cứ thế mà ngã vào lòng Lý Kỳ. Là ông trời muốn giúp cô sao? Hay là chuyện gì?

"Chủ nhân, tiểu thư ngất rồi!", nhìn thấy Tuyết Y ngất đi, Lý Kỳ có phần không biết phải giải quyết thế nào, chỉ còn biết hỏi lại chủ nhân.

"Gọi đại phu!", nghe thấy cô ngất đi, y lại không nhẫn tâm, liền chạy đến ôm lấy Tuyết Y đang ngất trên người Lý Kỳ, đặt lên trên giường.

Sau đó.

"Thành chủ, tiểu thư chỉ là do mệt mới ngất đi thôi, không có gì đáng ngại! Xin người cứ yên tâm!"

"Người kiểm tra giúp cô ta một chút, xem vì sao mà không thể nói chuyện được?"

"Vâng!", một lúc sau, đại phu lại đứng lên: "Hồi Thành chủ, bệnh của tiểu thư có lẽ cũng được vài năm rồi, có điều bệnh của tiểu thư có điểm đặc biệt, có thể nói cô câm nhưng cũng có thể không phải, khi cô ta bị kích động hoặc không nằm mộng thì cũng có thể phát ra âm thanh"

'Nằm mộng, kích động! Thì ra nàng ta thật sự không biết nói, không phải là giả vờ!', nhìn người nằm trên giường: "Các người đều lui xuống đi!"

"Rõ!"

Cô gái câm (22)

" Thiệu Minh, tại sao anh lại ở đây?", Tuyết Y đi đến vườn cây cạnh trường học, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở trước mặt, đó chính là người bạn trai ở hiện đại của mình mà!

" Tuyết Nhi! Anh đến đưa em về nhà!", Thiệu Minh đi đến trước mặt Tuyết Y, cầm lấy tay cô.

" Thật không? Em cứ nghĩ mọi người thật sự không cần em nữa rồi, sẽ chẳng có ai đến tìm em nữa cơ!"

" Sao có thể thế được? Tuyết Nhi là người quan trọng nhất đời anh mà."

" Ừhm!", Tuyết Y gật mạnh đầu.

" Các người không thể đi được!", tay kia của cô bị một người khác kéo chặt lấy, lại là y.

" Hạo!"

" Người nàng thích là ta, tại sao lại muốn đi cùng hắn?", Hình Hạo kéo chặt tay cô, nhìn cô chăm chăm.

" Hạo! Ta...", Tuyết Y nhìn sang Thiệu Minh, mình phải làm thế nào đây, bây giờ con tim mình có vẻ như đang ở bên Hạo, nhưng từ trước tới giờ Thiệu Minh mới là người mình yêu không phải sao?

" Tuyết Nhi, đi cùng anh!", Thiệu Minh kéo tay Tuyết Y định bước đi, nhưng lại bị Hình Hạo đẩy ra: " Tuyết Nhi, nàng nói với hắn đi, nàng muốn ở lại, người nàng yêu là ta!"

" Ta không biết, ta không biết!", Tuyết Y gạt tay Hình Hạo ra, lùi về sau vài bước. Bỗng nhiên Thiệu Minh trước mắt lại không thấy đâu nữa. Hình Hạo cũng không thấy đâu! Ở đây là ở đâu vậy.

" Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại!", Hình Hạo thấy người trên giường cứ luôn miệng nói không biết, trông bộ dạng có vẻ rất đau khổ, liền đưa tay ra nhẹ nhẹ lay cô dậy: rốt cuộc là sao vậy, nàng ta rốt cuộc là mơ thấy cái gì?

" Tuyết Nhi, em phản bội anh, em đã quên lời hẹn thề của chúng ta, quên ước định của chúng ta rồi sao?", Thiệu Minh lại một lần nữa xuất hiện trong giấc mơ của cô, trông anh đầy tổn thương.

" Em không có, Thiệu Minh àh, em không có!"

" Em đã yêu người khác rồi không phải sao?"

" Em không có, Thiệu Minh, người em yêu là anh, em không có yêu người khác!"

" Em có, em đã phản bội anh, em đã yêu người khác!"

" Em không có, em không có, Thiệu Minh, đưa em trở về đi, em muốn trở về trường có được không vậy!", Tuyết Y chạy đến muốn kéo tay Thiệu Minh nhưng lại không thấy Thiệu Minh đâu nữa. Trước mắt không còn thấy ai nữa, Tuyết Y cứ thế chạy về phía trước: " Thiệu Minh, anh ở

đâu, anh mau xuất hiện đi, không phải anh muốn đưa Tuyết Nhi về nhà sao? Anh mau ra đây đi!"

Nhưng dù cô có gọi thế nào đi nữa cũng chẳng có ai trả lời cô cả.

" Tuyết Y, tỉnh lại, mau tỉnh lại đi!", nhìn thấy người trên giường càng lúc càng kịch động, Hình Hạo liền ôm cô vào trong lòng. Lúc này Tiểu Thanh đi vào, dâng thuốc.

" Thiệu Minh, đừng đi mà!", Thiệu Minh là ai, nghe thấy Tuyết Y gọi cái tên này, tiểu Thanh thật sự cũng không thể lý giải nổi, cô ấy không biết cái tên này!

" Tuyết Nhi, đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu, ta ở đây rồi, ta ở đây rồi!", Hình Hạo ôm chặt cô vào lòng. Một lúc sau, người trong lòng cuối cùng cũng đã yên ổn trở lại. Hình Hạo nhẹ nhàng đặt cô xuống: " Tiểu Thanh, Thiệu Minh là ai!"

Cô gái câm (23)

" Hỏi chủ nhân, tiểu Thanh không biết àh!", cô thật sự không biết, Thiệu Minh là ai, cô đâu có biết đâu!

" Không biết, bình thường người và Tuyết Nhi luôn gần gũi mà lại không biết sao?"

" Hỏi chủ nhân, tiểu Thanh thật sự không biết!", nói xong tiểu Thanh vội quỳ xuống đất, cô phải làm thế nào

đ

ây, cô thật sự không biết mà! Nếu làm cho y tức giận thì nói không chừng y sẽ lấy mạng mình mất, lúc đó thù làm sao mà báo

đ

ây.

" Xem ra người chưa thấy quan tài chưa nhõ lệ rồi!", Hình Hạo đứng dậy, đi về phía tiểu Thanh.

" Tiểu Thanh không dám gạt người, tiểu Thanh thật sự không biết ai là Thiệu Minh cả!", tiểu Thanh cúi thấp đầu, nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, tay không chịu được cũng run rẩy cả lên.

" Vậy người biết cái gì? Nếu không nói rõ ràng thì cứ cẩn thận cái mạng của nhà người đó!", đi lại ngồi xuống bàn, nhìn người quỳ dưới đất, y phải từ miệng tiểu Thanh làm cho rõ tất cả mọi chuyện liên quan

đ

ến Tuyết Y.

" Vâng!", nói thì nói, vậy cũng tốt, tránh Tuyết Y lại phạm phải sai lầm: " Tiểu thư bị mất trí nhớ!"

" Mất trí nhớ?", cô ta có ý gì? Tuyết Y bị mất trí nhớ sao?

" Đúng vậy àh, tiểu thư trước kia không phải tên Tuyết Nhi, cô ấy tên là Lăng Y, khi vừa đến đây thì đã bị câm rồi, cho nên mọi người đều gọi tiểu thư là cô câm, vài ngày trước đây, vì đắc tội với Dung tiểu thư nên bị đẩy xuống hồ nước

ở hậu viện, sau khi tiểu thư tỉnh dậy thì đã quên hết tất cả mọi chuyện trước kia, vì vậy nên hôm đó tiểu thư mới chạy loạn như vậy."

"Vậy tại sao cô ta toàn tự nói mình là Tuyết Nhi?"

"Điều này nô tì cũng không biết, tiểu thư từ nhỏ lớn lên cùng với nô tỳ, nô tỳ cũng không hề biết từ lúc nào mà cô ấy có cái tên này!"

"Vũ, Y Nhi xin lỗi chàng, Y Nhi xin lỗi chàng!", người nằm trên giường lại bắt đầu ngó ngoáy. Lần này có thể là chính bản thân Y Nhi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

"Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, đừng sợ, đừng sợ!", Hình Hạo chạy vội đến bên giường, giữ chặt 2 vai cô.

Người nằm trên giường dần dần lấy lại ý thức, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy người trước mắt, bỗng nhiên hoảng hốt: 'Người tại sao lại ở đây?', nói xong muốn ngồi bật dậy.

"Đừng cử động lung tung!", Hình Hạo giữ chặt thân thể cô, không cho cô ngồi dậy.

'Người không giận nữa sao?'

"Còn không mau đưa thuốc đến!"

"Vâng!", tiểu Thanh vội vàng đứng dậy, cầm bát thuốc đến bên giường.

Hình Hạo đưa tay ra cầm bát thuốc, đích thân bón thuốc cho Tuyết Y. Tuyết Y lắc đầu, đẩy bát thuốc ra.

"Sao vậy? Vẫn còn nóng sao?", Hình Hạo tưởng rằng thuốc vẫn còn nóng nên vội vàng thổi, rồi lại đưa đến miệng cô. Nhưng Tuyết Y vẫn cứ đẩy bát thuốc ra.

'Khó ngủ quá, đắng lắm!', ta không muốn uống thuốc này đâu, mùi vị thật khó ngủ, hơn nữa chắc chắn còn rất đắng nữa.

"Thuốc đắng giả tật, nào, nhanh uống đi!", Hình Hạo lại một lần nữa đưa thuốc đến.

"Không...", không ngờ rằng bản thân lại có thể phát ra âm thanh, Tuyết Y lấy tay che miệng, đôi mắt ngạc nhiên mở tròn ra.

"Tuyết Y, nàng nói chuyện được rồi àh?", Hình Hạo đưa thuốc cho tiểu Thanh, rồi nhìn Tuyết Y.

'Ta, ta...', nhưng vừa định thử nói lại thì cô lại không thể phát ra âm thanh nữa, cô cố gắng cấu véo cổ của cô, hy vọng có thể phát ra tiếng nói nhưng vẫn không được.

"Thôi được rồi, được rồi, Tuyết Y, đừng thử nữa, bệnh này sau này có thể từ từ chữa mà!", Hình Hạo nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy thì có phần không nhẫn tâm, liền vội vàng kéo tay cô lại.

Cô gái câm (24)

'Cũng đúng, thôi bỏ đi! Dù sao thì bản thân mình cũng không thể trở về được, có biết nói chuyện hay không cũng vậy thôi!', nghĩ mãi nghĩ mãi, cô bỗng nhiên lại nở nụ cười, một nụ cười không thể tin được: 'Thành chủ, Người có thể đưa ta đi chơi không?'

"Nàng muốn ra ngoài chơi àh?", nhìn cô, y bỗng cảm thấy bản thân có lỗi với cô, cô ấy đã quên hết những chuyện trước kia, vậy mà bản thân mình lại đối xử với cô ấy như vậy.

'Ừm, có được không?', đứng rồi, mình thật sự muốn ra ngoài cho khuây khỏa, cứ ở đây mãi thế này thật phiền não, không thể tahr lòng được.

"Được!", không hề phản đối, không biết tại sao bản thân y chỉ muốn đáp ứng tất cả yêu cầu của cô.

'Đa tạ!', nói xong cô lại dựa vào lòng y: Thiệu Minh, là lỗi của em, anh cứ trách em đi!

Y đưa tay ra ôm lấy cô, lúc này nói gì cũng sợ r

ằng sẽ phá hỏng không khí mát! Khó khăn lắm cô ấy mới chủ động ôm mình thế này.

Ba ngày sau.

"Y Nhi, muội cho tiểu Thanh đi cùng muội đi, muội đi một mình thế này, tiểu Thanh không yên tâm!", mới sáng sớm tiểu Thanh đã ở trong phòng Tuyết Y nói muốn cùng cô đi chơi, không yên tâm để cô một mình. Nhưng Tuyết Y lại không muốn, cô muốn ra ngoài một phần vì muốn cho khuây khỏa, hai là để tạo cơ hội cho tiểu Thanh đi cứu Phấn Nguyệt.

'Tiểu Thanh, đợi khi ta cùng Hạo ra ngoài chơi, tỷ liền đi cứu Phấn Nguyệt nhé!', kéo tay tiểu Thanh ngồi xuống.

"Y Nhi, muội?", không ngờ rằng cô vì chuyện này mới cùng Hạo đi ra ngoài chơi, bây giờ biết rồi càng không thể để cho cô ấy đi một mình được: "Không được, vậy càng không thể để cho muội đi một mình được, nếu mà để y biết được thì muội phải làm sao?"

'Tiểu Thanh, tỷ không muốn Vũ bị thương chứ, Phấn Nguyệt là vì cứu huynh ấy nên mới bị bắt, huynh ấy nhất định sẽ nghĩ

cách đến cứu Phấn Nguyệt ra, nếu huynh ấy đến thì chắc chắn không thể chạy thoát, do vậy hôm nay tỷ không thể không cứu Phấn Nguyệt ra, biết không?"

"Nhưng, Y Nhi..."

'Tiểu Thanh, đừng nói nữa, nếu tỷ không muốn Vũ bị thương thì hãy nghe lời ta đi!', cô biết chắc chắn rằng chỉ

cần nhắc đến sự an toàn của Thiệu Vũ là tiểu Thanh sẽ đáp ứng thôi.

"Vậy được, muội nhất định phải cẩn thận đấy!"

"Ta biết rồi!"

Đưa Tuyết Y đến trước cửa phòng Hình Hạo, tiểu Thanh liền đi ngay, vì Tuyết Y muốn cô ta sớm chuẩn bị xong xuôi mọi việc. Nhìn bóng lưng cô, Tuyết Y chỉ có thể âm thầm cầu mong cô sẽ thành công.

Nhẹ nhẹ gõ cửa phòng, một lúc sau cửa liền mở ra, Hình Hạo đi ra: "Tuyết Nhi, sớm vậy sao!"

"Đương nhiên rồi, hôm nay có thể ra ngoài chơi,

đương nhiên cần đi sớm một chút!", nói xong liền khoác tay y, y không những không có ác cảm mà lại càng cao hứng.

"Hạo, muốn đưa ta đi đâu chơi đây!"

"Nàng muốn đi đâu!"

"Chúng ta đi câu cá đi! Gần đây có hồ nước nào không?", câu cá xong rồi nước cá, thời gian có thể dài hơn một chút, có thể sẽ đủ thời gian cho tiểu Thanh cứu Phần Nguyệt.

"Được, ta đưa nàng đi!"

"Chỉ hai chúng ta đi được không?", cô sợ có người đi cùng sẽ nhắc nhở y phải về sớm nên liền yêu cầu y một mình đưa cô đi, đến lúc đó chỉ cần mình không muốn về thì y sẽ không về đâu.

"Được, đi thôi!"

Đến cửa, ở đó đã sớm có người đứng đợi họ, Hạo nhảy lên ngựa, đưa tay ra đón cô: "Đến đây!"

"Ừm!", chỉ gật nhẹ đầu, đưa tay về phía y, y chỉ dùng lực nhẹ đã nâng cả người cô lên ngựa, yên yên ổn ổn mà ngồi trong lòng y, tay y vòng qua eo cô mà kéo dây cương: "Các người không cần đi theo!"

"Vâng! Chủ nhân!", những người theo sau vội lùi lại! Bọn họ cũng không muốn đợi y phát hỏa mà!

Cô gái câm (25)

Dựa sát vào người y: Hạo, xin lỗi, tha thứ cho ta lừa gạt chàng, ta đảm bảo đây là lần cuối cùng, và cũng là lần duy nhất, sau này đối với chàng ta tuyệt đối không lừa gạt chàng bất cứ điều gì, vì vậy hãy tha thứ cho ta!

Giật nhẹ y phục của y.

"Sao vậy, Tuyết Nhi?", y dịu dàng hỏi cô, e rằng cả đời này y chỉ có thể đối với cô như thế!

"Hạo, hôm nay chàng không phải là Thành chủ, ta cũng không phải là a hoàn của chàng có được không?"

"Trong lòng ta, từ trước đến giờ nàng đều không phải là a hoàn của ta, nàng là người mà ta yêu!", ghé sát vào tay cô, y thì thầm: "Ta yêu nàng, Tuyết Y!"

Ta yêu nàng, Tuyết Nhi, ta yêu nàng, Tuyết Y! Là y đang bày tỏ với mình đó sao? Y thật sự cũng yêu mình sao?

Không biết đã qua bao lâu, hai người rút cuộc cũng đến được một con sông, đây là một con sông dài, cạnh sông có một cái cây rất to, vừa đẹp, như vậy khi mệt có thể đến đó nghỉ ngơi.

Xuống ngựa, chạy đến bên sông, đứng trước con sông này chỉ muốn hét to một tiếng: Sông ơi, chúng ta lại gặp nhau rồi! Cứ như bây giờ thấy mây cũng giống như ở thế kỷ 21 vậy!

Nhìn thấy cô sôi nổi như vậy, trong lòng y cũng rất vui, trước giờ không hề biết là cô lại thích thế giới bên ngoài đến vậy. Đi đến bên cạnh cô, ôm lấy cô từ đằng sau: "Tuyết Y, Vui không?"

"Ừm, rất vui, đa tạ chàng, Hạo!", xoay người lại nhìn y, bản thân cô thật sự rất vui, ở đây không có Thành chủ, cũng chẳng có thân phận với địa vị gì cả, giống như hiện tại đang ở thế kỷ 21 vậy, niên đại mà người người đều bình đẳng.

Lấy cần câu cá ở trên ngựa xuống, mắc mồi vào, rồi ngồi xuống bờ sông câu cá. Cảnh sắc ở đây cũng không tồi nha, không khí thật trong lành, quan trọng nhất là bầu không khí rất lãng mạn nha.

Hình Hạo đến bên cạnh cô, cũng ngồi xuống, nhìn thấy cô câu cá thế này, nhẹ nhàng kéo vai cô tựa vào người mình: "Tuyết Y, có thể cho ta biết toàn bộ về nàng không?"

Cô gật đầu, ngồi thẳng dậy, thành thật nói với y: "Hạo, ta đã quên hết tất cả những chuyện trước kia rồi, ta không biết bản thân đã trải qua những ngày tháng trước kia như thế nào, cho nên nếu một lúc nào đó chàng phát hiện ra trước kia ta một người xấu thì chàng cũng đừng ghét ta có được không? Chàng phải tha thứ, bao dung cho ta có được không?"

Không ngờ rằng cô sẽ nói ra câu này, Hình Hạo bỗng nhiên cảm thấy rất hận bản thân, hỏi gì không hỏi, không có chuyện gì lại đi hỏi vấn đề đó làm gì chứ? "Trong lòng ta, Tuyết Y là một người con gái tốt! Ta tin rằng trước đây cũng vậy!"

"Hạo, có điều ta biết trước kia tên ta là Dao Tuyết Y! Là Tuyết Nhi, không phải là Y Nhi, chàng đã nhớ chưa?", Không hiểu sao cô lại muốn nhấn mạnh điểm này với y, có lẽ do bản thân cô không hy vọng y gọi cô là Y Nhi, cô không thích.

"Được, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi!"

Cô gái câm (26)

"Cá cắn câu rồi, cá cắn câu rồi!", Tuyết Y chỉ vào cái phao đang động đậy.

"Ừm, cá cắn câu rồi, để ta!", Hình Hạo giật cái cần câu ở dưới nước lên, kết quả là có một con cá ăn mồi câu, hai người vội vàng tháo con cá ra khỏi lưỡi câu rồi thả vào vũng nước bên cạnh.

Chuyện này cũng thật kỳ lạ nha, đường đường là một Thành chủ mà lại nguyện ý cùng cô tới đây câu cá. Haha!

Tuyết Y cúi người, đưa tay ra nhẹ nhẹ chạm vào bụng con cá để nó bơi: trông mày chẳng vui vẻ gì nhỉ, đúng rồi, bị nhốt ở đây sao có thể vui được?

Thò cả tay kia vào, bắt con cá lên, con cá này không to, chỉ to bằng khoảng 2 ngón tay của Tuyết Y, đưa nó đến gần miệng: Cá ơi, người đi đi, người vẫn còn nhỏ, sau này phải sống vui vẻ đấy, lần sau cần cần thận nha, đừng có tham ăn như vậy nữa đấy!

Cô cười, cười đến thật ngọt ngào, giống như chính bản thân mình là người được thả vậy. Đi đến bên dòng nước, cô thả tay ra, để cho con cá bơi ra, cô đưa tay vẫy con cá: Cá ơi, phải sống vui vẻ đấy nha!

Hình Hạo ở một bên nhìn thấy hành động của cô cũng mỉm cười: nàng ấy hiện giờ chắc rất vui vẻ đấy!

Con cá dần bơi xa, cô quay người lại, cô cũng thả hai tay xuống, nhún nhún vai: 'Cá chạy mất rồi, không được ăn rồi!', cả khuôn mặt tràn ngập ý không vui, cứ như không phải chính mình vừa thả nó ra vậy.

"Cá chạy mất rồi, sau này chắc nó sẽ rất vui vẻ, còn nàng thì sao?", Hình Hạo đi đến bên cạnh ôm lấy cô.

Nhẹ nhàng đẩy người y ra: 'Sau này ta cũng sẽ rất vui vẻ!', nói xong còn bật cười: 'Hạo, chàng nói xem cứ chạy dọc theo con sông này thì sẽ đến đâu?'

Y chỉ lắc đầu.

'Vậy chúng ta thử nhé!', nói rồi cô bật cười, sau đó hướng dọc theo con sông mà chạy. Y đuổi theo cô, chậm chậm chạy theo sau cô: Nàng là của ta, mãi mãi là của ta!

Nếu như mình và Hạo có thể mãi mãi như thế này thì tốt biết bao. Tuyết Y vẫn hướng về trước mà chạy.

Không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng mệt, cô dừng lại, ngồi xuống, dùng hai tay chống xuống đất, ngửa mặt nhìn lên bầu trời: trời xanh quá, mây thật đẹp!

Y cũng dừng lại, ngồi xuống bên cạnh cô, cũng học theo cô mà nhìn bầu trời.

Hai con chim sẽ bay đến đậu trên cái cây bên cạnh. Chút chít kêu mãi không ngừng, cứ như đang cãi nhau vậy, hay là chúng đang tán tỉnh nhau?

'Hạo, chàng nói xem tại sao chúng lại cãi nhau vậy?', Tuyết Y quay sang nhìn Hình Hạo.

"Không phải chúng cãi nhau đâu, nàng xem, con bên trái chỉ đang hỏi con bên phải xem có mệt không thôi?"

'Đâu có, chúng rõ ràng là đang cãi nhau mà!', nhìn thế nào cũng thấy chúng giống như đang cãi nhau.

"Không phải, nàng nhìn nhầm rồi, con bên trái rất tốt với con bên phải nha, còn hỏi con bên phải có khát không kia. Nó thật quan tâm đến con kia nha!"

'Chàng xem, chàng nhìn kia, nó đang đánh con kia!', Tuyết Y nhìn thấy con chim sẽ bên trái dùng cánh vỗ vỗ vào con bên phải.

"Là nó đang lau mồ hôi cho con kia đấy. Giống như vậy nè!", y đưa tay ra, lau mồ hôi trên trán cô.

Cô gái cảm (27)

Thất thần nhìn y, mình có thể như thế với y không? Không chừng chỉ cần thật lòng cầu xin y thì y sẽ thả Phấn Nguyệt ra.

"Tuyết Nhi, nàng sao vậy, đang nghĩ gì vậy?", Hình Hạo nhìn cô một chút phản ứng cũng không có, còn tưởng cô bị làm sao rồi.

'Không, không có gì, ta cũng lau mồ hôi cho Hạo!', nói rồi đưa tay ra lau mồ hôi trên trán cho y.

Bắt lấy tay cô, đưa đến trước ngực mình: "Đáp ứng ta, cả đời này ở bên cạnh ta!"

'Ừm!', cô gật mạnh đầu, rồi mỉm cười, lần này là nụ cười của tình yêu, cười ngọt ngào!

Cứ như vậy mà dựa vào người y, không biết từ lúc nào đã ngủ rồi. Y nhìn cô, chỉ ôm chặt cô vào lòng, để cho cô ngủ: "Ta sẽ bảo vệ nàng cả đời này!"

Trong giấc mơ lại một lần nữa xuất hiện thân ảnh của Thiệu Minh, trông anh ấy vẫn buồn bã như trước lúc đi lần trước.

"Tuyết Nhi, em thay đổi rồi, em đã thay đổi rồi!", vẫn là câu nói này.

"Thiệu Minh, em xin lỗi!", lần này cô không trốn tránh nữa, cô đã thay đổi rồi, trong tim cô bây giờ chỉ có Hạo: "Đừng hận em có được không?"

"Không, tôi hận cô, tôi hận cô...", Thiệu Minh cứ lặp đi

lặp lại câu nói này, sau đó người cũng dần dần biến mất, không thấy đâu nữa, chỉ còn thanh âm vẫn còn văng vẳng bên tai: "Tôi hận cô, tôi hận cô..."

"Không, đừng mà, đừng mà!", cô gào to lên, tay cũng vô thức mà cào loạn, móng tay cô cào xước cả mặt y. Nhưng y không hề để ý, vẫn ôm chặt lấy cô: "Đừng sợ, đừng sợ, Tuyết Nhi, ta ở đây, đừng sợ!", cô ấy từ trước tới giờ đều nằm mộng thấy gì vậy, tại sao lần nào cũng đau khổ vậy?

Từ từ mở mắt ra, cô ngồi dậy mới phát hiện ra trời đã tối rồi, bản thân cũng ngủ cả buổi chiều rồi, cô nhẹ nhàng

cười, đứng dậy: Oa, thật ra cảnh đêm ở cổ đại rất đẹp nha, không những không khí trong lành, còn có thể nhìn thấy các vì sao ở trên trời nha, còn có cả vàng trắng nữa, mình sống ở trong thành phố lớn thật đã lâu lắm rồi không được ngắm sao đêm.

Cô kéo y vẫn đang nằm trên mặt đất dậy, cứ đi vòng vòng quanh người y. Một vòng rồi hai vòng... nhìn thấy cô có vẻ như không thể đứng vững được, y vội vàng kéo cô lại: " Thôi được rồi, nàng không xiu nhưng ta sắp xiu rồi đây!"

'Aaaaaaaaaaaaaa!'

Đúng lúc này bỗng xuất hiện vài hắc y nhân chạy đến bao vây hai người họ ở giữa. Hình Hạo ôm chặt lấy Tuyết Y: " Tuyết Nhi, đừng sợ, có ta ở đây!"

'Ừm!', cô gật đầu, có y ở đây cô thấy không còn sợ hãi điều gì!

" Lên.", hắc y nhân trước mặt hét lên một tiếng, vung thanh kiếm trên tay lên ra lệnh cho đám hắc y nhân động thủ, những tên hắc y nhân ở bốn phía nghe thấy hiệu lệnh liền nhất tề xông thẳng vào hai người đứng trong vòng vây. Hình Hạo một tay ôm Tuyết Nhi, một tay giao đấu với đám hắc y nhân. Bọn chúng người đông như vậy trong khi y chỉ đánh bằng một tay, sao có thể đánh lại chúng đây.

Một tên hắc y nhân ở phía sau tận dụng khoảng trống, đâm thẳng kiếm vào giữa hai người bọn họ, Hình Hạo vội vàng đẩy Tuyết Y bên cạnh ra ngoài, có thể do quá nóng vội, Tuyết Y bị ngã nằm sõng xoài trên mặt đất.

Một tên hắc y nhân nhìn thấy Tuyết Y ngã trên mặt đất liền lập tức chạy đến, nâng cô dậy: " Y Nhi, không sao chứ?", là hắc ta, Thiệu Vũ. Tuyết Y vừa nghe thấy thanh âm liền nhận ra hắc là ai.

Cô gái câm (28)

Đẩy hắc ra, cô chạy về hướng Hình Hạo, nhưng bọn hắc y nhân kia không biết cô, một tên cầm kiếm lao thẳng về phía cô mà đâm.

" Tuyết Nhi, cẩn thận!", Hình Hạo đang đánh nhau với đám hắc y nhân bên này vẫn luôn quan sát Tuyết Y, vừa nhìn thấy tình hình này bèn bị dọa cho khiếp sợ, không thèm quan tâm đến người đằng sau, cũng không quan tâm đến những mũi kiếm đang nhắm thẳng y mà đâm tới, y chỉ còn biết đến sự an nguy của Tuyết Y, cứ thế vội vàng chạy về phía cô.

" Y Nhi, cẩn thận!", Thiệu Vũ bên này cũng nhìn thấy, hắc cũng hướng về phía Tuyết Y mà chạy. Thật may là hắc đến kịp lúc, khi mũi kiếm sắp đâm vào người cô, thanh kiếm trong tay y đánh bay thanh kiếm của tên hắc y nhân kia. Sau đó hắc xoay thân ôm lấy cô: " Y Nhi, không sao chứ?"

Hình Hạo chạy đến nơi, thấy cô không sao thì trong mắt lộ ra sự yên tâm, y quên mất cả việc phía sau còn một đám hắc y nhân.

Cô lại một lần nữa đẩy Thiệu Vũ ra, chạy về phía y, nhưng không phải cô muốn ôm y mà lại một lần nữa đẩy y ra vì đằng sau có một tên hắc y nhân đang đâm kiếm tới. Y mặc dù

được Tuyết Y đẩy ra nhưng vẫn bị hắc y nhân kia đâm bị thương ở tay. Nhìn vào vết thương ở tay, y đứng dậy tiếp tục lao vào đám hắc y nhân mà đánh.

Tuyết Y đứng một bên nhìn mà thập phần lo lắng, vì Thiệu Vũ đang đứng cạnh cô nên những hắc y nhân khác không dám động thủ với cô, ngược lại, Hình Hạo nhìn thấy vậy lại vô cùng tức giận.

Tuyết Y nhìn thấy Hình Hạo đã bị đâm vài nhát đao, trong lòng vô cùng đau đớn như thể chính cô là người bị thương vậy: Mình nên làm thế nào bây giờ, mình nên làm thế nào mới có thể cứu y đây, mình nên làm thế nào đây?

' Vũ, đừng đánh nữa!', Tuyết Y đột nhiên nhớ ra Thiệu Vũ đang đứng cạnh, hắc chắc hắc là thủ lĩnh của đám người này.

" Y Nhi, y chính là hung thủ đã sát hại sư phụ đây!", hiểu

được ý tứ của Tuyết Y, hắc cũng không muốn cô đau lòng, nhưng mối thù lớn của sư phụ lẽ nào không báo sao?

' Huynh tha cho y đi, muội cầu xin huynh đây!', Tuyết Y định quỳ xuống trước mặt hắc nhưng lại bị hắc giữ chặt lại: " Y Nhi, muội đang làm cái gì vậy? Nhanh đứng dậy!"

' Đại sư huynh, huynh thương Y Nhi nhất mà, không phải sao? Huynh tha cho Hạo đi, muội cầu xin huynh mà!', không biết tại sao bản thân cô lại nói ra những lời này, càng không biết tại sao lại gọi y là đại sư huynh, chỉ là dường như có ai đó từ sâu thẳm trong lòng cô đang dạy cô nói vậy.

" Tuyết Nhi, nàng đứng dậy đi, không cần quỳ trước mặt hắc!", nhìn thấy Tuyết Y đang muốn quỳ trước mặt tên hắc y nhân kia, y nóng lòng lên tiếng: Nữ nhân của y sao có thể chịu những loại ủy khuất này.

Lại không chú ý đến mũi kiếm ở sau lưng nên y lại bị đâm thêm lần nữa.

Nhưng Thiệu Vũ lại như có trái tim sắt đá: " Lý Dương, người mau đến đây bảo vệ tiểu thư!"

" Rõ!", một tên hắc y nhân chạy đến bên cô, kéo chặt lấy tay cô, Thiệu Vũ vung kiếm lao thẳng vào cuộc giao chiến.

Cô gái câm (29)

Hình Hạo đánh nhau này giờ vốn đã sức cùng lực kiệt, sao có thể là đối thủ của Thiệu Vũ nữa đây, do vậy chỉ sau vài chiêu liền bị Thiệu Vũ tóm gọn.

Thanh kiếm trên tay Thiệu Vũ lạnh lùng kề lên cổ y: " Họ Hình kia, hôm nay ngươi phải trả giá cho cái chết của

sư phụ ta.", nói xong liền vùng kiếm đâm thẳng tới ngực y.

Tuyết Y nhìn thấy vậy, trong lòng ngất ngắc, bị dọa cho khiếp sợ, cô liền cướp lấy thanh kiếm trong tay Lý Dương, kề kiếm lên cổ mình, trừng mắt nhìn Lý Dương.

"Đại sư huynh, tiểu thư ...", nghe thấy thanh âm của Lý Dương, Thiệu Vũ liền dừng tay, nhìn về phía bên này: "Y Nhi, muội làm gì vậy?", ném thanh kiếm trong tay đi, hấn vội vàng chạy về phía cô.

"Tuyết Nhi, mau dừng tay, nàng đang làm gì vậy?", Hình Hạo cũng nhìn về phía bên này, sắc mặt lập tức tái nhợt: Nữ nhân ngốc này, sao có thể làm như vậy chứ?

Tuyết Y lùi về sau vài bước: 'Đại sư huynh, huynh mau thả Hạo ra!'

"Y Nhi, muội bỏ kiếm xuống trước đi đã, bỏ kiếm xuống rồi nói được không?", Thiệu Vũ chậm chậm đi về phía cô, hy vọng có thể cướp lại thanh kiếm trong tay cô.

"Tuyết Nhi...", Hình Hạo vừa nói vừa muốn hướng về phía cô mà chạy tới nhưng hai tay lại bị người ta giữ chặt, vốn dĩ là không thể chạy đến bên cô được.

"Y nhi, mặc dù muội mất đi trí nhớ nhưng huynh hy vọng muội biết hấn chính là huynh th

ủ đã sát hại sư phụ, mà sư phụ chính là cha muội đấy!"

'Cha ta?', thì ra y chính là huynh thù giết cha ta, nhưng Y nhi vốn là đã chết rồi, không phải sao? Hiện tại mình chỉ là một du hồn từ thế kỷ 21 đến đây thôi, không phải sao? 'Ta không biết, ta không biết, ta chỉ biết là Hạo không thể chết, y không thể chết!', nói xong cô lại kích động lùi về sau.

"Y nhi!", Thiệu Vũ nhìn cô cứ từng bước từng bước lùi về sau, mắt nhìn thấy cô sắp rơi xuống dòng sông liền vội vàng nói: "Y nhi, muội đừng lùi lại nữa, huynh đáp ứng muội thả hấn đi!"

'Thật không?', nghe thấy câu nói này trên mặt cô lộ ra một nụ cười động lòng người.

"Có điều, hấn phải thả Phần Nguyệt ra!", thì ra hấn muốn dùng y trao đổi lấy Phần Nguyệt, dù sao bản thân mình cũng lo lắng không thể cứu cô ấy ra, sợ rằng tiểu Thanh cũng phải mạo hiểm.

'Được!', cô liền gật đầu: 'Vậy huynh mau thả Hạo ra đi!'

"Chúng ta đi!", Thiệu Vũ quay lại nhìn Tuyết Y đang đỡ Hình Hạo đang quỳ dưới đất dậy, chỉ thấy trên mặt hấn hiện lên một nụ cười yếu ớt: Y nhi, nàng đã thật sự quên ta rồi sao? Trong tim nàng giờ đây không còn một chút nào hình bóng của ta sao?

'Hạo, cẩn thận một chút!', cô đỡ Hình Hạo trên mình đầy thương tích dậy, Tuyết Y chỉ thấy trong lòng đau đớn, vốn dĩ không biết phải làm thế nào, y một thân đầy vết thương a!

"Tuyết nhi, đừng khóc nữa! Nào, chúng ta về nhà thôi!", y nhẹ nhàng huýt 1 cái, một con ngựa lập tức chạy đến, đây là con ngựa từ nhỏ đã theo y, trải qua bao cuộc chinh chiến.

Hai người nhảy lên ngựa, đi về nhà.

Cô gái câm (30)

Về đến phủ, cô đỡ y vào trong. Lập tức có người chạy ra đón: "Chủ nhân, người sao vậy? Người đâu mau đến đây, gọi đại phu.", Lưu quản gia đỡ Hình Hạo vào trong phòng.

"Đại phu đến rồi! Mau tránh ra!", đại phu xem thương thế cho Hình Hạo, sau đó băng bó lại cho y, rồi ngồi bên bàn viết đơn thuốc: "Các người đi bốc thuốc theo đơn này, vết thương của Thành chủ không có gì nghiêm trọng chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể phục hồi."

"Vất vả cho đại phu quá, người đâu, tiễn đại phu về, tiện đường đi bốc thuốc luôn!", Lưu quản gia phân phó nói.

"Vâng! Đại phu, mời!"

"Các người đều ra ngoài đi!", Hình Hạo lúc này mới lên tiếng, nhìn thấy trong phòng nhiều người như vậy, trong lòng thật không thoải mái.

"Vâng!", tất cả chỉ đáp ứng một tiếng rồi liền đi ra ngoài, Tuyết Y cũng vậy, mặc dù cô rất lo lắng cho vết thương của y, nhưng cô cũng biết người bệnh cần phải nghỉ ngơi nhiều.

"Tuyết nhi, nàng ở lại đi!", nhìn thấy cô muốn rời đi, y vội vàng nói.

Nghe thấy thanh âm của y vang lên, cô liền quay đầu lại, quỳ xuống bên cạnh y: 'Còn đau không?'

"Không đau, ta không đau, nàng đừng khóc!", nữ nhân này hôm nay đã khóc không ít rồi. Ôm chặt cô vào trong lòng, cũng không sợ sẽ chạm vào miệng vết thương, y chỉ không muốn buông cô ra.

Nhưng cô ở trong vòng tay y lại không ngừng ngó ngoáy, cuối cùng Hình Hạo cũng không thể chịu được, đành phải thả cô ra: "Nàng sao vậy?"

'Không, chỉ là như vậy thì chàng sẽ bị đau đấy!', ngón tay nàng chỉ lên những miệng vết thương trên người y mà không ngừng run rẩy. Y nắm lấy tay cô: "Tuyết nhi, đừng sợ, không có việc gì cả, mấy vết thương còn con này vốn dĩ không có làm ta đau được! Nàng xem!", nói xong còn tự tay vỗ vào ngực mình mấy cái: "Aizzz..."

Vội vàng giữ chặt lấy tay y: 'Đừng, đừng như thế! Còn nói là không đau!', nhìn đáng điệu của y cũng biết là y rất đau mà, nhiều vết thương như vậy.

"Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, có đau đớn thế nào ta cũng có thể chịu đựng được!", y lại ôm chặt cô vào lòng, thật tình không muốn buông cô ra!

Lần này cô cứ vậy để mặc cho y ôm cô, cứ như vậy mà tận hưởng tình yêu sâu đậm mà y dành cho cô. Trong lòng cô nhen nhóm một ý nghĩ bá đạo muốn y thuộc về riêng mình cô.

Một lúc sau, cô nhẹ nhàng đẩy y ra: "Hạo, chàng nên nghỉ ngơi trước đi đã!", rồi chậm chậm đỡ cho y nằm xuống.

"Nàng cũng về nghỉ ngơi sớm đi!", hôm nay cô ấy chắc cũng rất mệt rồi.

"Ừm, vậy cũng được, đợi chàng ngủ say thiếp sẽ đi!"

"Không cần đâu, nàng quay về nghỉ ngơi trước đi, có cần ta tiễn nàng không?", y nói xong liền muốn ngồi dậy.

"Không cần đâu, ta tự về là được rồi, chàng nằm xuống đi, đừng động đấy!", cô lại đỡ cho y nằm xuống, con người này tại sao lại toàn như vậy ah, bị thương nhiều như vậy mà không chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi.

"Được, vậy nàng phải cẩn thận chút nha!"

"Ừm!", cô gật đầu, đắp chăn cho y xong liền đi ra khỏi phòng.

Cô gái câm (31)

"Y nhi, muội về rồi àh!", Tiểu Thanh nhìn thấy Tuyết Y đi vào vội vàng cầm tay cô nói, vừa nghe thấy bọn họ gặp thích khách, Hình Hạo cũng bị thương khắp người, tiểu Thanh liền bị dọa cho chết khiếp: "Muội không bị thương chứ!"

"Không, ta không sao, tiểu Thanh, tỷ đã thả Phấn Nguyệt đi chưa!"

"Vẫn chưa, người trong phủ quá nhiều, ta căn bản là không có biện pháp gì tiếp cận được cô ấy! Xem ra cần phải nghĩ cách khác vậy!", tiểu Thanh vô lực lắc đầu, buồn bã ngồi xuống.

"Không cần nghĩ nữa, ngày mai cô ấy có thể trở về rồi!", Tuyết Y đi đến bên giường nằm xuống.

"Muội có ý gì, vì sao ngày mai cô ấy có thể trở về?", tiểu Thanh không hiểu Tuyết Y đang nói gì vội vàng đi đến bên cạnh cô.

"Thích khách hôm nay chính là Thiệu Vũ!"

"Cái gì, là Vũ? Huynh ấy có sao không?", tiểu Thanh vội vàng nắm lấy tay cô, hỏi thông tin về Thiệu Vũ.

"Yên tâm đi, huynh ấy không sao, chỉ là huynh ấy không chế Hạo, ép Hạo thả Phấn Nguyệt ra!"

"Thì ra là như vậy, vậy Hình Hạo đáp ứng rồi sao?"

"Ừm, là ta đáp ứng, lúc đó Hạo đang trong tay bọn chúng, ta liền tự làm chủ, đáp ứng huynh ấy! Ngày mai ta sẽ đưa Phấn Nguyệt ra khỏi phủ, tỷ liền dẫn cô ấy đi tìm Thiệu Vũ đi!", cô nhắm chặt hai mắt lại: "Tỷ cũng không cần phải quay lại nữa!"

"Muội nói gì vậy?", cái gì mà bảo ta không cần quay lại ah, rốt cuộc là có ý gì đây?

"Muội biết tỷ thích Thiệu Vũ, sau khi rời đi rồi, tỷ hãy cùng huynh ấy vui vẻ mà sống, không cần quay lại đây nữa!", nhắm chặt hai mắt lại, Tuyết Y không muốn miễn cưỡng tiểu Thanh.

"Không, như thế không được, ta không thể để một mình muội ở nơi này được!"

"Tiểu Thanh!"

"Muội không cần nói nữa, mau nghỉ ngơi sớm đi!", nói xong không để cho Tuyết Y nói thêm câu nào nữa, cô đã đi ra khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Tuyết Y.

Làm thế nào bây giờ? Người cổ đại đều như vậy, người giết ta, ta giết người, ta vì người báo thù, người cũng vì người báo thù, toàn là như vậy mà đánh đánh giết giết, tiểu Thanh là người đối xử tốt nhất với bản thân mình, nhưng Hạo lại là người mà mình yêu nhất, Thiệu Vũ lại là người yêu mình, ai trong bọn họ bị tổn thương cô cũng đều không muốn, nhưng mà rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng cũng không thể nào ngủ được, cô đứng dậy đi đến Y Nguyệt Đình: Tại sao mình lại đến nơi này? Nhìn lên các vì tinh tú trên trời: Thiệu Minh, anh sống có tốt không? Bố, mẹ có khỏe không? Bạn bè của tôi ơi, mọi người có vui vẻ không?

Cô cứ như vậy ngã người trên mặt bàn gỗ mà chìm vào giấc ngủ, lần này cô không còn nằm mộng nữa, không còn mơ thấy hình ảnh tổn thương của Thiệu Minh nữa.

Cô gái câm (32)

Sáng sớm, Hình Hạo quả nhiên đem Phấn Nguyệt thả ra như đã hứa, nhưng Thiệu Vũ cũng đến trước cửa phủ từ sáng sớm, hắn tin tưởng rằng tên Thành chủ này sẽ giữ lời, hắn biết thế, vì vậy mà dám đứng ở đó đợi, cũng là vì hắn muốn nhìn thấy cô ấy. Nhưng thấy Phấn Nguyệt đi ra, Hình Hạo đi ra rồi mà vẫn không nhìn thấy cô ấy, cô ấy không đến, cô ấy không muốn gặp mình sao?

"Vũ!", Phấn Nguyệt chạy về phía hắn.

Thiệu Vũ đưa tay ôm lấy cô ta: "Phấn Nguyệt, không sao chứ?"

"Muội không sao!", nói xong liền dựa sát vào lòng y: Vũ, muội thật muốn cả đời này có thể dựa vào người huynh như thế này.

Hắn ôm cô nhảy lên ngựa, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ giục ngựa đi, vì người mà hắn muốn nhìn thấy ở nơi này thì vốn dĩ chẳng xuất hiện để gặp hắn.

Nhưng hắn thật không phát hiện ra, trên một cái cây xa xa có một nữ tử mặc y phục màu xanh đang âm thầm nhìn theo y: "Vũ, bảo trọng!", lệ cứ thế mà tuôn ra, cô cũng chẳng buồn lau, cứ để mặc chúng thì nhau tuôn chảy, từng giọt từng giọt như chảy vào tận trong tim: "3 năm rồi, ngoại trừ cô ấy ra, huynh thật sự không thèm nhìn muội lấy một lần sao?", nhẹ nhàng nhảy xuống: "Muội thành toàn cho huynh!", cô cười, cười đến rức rờ.

"Tuyệt nhi!", Hình Hạo đẩy cửa bước vào lại không hề thấy ai: Nàng đi đâu rồi?

Đúng lúc này thì tiểu Thanh bước vào thì lễ: "Chủ nhân!"

"Tiểu thư đâu?"

"Tiểu thư không đi tìm người sao?", tối hôm qua Tuyết Y có trở về, nhưng sáng sớm nay khi cô đến quét dọn đã không thấy cô ấy đâu nữa.

"Người nói tiểu thư cả một đêm không có quay về sao?"

"Àn!", tiểu Thanh gật đầu.

Hình Hạo đẩy người tiểu Thanh ra rồi lao ra khỏi cửa: Tuyết nhi, nàng không được xảy ra chuyện gì đấy! Rốt cuộc là nàng đã đi đâu vậy?

Trong đầu y bỗng hiện lên một loạt các hình ảnh đáng sợ, rốt cuộc là nàng ấy đã đi đâu? Khi vừa đi qua Y Nguyệt Đình bỗng nhìn thấy một người ngủ ngời trên bàn, bóng lưng kia bản thân y đã thấy rất thân quen: "Tuyết nhi, nàng sao vậy?", y vội vàng chạy đến ôm cô dậy.

Cô bị dọa cho giật mình tỉnh dậy mở to mắt nhìn Hình Hạo: y bị làm sao vậy nhỉ?

"Tuyết nhi, nàng không sao chứ?", nhìn thấy cô mở mắt ra, y cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

'Ta không sao! Có chuyện gì không? Phát sinh việc gì àh?', Tuyết Y vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Không, không có gì, tại sao nàng lại nằm ở đây?", nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống, y cũng ngồi xuống cạnh cô.

'A, tối qua ta ngủ không được, liền muốn ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ nằm xuống đây lại ngủ quên mất, haha', cô cứ thế cười ngây ngô: không lẽ y vì không tìm thấy mình mà nghĩ mình xảy ra chuyện sao, vừa rồi còn lo lắng đến vậy.

"Sau này không được phép ngủ ở đây nữa!", y lạnh lùng nói xong liền hối hận: bản thân mình thật sự là lo lắng cho cô ấy, tại sao lại làm ra bộ dáng vậy chứ?

'Haha, Hạo, đừng giận mà, lần sau ta sẽ không như vậy nữa!', nhẹ nhàng lay người y, cô mà làm nũng là hiệu quả nhất nha! 'Hắt xì zzz!', cô bỗng nhiên hắt hơi một cái.

"Sao rồi, không sao chứ?", Hình Hạo nghe thấy cô hắt hơi liền quay mặt lại nhìn cô: "Có lạnh không?"

'Không sao đâu!', vẫn cứ cười ngây ngô.

Y vội vàng cởi áo khoác ngoài, khoác lên người cô: "Có cần mời đại phu đến xem bệnh cho nàng không?"

'Không cần đâu! Ta không sao!', chỉ là nhiễm lạnh một chút thôi, đâu cần phải mời đại phu gì chứ?

Cô gái cảm (33)

"Nàng thật sự không sao chứ?"

'Không sao mà!', cô lại cười ngây ngô, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cô vội hỏi: 'Đúng rồi, vết thương của chàng thế nào rồi? Còn đau không?'

"Yên tâm đi, mấy vết thương nhỏ này chẳng là gì với ta cả, nàng xem, hiện tại trông ta có giống người bị thương không?", nói xong còn tươi cười nhìn cô. Dù sao y cũng không muốn làm cô lo lắng, chỉ cần cô ấy luôn vui vẻ là tốt lắm rồi.

'Vậy thì tốt quá rồi!', cô cầm lấy tay y: 'Hạo, đều là tại ta không tốt, nếu không phải tại ta bắt chàng đưa ta đi chơi thì chàng cũng sẽ không bị thương như vậy rồi!'

"Đừng như thế, Tuyết nhi!", y xoay tay ôm lấy cô vào lòng: "Nếu không có ngày hôm qua thì sao ta có thể biết được đối với ta nàng quan trọng thế nào đây?"

"Vì vậy nàng đừng tự trách mình nữa được không?"

Ở trong lòng y, cô chỉ còn biết nhẹ nhàng gật đầu, cũng chẳng biết nên nói gì nữa? Có nói nhiều bao nhiêu đi nữa cũng chẳng bằng câu nói đó: Nếu không có ngày hôm qua, sao ta có thể biết được đối với ta nàng quan trọng thế nào? Đúng vậy, nếu không có ngày hôm qua, bản thân mình sao có thể biết được mình đã yêu y, yêu sâu đậm đến mức này đây?

Buổi tối.

Đẩy cửa ra, Tuyết Y đi vào trong phòng, nhìn thấy tiểu Thanh đang vội vã lau nước mắt: 'Tiểu Thanh, tỷ sao vậy?', cô chạy đến cầm tay tiểu Thanh.

"Ta không sao, Y nhi, sao muội lại đến đây?", đợi khi cô ngẩng mặt lên thì trên mặt đã tràn ngập ý cười, nhưng dấu vết của những dòng lệ kia thì vẫn còn đó.

'Còn nói không sao, tại sao tỷ lại khóc, ai bắt nạt tỷ?', cả đôi cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người dám bắt

nạt tiểu Thanh, trừ khi bản thân cô không còn nữa.

"Không có, Y nhi, muối ăn cơm chưa, có cần tiểu Thanh...", tiểu Thanh mới nói được nửa câu đã bị Tuyết Y chặn lại: "Tiểu Thanh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết được không? Nếu tỷ coi ta là muối muối thì mau nói cho ta biết được không?"

Nhìn thấy Tuyết Y lo lắng như vậy, cô vẫn cắn chặt răng, chỉ nói: "Tỷ thật sự không sao cả, Y nhi àh!"

Rốt cuộc là có chuyện gì mà lại biến tỷ ấy thành thế này, là Thiệu Vũ chăng: "Có phải là Thiệu Vũ không?"

"Không phải, Y nhi, là chủ nhân...", tiểu Thanh vội vàng đưa tay lên che miệng.

"Hạo, Hạo làm sao?", cô không nghĩ tới chuyện lại có liên quan đến Hạo, do đó Tuyết Y liền không thể không hỏi cho rõ ràng: "Rốt cuộc là có chuyện gì, tiểu Thanh, tỷ mau nói cho ta biết đi được không?"

"Không, không có thật mà, Y nhi, vừa rồi chủ nhân cho người đến chuyển lời, mời muối tới nay qua chỗ người một chuyến!", tiểu Thanh cầm chặt lấy tay của Tuyết Y: "Đến đó rồi, đừng nhắc đến chuyện của tỷ, có được không?", trên mặt thể hiện biểu tình cầu xin, là van nài thì đúng hơn!

Nếu tỷ ấy thật không muốn nói thì thôi cứ tạm thời bỏ qua đi, đợi khi tâm trạng của tỷ ấy tốt hơn nói không chừng sẽ tự nói cho mình nghe: "Tiểu Thanh, bất kể phát sinh chuyện gì thì tỷ mãi mãi là tỷ tỷ của ta, vì vậy ta hy vọng tỷ không giấu ta chuyện gì."

"Y nhi, tỷ tỷ thật sự không có chuyện gì, muối mau đi ah, đừng để chủ nhân phải đợi lâu không tốt đâu!", tiểu Thanh nhẹ nhàng đẩy cô đi ra.

"Vậy ta đi đây, tỷ đừng buồn nữa nha!"

"Àn, tỷ biết rồi, yên tâm đi!", đẩy cô ra khỏi cửa rồi, tiểu Thanh dựa người vào cánh cửa, rồi che miệng khóc nức nở: "Y nhi, tỷ mãi mãi là tỷ tỷ của muối! Nhưng..."

Cô gái câm (34)

Đi đến trước cửa phòng Hạo, vốn định gõ cửa, nhưng bàn tay đưa lên không trung rồi bỗng dừng lại, trong lòng vô cùng hỗn loạn: Thôi bỏ đi, vẫn là không nên làm phiền Hạo. Cánh tay dừng giữa không trung kia hạ xuống, cô quay đầu chạy về phía vừa từ đó đến. Vô tri vô giác lại chạy đến nơi lần đầu tiên cô lạc đường đến: có vẻ như mỗi lần đến đây đều là khi mình thất lạc, mình rốt cuộc là bị sao vậy? Từ khi đến nơi này bản thân mình đã thay đổi rất nhiều, tại sao mình vẫn không hiểu rõ tất cả mọi việc, mọi người ở đây không hiểu là bị làm sao nữa?

Đi đến dưới gốc cây đào, ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây, tiện tay cầm 1 viên đá: đá ơi đá, mây thật hạnh phúc nha, có thể vô ưu vô lo thế này, nếu ta có thể biến thành mây thì tốt quá rồi!

Đem viên đá trong tay ném đi: Bồm bồm bồm, chỉ có mây âm thanh vang lên rồi tắt lịm, cô ngồi ôm lấy hai chân: Tại sao trong lòng mình lại hỗn loạn như vậy, phải chăng sắp phát sinh chuyện lớn? Rốt cuộc là làm sao vậy?

"Y nhi?", một thanh âm vang lên, Tuyết Y ngẩng đầu lên, quả nhiên là hắn, cô không có nghe nhầm, cô đứng dậy, chạy về phía hắn, ôm lấy hắn, bỗng nhiên cảm thấy thật ấm áp, lại là cảm giác thân thuộc đấy.

"Y nhi, muối sao vậy?", vỗ nhẹ lên lưng cô, cảm giác trong lòng cũng thật hỗn loạn, Y nhi của hắn đã quay lại rồi sao? Cô ấy đã nhớ ra mình rồi sao?

Nữ nhân trong lòng hắn lại chỉ lắc đầu, nhẹ nhàng mà lắc đầu, lệ cứ thế không ngừng mà chảy ra.

Hắn ôm lấy cô, không nói thêm lời nào nữa, chỉ nhẹ vỗ lưng cho cô, đây là việc mà trước đây cô thích nhất, mỗi lần như vậy cô đều có thể yên tâm mà ngủ, bất luận phát sinh chuyện lớn thế nào.

"Các người đang làm gì vậy?"

Cô kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn về phía âm thanh phát ra, thân ảnh quen thuộc kia cứ to lớn dần trước mắt cô. Cô chạy về phía y: "Hạo...", cầm lấy tay y.

"Cút ra!", chỉ 2 từ này thôi, không nhiều cũng không ít, rồi dùng sức giật tay ra, Tuyết Y không hề phòng bị nên ngã nhào ra đất.

"Y nhi, không sao chứ", Thiệu Vũ vội vàng chạy đến, đỡ cô dậy: "Hình Hạo, người làm gì thế?"

"Ta muốn làm gì cần phải báo cáo người sao?", Hình Hạo nhẹ cúi đầu như không muốn ai nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt mình.

Tuyết Y nhẹ phúi bụi đất trên quần áo rồi đứng lên, lần này lại muốn nắm lấy tay y, nhưng Hình Hạo lại chỉ lạnh lùng nhìn cô: "Thân mật quá nhỉ!"

"Hạo, không phải đâu...", Tuyết Y lo lắng muốn nói gì đó, nhưng bản thân lại không biết nói chuyện: Thật hận bản thân không thể nói chuyện!

"Cút ra!", lại một lần nữa, thân thể Tuyết Y nghiêng về sau, may mắn Thiệu Vũ bên cạnh kịp thời đỡ được cô, hắn vung thanh kiếm trong tay lên, nhắm thẳng Hình Hạo mà đâm tới. Hai người họ cứ như vậy mà đánh nhau.

Tuyết Y không biết nói, lại không biết võ công, chỉ có thể đứng một bên mà lo lắng, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi: Đây đều là lỗi của ta.

Bất chấp tất cả cô lao vào giữa 2 người họ, nhắm chặt mắt: nếu chết đi, có lẽ sẽ không phát sinh những chuyện

như vậy nữa.

Hai người bọn họ cuối cùng cũng dừng lại, kéo chặt tay cô, y gào lên: "Tuyệt nhi, nàng điên àh!"

"Y nhi, muội đang làm gì vậy?"

Không mở mắt, cũng chẳng giải thích gì, dù sao bản thân có nói gì cũng là vô tác dụng thôi, thôi thì bỏ đi!

Thấy cô không hề để ý đến bản thân, hai người lại cho rằng người kia đã làm cô bị thương, do vậy mà lại lao vào đánh nhau. Tuyệt Y nhìn thấy hai người lại lao vào giao chiến, thật sự cô không biết phải làm như thế nào mới tốt nữa.

Cô gái câm (35)

Không biết trong đầu cô đang nghĩ gì, cũng không nhìn rõ mọi việc trước mắt, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh mờ nhạt phía trước, cô hướng về phía họ hét to: "Các người đánh nhau đã đủ chưa, cái này tính là gì đây? Rốt cuộc tính là gì đây?", nói xong liền ngất đi.

Nghe thấy thanh âm của cô, hai người họ liền dừng lại, quay lại nhìn cô chỉ thấy thân thể cô đang ngã xuống mặt đất, y lao về phía cô, nhẹ nhàng đỡ được cô: "Tuyệt nhi, Tuyệt nhi, nàng sao vậy?"

"Y nhi!"

Hình Hạo bế cô lên: "Nói cho người biết, Tuyệt Y là nữ nhân của ta, đừng ai nghĩ đến việc cướp nàng đi.", ném lại câu nói này, y liền bế cô chạy về phòng.

Thiếu Vũ chỉ biết đứng yên tại chỗ: Y nhi, muội ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha!

Ánh trăng trên trời chẳng biết từ khi nào đã không nhìn thấy đâu nữa, trên trời đã lất phất vài hạt mưa, mưa rớt trên mặt, trên thân thể hân. Mưa cũng rớt trên thân thể cô ta: Vũ, muội sẽ làm cho huynh hạnh phúc!

Xa xa một thân ảnh màu xanh cũng đang đứng để mặc cho hạt mưa đập vào thân thể, mưa rớt trên mặt cô, hòa lẫn với những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi. (Mọi người chắc cũng đoán ra đây là tiểu Thanh chứ, cô này đang muốn tác hợp cho Tuyệt y và Vũ đây mà)

"Tuyệt nhi, Tuyệt nhi, nàng tỉnh lại đi, mau tỉnh lại!", Hình Hạo bế Tuyệt Y vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống,

nhìn thấy bụi đất trên người cô, y bỗng cảm thấy hối hận, sao bản thân lại có thể làm tổn hại đến cô ấy như vậy?

Y ảo não mà đánh vào đầu mình, người nằm trên giường cuối cùng cũng mở mắt ra, nhìn thấy hành động của y, dọa cho muốn nhảy xuống giường, nhưng lại ngã ngay xuống đất. Nghe thấy tiếng động, Hình Hạo dừng lại động tác, quay mặt lại nhìn thấy Tuyệt Y đang nằm dưới đất, liền vội vàng chạy tới bế cô lên: "Tuyệt nhi, có sao không!"

Nhưng Tuyệt Y lại nắm chặt lấy tay y: 'Vừa rồi chàng làm sao thế, sao lại tự đánh mình vậy!'

"Xin lỗi, ta xin lỗi, Tuyệt nhi, vừa rồi là ta quá kích động!", y đem cô ôm vào trong lòng, thật sự rất hận bản thân vừa rồi.

Nhẹ nhàng đẩy vòng tay của y ra, cô mỉm cười: 'Hạo, đừng ôm chặt quá, ta không sao, chàng càng tức giận càng chứng minh rằng chàng càng yêu ta, vì ta mà chàng mới ăn một hũ dấm chua lớn như vậy phải không?'

'Cho nên chàng đừng tự trách mình nữa được không? Thấy chàng quan tâm đến ta như vậy, Tuyệt nhi thấy rất vui! Thật đấy!' kiêu cưỡi đến sáng lạn đó, kiêu cưỡi đến động lòng người, cưỡi ngây ngốc như thế, đây chính là cô ấy, là Tuyệt nhi của y, Tuyệt nhi ngốc của y!

"Ngốc ăh, Tuyệt nhi ngốc, Tuyệt nhi ngốc!", y lại ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy cô, cả đời này không ai có thể bắt y buông cô ấy ra được, trừ khi một ngày nào đó cô không còn cần y nữa.

Tuyệt Y bị y ôm đến có phần ngẹt thở mới nhẹ nhàng đẩy y ra, sau đó hít những ngụm không khí thật lớn, nhìn thấy hành động đó của cô, Hình Hạo không nhịn được liền bật cười, sau đó vỗ nhẹ nhàng vào lưng cô.

Tuyệt Y chậm chậm hô hấp rồi ngừng đầu nói: 'Hạo, đáp ứng ta một việc nhé!'

'Ta bị câm, vì vậy có những lúc phát sinh sự tình nào đó ta vốn dĩ không có khả năng giải thích, cũng có khi nhất thời giải thích không rõ ràng, vì vậy hãy bao dung ta được không?'

'Xin đừng vì nghe thấy bất cứ điều gì liền phủ nhận tình cảm ta dành cho chàng, đừng vì nhìn thấy cái gì đó liền đẩy ta ra, không cần ta nữa, có được không?'

'Tình cảm ta dành cho chàng, trừ khi biển cạn đá mòn, nếu không sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!', cô nói những lời này thật chân thành, đáng điệu thật động lòng người, y chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cô: "Tuyệt nhi, ta yêu nàng!", sau đó lại kéo cô ôm vào trong lòng.

Cô gái câm (36)

Tuyệt Y vui vẻ đi đến phòng tiểu Thanh, nhưng lại không thấy cô đâu cả: Aizzz, tiểu Thanh đi đâu rồi nhỉ? Mấy ngày nay không có nhìn thấy cô ấy! Vừa xoay người định quay về thì lại nhìn thấy tiểu Thanh từ lối rẽ đi ra, cô vội vàng chạy đến kéo tay tiểu Thanh: 'Tiểu Thanh, tỷ đi đâu vậy?'

Nhìn thấy Tuyệt Y, tiểu Thanh rõ ràng bị dọa cho nhảy dựng lên, nhưng ngay lập tức lại tươi cười nói: "Tiểu thư, người tìm tiểu Thanh có chuyện gì không?"

'Không có, chỉ là mấy ngày nay không có thấy tiểu Thanh, tỷ đi đâu vậy?', Tuyệt Y kéo tay tiểu Thanh đi vào

trong phòng. Hai người ngồi xuống ghế.

"Haha, không có, không có gì!", tiểu Thanh cười khô khốc vài tiếng.

'Thật là không có gì sao?'

"Không có!"

Nếu cô ấy đã như vậy thì bản thân có ép buộc cô ấy cũng không tốt lắm, thôi bỏ đi: 'Tiểu Thanh, chúng ta ra ngoài chơi đi, được không?'

"Ra ngoài chơi àh?", nghe thấy câu này tiểu Thanh cuối cùng cũng có chút cảm xúc.

'Ừm, cả ngày cứ ở đây thật phiền muốn chết, hơn nữa ta cũng muốn mua ít đồ!', thật ra bản thân trước đây thích nhất là những đồ vật cổ đại, haha!

"Nhưng, chủ nhân sẽ tức giận đấy!", hơn nữa võ công của bản thân mình cũng đâu sánh bằng Hình Hạo đâu.

'Yên tâm đi, không sao đâu, ta đã nói qua với y rồi!', kéo tay cô đứng lên: 'Nào, đi thôi!'

"Vây được! Đi thôi!", hai người vừa đi đến cửa phòng, tiểu Thanh liền dừng lại: "Đợi chút, tiểu thư àh, tiểu Thanh đi lấy ít đồ đã."

'Lấy gì vậy? Để ta lấy cho!', Tuyết Y đẩy cửa đi vào.

"Lấy tiền ah, ở dưới gối đó."

'Ừm!', Tuyết Y vui vẻ đi về phía cái gối, vừa cầm gối lên, cô liền ngẩng ngốc nhìn, dưới gối có một đồ vật, không phải cái gì khác mà chính là y phục của Hình Hạo, cô nhìn cái đã nhận ra. Nhưng tại sao nó lại ở đây, trong phòng của tiểu Thanh.

"Tiểu thư, xong chưa vậy?", tiểu Thanh đứng ở cửa giục.

Tuyết Y đặt gối xuống, chạy ra ngoài, cười cười nhìn tiểu Thanh: 'Xong rồi, đi thôi!'

Hai người đi ra khỏi phủ, nhưng người nói muốn ra ngoài chơi là Tuyết Y thì một chút tâm tình cũng không có, trong lòng cô hoàn toàn bị bộ y phục kia làm rối loạn, cô thật không hiểu tại sao y phục của Hạo lại ở dưới gối của tiểu Thanh.

Nhìn thấy Tuyết Y ngơ ngẩn, tiểu Thanh đến bên cô nhẹ nhàng nói: "Y nhi, sao vậy, không phải nói muốn ra ngoài chơi sao? Tại sao hiện tại lại giống như không vui vậy?"

'Không, không có gì, chúng ta đi thôi!', có lẽ cô ấy không biết là mình đã nhìn thấy bộ y phục kia đâu, Tuyết Y trong lòng thầm nghĩ.

Không biết tự bao giờ hai người họ đã đi vào trong một đoàn người, nơi này thật đông đúc, bên trên còn có một nữ tử mặc y phục màu hồng: ném tú cầu sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô, ở hiện tại xem nhiều phim cổ trang như thế, vừa nhìn bầu không khí này, thì 10 phần cũng có 8, 9 phần đúng rồi.

Quả nhiên nữ tử kia đón lấy một quả tú cầu từ nữ tử đứng bên cạnh.

Cô gái câm (37)

Sau khi nhìn quanh 4 phía một lượt, cô liền lộ ra một nụ cười rực rỡ, có lẽ là đã nhìn thấy người mình thích rồi. Cô e thẹn cúi đầu, một lúc sau ngẩng lên, vẫn là nhìn về hướng đó, do dự một lúc, bèn ném tú cầu xuống, sau đó nhắm chặt hai mắt.

Nhìn thấy tú cầu được ném xuống, những người đứng dưới ai ai cũng muốn nhảy lên, cướp cho được quả tú cầu kia, nghĩ cũng phải ah, trừ Thành chủ ra, gia đình nữ nhân kia có lẽ là giàu có nhất rồi, làm gì có ai không muốn làm con rể nhà đó ah.

Tuyết Y thấy mọi người cướp tú cầu như vậy cũng tạm thời quên đi chuyện về bộ y phục kia, cô cũng nhảy lên, muốn chạm vào quả tú cầu, đang vui vẻ cô không hề để ý đến một người đang rình mò giật trộm ngọc bội đang đeo trên thắt lưng của cô.

Cô lại nhảy lên, dùng lực đẩy mạnh quả tú cầu đi, nếu mà bản thân cô thực sự tiếp phải quả tú cầu này thì thật thảm rồi, chính lúc tiếp đất, tay sờ vào eo của mình lại chạm phải đôi bàn tay, vội vàng cúi xuống nhìn. Tên kia thấy Tuyết Y phát hiện ra liền giật lấy ngọc bội rồi chạy vào trong đám đông.

Tuyết Y vội chạy đuổi theo: 'Uy, uy', ai bắt cô không thể nói chứ, vì vậy vốn chẳng ai biết đồ của cô bị người ta giật mất, tiểu Thanh nhìn thấy Tuyết Y tự nhiên chạy đi, liền cũng vội vàng chạy theo: "Tiểu thư, tiểu thư, cô đi đâu vậy?"

Tuyết Y không hề nghe thấy tiếng tiểu Thanh, cứ thế mà tiếp tục đuổi theo tên trộm, khi chạy đến một ngã rẽ cuối cùng hắn cũng dừng lại, vì bên trong đã là ngõ cụt rồi, Tuyết Y thở hồng hộc đi đến trước mặt hắn rồi đưa tay ra.

Tên kia thấy cả đoạn đường đều không nghe thấy cô nói liền sớm đã biết cô bị câm, vì vậy liền nghĩ đến đây cô ta ra rồi chạy tiếp, ai ngờ vừa đẩy cô ra hắn liền bị một bàn tay to lớn tóm gọn: "Đem đồ kia trả lại đây."

Tên kia nhìn thấy cô có người đến giúp liền vội vàng đem ngọc bội trả lại cho y rồi chạy mất.

Tuyết Y cứ thế nhìn người lấy lại ngọc bội giúp cô.

"Y nhi!", Thiệu Vũ đem ngọc bội để vào tay cô, đó chính là cái ngọc bội mà năm đó hắn tặng cho cô, không ngờ cô ấy vẫn còn giữ.

'Đa tạ huynh, đại sư huynh!', không hiểu tại sao cô lại gọi hắn như thế, cũng chẳng biết cái ngọc bội này có ý

nghĩa như thế nào với bản thân mình, chỉ cảm thấy nó rất quan trọng, cô không muốn mất nó, vì vậy vừa rồi mới cứ thế mà chạy đuổi theo tên trộm kia.

"Y nhi, không sao chứ!", lúc này tiểu Thanh cũng vừa tìm đến.

'Không sao!', Tuyết Y chỉ mỉm cười. Nắm chặt lấy tay tiểu Thanh: 'Tiểu Thanh àh, chúng ta đi ăn chút gì đi!'

Không đợi cô phản ứng, Tuyết Y đã đi về phía trước, hai người phía sau liền theo cô mà đi đến, chỉ là cả hai người họ đều không có mở miệng.

Đi đến cửa một quán ăn, Tuyết Y liền đi vào trong, tìm một bàn ở tầng trên để ngồi, hai người kia cũng cùng ngồi xuống. Thấy bầu không khí có phần gượng gạo, bản thân liền cứ thế ăn, nhìn bộ dáng của cô không biết là món ăn ở quán này ngon đến thế nào!

Cô gái câm (38)

Rất lâu sau cũng không thấy hai người kia cầm đũa, trong lòng Tuyết Y có phần không nhịn được, ngẩng đầu lên tìm chủ đề để nói chuyện: 'haha, đại sư huynh, hôm nay huynh mặc y phục này thật đẹp nha!'

Y phục, y phục của Hạo ở dưới gối của tiểu Thanh. Hình ảnh này bỗng nhiên lại lướt qua đầu Tuyết Y, chuyện này là sao đây?

"Thật sao? Đây chính là bộ y phục muối may cho huynh mà!", Thiệu Vũ lộ ra nụ cười ngọt ngào, đúng vậy, bộ y phục này là do Lăng Y 3 năm trước đã làm cho hắn, cô đưa cho hắn đúng một ngày trước khi cô đi, nhưng cũng sau đúng ngày đó mà hắn đã mất cô.

'Haha, thật àh? Là ta may sao, thì ra ta cũng biết may quần áo!', thật không ngờ rằng Lăng Y này ở cổ đại không những lớn lên xinh đẹp mà còn là một tài nữ, cảm kỳ thi họa cái gì cũng biết, nghe nói trước đây còn biết võ công nữa, chỉ có điều hiện tại đều quên hết rồi.

"Uhm, Y nhi cái gì cũng biết!", vẫn mang trên mặt nụ cười ngọt ngào như thế: "Y nhi àh, muối đừng quay về chỗ Hình Hạo nữa được không?"

'Tại sao?', Bàn tay cầm đũa của cô bỗng dừng lại, cô biết hay không biết nguyên nhân đây, chính bản thân cô cũng không rõ nữa.

"Y là kẻ thù của chúng ta, muối không nên ngày ngày cứ ở trong đó!", Thiệu Vũ thu lại nụ cười của hắn, chân thành nói với Tuyết Y.

'Nhưng, ta không muốn đi...', Tuyết Y đặt đũa xuống, cúi đầu

, cô rất muốn nghe theo lời của đại sư huynh, nhưng lại không muốn nghe.

"Y nhi, muối thực sự yêu y rồi sao?", mặc dù bản thân không muốn hỏi câu hỏi này, nhưng vẫn cứ phải hỏi, hắn thật sự không muốn để mất cô, nhưng trong lòng cô dường như đã dần dần không còn hình bóng của hắn nữa, không cần hắn nữa rồi.

'Ta...', cô không biết tại sao mình lại lắc đầu, đúng vậy, mình đã yêu Hạo, nhưng vì sao trong lòng lại cứ do dự, không muốn trả lời hắn như vậy, rốt cuộc là vì sao?

"Muối thật sự yêu y sâu đậm đến vậy sao? Tất cả mọi chuyện trước đây của chúng ta thật sự không còn gì sao?", chỉ thấy ánh mắt thất thần của Thiệu Vũ đã tràn ngập tổn thương.

Ngẩng mặt lên vừa lúc nhìn thấy ánh mắt này của hắn, là do bản thân cô đã làm tổn thương hắn sâu đậm đến thế, hay là tình cảm của hắn đối với Lăng Y vô cùng sâu đậm đây! Xin lỗi, ta chính là yêu y, ta yêu Hạo!', hơn nữa tiểu Thanh chẳng phải là yêu Vũ sao, yêu Vũ đến sâu đậm như thế, mình nên thành toàn cho họ.

"Ta hiểu rồi, vậy ta tiễn các muối về!", Thiệu Vũ bỗng nhiên đứng dậy, đầu có phần cúi thấp, như để che giấu nỗi đau trong lòng vậy.

'Không cần đâu, ta tự về được rồi.', Tuyết Y kéo tay tiểu Thanh, rồi lại kéo tay Thiệu Vũ: 'Đại sư huynh hảo hảo chăm sóc tiểu Thanh có được không?', cô ấy thật sự rất yêu rất yêu huynh mà! Vì vậy hãy chăm sóc cô ấy thật tốt được không?"

"Không, ta không yêu huynh ấy, ta không còn yêu huynh ấy nữa, người ta yêu là người khác!", cô nói ra những lời này không phải vì bản thân không yêu hắn, mà vì hắn không yêu bản thân mình, trong lòng hắn mãi mãi không có mình, không phải sao?

Cô gái câm (39)

'Tiểu Thanh, tỷ?', lời cô ấy nói có thật không? Cô ấy không còn yêu huynh ấy nữa sao?

"Được rồi, ta tiễn các muối về, không cần nói nữa!", Thiệu Vũ không để ý đến người trước mặt, tự mình đi ra phía cửa.

Tuyết Y và tiểu Thanh cũng đứng dậy đi theo ra ngoài, đúng vậy, về thôi, nên về thôi, nhưng tiểu Thanh thật sự không thích đại sư huynh nữa sao? Vậy người cô ấy thích là ai?

Chủ nhân của bộ y phục kia sao? Bỗng nhiên một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Tuyết Y, chẳng lẽ đó là sự thật sao?

" Y nhi, sao vậy, đến nhà rồi!", Tiểu Thanh nhìn thấy Tuyết Y vẫn một mực đi về phía trước liền vội vàng gọi cô lại.

' Uhm!', cô chỉ nhẹ gật đầu, không cáo biệt Thiệu Vũ liền cứ thế đi vào trong phủ, hiện tại trong lòng cô chỉ có người tiểu Thanh thích là ai? Người đó thật sự có thể là Hạo không?

Những hình ảnh khác thường của tiểu Thanh mấy ngày gần đây lần lượt lướt qua đầu cô, xâu chuỗi lại rất có thể là như thế!

" Tuyết nhi, nàng đã về!", Hình Hạo nhìn thấy Tuyết Y về liền vui vẻ ra đón.

Nhưng cô lại không nghe thấy gì, hiện tại cô nào có còn chú ý đến mọi việc xung quanh nữa, cứ thế hướng về phía phòng mà đi, có lẽ là đã quá xuất thần rồi.

Hình Hạo nhìn thấy cô như vậy liền vội vàng chặn trước mặt cô, giữ chặt hai vai cô, lo lắng nhìn cô hỏi: " Tuyết nhi, sao vậy?"

Tuyết Y lúc này mới hồi phục thần trí, nhìn thấy Hình Hạo liền lập tức mỉm cười, lắc lắc đầu: ' Ta không sao! Hạo, sao chàng lại ở đây?'

" Ta đã ở đây rất lâu rồi, nàng sao vậy, vừa vào cửa đã như mất hồn vậy?", nói ra thắc mắc trong lòng rồi đỡ cô ngồi xuống.

' Ta không sao! ' nhìn y, nếu thật sự tiểu Thanh yêu y, mình có thể buông tay, nhường cho tiểu Thanh không? ' Hạo, chàng có thật sự yêu ta không?', thật sự không muốn để mất y, phải làm sao bây giờ? Mặc dù là tiểu Thanh nhưng bản thân mình thật sự không muốn buông tay mà!

" Tuyết nhi, rốt cuộc nàng làm sao vậy, nói cho ta có được không?", nhìn thấy thái độ khác thường của Tuyết Y, trong lòng Hình Hạo vô cùng lo lắng, rốt cuộc hôm nay ở bên ngoài đã phát sinh chuyện gì mà làm cô ấy thay đổi như vậy?

' Không, không có, chỉ là ta muốn biết chàng yêu ta bao nhiêu mà thôi!' Tuyết Y vẫn là chỉ nhẹ lắc đầu mỉm cười.

" Không có là tốt, nàng đừng dọa ta nữa ah!", đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô: " Ta yêu nàng, ta yêu nàng, trên đời này nàng là nguồn sống duy nhất của ta!"

Lời bày tỏ này thật là sâu đậm ah, Hạo yêu mình như vậy, vì vậy y sẽ không làm việc có lỗi với mình đâu, y không thể cùng tiểu Thanh, không thể nào!

Rốt cuộc cô ấy bị sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì, y nhìn vào mắt tiểu Thanh, tiểu Thanh rõ ràng là đang tránh né ánh mắt của hắn, đợi chút phải hỏi cho rõ mọi chuyện: " Tuyết nhi, nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi! Ta còn có vài việc cần xử lý!"

' Uhm!', gật nhẹ đầu, Tuyết Y đi vào trong phòng. Cô thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cô gái câm (40)

Đợi Tuyết Y đi rồi, tiểu Thanh cũng định đi vào theo, nhưng đúng lúc này lại bị Hình Hạo gọi lại: " Tiểu Thanh, người đợi chút, ta có việc muốn hỏi"

Cả thân hình tiểu Thanh bỗng nhiên run rẩy, cô biết y muốn hỏi cô những chuyện phát sinh ngày hôm nay: " Vâng, chủ nhân!"

Hình Hạo đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: " Tiểu thư hôm nay đã đi những đâu, gặp những ai?"

" Hồi chủ nhân, hôm nay tiểu thư không đi đâu cả, chỉ đến xem con gái của Lâm viên ngoại tung tú cầu!", tiểu Thanh dừng một lúc, nhìn Hình Hạo, phát hiện trên mặt y không có biểu tình gì cả.

" Chỉ vậy thôi sao?", Hình Hạo đứng dậy, tiến lại gần tiểu Thanh.

" Vâng ạ, sau đó ngọc bội của tiểu thư bị người ta trộm mất, tiểu thư liền đuổi theo, nô tỳ cũng cùng chạy theo!", tiểu Thanh lùi lại sau vài bước, hữu ý vô ý mà phán đoán tâm tình của Hình Hạo!

" A, vậy sau đó có tìm lại được ngọc bội không?"

" Có tìm được ah!"

" Vậy tên trộm kia có làm khó các người không?"

" Không, không có!", tiểu Thanh cúi đầu thật thấp, không dám ngẩng lên nữa, vì cô biết Hình Hạo lúc này đã đi đến bên cạnh cô rồi.

" A?", Hình Hạo lại tiến thêm vài bước, bỗng nhiên xoay người bóp chặt cổ tiểu Thanh, trợn trừng mắt nhìn cô: " Còn gặp ai nữa?"

" Chủ nhân tha mạng, tiểu thư còn gặp đại sư huynh của cô ấy nữa!", trên mặt tiểu Thanh lộ ra vẻ sợ hãi không nói thành lời.

" Đại sư huynh của nàng ấy!", Hình Hạo thả tiểu Thanh ra, dùng lực đánh vào chiếc bàn cạnh đó, chiếc bàn lập tức đổ sập. Phải tức giận như thế nào thì mới phát ra như vậy ah! " Bọn họ nói những chuyện gì?"

" Người kia muốn tiểu thư đi cùng với hắn, muốn tiểu thư rời khỏi nơi này!"

" Rời nơi này!", Hình Hạo lặp lại lời tiểu Thanh: ai dám bắt nàng ấy rời khỏi đây ta sẽ lấy mạng kẻ đó! Hình Hạo nắm chặt tay thành nắm đấm, trong mắt lộ ra hung quang, " Vậy tiểu thư nói sao?"

" Tiểu thư nói để người suy nghĩ đã, vẫn chưa trả lời hần!", tiểu Thanh run rẩy nói, có lẽ đây chính là phương pháp để cho Y nhi rời nơi này!

" Suy nghĩ!", nàng ấy còn muốn suy nghĩ cái gì đây? Nàng ấy thật sự có nghĩ đến việc sẽ rời nơi này ư, rời xa ta sao? " Còn nói gì nữa?"

" Hết rồi ăh!"

" Người lui xuống đi!"

" Vâng!"

Ở nơi này chẳng lẽ lại không có gì để nàng lưu luyến sao? Một chút cũng không có ăh? Nàng thật sự vô tình như vậy sao? Ta đối với nàng còn không đủ tốt sao?

Không, ta sẽ không để nàng đi đâu, sẽ không, nàng là của ta!

Cô gái câm (41)

Tiểu Thanh chậm chậm đi về phòng, khóa cửa lại, lau đi những giọt lệ sớm đã không kiềm chế được mà tuôn dài trên má: " Y nhi, xin lỗi, muội đừng trách sư tỷ được không?"

" Vũ, muội nhất định sẽ làm cho cô ấy về bên cạnh huynh!", cô ngẩng đầu lên, lau khô giọt lệ ở khóe mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, chỉnh lại y phục rồi đi đến phòng Tuyết Y.

" Cốc, cốc, cốc!", tiểu Thanh nhẹ nhàng gõ cửa, đợi một lúc, liền thấy Tuyết Y đến mở cửa: " Tiểu thư, ta có chuyện muốn nói với muội!"

' Tỷ vào đi!', Tuyết Y làm động tác bảo cô vào, tiểu Thanh vào rồi đóng cửa lại: " Y nhi, muội chẳng phải rất muốn biết chuyện trước kia sao? Hôm nay ra sẽ nói hết cho muội nghe!"

Tuyết Y không dám tin quay đầu lại nhìn cô, tại sao hôm nay cô ấy lại nguyện ý kể cho mình nghe?

Tiểu Thanh kéo tay của Tuyết Y đến bên giường rồi ngồi xuống, lấy ra ngọc bội trên người Tuyết Y: " Muội có biết cái ngọc bội này là ai tặng muội không?"

Tuyết Y nhẹ lắc đầu, vẫn chỉ thành thật nhìn tiểu Thanh!

" Là Vũ, đây là vật định tình của hai người, muội một cái, Vũ cũng có một cái!", tiểu Thanh ngừng lại một lúc, cứ như đang chìm đắm trong hồi ức vậy: " Ba người chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Vũ hơn chúng ta 3 tuổi, huynh ấy luôn giống như huynh trưởng chăm sóc cho chúng ta!"

" Năm đó chúng ta 16 tuổi, khi còn nhỏ vốn không hiểu tình yêu là gì thì lúc này chúng ta đã đều hiểu, mặc dù Vũ đối với chúng ta đều rất tốt, nhưng ta biết rằng Vũ đối tốt với muội so với đối tốt với ta căn bản là không giống nhau!", trong mắt tiểu Thanh lúc này đã ngập nước, ngay cả đến chớp mắt cũng không dám, chỉ sợ chớp mắt một cái, nước mắt sẽ không ngừng mà tuôn rơi: " Khi chúng ta phạm lỗi làm gì huynh ấy liền tìm mọi cách cầu xin sư phụ, ta bị bệnh thì huynh ấy sẽ chăm sóc cho ta, nhưng trước giờ huynh ấy đều không bồi ta, trông nom ta cả đêm, nhưng mỗi lần muội ốm, huynh ấy sẽ cả đêm không ngủ, huynh ấy sẽ tìm mọi cách đi thăm muội, chăm sóc cho muội!"

"Huynh ấy thấy ta bị thương, sẽ rất đau lòng mà bẽ ta đi tìm đại phu, nhưng trước giờ chưa từng đích thân sắc thuốc cho ta, nhưng với muội lại không giống như vậy, chỉ cần muội bị cảm nhẹ thôi, huynh ấy liền đích thân đi sắc thuốc, bón thuốc cho muội!"

" Hôm đó, hai người hẹn gặp nhau ở sau núi, ta cũng bí mật đi theo lại nhìn thấy cạnh tượng huynh ấy và muội tự định chuyện chung thân, cũng vào lúc đấy huynh ấy đã đem ngọc bội này tặng cho muội!"

" Kể từ hôm đó, ta bắt đầu việc gì cũng đối nghịch với muội, gây phiền phức cho muội, nhưng cũng kể từ hôm đó Vũ bắt đầu ghét ta!", tiểu Thanh dừng lại, lệ sớm đã ướt nhòa trên mặt cô, nhưng cô không hề lau, chỉ cứ thế mà nước nở.

Phân ly

Cô gái câm (42)

' Tiểu Thanh, đừng khóc nữa được không? Mặc dù ta không nhớ được những việc mà tỷ vừa kể, nhưng ta biết cứ ngày ngày phải nhìn người mình yêu đi yêu nữ nhân khác, trong lòng tỷ nhất định rất khó chịu, nhất định rất đau khổ! Xin lỗi, xin lỗi tỷ!', Tuyết Y nhìn tiểu Thanh, không biết lệ cũng rơi từ lúc nào!

" Y nhi, muội đáp ứng tỷ một chuyện được không?", tiểu Thanh bỗng nhiên rất thành khẩn nhìn Tuyết Y, lại còn cầu xin cô!

' Chuyện gì vậy, tiểu Thanh tỷ nói đi, chỉ cần là chuyện muội làm được thì nhất định sẽ làm!', mình có lẽ cũng nên thay Lăng Y trước đây mà đền bù cho tiểu Thanh a!

" Tỷ muốn muội rời khỏi nơi này, đi tìm Vũ!"

' Cái gì?', Tuyết Y mở to cặp mắt không dám tin nhìn cô, cô ấy muốn mình đi tìm Vũ, tại sao chứ? Cô ấy chẳng phải rất yêu Vũ sao? Tại sao lại muốn mình đi tìm huynh ấy? ' Tại sao vậy?'

" Vì Vũ yêu muội, huynh ấy vẫn một lòng yêu muội, nhưng chỉ vì muội mất đi trí nhớ nếu không muội vẫn sẽ yêu

huynh ấy!"

' Không, ta không muốn, chẳng phải tỷ cũng yêu đại sư huynh sao?', Tuyết Y đứng dậy: ' Hơn nữa hiện nay người ta yêu là Hạo!'

" Y nhi, muội đừng quên, Hình Hạo chính là hung thủ giết hại sư phụ, đến lúc muội phục hồi trí nhớ rồi, muội còn có thể yêu y như hiện nay không?", tiểu Thanh cũng đứng lên theo, đi đến bên cạnh cô.

Ta không phải là Lăng Y, ta là Dao Tuyết Y mà, ta từ thế kỷ 21 đến, nếu nói thẳng ra thì phụ thân của Lăng Y vốn không phải là phụ thân của ta, tại sao ta phải gánh vác mối thù này để đi đối đầu lại với người mà ta yêu chứ? Ta không muốn!

" Y nhi, trước kia muội cướp Vũ đi, hiện giờ có thể nhường Hạo lại cho ta không!", tiểu Thanh bỗng nhiên quỳ xuống chân Tuyết Y.

' Tiểu Thanh, tỷ đang làm gì vậy? Tỷ mau đứng lên đi!', nhìn thấy tiểu Thanh đang quỳ trước mặt mình, Tuyết Y hoảng loạn muốn đỡ cô dậy, nhưng có làm thế nào cô ấy cũng không chịu đứng lên.

" Y nhi, muội đáp ứng cho ta đi!"

' Nhưng, Hạo có yêu tỷ không?', Tuyết Y cũng cùng quỳ dưới đất.

" Y yêu ta, y đã cùng ta...", tiểu Thanh nói rồi cúi đầu.

Đúng vậy, bộ y phục kia, chính bộ y phục dưới gối tiểu Thanh là của Hạo, tiểu Thanh nói cô đã cùng Hạo....

Tuyết Y hướng về tiểu Thanh gật đầu: ' Được, ta sẽ đi!', không biết tại sao bản thân lại đáp ứng, là vì bản thân mình yêu Vũ, hay vì tiểu Thanh yêu Hạo, hay bởi vì bản thân cảm thấy Hạo có lỗi với mình chăng?

" Đa tạ muội, đa tạ muội, Y nhi!", tiểu Thanh cảm kích dập đầu trước Tuyết Y.

'Đừng như vậy, tiểu Thanh, mau đứng dậy đi!', Tuyết Y đỡ tiểu Thanh đứng dậy, lau nước mắt cho cô, an ủi cô: ' Tiểu Thanh, sau này Hạo liền giao cho tỷ, tỷ hãy chăm sóc tốt cho y được không?'

" Uhm, tỷ nhất định sẽ làm được!", tiểu Thanh quay người, lập tức giúp Tuyết Y thu dọn y phục: " Y nhi, đi rồi phải chăm sóc bản thân cho thật tốt, biết chưa?", cũng nhớ chăm sóc tốt cho Vũ nữa đấy!

Tuyết Y nhẹ gật đầu, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân, nhưng mình có nên trở về bên cạnh Vũ không? Thôi bỏ đi, có lẽ mình nên ra ngoài để khuây khỏa chút đã!

Cô gái câm (43)

" Y nhi, nhớ chăm sóc tốt bản thân đấy biết chưa?", tiểu Thanh đưa tay nài cho Tuyết Y, rồi lệ nhìn cô, nếu không phải vì huynh ấy, ta có thể nào cũng sẽ không làm thương tổn đến muội đâu! Vì vậy xin hãy tha thứ cho ta nha, Y nhi!

' Uhm, ta sẽ chăm sóc tốt bản thân! Tỷ cũng thế biết chưa?', Tuyết Y nhận lấy tay nài rồi ôm chặt lấy tiểu Thanh: đa tạ tỷ đã chăm sóc cho ta những ngày này, đa tạ tỷ!

" Y nhi, Vũ đang đợi muội ở quán ăn chúng ta gặp lúc chiều, muội nhớ đi tìm huynh ấy, biết không?"

'Uhm, ta biết rồi!', thì ra tỷ ấy sớm đã an bài tốt mọi chuyện, tiểu Thanh vẫn là rất tốt với mình! ' Vậy ta đi nhé, tỷ nhớ bảo trọng! Còn nữa, nhớ chăm sóc tốt cho Hạo đấy!'

" Uhm, tỷ biết rồi, muội yên tâm đi!", còn có mối thù của sư phụ ta cũng sẽ báo, muội và Vũ hãy vui vẻ mà sống nhé! Vũ, chỉ cần huynh hạnh phúc, ta có thể làm bất cứ việc gì, kể cả muốn lấy mạng của ta cũng được!

Tuyết Y xoay người đi về phía quán ăn.

" Y nhi, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân đấy biết không?", tiểu Thanh nhìn bóng lưng Tuyết Y đi, nước mắt lại không kiềm chế được mà tuôn ra. " Ta làm như thế này tất cả là vì muội và Vũ, vì vậy hãy tha thứ cho ta nhé!", lau khô nước mắt, tiểu Thanh đi vào trong.

Cô đi đến trước cửa phòng Hình Hạo, gõ cửa vài tiếng: " Chủ nhân, chủ nhân, người mau ra đây đi, tiểu thư cô ấy, cô ấy...."

Cửa mở, Hình Hạo đi ra, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng, đến lời nói cũng không rõ ràng của tiểu Thanh liền hỏi: " Tuyết nhi làm sao?"

" Tiểu thư cô ấy, cô ấy đi rồi...",

" Đi rồi...", câu này nói ra giống như trời quang mà có sét đánh vào tim Hình Hạo: nàng thật sự đi rồi sao? Thật sự muốn buông ta như vậy sao? Đây tiểu Thanh ra, cứ hướng về phía phòng Tuyết Y mà chạy, bất kể thế nào y cũng không cho phép cô đi, y không cho phép!

Tiểu Thanh từ dưới đất bò dậy, chạy theo Hình Hạo.

Đến rồi, đến rồi, trước mặt là phòng của cô ấy rồi, Hình Hạo đẩy cửa chạy vào, vì y không tin, y cũng không dám tin cô cứ như vậy bỏ y mà đi: " Tuyết nhi, Tuyết nhi", Hình Hạo vừa gào thét gọi tên cô vừa tìm kiếm khắp nơi, nhưng nào có còn hình bóng mà y nhưng nhớ nữa? Trong phòng ngoại trừ những đồ vật mà cô đã từng dùng ra, còn lại chẳng có gì khác. Y lại kéo cửa mà chạy ra, hướng về Y Nguyệt Đình mà chạy, đây chính là nơi mà cô thích đến nhất, có lẽ cô ấy sẽ ở đây chăng? Nhưng vẫn là không có, không có, chẳng nơi nào còn thân ảnh của cô nữa! Cái gì cũng không có!

" Không, Tuyết nhi, Tuyết nhi!", Hình Hạo quỳ trên mặt đất, thiên không chẳng biết tự lúc nào lại đổ mưa, mưa

càng lúc càng to, cứ thế mà đổ xuống thân thể Hình Hạo đang quỳ trên đất.

"Chủ nhân!", tiểu Thanh chạy đến cũng quỳ bên cạnh Hình Hạo, muốn đỡ y dậy. Nhưng Hình Hạo lại đẩy cô ra: "Cút, cút ngay cho ta, đừng cút hết đi!"

"Chủ nhân, đừng như vậy mà, tiểu thư...", tiểu Thanh còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Hình Hạo ngắt lời.

"Nàng ấy đi với ai!"

"Tiểu thư nói cô ấy muốn đi tìm đại sư huynh của cô ấy!"

"Đại sư huynh của nàng ấy, là Thiệu Vũ.", y lặp lại lời tiểu Thanh, tay đã nắm chặt lại từ bao giờ. Y cứ thế dùng tay nắm mạnh xuống đất làm nước bắn lên tung tóe.

Cô gái câm (44)

"Người biết chiều nay bọn họ gặp nhau ở chỗ nào chứ!", Hình Hạo bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng hỏi tiểu Thanh.

"Có, nô tỳ có biết!", tiểu Thanh run rẩy trả lời: nhưng mong sao Vũ đã đưa Y nhi đi rồi.

"Tốt, đưa ta đi!", Hình Hạo nói xong liền hướng cửa lớn mà đi ra, tiểu Thanh cũng đi sát theo ngay sau y.

Không thể, không có sự cho phép của ta nàng không thể đi được, ta không cho phép nàng đi! Không cho phép!

Cứ mặc trời mưa mà đi về phía quán ăn, vội vàng đẩy cửa đi vào, hy vọng có thể nhìn thấy người mà lòng mình mong nhớ, nhưng trong quán ăn nào có thân ảnh của cô, ngoại trừ hắt--- Thiệu Vũ ra vốn dĩ chẳng còn người nào khác!

"Tuyệt nhi đâu?", Hình Hạo nhìn thấy chỉ có một mình Thiệu Vũ, liền phát hỏa lao đến bên cạnh hắn, một tay kéo áo hắn lên rồi hướng về mặt hắn mà tung quyền.

Y nhi đâu? Tại sao lại chỉ có một mình Thiệu Vũ vậy, chẳng lẽ muội ấy không đi tìm Vũ sao? Tiểu Thanh đứng một mình ở bên, trong lòng lo lắng muốn chết, nếu thật sự Y nhi không đi tìm Vũ vậy muội ấy đi đâu? Muội ấy mất trí nhớ rồi, lại còn không biết nói, muội ấy có thể đi đâu chứ?

"Y nhi không phải ở chỗ người sao?", Thiệu Vũ vừa nghe thấy Hình Hạo hỏi tin tức của Lăng Y liền cũng lo lắng: "Phát sinh chuyện gì rồi sao?", từ mặt đất bò dậy. Hắn nhìn Hình Hạo, hiện tại là có chuyện gì, ai có thể nói cho ta biết đây?

"Đừng đóng kịch nữa, nàng ấy rõ ràng nói là muốn đi tìm người!", nói xong liền lao vào đánh Thiệu Vũ.

"Họ Hình kia, ta nói cho người biết, Y nhi vốn không có đến tìm ta! Ta cũng là nhận được một lá thư nói rằng Y nhi đang ở đây đợi ta nên ta mới đến!", Thiệu Vũ giữ chặt nắm tay đang tung quyền của Hình Hạo.

"Thế này là thế nào?", Hình Hạo quay đầu nhìn tiểu Thanh đang đứng cạnh đó.

"Tiểu thư rõ ràng nói với ta rằng người tiểu thư yêu là người, tiểu thư muốn đến tìm người!", tiểu Thanh cúi đầu nói xong liền chạy ra ngoài, lao vào trong mưa: Y nhi, muội ở đâu, muội đang ở đâu? Rốt cuộc là muội đi đâu rồi?

Hình Hạo cũng đuổi theo ra ngoài: "Tuyệt nhi, Tuyệt nhi, nàng cuối cùng là đã đi đâu?", Hình Hạo vừa chạy vừa gào, nàng ấy có thể đi đâu chứ, rốt cuộc là đi đâu rồi, trời mưa to thế này, nàng ấy lại chẳng có bất kỳ kỷ ức nào thì có thể đi đâu chứ?

Đến tận đêm khuya cũng không ai tìm thấy bóng dáng Tuyệt Y đâu, trở về phủ, Hình Hạo đi đến phòng Tuyệt Y, ngồi xuống cạnh giường, tay nhẹ nhàng sờ lên cái gối mà cô đã từng dùng, cái chăn cô đã từng đắp. Y chui đầu vào trong cái chăn cô đã từng đắp, y ở trong chăn liền khóc lên, nước mắt nhỏ từng giọt.

Từng động tác của cô, từng nụ cười của cô cứ lần lượt hiện lên trước mặt y, dáng điệu quan tâm, lo lắng của cô, dáng điệu vì sợ mình hiểu lầm mà giải thích của cô. Tất cả cứ lần lượt, lần lượt hiện lên trước mắt y.

"Tuyệt nhi!", y dùng toàn bộ sức lực của mình mà gào to một tiếng, sau đó nằm vào trong chăn, nhẹ nhàng nắm đó mà hồi ức về cô.

Cô gái câm (45)

Trời đổ mưa to, một thân ảnh màu trắng đang chầm chậm bước trong mưa: mình nên đi về đâu đây? Rốt cuộc mình nên đi đâu? Cô đi đến trước cửa quán ăn, nhìn thấy người ngồi bên trong, là huynh ấy, chẳng phải mình không muốn đến tìm huynh ấy sao? Tại sao vẫn nghe lời mà đi đến chỗ này chứ? Nghĩ một lúc rồi cô vẫn quay người cất bước rời xa hắn.

Có lẽ mình lại một lần nữa mất đi kỷ ức thì thật tốt, không nhận ra tất cả mọi người ở đây, cũng không cần nhớ tất cả những việc đã trải qua. Mình vẫn là một sinh viên của thế kỷ 21, mình vẫn là một cô gái vui vẻ như trước đây. Hiện tại mình chỉ là đến cổ đại du ngoạn một chuyến thôi, nhất định sẽ có một ngày mình quay trở về. Ừm, nhất định là như thế! Dùng tay lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt, lộ ra một nụ cười tươi tắn. Kéo tay nải lên, bắt đầu những tháng ngày ngao du sơn thủy của cô.

Đi được một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến được nơi dừng chân, cô đi vào trong quán trọ, một lát sau có người đi đến hỏi: "Khách quan, người muốn ở trọ phải không?"

Tuyệt Y gật đầu, đi vào, sau đó từ trong tay nải lấy ra một thỏi bạc đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị nhìn thấy cô không nói chuyện thì cho rằng cô bị câm, liền dẫn cô lên một căn phòng trống lẽ ở tầng trên: "Tiểu thư, người muốn ăn chút gì

không?"

Tuyết Y lắc đầu, ý muốn tiểu nhị lui xuống, tiểu nhị hiểu ý liền lập tức rời đi.

'Mệt quá ah! Bây giờ mà có thể tắm một cái rồi ngủ thì thật là tốt quá!', Tuyết Y đang nghĩ thì có tiếng gõ cửa. Cô đi ra mở cửa thì thấy tiểu nhị vừa rời, nghi hoặc nhìn hắn ta, mình có gọi gì đâu, hắn lên đây làm gì nhỉ?

"Haha, khách quan, ta nghĩ người có thể muốn tắm một chút!", nói xong liền bê thùng nước nóng vào, nhìn Tuyết Y cười cười.

Tuyết Y vừa nhìn thấy liền nở nụ cười vui vẻ, gật gật đầu, mời hắn ta vào, còn cảm ơn hắn. Chuẩn bị nước tắm xong, tiểu nhị liền lui xuống.

'Tốt quá rồi!', Tuyết Y nhìn thấy thùng nước nóng, trong lòng vui vẻ muốn chết, cởi y phục ra rồi ngồi vào trong thùng nước. 'Thoải mái quá!', nhẹ tựa đầu vào thùng nước, nhắm mắt lại, liền cứ thế mà ngủ đi lúc nào không biết nữa.

"Tuyệt nhi, em đã phản bội lời thề của chúng ta!", trước mặt lại thấy Thiệu Minh đau thương nhìn Tuyết Y.

"Thiệu Minh, xin lỗi!", Tuyết Y không giải thích nhiều nữa, bản thân cô thực sự đã yêu Hạo rồi, nhưng chẳng phải bây giờ cô cũng mất y rồi sao? Không phải sao? "Nhưng, đừng hận em có được không?"

"Tôi hận cô, tôi hận cô!", từng câu từng câu đó cứ thế dội vào tai cô, cô lại không nhìn thấy Thiệu Minh đâu nữa, cô bỗng nhiên mở mắt ra đứng dậy: "Đừng hận em mà!", lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong thùng nước, nước mắt lại tuôn rơi, cô cầm lấy khăn lau khô người, mặc y phục rồi lên giường nằm.

Mình phải kiên cường lên!

Cô gái câm (46)

Ban đêm.

Người nằm trên giường không biết từ lúc nào đã ngủ say rồi, bên ngoài cửa sổ bao phủ một màn đêm tối mịt, người đi đường cũng chẳng còn ai, một thân ảnh màu đen mượn bóng tối chui qua cửa sổ vào phòng Tuyết Y. Hắn hướng vào trong thăm dò, xác nhận người nằm trên giường đã ngủ say, liền bắt đầu lục lọi tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm rất lâu mà cũng không thấy thứ gì đáng tiền cả, khi xoay người lại hắn mới nhìn thấy cái tay nài trên giường: đồ đáng tiền chắc nằm cả trong cái tay nài kia rồi! Hắn cười quỷ dị hai tiếng rồi đi về phía giường, phát hiện ra người nằm trên giường là một nữ nhân, liền thấy yên tâm không ít, đưa tay ra cầm lấy cái tay nài, mở ra xem liền lộ ra một nụ cười thỏa mãn, sau đó hắn lao ra khỏi cửa sổ chạy mất.

Người nằm trên giường vẫn ngủ say không hề hay biết gì, có lẽ hai ngày này cô đã quá mệt rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuyết Y chậm chậm mở đôi mắt bị mặt trời soi vào đau nhức ra: thì ra đã muộn thế này rồi, nhưng dậy rồi cũng biết làm gì đây? Thôi bỏ đi, lại ngủ vậy! Đưa tay ra sờ cái tay nài, cuộc sống sau này của bản thân mình đều phải dựa vào nó đấy! A, tại sao lại không có vậy! Cô lại sờ qua sờ lại mấy lần, sau khi xác nhận không có liền ngồi bật dậy, tất cả tài sản của cô đều ở trong đó mà, nếu mà mất thì cuộc sống sau này của mình phải làm sao đây? Cô lật tung chăn lên, chẳng còn thấy cái tay nài đâu nữa, làm thế nào, làm thế nào bây giờ, cô lục tìm khắp giường đến nửa ngày vẫn không thấy liền xác nhận là cái tay nài của mình đã mất rồi.

Chẳng nhẽ mình đã vào hắc điểm sao? Lần này thì thảm rồi? Làm thế nào bây giờ? Nhanh chạy thôi, nói không chừng chỉ tí nữa thôi họ sẽ bắt mình đem bán vào lầu xanh mất, như thế thì thảm quá! Tuyết Y càng nghĩ càng sợ, thế là vội vàng chỉnh lại y phục, mở cửa đi ra ngoài, vẫn còn may là hiện tại trong quán cũng có vài người khách, tiểu nhị kia chắc sẽ không chú ý đến cô đâu. Cô sợ hãi đi đến cửa quán trọ, sau đó liền chạy thật nhanh, đến tiểu nhị gọi cô cô cũng không nghe thấy!

"Tiểu thư, tiểu thư, người không ăn chút điểm tâm rồi hãy đi sao?", tiểu nhị nhìn thấy Tuyết Y đi ra liền gọi lớn, hắn đâu có ngờ Tuyết Y đã coi chỗ của hắn thành hắc điểm rồi, chỉ vội vàng chạy, nào còn muốn ở lại ăn điểm tâm ah!

'Đói quá!', Tuyết Y ôm cái bụng đói cứ kêu ục ục của mình, nhìn thấy quán bánh bao bên cạnh, nhìn không được mà nuốt nước miếng ừng ực: Mình muốn ăn một miếng quá! Đã hai ngày hai đêm rồi mình chưa có ăn gì, chẳng trách lại đói thế này, bây giờ lại làm mất tay nài rồi, đâu còn tiền nữa, cuộc sống sau này của mình thật sự không biết phải làm thế nào đây!

Trời đất rộng lớn thế này thật sự lại không có chốn cho ta dung thân sao? Nếu là ở thế kỷ 21, với học lực của bản thân liền có thể tùy tiện tìm một công việc duy trì cuộc sống, nhưng hiện tại phải làm sao đây? Ở cổ đại này mình chẳng biết gì cả, cái gì cũng không biết! Chẳng lẽ mình thật sự sẽ chết đói ở đây sao? Nghĩ mãi, nghĩ mãi, lệ cứ không ngừng mà rơi xuống. Từ nhỏ tới lớn, bản thân chưa từng vì chuyện ăn uống mà phiền não. Nhưng hiện tại thì...

Cô gái câm (47)

"Nhanh lên, nhanh lên!", hai cô gái chỉ khoảng 16, 17 tuổi đang vội vàng chạy về phía trước, bọn họ chạy đi đâu vậy nhỉ? Tuyết Y nhìn về phía họ định chạy đến, ở đó có rất đông người, liền cũng cất nhanh cước bộ bước về phía đó, bọn họ rút cuộc là muốn làm gì vậy?

Đi vào bên trong đám người, nhìn thấy một lão đầu 5, 6 mươi tuổi đang đứng ở trước: "Hôm nay Triệu Vương phủ muốn tuyển 10 nữ tỳ, vì vậy mọi người không cần chen lấn, đều có cơ hội cả, chỉ cần các người có thể thông qua khảo

nghiệm liền có thể trở thành nữ tỳ của Triệu Vương phủ!"

Thì ra là tuyển nữ tỳ, có điều muốn làm nữ tỳ còn phải thông qua khảo nghiệm gì đây? Có phải là đã quá phóng đại rồi không? Tuyết Y đứng bên cạnh nhìn thấy những cô gái tranh nhau, không thể không nhớ đến những tình tiết trên TV, không tránh được có phần mắc cười!

"Ngươi, ngươi, ngươi đó, không mau đứng vào hàng, còn ngây ngốc ở đó làm gì!", vị quản gia kia nhìn thấy Tuyết Y thì liền chỉ chỉ cô, ý bảo cô xếp hàng ngay ngắn.

Tuyết Y nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu lên, cô dùng tay chỉ vào mình, nhìn thấy ông ta đang nhìn mình, sau đó lại gật đầu, sau khi xác nhận là ông ta đang nói chuyện với mình, không tránh được liền có chút cảm thấy kỳ quặc, bản thân mình vốn không phải đến để tìm việc, sao lại gọi mình chứ!

"Còn không mau xếp hàng vào, nếu không ta hủy bỏ tư cách tham gia của ngươi!"

"Nhang đến đây đi, nhanh lên, tiền công của nữ tỳ ở vương phủ làm một tháng có lẽ còn nhiều hơn tiền công chúng ta làm ở bên ngoài một năm ấy chứ, nhanh lên đi!", một cô gái tuổi chừng 15, 16 kéo tay Tuyết Y nói.

Cũng đúng ah, dù sao bản thân mình bây giờ cũng đâu có chỗ nào để đi, trên người một đồng cũng không có, không bằng cứ ở đây làm công một thời gian, đợi có đủ tiền rồi lại đi cũng được! Tuyết Y hướng cô ta gật đầu, đến đứng cạnh cô ta cười.

"Chào tỷ! ta là Linh nhi, tỷ tên là gì?", vừa nhìn thấy Tuyết Y đi đến cô liền vui vẻ tự giới thiệu về mình.

'Ta tên gọi Tuyết Y!', Tuyết Y ở bên cạnh ra dấu một hồi!

"Tỷ không biết nói àh?", Linh nhi có vài phần kinh ngạc, thì ra cô gái này không biết nói, thật đáng tiếc, cô ấy xinh đẹp thế này mà...

'Ấn!', Tuyết Y gật đầu, nhìn thấy cô gái kia có phần khó xử, cô chỉ nhẹ nhàng cười!

"Chúng ta đều phải cố gắng lên!", nhìn thấy nụ cười của Tuyết Y, cô cũng vui vẻ bật cười!

"Được rồi, mọi người yên lặng, những người ta gọi thì đi theo ta!", quản gia hướng tới mọi người nói, sau đó đi xuống, ánh mắt của ông ta lướt qua một lượt tất cả các cô gái, sau đó chỉ vào mấy người rồi nói: "Mấy người các ngươi có thể về được rồi!"

A, chính là chọn người như vậy sao, thế này mà gọi là khảo nghiệm àh? Tuyết Y có phần chán nản, thật là kỳ lạ, bản thân mình còn tưởng cần phải cái gì gọi là cầm kỳ thi họa chứ! (Phục tỷ này thật, tuyển nữ tỳ mà tỷ ấy còn muốn thi cầm kỳ thi họa ^^)

"Vội diện mạo như vậy mà cũng muốn làm nữ tỳ của Vương phủ sao! Còn không về nhà soi gương đi!", lão quản gia còn lưu lại vài câu rồi mới xoay người: "Các ngươi mau theo ta!"

Nhìn mấy cô gái bị lão quản gia đuổi về, nếu không phải là trên mặt có chàm, thì cũng là răng lợi sao đó, dù sao cũng không có ai nhìn thuận mắt một tí! Thì ra khảo nghiệm chỉ là nhìn qua vậy thôi!

Theo lão quản gia đi vào, vào đến đại sảnh, bên trong có hai nữ nhân đang ngồi! Bọn họ đều mặc y phục vô cùng rực rỡ, có lẽ đều là thê thiếp của Vương gia!

"Ngọc phi nương nương, Quỳnh phi nương nương cát tường!", lão quản gia quỳ xuống hành lễ với hai người đang ngồi trong đại sảnh! Người cổ đại đều là như vậy cả, động tý là muốn quỳ xuống, những điều này Tuyết Y xem trên TV đến thành quen rồi!

Những cô gái phía sau cũng nhất loạt quỳ xuống: "Nương nương cát tường!"

Cô gái

i câm (48)

"Bình thân!", Ngọc phi đứng dậy, đi đến trước mặt mấy cô gái, hài lòng gật đầu: "Tốt, không tồi, diện mạo của mấy cô gái này đều rất đoan chính!". Khi đi đến trước mặt Tuyết Y, Ngọc phi dừng lại một lúc: Trên đời này lại có nữ nhân đẹp đến vậy sao! "Ngươi tên là gì?"

Lần này thì thăm rồi, bản thân mình không biết nói chuyện, có phải là sẽ không có tư cách làm nữ tỳ của vương phủ không, có khi nào mình lại sẽ phải đi lưu lạc rồi không!

"Xin chủ nhân thứ tội, cô ta bị câm, nô tài thấy diện mạo của cô ta cũng được nên mới giữ cô ta lại!", quản gia đi đến, trên mặt ngập ý cười cúi đầu nói! Khi nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên, không hiểu sao ông lại cảm thấy cô thật đáng thương, ông thấy cô rất giống con gái mình, vừa rồi nhìn thấy cô cùng Linh nhi nói chuyện, nhưng cô chỉ cười cười, ông liền biết cô bị câm! Vốn dĩ không nên để cô lưu lại, nhưng ông vẫn là muốn giữ cô, chỉ vì trông cô rất giống con gái ông!

"Thì ra là vậy, vậy ngươi cứ giữ cô ta lại đi! Sau này cho cô ta làm việc tại phòng giặt đồ!" Lớn lên xinh đẹp nhưng lại không biết nói thì có tác dụng gì đây?

"Vâng! Đa tạ chủ nhân!", quản gia thay Tuyết Y cảm ơn Ngọc phi, Tuyết Y cũng quỳ xuống: Tốt quá rồi, mình có thể lưu lại rồi! Có thể tạm thời ở lại đây một thời gian rồi!

"Tên ngươi là gì?" Ngọc phi đi đến trước mặt Linh nhi hỏi tên cô ta.

"Hồi nương nương, nô tỳ tên gọi Linh nhi!", Linh nhi cúi đầu trả lời Ngọc phi!

" Ngẩng mặt lên!"

" Vâng!", Linh nhi nghe lời ngẩng mặt lên.

" Diện mạo của người cũng tạm được! Sau này người đến hầu hạ vương gia!"

" Vâng, đa tạ nương nương!", Linh nhi vừa nghe thấy được đến hầu hạ vương gia, trong lòng vui mừng không tả nổi, không ngờ bản thân lại có thể trực tiếp hầu hạ vương gia, như vậy tiền mình kiếm được có lẽ sẽ nhiều hơn một chút! Như vậy những người trong nhà sẽ không phải chịu đói nữa! Cô quỳ xuống, hướng Ngọc phi nương nương dập mạnh đầu 3 cái.

" Di nương!", một thanh âm nam tính đầy sức thu hút từ ngoài truyền vào. Sau đó một nam tử mặc y phục quyền quý như của Ngọc phi và Quỳnh phi đi vào! " Ở đây có chuyện gì vậy mà đông người thế này?" (Tên tên tên tên, nhân vật nam tiếp theo xuất hiện!)

" Ya, Khiêm nhi con về rồi àh!", Ngọc phi tươi cười đi về phía nam tử kia! " Chúng ta không phải là đang vì con mà chọn vài nô tỳ sao? Thật tốt quá, con về rồi thì tự chọn đi!"

" Không cần đâu, Di nương chọn giúp Tử Khiêm luôn đi!", nói xong liền đi vào trong sảnh: " Quỳnh phi nương nương cũng ở đây ah!" Nhìn thấy Quỳnh phi đang ngồi trong sảnh, Lục Tử Khiêm hướng cô ta thỉnh an!

" Đúng vậy, vì con mà thật vất vả cho hai chị em chúng ta!", đúng vậy, từ khi mẹ đẻ của Tử Khiêm qua đời, người yêu thương hắn nhất chính là hai vị Di nương này! (Di nương: dì, em của mẹ)

" Con biết, con biết rồi, Di nương đối với Tử Khiêm là tốt nhất!", Lục Tử Khiêm vừa nói vừa cười cầm bình trà trên bàn rót vào cốc cho Quỳnh phi: " Quỳnh phi, mời người dùng trà!"

" Được rồi, được rồi! Di nương biết con hiếu thuận rồi!", Quỳnh phi vui vẻ đón chén trà!

" Vậy được rồi! Thế này đi, Quân gia, người đến sắp xếp công việc cho những người khác đi! Tất cả đều lui xuống trước đi!", Ngọc phi nói xong liền vui vẻ cười đi về phía tử Khiêm.

" Vâng, nô tài đã biết!", Vương quân gia cúi đầu hành lễ với mấy vị chủ nhân rồi quay lại nói với mấy cô gái: " Các người đều theo ta đi xuống!"

" Vâng!"

Mọi người đều đang chuẩn bị đi ra, đương nhiên Tuyết Y cũng nên đi rồi, cô đứng dậy, nhưng do đã quỳ quá lâu nên chân bị tê dại cả, vừa bước được một bước đã không vững mà ngã lăn ra đất.

" Tỷ không sao chứ!", Linh nhi nhìn thấy liền vội vàng đỡ cô dậy, Tuyết Y quay đầu nhìn cô cười cười, thể hiện ý cảm ơn cô! Sau đó liền lắc đầu.

" Nhanh đi thôi!", Vương quân gia nhẹ giọng nói bên tai họ!

Hai người liền vội vàng theo Vương quân gia đi ra khỏi đại sảnh!

Cô gái câm (49)

Ở nơi này đã được hơn một tháng rồi, cũng không biết những ngày này Hạo thế nào rồi? Tuyết Y đang giặt quần áo dùng tay lại, cô lại nghĩ đến Hạo rồi, cũng không hiểu tại sao thời gian gần đây cô lại đặc biệt nhớ đến Hạo!

" Tuyết Y, sao vậy?", Tử Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy cô ngơ ngẩn, vội vàng gọi cô một tiếng.

' Không, không sao cả!', Tuyết Y vừa nghe thấy tiếng gọi liền giặt mình quay lại, cười cười rồi lắc đầu.

" Tuyết Y tỷ tỷ!", lúc này Linh nhi cười cười đi đến bên cạnh cô.

' Linh nhi, là muội àh, đến lấy y phục của Vương gia phải không?', đến nơi này đã được hơn một tháng rồi, không nhiều thì ít cũng nghe được một số thông tin về Vương gia, thì ra thiếu niên hôm đó gặp trong đại sảnh chính là Vương gia, đừng nhìn thấy hắn trẻ như thế mà coi thường, nhân gia chinh chiến xa trường đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến rồi! Hơn nữa, ngoại hình của hắn lại vô cùng anh tuấn, là phu quân trong mộng của biết bao thiếu nữ.

" Đúng vậy, đã giặt chưa tỷ?", Linh nhi hầu hạ bên cạnh Vương gia cũng rất thoải mái, vì y không chỉ anh tuấn mà tính khí cũng rất tốt nữa.

' Xong rồi, có điều vẫn chưa khô đâu', Tuyết Y đi đến sờ vào bộ quần áo đang phơi! Sau khi cô đến đâu nửa tháng thì quần áo của Vương gia đều do cô giặt, tên vương gia này điểm gì cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt, đó là hắn thích đổi y phục!

" Vậy phải làm thế nào bây giờ? Lát nữa muội còn có việc, có thể không có thời gian qua lấy đâu!", Linh nhi khó xử nói.

' Vậy thế này đi, đợi đến trưa ta sẽ mang qua cho muội! Như vậy có được không?', Tuyết Y nhìn thấy dáng điệu khó xử của Linh nhi, liền nghĩ cách rồi nói, dù sao cũng chỉ là việc cầm y phục mà thôi, cũng không phải việc gì quá khó khăn cả.

" Vậy thật cảm ơn tỷ, Tuyết Y tỷ tỷ!", Linh nhi vui mừng nắm chặt lấy tay Tuyết Y, Tuyết Y tỷ này luôn như vậy àh, cái gì cũng tốt!

' A a, không cần khách sáo! Muội có việc gì mau đi làm đi!"

" Uhm, vậy muội đi trước nha, vấn đề y phục làm phiền tỷ rồi!", Linh nhi nói xong liền xoay người đi.

Buổi trưa.

"Tuyệt Y, mau đi ăn cơm thôi, ăn xong rồi lại giặt sau!", Từ Nguyệt gọi Tuyệt Y.

'Mọi người đi ăn cơm trước đi, ta giặt xong hai bộ này rồi đi ăn sau!', Tuyệt y vẫy tay với họ, mình giặt xong chỗ quần áo này rồi còn phải giúp Linh nhi mang quần áo cho Vương gia, nếu không chỉ sợ Linh nhi sẽ phải chịu phạt.

"Vây cô từ từ giặt đi, chúng ta đi trước đây!", làm việc từ sáng sớm, mọi người vốn đã mệt muốn chết rồi, cũng đói sắp chết rồi, hiện tại có thể ăn cơm đương nhiên là phải đi ăn ngay rồi!

'Uhm!', Tuyệt Y gật đầu, nhìn thấy bóng lưng bọn họ đi xa dần, lại tiếp tục giặt quần áo.

Cuối cùng cũng xong, tốt quá rồi! Tuyệt Y đấm lưng mấy cái rồi đứng dậy, ngồi cả một buổi sáng rồi, cái lưng này đã mỏi rã rồi! Cô đi đến chỗ phơi quần áo, đưa tay lấy y phục của Vương gia: Khô rồi, may quá, trước tiên mang quần áo này đi đi!

Cầm lấy y phục, xếp gọn gàng rồi liền hướng về phía Vương gia ở mà đi, nhưng đi thật lâu mà vẫn chưa đến, vì cô quên mất rằng bản thân cô trừ nơi giặt quần áo và nơi ngủ ra, vốn dĩ chưa từng đi qua những nơi khác, chứ đừng nói gì đến nơi ở của Vương gia, vì vậy cô chỉ có thể cầm chỗ y phục đó mà đi tìm. Nhưng tìm đến nửa ngày mà vẫn không tìm ra.

'Làm thế nào đây! Rốt cuộc mình đang ở đâu?', Tuyệt Y hoảng sợ, hơn nữa bụng cô cũng đói rất lâu rồi, cô đi đến bên đám cỏ rồi ngồi xuống, xoa bóp chân mấy cái, đã đi bộ lâu như vậy, chân cô sớm đã mỏi muốn chết rồi!

Cô gái câm (50)

Trong khi cô đang đảo mắt nhìn bốn hướng tìm cách giải quyết thì nhìn thấy một cái viện ở trước mắt, bên trong dường như đang có tiếng động, không bằng mình vào bên trong để tìm người hỏi một chút! Nghĩ vậy cô liền đứng dậy đi vào bên trong.

Đi qua cửa viện, bên trong có một người đang luyện kiếm: hần ta là ai nhỉ? Tại sao lại ở chỗ này luyện kiếm? Mình có nên đi vào hỏi hần ta không?

Vì ngày hôm đó Tuyệt Y quỳ dưới đất, hơn nữa lại còn cúi đầu, nên cô vốn dĩ không có nhìn thấy diện mạo của Vương gia!

Thôi, không cần biết, không hỏi cũng không được rồi, ở đây chỉ có mỗi hần ta! Nghĩ thế cô liền chậm chậm đi về phía người kia.

"Ai?", nam tử nghe thấy tiếng động liền quay người lại, nhìn thấy một người mặc y phục nô tỳ thì liền thấy yên tâm: "Người đến đây làm gì?"

Tuyệt Y không biết hần là ai, vì vậy cũng không hướng hần thỉnh an, chỉ khi đến gần hần: Thiệu Minh?

Nhìn thấy cô gái trước mặt cứ chằm chằm nhìn mình như vậy, hần bỗng có vài phần cảm khái: cô ấy có dung mạo như sơn nữ vậy, có khí chất của sơn nữ! Cô ấy mang đến cho người khác cảm giác thật ấm áp!

"Người sao vậy?"

Tuyệt Y vội lắc đầu, thu hồi lại cảm xúc, sau đó hỏi hần ta: 'Xin chào, xin hỏi người có biết phòng của Vương gia ở đâu không?', hần không thể là Thiệu Minh được, ở đây là chỗ đại mã!

"Người nói gì?", cô ta bị câm sao?

Tuyệt Y thấy thế liền nghĩ: hần chắc hẳn không hiểu mình đang ra dấu cái gì đây mà! 'Người có biết phòng của chủ nhân bộ y phục này ở đâu không?', Tuyệt Y liền chỉ tay vào bộ quần áo trong tay mình rồi lại hỏi lại hần một lần nữa.

Khi nhìn thấy y phục của bản thân, hần ta cuối cùng cũng hiểu, thì ra cô ta mang đồ đến cho mình, mắt hần lộ ra ý cười: "Người muốn hỏi phòng của Vương gia ở đâu đúng không?"

'Uhm!', cuối cùng hần cũng hiểu, tốt quá rồi, Tuyệt Y gật đầu thật mạnh.

"Người không biết nói sao?", hần vẫn là muốn hỏi ra vấn đề nghi hoặc trong lòng!

'Uhm!' Tuyệt Y lại gật đầu! Cô cúi đầu thấp xuống, không phải

là bởi vì bản thân không biết nói chuyện mà bởi vì trông hần thật giống Thiệu Minh! Giống quá!

Nhìn thấy cô cúi đầu xuống, hần có chút hối hận, không có chuyện gì tự nhiên hỏi người ta câu hỏi đó làm gì: "Người không sao chứ! Ta không có cố ý đâu!"

'Không, không sao!', Tuyệt Y nghe thấy thanh âm mang theo vài phần hối hận liền vội vàng ngẩng mặt lên. Vừa ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt hần cũng đang nhìn mình!

"A, không có, không có là tốt!", hần xấu hổ cười cười: "ta đưa người đi nha!", hần lại chỉ vào bộ y phục trong tay Tuyệt Y.

Đúng rồi, mình đang đi đưa quần áo mà? Tại sao lại vẫn còn đứng ở đây chứ? Tuyệt Y vội vàng gật đầu: 'Uhm!'

Hần gác kiếm lên giá kiếm ở bên cạnh, bên trên giá đó còn có tất cả các loại vũ khí khác! Sau đó đi về một hướng khác ở trong viện, Tuyệt Y cũng chỉ biết cầm chỗ quần áo ngoan ngoãn đi theo hần ta: hần ta thật là giống Thiệu Minh, liệu có phải hần chính là Thiệu Minh không cẩn thận mà cũng xuyên không đến đây không? Điều này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng nha. Vì bản thân mình chẳng phải cũng là xuyên không đến đây sao?

Cô gái câm (51)

Nhìn thấy hấn đi đến một nơi tên gọi ' Từ Khiêm Viện', có hai người đứng giữ ở cửa viện, khi nhìn thấy hấn liền lập tức cúi đầu, nhưng hấn lại nháy mắt với bọn họ, đưa ngón tay chặn miệng, ý bảo bọn họ đừng lên tiếng. Hai người kia lập tức hiểu ý của hấn, liền đứng yên ở đó nhìn bọn họ đi vào. Tuyết Y lại không mấy chú ý đến những việc xảy ra xung quanh, vì lúc này trong lòng cô toàn là hình ảnh của Thiệu Minh! Cứ đi mãi đi mãi, có thể là suy nghĩ đến xuất thần, cô không hề biết người đi đằng trước đã dừng lại, thân thể không cẩn thận liền cứ thế lao vào lòng người đã dừng lại phía trước.

" Người không sao chứ!", nhìn thấy cô đang xoa trán, hấn vội vàng hỏi.

Cô ngẩng mặt lên nhìn hấn, thấy hấn đang nhìn mình chăm chăm, mặt bỗng nhiên đỏ ửng lên, liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ mím cười, rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu!

" Thật là không sao chứ?", hấn lại xác nhận lại lần nữa!

Cô vẫn chỉ một mực lắc đầu, đến ngẩng mặt lên cũng không dám!

" Không sao là tốt! Đến đây, chúng ta cùng vào!", Lục Từ Khiêm xoay người đẩy cửa đi vào trong.

Tuyết Y đi theo sau hấn cũng vội vàng đi vào, hoàn toàn không chú ý đến việc sao hấn có thể trực tiếp đi vào mà không có ai cản hấn như thế!

" Đặt ở đó đi!", Lục Từ Khiêm chỉ lên trên giường, ý bảo Tuyết Y đặt y phục lên trên đó, Tuyết Y nghe lời, đem y phục đặt lên giường rồi xoay người, cười cười nhìn Lục Từ Khiêm: ' Đa tạ người, vậy ta đi trước đây!', nói xong liền kéo cửa định đi ra.

" Người muốn đi đâu?", không hiểu sao bản thân hấn lại có thể hỏi câu hỏi như vậy.

' Ta muốn đi ăn cơm, sau đó còn phải đi giặt quần áo nữa!', , Tuyết Y nghe thấy hấn hỏi liền quay lại ra dấu.

" Người vẫn chưa ăn cơm?"

Tuyết Y gật đầu cười.

" Ta đưa người đi ăn cơm!", nói xong liền đứng dậy, đi về phía Tuyết Y.

' Không cần, ta tự đi là được rồi! Lần sau gặp nha!', Tuyết Y nói xong liền vội vàng bước ra ngoài, cô không muốn thân thiết với bất kỳ ai ở đây, đặc biệt là một người có ngoại hình giống hệt như Thiệu Minh vậy. Bây giờ thì cô có thể khẳng định người này không phải là Thiệu Minh, khi Thiệu Minh nói chuyện bộ dạng sẽ không như thế này, nếu Thiệu Minh nghe thấy mình chưa ăn cơm, việc đầu tiên anh ấy làm là cốc lên đầu mình mấy cái, sau đó nói: " Có phải em muốn đói thành một bộ xương khô không, nếu không ăn cho béo lên một chút thì anh sẽ không cần em nữa đâu!"

" Không được rồi, anh không biết hiện nay đang thịnh hành một gầy gò sao, gầy mới đẹp đó.", Tuyết Y cũng muốn nhảy lên gõ vào đầu Thiệu Minh, nhưng Thiệu Minh cao hơn mét 8, mà Tuyết Y chỉ cao có 1.65 mét, vì vậy căn bản là không thể gõ vào đầu anh ấy được!

" Cái gì mà gầy mới đẹp chứ, trong lòng anh em mãi mãi là người đẹp nhất!"

" Chỉ sợ khi em thật sự biến thành bộ dạng béo mập rồi, anh sẽ không cần em nữa!"

" Không thể nào, chỉ có khi em gầy thì anh mới không cần em, vì vậy em phải ăn nhiều cho béo nên một chút đó!", mỗi lần như vậy, Thiệu Minh lại nhẹ nhàng ấn tay lên mũi cô.

" Haha, vậy chúng ta cùng ăn để biến thành lão trư nha!", lúc này Tuyết Y sẽ dùng tay vẽ hình tròn tròn ở trước bụng.

" Được, vậy sẽ biến thành trư công công và trư bà bà nha!", lúc này Thiệu Minh sẽ nắm tay Tuyết Y, hai người lại nhìn nhau mà cười.

.....

Sau khi Tuyết Y đi ra khỏi phòng của Lục Từ Khiêm liền bắt đầu chạy, vì nếu không chạy bản thân cô sẽ muốn khóc, cô lại nghĩ đến những chuyện mà hơn một tháng nay cô không muốn nghĩ đến nữa!

Cô gái câm (52)

Cô chạy không ngừng nghỉ, về đến phòng giặt quần áo liền chỉ muốn đi làm luôn, đến cơm cũng không thiết ăn nữa, phải để cho bản thân cô bận rộn không ngừng để không còn thời gian mà nghĩ đến những việc khác nữa! Vì vậy cô liền nói với tất cả các tỷ muội ở phòng giặt đồ: ' Các tỷ muội, mọi người đều đi nghỉ ngơi đi, chỗ này để ta làm là được rồi!'

" Cái gì, nhiều quần áo thế này, một mình người phải giặt đến bao giờ đây, không được đâu.", mọi người nói gì cũng không cho một mình Tuyết Y giặt! Cần biết rằng, mặc dù ở Vương phủ này người không đông, nhưng cũng có đến 4, 5 mươi người nha! Nếu thật sự để cô ấy một mình giặt thì chỉ sợ phải đến nửa đêm mới xong được!

' Các vị tỷ tỷ, không vấn đề gì đâu, dù sao giặt xong chỗ quần áo này ta cũng không có việc gì làm, thế cũng vô vị lắm, nhưng các tỷ còn muốn về thăm người nhà, vì vậy các tỷ lên về sớm một chút đi!'. Hôm nay là ngày nghỉ phép hàng tháng của mọi người mà, hôm nay mọi người trong phòng giặt đồ đều sẽ về thăm người thân, chỉ có mình cô ấy ở lại đây, vì cô ấy không có người thân. Mới đầu mọi người còn hỏi cô sao không về thăm nhà, nhưng Tuyết Y đều nói với mọi người rằng cô không có người thân, cô từ trước đến giờ chỉ có một mình! Vì vậy mọi người đều không nhắc đến nữa, sợ cô sẽ đau lòng.

" Vậy sao được đây? Lần nào cũng làm phiền người thế này!", mọi người vẫn từ chối nói, mặc dù bọn họ đều muốn sớm về thăm người nhà, nhưng cũng không thể để một mình Tuyết Y giặt nhiều quần áo như vậy được.

' Không có việc gì đâu, các vị tỷ tỷ, các tỷ đều mau trở về đi, chỉ có một ít thế này, một mình ta có thể giặt mà, mau trở về đi!', Tuyết Y nói xong liền giặt quần áo trong tay bọn họ, rồi kéo bọn họ dậy: ' Nhanh lên đi, một tháng chỉ có một ngày thôi, cứ chần chừ sẽ tới mất đấy, đến lúc đó mọi người sẽ không về được đâu!'

" Vậy được rồi, làm phiền người, Tuyết Y, đa tạ!", mọi người nhìn thấy Tuyết Y kiên định như vậy liền không nói nữa.

" Cảm ơn người, Tuyết Y!"

" Cảm ơn nha!"

.....

Từng người từng người cảm ơn Tuyết Y xong liền vội vã đi ngay, một tháng chỉ có một ngày, mọi người đều rất quý trọng thời gian, chỉ một lúc sau trong phòng giặt đồ chỉ còn lại một mình Tuyết Y.

Tuyết Y quay mặt lại, thu hết quần áo lại rồi ngồi xuống giặt, nhưng khi mọi người vừa đi khỏi, nước mắt cô lại không ngừng tuôn rơi, cô nhớ Hình Hạo, đã hơn một tháng rồi không gặp y, bây giờ y thế nào rồi?

Y chắc hẳn là đã yêu mình! Trong lòng y chắc đã từng có mình! Tuyết Y tự an ủi mình, vì cô không thể tiếp nhận chuyện Hình Hạo đã không còn yêu cô nữa.

Không biết từ lúc nào trăng đã tỏa sáng trên đầu, lại còn rất nhiều sao nữa, chúng lấp lánh trên bầu trời, cứ như đang ngắm nhìn cô gái đang giặt quần áo kia vậy. Trời đang chậm chậm vào thu, thời tiết càng ngày càng lạnh. Trong phòng giặt đồ vẫn là chỉ có một mình cô.

Tuyết Y đứng dậy, đấm lưng mấy cái, nhìn đồng quần áo đã giặt xong, trong lòng cô liền cảm thấy hài lòng: giặt xong rồi, tốt quá, đi tắm rồi đi ngủ thôi.

Phơi quần áo xong, thu dọn hết mọi thứ lại, Tuyết Y cầm lấy những y phục mà ngày mai cần mang trả lên đi về phòng, đẩy cửa đi vào. Trong phòng chẳng có ai cả, vì hôm nay bọn họ đều về nhà cả, vì vậy chỉ có mình cô. Cô mang quần áo đặt lên bàn, sau đó nằm lên giường: Aizzz, thật mệt quá! Cô xoa xoa bụng, cái bụng này đã đói cả ngày hôm nay rồi còn gì, đến một hạt gạo cũng không có ăn rồi: Xin lỗi mày nha, bây giờ tao sẽ đưa mày đi ăn chút gì đó rồi mới về ngủ nhé!

Nghĩ vậy cô liền đứng dậy đi về phía nhà ăn.

Cô gái câm (53)

" Mặt trăng hôm nay thật là đẹp!", Lục Tử Khiêm một mình đi dạo bộ trong viện, hắn đã hỏi ra được một số thông tin về Tuyết Y từ Linh nhi, hắn biết cô bị câm, đang làm việc tại phòng giặt đồ, cô đến đây cùng đợt với Linh nhi. Tại sao hắn lại muốn tìm hiểu thông tin của một hạ nhân chứ, chính bản thân hắn cũng không biết, chỉ luôn cảm thấy cô giống như tiên nữ ở trên trời vậy, hoàn toàn không giống một hạ nhân làm việc ở phòng giặt đồ.

" Tuyết Y!", khi hắn xoay người liền nhìn thấy một thân ảnh, hắn biết đó chính là cô, vì vậy liền gọi to. Thân ảnh kia dừng bước, quay đầu lại, nhìn thấy người gọi mình là người có ngoại hình giống hệt Thiệu Minh, liền hoảng sợ, quay lưng đi.

Lục Tử Khiêm chạy đến bên cạnh cô: " Đúng là ngươi thật, ta cứ sợ là nhìn nhầm người!", hắn vừa nói vừa cười nhìn cô.

Tuyết Y hồi phục lại tinh thần, nhìn hắn cười: ' Ta đói bụng nên muốn đi kiếm ít đồ ăn!', Tuyết Y chỉ chỉ vào bụng mình, làm thành biểu tình rất đáng thương.

" Ngươi nói ngươi đói bụng sao? Buổi tối ngươi không ăn cơm àh?", Lục Tử Khiêm nhìn đáng điệu của cô, không hiểu sao lại thấy đau lòng.

'Ừm!', Tuyết Y gật đầu. Giặt quần áo cả một buổi chiều cuối cùng Tuyết Y cũng nghĩ thông suốt rồi, không cần biết người trước mặt có phải là Thiệu Minh hay không, cô đều sẽ coi hắn như anh trai mình vậy, cô cũng biết rõ ràng một điều, nam nhâ

n trong trái tim cô chỉ có Hạo, không cần biết y đã làm những gì, bản thân cô chỉ yêu có y.

" Ta đưa ngươi đi ăn nha!", lần này nói xong hắn liền cầm tay Tuyết Y kéo đi, vì hắn sợ cô sẽ như buổi chiều nay mà xoay người bỏ chạy.

' Ừm!', không ngờ rằng Tuyết Y lại không có đẩy hắn ra, chỉ ung thuận gật đầu sau đó nhìn hắn cười.

Hắn kéo tay cô định đi ra ngoài cửa lớn, cô liền vội vàng kéo tay hắn lại: ' Không có việc gì thì không thể đi ra ngoài đâu!'

" Không cần lo lắng thế, có ta ở đây rồi!", hắn biết cô đang lo sợ điều gì, vì vậy hắn nhẹ nhàng nói để cô yên tâm đi theo hắn.

Hắn cứ thế kéo tay cô đi ra khỏi cửa lớn, không có ai cản hắn cả, ngược lại ai nhìn thấy hắn cũng chỉ cúi đầu: rốt cuộc hắn là ai nhỉ, tại sao mọi người đều cung kính với hắn như vậy?

Khi đi đến một quán bán bánh bao, Tuyết Y liền dừng lại. Suốt đó cô đi vào bên trong, tìm một cái bàn rồi ngồi xuống. Lục Tử Khiêm cũng theo cô ngồi xuống bàn: " Ngươi muốn ăn cái này àh?"

' Ừm!', Tuyết Y gật đầu, đã lâu lắm rồi không có ăn bánh bao, trước đây mỗi lần học khuya, bụng đói cô đều

đến quán ăn trước cổng trường ăn hoành thánh, hiện tại không có hoành thánh thì ăn bánh bao cũng được.

" Cho ta hai bát bánh bao!", Lục Tử Khiêm mỉm cười gọi.

' Rốt cuộc ngươi là ai vậy? Tại sao vừa rồi ngươi lại có thể nghênh ngang đi ra khỏi phủ như vậy?', Tuyết y thử tìm lời lẽ để hỏi hấn, đây cũng là thắc mắc trong lòng cô.

" Haha, ngươi xem ta giống ai nào?", Lục tử Khiêm chỉ cười cười hỏi lại Tuyết Y, hấn cũng không muốn nói cho cô biết bản thân hấn chính là Vương gia, vì hấn không muốn cô giống như những người khác vì hấn là Vương gia mà cung kính kính.

' Ta không biết, có điều thân phận của ngươi có lẽ không đơn giản!'

" Thân phận của ta rất quan trọng sao?"

' Không phải vậy, chỉ có điều ta rất muốn biết!', vốn là như vậy, chỉ có điều dù sao cũng chỉ là thân phận thôi, cứ cho hấn là Vương gia đi, chẳng phải cũng chỉ là một con người thôi sao?

" Vậy ngươi có vì thân phận của ta mà xa lánh ta không?", bản thân hấn thật sự muốn biết suy nghĩ trong lòng cô!

' Không đâu, cứ cho là ngươi là Vương gia đi, ta cũng sẽ xem ngươi như bằng hữu!', lời Tuyết Y nói là thật lòng, vì ngoại hình của hấn thật sự rất giống Thiệu Minh.

" Thật vậy sao? Thế thì tốt quá!", Lục Tử Khiêm nắm lấy tay cô: " Ngươi biết không? Ngươi là người đầu tiên coi ta là bạn đấy!"

' Haha, sao có thể chứ, ngươi đẹp trai thế kia, hơn nữa tính tình lại tốt, chắc chắn phải có rất nhiều người thích ngươi đấy!', Tuyết Y cười, vì cô nhìn thấy điệu bộ của hấn thật sự rất giống một đứa trẻ. Trước đây, Thiệu Minh luôn giống như một người anh đỡ dành cô, chẳng thể ngờ hiện tại một Lục Tử Khiêm giống anh ấy như tạc lại có thể hỏi cô một câu hỏi như vậy!

Cô gái câm (54)

" Ăn nhanh đi!", hấn thả tay cô ra, có thể nghe cô nói như vậy hấn thật sự là rất cao hứng, hấn mặc dù rất muốn nói với cô rằng hấn thích cô, nhưng hấn vẫn là không nói, vì hấn sợ hấn sẽ dọa cô, hơn nữa đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp nhau mà. Cộng thêm lần ở trong đại sảnh thì có thể tính là 3 lần, nhưng lần đó hấn vốn không có chú ý đến cô, cô cũng không hề biết ở đó có một người là hấn! " Chẳng phải ngươi rất đói sao?"

Nhìn thấy hai bát bánh bao nóng hôi hổi trước mặt, Tuyết Y nhìn không được liền cầm đũa lên bắt đầu ăn, đói cả một ngày, thật là đã làm khó cô rồi, lại còn phải làm nhiều việc như vậy!

Nhìn thấy dáng điệu ăn của cô, trên mặt hấn mang theo vài phần đau lòng: tại sao cô ấy lại đói thành bộ dạng này chứ!

Có thể là do ăn quá nhanh vì vậy liền bị nghẹn, Tuyết Y vỗ vỗ vào ngực mấy cái: ' Khụ khụ...', hấn liền vội vàng vỗ lưng cho cô: " Soa vậy, bị nghẹn rồi phải không, ngươi ăn chậm một chút, không có ai cướp của ngươi đâu!"

Tuyết Y ngẩng đầu lên, có phần ngại ngùng nhìn hấn ta, sau đó chỉ cười cười gật đầu. ' Haha, ta đói quá...'

" Đói cũng ăn chậm một chút, ăn như thế này không tốt cho dạ dày đâu!", gọi tiểu nhị lấy một bát nước sau đó đưa đến bên miệng cô: " Nào, uống miếng nước đi!"

Tiếp lấy bát nước trong tay y, Tuyết Y cảm động nhìn hấn: hấn ta thật cẩn thận!

Ăn xong, hai người lại đi ra phố, trời đã gần sang thu, hơn nữa đã là đêm khuya, vì vậy trên đường không có ai đi lại cả, nếu có cũng vội vàng chạy qua.

Một trận gió lạnh thổi qua, Tuyết Y không chịu được rung mình một cái, đưa hai tay ôm lấy thân thể.

Nhìn thấy cô như vậy, hấn cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người cô: " Rất lạnh phải không?"

Cảm thấy trên người bỗng nhiên ấm áp lên rất nhiều, Tuyết Y ngẩng đầu lên, nhìn hấn ta: trước đây vào những đêm lạnh như thế này, Thiệu Minh cũng thường cởi áo cho cô mặc, vì cô thường quên không mang theo.

Thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, hấn liền cảm thấy có vài phần ngại ngùng, liền quay đầu, tiếp tục đi về phía trước! Cô đi theo sau hấn, vẫn nhìn vào bóng lưng trước mặt kia. ' Hấn không phải là Thiệu Minh, hấn không phải, may mắn mà đã xem hấn như là anh trai may rồi đấy!', Tuyết Y cứ tự nói với bản thân cô như vậy! Lúc này cô mới phát hiện cô vẫn chưa biết tên hấn ta là gì? Thế là liền bước nhanh đến bên cạnh kéo góc áo hấn, hấn quay đầu lại nhìn Tuyết Y, cho rằng cô vẫn còn bị lạnh!

" Sao vậy, ngươi vẫn còn lạnh àh?"

' Không , không phải, chuyện là, ngươi tên là gì vậy? Đến bây giờ ta vẫn chưa biết tên ngươi.', Tuyết Y nhìn thấy ánh mắt quan tâm của hấn, tim bỗng nhiên đập thật nhanh, đến cả nói chuyện cũng có phần không rõ ràng!

" Uhm, là chuyện này àh, tên ta là Lục Khiêm!", hấn không dám nói cho cô tên của hấn.

' Uhm, Lục Khiêm, ta tên là Tuyết Y! Ngươi có thể gọi ta là Tuyết nhi!', Tuyết Y viết tên của mình lên trên đất. May mắn là chữ viết ở đây so với ở hiện đại cũng không khác nhau là mấy, hấn vẫn có thể hiểu được!

" Tuyết nhi! Tên thật hợp với ngươi nha...", ngươi tinh khiết giống như tuyết vậy. Về sau của câu nói kia hấn

không có nói hết mà chỉ nghĩ ở trong lòng.

Tuyết Y nhìn hần rồi cười: ' Trước đây mọi người cũng đều nói với ta như vậy! haha!', cô không hề nói sai, đúng là như thế, trước đây ở trường học, mọi người cũng thường nói vậy, lý do thì không có gì khác, chỉ là do cô lớn lên quá trắng thôi.

" Thật sao?", cô cười lên trông thật đẹp!

' Uhm, thật mà!', cô cười đến thật vui vẻ.

Sau đó lại ngẩng mặt nhìn mặt trăng trên trời mang theo đầy tâm sự: ' Trăng ở đây đẹp hơn ở chỗ chúng ta rất nhiều, lại còn nhiều sao nữa!'

" Trăng ở đâu mà chẳng giống nhau chứ?", Lục Tử Khiêm nhìn cô, câu nói này của cô hần nghe không hiểu, mặt trăng không phải chỉ có một thôi sao?

' Uhm, là cùng một mặt trăng, nhưng ở chỗ chúng ta có rất nhiều nhà cao tầng, rất ít khi có thể nhìn thấy mặt trăng, hầu như là không thể nhìn thấy sao nữa!', Tuyết Y nói xong lại nhìn lên bầu trời.

Trước đây, mỗi tối sau khi học bài xong, bản thân cô thường kéo Thiệu Minh lên tầng cao nhất của trường học để ngắm sao, ngắm trăng, vì cô thích nhất là ngắm sao mà. Nếu may mắn liền có thể nhìn thấy sao, hôm nào mà vận khí không tốt thì chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng thôi.

" Thật không hiểu nổi em nữa, sao lại thích sao như vậy chứ!", Thiệu Minh thường đứng cạnh Tuyết Y than thở, vì cô chỉ cần ngắm sao liền quên hết cả thời gian!

" Vì sao rất đẹp ah, anh không thấy thế sao? Thiệu Minh, anh nói xem trên trời thật sự có Ngưu Lang và Chức Nữ phải không?"

" Cứ cho là có đi thì giờ này họ cũng đi ngủ cả rồi!", mỗi lần ngắm sao, không đến 2, 3 tiếng thì cô sẽ không về!

" A a, đúng vậy ah, muộn quá rồi, chúng ta cũng đi về thôi. Nếu mà để cô giáo phát hiện thì thâm đó!", cô le lưỡi rồi bật cười.

" Em vẫn còn biết thế àh!", Thiệu Minh gõ lên đầu cô mấy cái, có nhiều lúc anh thật sự không hiểu, trong đầu cô rốt cuộc là chứa cái gì? Một cô gái ngoan ngoãn trong mắt các giáo viên cư nhiên chỉ vì ngắm sao mà đến tận 3, 4 giờ sáng mới trở về ký túc xá, cư nhiên có lúc chỉ vì ngắm sao mà không thèm ôn bài.

" Tuyết nhi, Tuyết nhi...", thấy cô ngắm sao đến xuất thần như vậy, hần nhẹ nhàng lắc người cô.

' Sao thế?', Tuyết Y giật mình nhìn Lục Tử Khiêm, rồi ngại ngùng cười: ' Thật ngại quá, tự nhiên nhớ lại một số chuyện trước đây, quên mất là chúng ta vẫn đang trên đường!'

" Không có gì! Tại sao người lại khóc?", nhìn thấy giọt lệ đọng trên khóe mắt cô, trong lòng hần âm thầm đau đớn.

' Không, không có gì!', Tuyết Y vội vàng lau nước mắt, cô cũng không biết bản thân mình đã rơi lệ từ lúc nào.

Hai người tiếp tục đi về phủ, trên cả đoạn đường còn lại không ai nói thêm điều gì, cô chỉ cứ thế nhìn hần chăm chăm, thật hy vọng hần chính là Thiệu Minh ah!

Cô gái câm (55)

Một tháng trước.

" Chủ nhân, chủ nhân, người tỉnh lại đi!", tiểu Thanh đi vào trong phòng Tuyết Y, nhìn thấy một người đang nằm trên giường, cô không thể ngờ rằng người đó lại là Hình Hạo, tại sao y lại ở trong phòng Tuyết Y vậy?

" Tuyết nhi, nàng đã về!", nghe thấy thanh âm, Hình Hạo tung chăn ngồi bật dậy, y vừa nghe thấy Tuyết Y đang gọi y mà! Nhưng trong phòng, ngoài tiểu Thanh ra vốn dĩ không có bất kỳ ai khác. " Là người sao?"

" Vâng, chủ nhân, là tiểu Thanh, Người có muốn súc miệng trước rồi dùng điểm tâm sáng không ah!", Tiểu Thanh đứng cách giường 2 mét, nhỏ giọng hỏi Hình Hạo!

Nhưng Hình Hạo không trả lời cô, chỉ đứng dậy, bước ra khỏi phòng, khi đi đến cửa thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền dừng cước bộ: " Tất cả đồ đạc trong này không được động vào, mỗi ngày người đầu phải đích thân đến đây

y dọn dẹp, còn nữa không cho phép người thứ 3 bước vào!", nói xong liền không quay đầu lại mà bước đi! Trong phòng chỉ còn lại tiểu Thanh kinh ngạc đứng ở đó.

" Vâng!", cô hoàn hồn trả lời, y thật sự yêu Tuyết Y như vậy sao? Cô gấp chăn lại, dọn dẹp phòng một chút liền đóng cửa đi ra ngoài!

Hình Hạo lại cưỡi ngựa đi khắp phố mong tìm thấy thân ảnh của cô, tìm hết từ con phố này đến con phố khác, từ quán trọ này đến quán trọ khác, nơi nào có thể ở, nơi nào có thể ăn, y đều có hỏi, có tìm qua, nhưng chẳng ai gặp qua người y muốn tìm cả!

Trời dần dần tối, y vẫn thúc ngựa đi, đầu cúi thật thấp: " Tuyết nhi, nàng rốt cuộc là đang ở đâu?". Khi đi đến một góc rẽ, y bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh rất quen thuộc, trên mặt y lộ ra vẻ vui mừng khôn tả, liền vội vàng nhảy xuống ngựa chạy đuổi theo cô gái kia: " Tuyết Y, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng rồi...", Y xoay người kia lại, rồi ôm vào trong lòng, nhưng người trong lòng lại dùng sức đẩy y ra, giơ tay giáng cho y một bạt tai: " Người làm gì vậy?"

Lúc này y mới phát hiện ra, thì ra người đó vốn dĩ không phải là Tuyết Y, chỉ là có vóc dáng giống nàng mà thôi, y phục cũng giống nữa, mặt y bỗng nhiên tối sầm lại, thất vọng đến cực điểm rồi, chẳng lẽ y thật sự không thể tìm thấy cô sao?

Nhìn thấy sắc mặt y tối sầm lại, vị cô nương kia có phần sợ hãi, vội vàng xoay người chạy mất. Hình Hạo lại lên ngựa đi tiếp, y thật không biết phải đi đâu để tìm cô, y thật sự không biết.

Không biết từ lúc nào y đã đi về đến cửa phủ, nhìn thấy y, lập tức có người ra đón: " Chủ nhân, người đã về!", nhảy xuống ngựa, Hình Hạo không thèm nhìn qua tên kia một cái liền đi thẳng vào trong, vừa về, đến cơm cũng không ăn liền trực tiếp đi đến phòng Tuyết Y, y đẩy cửa, do dự một lúc rồi cũng bước vào, đi đến bên giường, nhìn chiếc giường: trước đây Tuyết Y đã nằm ngủ ở đây! Trước đây chỉ cần mình tới đây là có thể gặp cô ấy rồi!

Lúc này cửa đột nhiên mở ra, có một người bước vào, vì trong đêm tối nên vốn dĩ không nhìn rõ người kia là ai: " Tuyết nhi, là nàng phải không?", Hình Hạo đứng lên, chạy về phía người, đem cô ta ôm vào lòng! " Tốt quá rồi, tốt quá, cuối cùng nàng cũng trở về, nàng có biết ta nhớ nàng nhiều thế nào không?", một lúc lâu sau, y mới từ từ thả lỏng tay ra, tay đặt lên vai cô, mượn ánh trăng, y cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt của người kia: " Tại sao lại là ngươi?"

" Là nô tỳ, nô tỳ đáng chết!", tiểu Thanh vội vàng quỳ xuống, cúi đầu thật thấp.

" Thôi bỏ đi, ngươi đứng dậy đi!", y xoay người, lại đi đến bên giường, sau đó nằm xuống: " Ngươi ra ngoài đi!"

" Vâng!", tiểu Thanh không nói thêm gì nữa, liền đóng cửa đi ra.

Trong phòng lại chỉ còn lại một mình y, chẳng có gì khác ngoài một mảng tối mênh mông, y không muốn thắp đèn, vì y sợ nếu đốt đèn lên, mà lại không thấy thân ảnh của cô thì y sẽ rất đau lòng. Y nằm xuống giường, đến chán cũng không đắp, cứ thế nhắm mắt vào mà ngủ đi.

Trong giấc mộng.

Y nhìn thấy Tuyết Y quay về, cô ấy cười chạy về phía y, rồi ôm chặt lấy y: " Hạo, ta về rồi, Tuyết nhi của chàng đã về rồi, Tuyết nhi không muốn rời xa chàng, Tuyết nhi đã trở về rồi!"

" Thật tốt quá rồi, Tuyết nhi!", y đưa tay ra định ôm lấy cô, nhưng người trong lòng lại không thấy đâu nữa, không thấy nữa rồi! Y lại lo lắng, đưa mắt tìm kiếm cô khắp 4 hướng: " Tuyết nhi, Tuyết nhi, nàng ở đâu?"

" Ta ở đây! Ta phải đi rồi, ta không yêu ngươi, người ta yêu là đại sư huynh, không phải ngươi!", Tuyết Y cầm lấy tay Thiệu Vũ, xoay người bước đi.

" Không được, không được đi! Tuyết nhi, đừng đi!", y gọi cô, y không muốn cô đi, y muốn đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không thể nhắc chân lên được, y chỉ có thể trơ mắt lên nhìn hai người bọn họ dần dần đi xa, đến tận khi khuất khỏi tầm mắt y.

" Đừng đi...", y gào to lên rồi ngồi bật dậy, mới phát hiện ra đó chỉ là một giấc mơ, y lại nằm xuống, lại một lần nữa nhớ về cô.

Cả một đêm đó, y cứ vừa ngủ liền mơ thấy bóng lưng Tuyết Y, sau đó lại giật mình tỉnh giấc, cho đến tận khi trời sáng.

Cô gái câm (56)

Hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, Hình Hạo đã thức dậy, y cưỡi ngựa thật nhanh đến bên dòng sông trước đây hai người câu cá, y thật sự sắp phát điên rồi, bản thân y cũng không biết y thật sự đã yêu Tuyết Y sâu đậm đến thế!

Cuối cùng ngựa cũng dừng lại bên dòng sông, Hình Hạo nhảy xuống ngựa, chạy dọc theo con sông: " Tuyết nhi, Tuyết nhi, nàng trở về đi, Tuyết nhi...", y vừa chạy vừa gào thét, không biết là đã chạy bao lâu, cuối cùng ngã nhào trên mặt đất, lúc này mặt trời đã nhô cao, chiếu soi khắp mặt đất, cũng phủ ánh sáng lên người y, lên người đang nằm sõng xoài trên mặt đất kia. Y vẫn cứ gào thét gọi tên cô: " Tuyết nhi, Tuyết nhi..."

Ngày qua ngày, thời gian cứ chậm chậm trôi đi, nhưng vẫn không hề thấy thân ảnh của Tuyết Y, y đã đi tìm hết những nơi mà cô có thể đi nhưng vẫn là không thể tìm thấy.

Đêm khuya.

" Tuyết nhi, rốt cuộc là nàng đã đi đâu?", Hình Hạo ngồi một mình trong phòng Tuyết Y uống rượu, không biết là y đã uống bao nhiêu, uống đến không còn tỉnh táo nữa, bình rượu vắt khắp nơi trên mặt đất, cả trên bàn cũng có.

Cửa bị người ta nhẹ nhàng mở ra, một người đi vào: " Hạo, chàng làm sao vậy?", cô đỡ y đứng dậy đi đến bên giường. (Yêu nữ xuất hiện, cô ta chính là người sẽ mang lại những gì đau khổ nhất cho Tuyết Y. Ta ghét ghét ghét....)

" Tuyết nhi, là nàng phải không, nàng đã trở về rồi sao? Thật tốt quá rồi!", Hình Hạo đem người trước mặt ôm vào trong lòng, y rõ ràng nhìn thấy là Tuyết Y của y, cũng chỉ có Tuyết Y dám gọi tên của y như vậy: " Tuyết nhi, nàng có biết là ta nhớ nàng nhiều như thế nào không? Tại sao nàng lại muốn đi, tại sao lại vô tình mà bỏ đi như thế?"

" Hạo!", người trong lòng nhẹ nhàng đẩy y ra, nhưng lúc này sao có thể đẩy y ra được đây!

" Tuyết nhi, đừng rời xa ta được không, đừng rời xa ta nữa được không!", y lại càng ôm chặt hơn, y thật sự sợ rằng chỉ thả tay ra là liền không thấy cô nữa.

" Hạo, chàng thả ta ra trước được không!", người trong lòng do dự một lúc rồi vẫn nói thành lời.

"Đừng rời xa ta nữa, đừng xa ta, đáp ứng ta đi, được không?", Hình Hạo không hề thả cô ra, chỉ thả lỏng lực một chút, nhẹ cúi đầu hôn lên môi cô.

"Hạo!", người trong lòng trợn mắt lên nhìn y, tại sao y lại biến thành bộ dạng này chứ, chẳng lẽ chỉ vì cô gái tên Tuyết Y kia sao?

"Đừng rời xa ta, đừng rời xa ta!", y hôn cô, nhưng cô không hề cự tuyệt, chỉ cứ thế cho hết tất cả những gì y muốn trên thân thể mình! Nhưng trong miệng y lại chỉ không ngừng gọi tên: "Tuyết nhi, Tuyết nhi!"

Cô bỗng bật khóc, vì người y luôn miệng gọi chỉ có một mình Tuyết nhi nào đó, chỉ có một cái tên đó thôi! Nước mắt rơi xuống, không ngừng rơi, chảy xuống cổ cô, khi y ném phải vị mặn của nước mắt mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô: "Tuyết nhi, đừng khóc, đừng khóc nữa, không ai có thể chia cách chúng ta nữa, Tuyết nhi!", những nụ hôn của y lại tiếp tục rơi xuống, rơi lên những giọt nước mắt còn chưa khô trên mặt cô! Tay y cũng bắt tri bắt giác mà cởi bỏ hết y phục trên người cô!

Người cửa sổ, không biết từ lúc nào trời đã đổ mưa, mưa ngày càng to, lộp độp rơi trên mặt đất, đập cả vào cửa sổ.

Trời mưa to quá ah! Tuyết Y tỉnh dậy đi đóng cửa sổ, sau đó quay lại giường, nhưng lúc này cô lại không thể nào ngủ được nữa, vì cô vừa mơ thấy cảnh khi cô cùng Hình Hạo cùng nhau đi câu cá!

Trời mưa càng ngày càng to, lại còn có cả sét nữa!

"Trận mưa này to thật đấy!", mấy chị em trong phòng cùng tỉnh dậy, vì tiếng sét vừa rồi thật lớn, nhưng Tuyết Y lại không hề ngồi dậy! Vì cô đang khóc, nước mắt lại không ngừng rơi! Nhưng cô không hề khóc thành tiếng, chỉ dám trốn trong chăn mà nức nở! Cô đưa tay ôm chặt lấy thân thể, để mặc cho nước mắt tuôn rơi!

"Đúng vậy ah!"

Mấy chị em lại tiếp tục nói chuyện, họ cứ nghĩ là Tuyết Y đang ngủ, cũng có thể là do mưa quá to nên không có ai phát hiện ra là Tuyết Y đang khóc.

.....

Cô gái câm (57)

Không biết mưa đã tạnh từ lúc nào, trời cũng sáng rồi, đêm qua y ngủ rất ngon giấc, cả một đêm không hề tỉnh lại lần nào, y lại ôm chặt cô vào lòng! Ôm thật chặt, thật chặt!

"Tuyết nhi, mấy ngày vừa rồi nàng đã đi đâu?", tay Hình Hạo vẫn ôm chặt người con gái bên cạnh, mắt vẫn nhắm nghiền, y không biết đây có phải là mơ không, nếu là mơ, vậy chỉ cần y không mở mắt ra thì sẽ không phải tỉnh lại, vậy thì Tuyết nhi sẽ mãi mãi ở lại bên y! Thật lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng cô trả lời, y liền xoay thân thể cô, mặt của cô vì thế mà dựa lên ngực y, cứ dịu dàng như thế: "Tuyết nhi, xin lỗi, ta quên mất là nàng không thể nói được!", y mở mắt, nhìn cô, muốn nhìn thấy gì đó từ mắt cô, nhưng y vừa mở mắt ra liền ngỡ ngàng, bên cạnh y nào có thân ảnh của Tuyết Y đâu, người đang nằm bên cạnh y lại là Mộng nhi: "Mộng nhi?"

"Hạo, là ta!", người trong lòng vui vẻ nhìn Hình Hạo, trước mắt cô chính là nam nhân mà cô ngày đêm mong nhớ! Hiện tại y đang ở bên cạnh mình rồi, mình lại trở về bên cạnh y rồi! Mình không muốn đi nữa, mình muốn mãi mãi ở bên y!

"Tại sao ngươi lại đến đây?", Hình Hạo ngồi bật dậy, mặc y phục vào.

"Ta đến, chẳng lẽ chàng không vui sao?", Mộng nhi cũng ngồi dậy, mặc y phục vào, mình đã vì y mà hy sinh nhiều như thế, chẳng lẽ bây giờ y đã có người mới liền không cần mình nữa sao?

"Ngươi không nên ở đây! Ngươi hiện tại đã trở thành Hoàng phi của My Hoàng rồi, nơi ngươi nên ở là trong cung mới phải!", Hình Hạo mặc xong y phục liền ra ghế ngồi.

"Chàng không còn yêu ta nữa sao?", Vũ Mộng nhi đi đến phía sau y, ôm lấy y, áp mặt vào mặt y.

"Là ngươi đã phản bội tình yêu của chúng ta trước, không phải sao?", Hình Hạo rót trà uống, bản thân là thật sự yêu cô ta, nhưng cô ta vì địa vị mà phản bội y, phản bội lại tình yêu của hai người, không phải sao? Tình yêu của hai người nếu đã không thể quan trọng bằng quyền lực mà cô ta muốn, vậy cứ tiếp tục thì cũng có giá trị gì nữa?

"Ta không có phản bội, ta không có!", tại sao y luôn nói là mình phản bội tình cảm của y chứ? Nếu không phải lúc đó mình bán thân cho My Hoàng, thì liệu y còn có cơ hội để tiếp tục sống như bây giờ không? Tại sao y lại có thể đối xử với mình như vậy chứ?

"Ngươi không cần nói nữa! Tắm rửa đi, đợi lát nữa ta sẽ đưa người hồi cung!", Hình Hạo đứng dậy, bước ra ngoài.

"Ta không đi, Hạo, chàng thật sự không yêu ta nữa sao?", Vũ Mộng nhi đuổi theo, ôm chặt lấy y từ đằng sau, Hạo mà cô yêu thật sự đã thay lòng rồi, thực sự không còn yêu cô rồi sao? "Chỉ vì người tên là Tuyết nhi đó đúng không?", cô thật không muốn nói ra nhưng cũng thật sự sợ hãi bản thân cô sẽ mất y mãi mãi!

Thân thể y bỗng căng lên, không hề đẩy cô ra.

"Quả nhiên là vì cô ta, cô ta rốt cuộc đã làm gì cho chàng mà chàng lại vì cô ta mà phụ ta?", Vũ Mộng nhi trở

lên kích động, cô xoay người đến trước mặt y, để y nhìn rõ mình! Bản thân vì y mà cả danh tiết cũng không cần, y lại có thể đối xử với mình như vậy sao?

"Nàng ấy chẳng làm gì cho ta cả, cũng không cần vì ta mà làm gì cả!", Hình Hạo không hề nhìn cô ta, người đã phản bội ta, bây giờ lại có thể đứng trước mặt ta nói ta phụ cô ta sao?

"Không vì chàng mà làm gì sao? Chàng có thể đối xử với cô ta như thế, còn ta, ta vì chàng làm bao nhiêu việc vậy mà tại sao chàng lại đối xử với ta thế này?", Vũ Mộng như vẫn không dám tin, đây có còn là Hình Hạo mà cô yêu đến chết không? Tại sao y lại đối xử với mình một cách khinh bỉ thế này! Ngay cả nhìn mình một cái cũng không cần sao? Thế mà mình lại vì cứu y mà cam tâm tình nguyện gả cho My Hoàng, mình thật sự là một kẻ ngốc sao?

"Ngươi vì ta làm gì chứ? Không có đâu!", Hình Hạo lạnh lùng phun ra mấy chữ, sau đó quay người rời khỏi phòng! Đi được vài bước liền ngừng lại nói: "Ngươi mau chóng tắm rửa rồi rời khỏi phòng của Tuyết Y đi! Đây không phải nơi ngươi có thể ở!", chỉ nói mấy câu này, ngoài ra không có gì khác, nói xong y liền đi ngay.

"Ta không làm gì cho chàng sao? Hình Hạo, những việc lúc đó là do ta ngu ngốc, là ta đại dốt, bây giờ ta đã hiểu rồi, cũng đã minh bạch rồi, vốn cứ cho rằng chàng không lấy chính thất chính là vì ta, lại không ngờ là không phải như vậy, thì ra trong tim chàng vốn dĩ không có ta! Ta lúc đó không nên đáp ứng cha hiển thân cho My Hoàng để cứu chàng!", Vũ Mộng nghi hướng theo bóng lưng của y mà hét to, cô thật sự sắp phát điên rồi, từ nhỏ cô đã yêu y, cho đến khi lớn vẫn vậy, không ngờ y lại đối xử với cô như vậy, cô thật sự không có cách nào để tiếp nhận! (Đọc đoạn này thấy thương cho cô ta quá)

Cước bộ của Hình Hạo bỗng dừng lại, cả thân hình cứng đờ ra ở đó, không hề động đậy! Y nghe thấy lời cô nói, đây chính là nữ nhân mà y đã từng yêu sâu đậm!

"Hình Hạo, ta hận chàng, ta hận chàng!", Vũ Mộng nghi nói xong liền hướng về đường khác mà chạy đi!

Cô ấy nói lúc đó là cô ấy vì cứu ta nên mới hiến thân cho My Hoàng! Trong lòng ta vốn đã hoài nghi, tại sao My Hoàng lại có thể dễ dàng tha cho ta như vậy, lại còn để ta đến nơi này làm Thành chủ, rồi tại sao cô ấy lại dễ dàng phản bội ta như vậy, tình cảm của ta và cô ấy đâu phải mới một hai ngày! Nhưng có nghĩ thế nào y cũng không nghĩ ra, cô ta vì y mà hiến thân cho My Hoàng, thế nên My Hoàng mới tha cho y! Cô ấy đối với y như vậy, thế mà y không hề biết gì cả, lại còn đối với cô ấy như thế! Y xoay người lại, muốn giữ lấy nữ nhân vì y mà bị tổn thương, nhưng nào còn thân ảnh của cô nữa, y chạy theo: "Mộng nhi, Mộng nhi..."

Trong một góc khuất, Vũ Mộng nghi rơi lệ đi ra, nhìn thấy bóng lưng y vì cô mà chạy theo, cô khóc không thành tiếng, chân cũng mềm đi, cô ngồi sụp xuống đất! Có thể là do đổ trên người rơi xuống đất, người đang chạy liền dừng lại, quay đầu nhìn thấy cô đang ngồi dưới đất, y đau lòng chạy đến bên cô, ôm lấy cô: "Xin lỗi, xin lỗi, Mộng nhi, ta xin lỗi, ta thật sự không biết nàng vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy! Ta thật sự không biết!"

"Hạo...", thì ra không phải là y không yêu mình, chỉ là do y không biết tất cả những chuyện đó thôi, chỉ là do y nghĩ mình phản bội y thôi, thì ra là như vậy!

"Mộng nhi, Mộng nhi!", y đỡ vai cô, nhẹ nhàng hôn lên những giọt lệ trên mặt cô! Sau đó lại ôm cô vào trong lòng! (Đọc chỗ này ghét Hạo ca thế, Hạo ca chỉ được thân mật với Tuyết tỷ thôi chứ???)

Vũ Mộng nghi bây giờ không nói ra lời được nữa, cứ ở trong lòng y mà khóc, đưa tay lên dụi dụi vào ngực y.

Cô gái câm (58)

"Tuyết Y, tại sao ngươi vẫn còn giặt quần áo vậy?", Lục Tử Khiêm đi đến đằng sau Tuyết Y, gọi cô một tiếng, sắp đến nửa đêm rồi tại sao cô ấy vẫn còn ngồi đây một mình vậy?

'Là ngươi àh!', Tuyết Y nghe thấy thanh âm liền quay đầu lại nhìn, thấy Lục Khiêm, liền có chút kỳ quặc nhìn hắn: 'Sao muộn thế này mà ngươi còn đến đây làm gì?'

"Vừa rồi ta muốn đến tìm ngươi cùng đi dạo, nhưng ngươi không có trong phòng, vừa may gặp Linh nhi, cô ta nói cho ta biết ngươi đang ở đây, vì vậy ta đến đây tìm ngươi!", hắn vừa cười vừa ngồi xuống cái bàn ghế bên cạnh Tuyết Y.

'A, xin lỗi, hôm nay ta không muốn ra ngoài!', Tuyết Y khó xử nhìn hắn, mấy ngày nay thường cùng hắn đi ra ngoài, cô càng ngày càng không thể không chế việc bản thân coi hắn là Thiệu Minh, làm cho hắn có tình cảm với cô, đối tốt với cô!

"Tại sao chứ, có phải trong người có chỗ nào không thoải mái không, nếu không khỏe thì đừng giặt nữa, đi nghỉ ngơi sớm đi!", Lục Tử Khiêm đưa tay sờ lên trán cô!

'Ta không sao!', Tuyết Y vội vàng đẩy tay hắn ra, cô không thể lại để hắn đối với mình như thế!

"Sao vậy?", Lục Tử Khiêm nhìn thấy cô như vậy trong lòng càng thêm lo lắng, cô ấy từ trước đến giờ đâu có như vậy, tại sao hôm nay lại bất thường thế? "Được rồi, ngươi đừng giặt nữa!", Lục Tử Khiêm kéo đôi tay đang giặt quần áo của cô lên, xoay người cô lại, để cô đối diện với hắn. "Rốt cuộc là làm sao, nói cho ta biết có được không?"

'Ta không sao!', Tuyết Y lại đẩy tay hắn ra, xoay người quay đi.

"Ta làm gì khiến ngươi không vui àh? Nếu là vậy thì ta xin lỗi ngươi, ngươi đừng giận ta có được không?", Lục Tử Khiêm đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, nhìn cô giặt quần áo!

Tuyết Y nhẹ nhàng lắc đầu, rồi lại tiếp tục giặt: Tại sao người phải đối tốt với ta như vậy, ta không thể tiếp nhận được.

"Ta biết, có phải là người không muốn coi ta là bạn rồi không? Nếu là như vậy thì từ nay ta sẽ không làm phiền người nữa! Ta đi đây!", Lục Tử Khiêm nói xong liền đứng dậy, xoay người định rời đi! Nhưng vừa bước đi liền nghe thấy tiếng đồ vật rơi xuống nước, hắn xoay người lại liền nhìn thấy cả người Tuyết Y rơi vào thùng nước giặt quần áo, hắn chạy đến, bế cô lên: "Tuyết nhi, tuyết nhi, người sao vậy? Tuyết nhi, mau tỉnh lại đi!", hắn gọi rất lâu mà vẫn không thấy cô có phản ứng gì, vì vậy liền vội vàng ôm cô về phòng hắn.

"Vương gia, có chuyện gì thế ạ?", Linh nhi nhìn thấy Lục Tử Khiêm bế một nữ nhân quần áo ướt nhẹp vào trong phòng liền bị dọa cho không nói lên lời.

"Linh nhi, mau gọi đại phu!", hắn không để ý nhiều đến biểu tình của Linh nhi, chỉ cứ thế bế Tuyết Y vào trong phòng.

Khi Linh nhi nhìn thấy người nằm trên giường không ngờ lại là Tuyết Y, thì biểu tình kinh ngạc ban đầu càng tăng lên gấp nhiều lần.

"Còn không mau đi đi, đứng đó làm gì?", Lục Tử Khiêm nhìn thấy Tuyết Y vẫn đứng đó bất động, trong lòng đã lo lắng muốn chết vì vậy liền quát cô ta một tiếng.

"Vâng, nô tỳ lập tức đi!", Linh nhi vội phục tinh thần, lập tức chạy ra ngoài.

"Mai nhi, người mang quần áo khô đến đây thay cho cô ấy đi!", Lục Tử Khiêm gọi một hạ nhân khác! Nhìn cô ấy thế này, nếu không mau thay quần áo ướt ra, chỉ sợ sẽ bị nhiễm lạnh mất.

"Vâng.", Mai nhi nghe xong liền vội vàng chạy ra ngoài, cô ấy cũng không muốn bị quát như Linh nhi.

"Tuyết nhi, rốt cuộc là nàng bị làm sao vậy?", Lục Tử Khiêm nhìn thấy bộ dạng ướt nhẹp của cô, trong lòng bỗng thấy đau đớn, rốt cuộc là nàng ấy bị làm sao? Buổi sáng vẫn còn tốt lắm mà, sao mới có một ngày đã thành thế này rồi?

"Đại phu đến!", lúc này Linh nhi đã đưa đại phu đến.

"Đại phu, người mau lại đây xem bệnh cho nàng ấy!", Lục Tử Khiêm kéo tay đại phu, đi đến bên giường, bản thân hắn cũng đứng một bên lo lắng quan sát.

Đại phu bắt mạch xong liền đứng lên nói: "Vương gia không cần lo lắng, vị tiểu thư này chỉ là do thân thể quá hư nhược, đói quá mà ngất đi thôi! Lão phu sẽ kê cho tiểu thư đây một ít thuốc bổ, nghỉ ngơi tốt là không sao đâu!"

"Vậy làm phiền đại phu rồi!", Lục Tử Khiêm nghe đại phu nói thế liền yên tâm không ít: "Linh nhi, bốc thuốc rồi sắc mang đến đây!"

"Vâng!"

"Tại sao lại đói đến ngất đi chứ? Tại sao nàng lại cứ không muốn ăn cơm vậy!", Lục Tử Khiêm đi đến bên giường, nhìn cô thật lâu rồi vuốt ve khuôn mặt cô: "Thân thể này sao có thể chịu nổi đây!", sau đó hắn liền đứng dậy: "Các người mau thay y phục cho cô ấy! Đừng để cô ấy bị cảm!", nói xong bèn đi ra ngoài.

"Vâng, Vương gia!", hai người hầu cầm quần áo đến bên cạnh Tuyết Y, nâng cô dậy, rồi giúp cô thay đồ!

Cô gái câm (59)

"Vương gia, Ngọc phi nương nương đến!", lão quản gia mới sáng sớm đã chạy đến gõ cửa phòng Lục Tử Khiêm. Lục Tử Khiêm đang ngủ gục bên giường, vừa nghe thấy liền vội vàng đứng dậy, mở cửa ra: "Nhỏ tiếng một chút!"

"A, vâng, thưa Vương gia, Ngọc Phi nương nương đang ở ngoài đợi người!", lão quản gia hạ thấp thanh âm một chút.

"Bỏn vương biết rồi, người lui xuống trước đi! Còn nữa, sắp xếp cho Linh nhi chăm sóc Tuyết Y! Đừng để cô ấy giặt quần áo nữa!", Lục Tử Khiêm nói xong liền đi vào trong phòng, nhìn người đang say ngủ trên giường: "Chắc nàng mệt lắm phải không? Một thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Sau này có ta ở đây, ta sẽ không để cho nàng phải vất vả nữa!", hắn kéo chăn lên cho cô, sau đó để tay cô vào trong chăn rồi mới chậm chậm đi ra ngoài.

"Di nương đến rồi!", Lục tử Khiêm vừa vào phòng liền hướng Ngọc phi thỉnh an.

"Đúng vậy, Tử Khiêm không muốn gặp Di nương sao, tại sao lâu như vậy mới xuất hiện ạ?", Ngọc phi thấy Tử Khiêm rất lâu mới đi ra, không tránh được phàn nàn mấy câu rồi xoay người giả bộ tức giận.

"Di nương à, Tử Khiêm đâu có ý đó, mấy ngày nay không gặp người, Tử Khiêm nhớ người muốn chết!", Tử Khiêm đi đến bên lác lác cánh tay Ngọc phi, hắn biết đối với vị Di nương này, đây là biện pháp hữu dụng nhất.

"Con đừng dỗ ngọt Di nương nữa, nếu thật sự muốn gặp Di nương tại sao không vào cung thăm ta?", Ngọc phi không hề quay người lại, chỉ có điều trong lòng sớm đã vui vẻ lắm rồi.

"Di nương, người không phải không biết là Tử Khiêm ghét nhất là những lễ tiết phiền phức ở trong cung mà! Thôi được rồi, người đừng giận Tử Khiêm nữa, người xem vừa giận dữ một chút mà khóe mắt đã có thêm vài nếp nhăn rồi, thế này không đẹp đâu!", Lục Tử Khiêm kéo Ngọc phi nương nương ngồi xuống.

"Thật hết cách với con! Mấy ngày này con đi chơi ở đâu vậy?", Ngọc phi cuối cùng cũng cười, bà cũng không

hề muốn trên mặt mình xuất hiện thêm vài nếp nhăn.

" Con có đi đâu đâu, mấy ngày nay con đều ngoan ngoãn ở trong phủ học kiếm luyện chữ mà!", Lục Tử Khiêm đi đến bên kia, ngồi xuống.

" Thật không? Ngoan vậy ah!", Ngọc phi không thể tin đứa cháu này lại ngoan vậy, bình thường bắt nó ở trong phủ một ngày cũng như muốn lấy mạng nó rồi, huống hồ lại lâu như vậy!

" Thật mà! Không tin người có thể hỏi Lưu quản gia!", Lục Tử Khiêm nói xong còn bày ra bộ mặt của một đứa trẻ bị oan uổng.

" Thôi được rồi, mấy ngày nữa con vào cung một chuyến đi, Di nương có vài chuyện muốn thương lượng với con!"

" Dạ được, mấy ngày nữa, Tử Khiêm sẽ vào thăm Di nương!"

.....

" Tuyết Y, tỷ tỉnh rồi àh!", Linh nhi vừa mang bát thuốc đến thì nhìn thấy Tuyết Y muốn rời giường, liền vội vàng đặt bát thuốc xuống rồi đến đỡ cô.

' Linh nhi, đây là đâu vậy, tại sao ta lại ở đây?', Tuyết Y vừa tỉnh dậy nhìn thấy khung cảnh trước mắt thì bị dọa cho nhảy dựng lên, mặc dù nơi này thật giống như nơi cô đã từng đi qua, nhưng lại không thể nhớ ra được!

" Đây là phòng của Vương gia, hôm qua tỷ bị ngã đi, chính Vương gia đã bế tỷ về đây, tỷ không nhớ gì sao?", Linh nhi đỡ cô ngồi dậy.

Tối hôm qua, đứng rồi, mình đang giặt quần áo, sau đó Lục Khiêm đến, nói chuyện với mình vài câu, rồi mình thấy rất choáng đầu, những chuyện sau đó như thế nào thì không biết nữa.

" Tuyết Y àh, tại sao tỷ lại cứ không thay đổi thói quen không thích ăn cơm vậy? Thân thể này của tỷ sao có thể chịu nổi đây? Nào, mau uống cái này đi!", Linh nhi cầm bát thuốc trên bàn đưa cho Tuyết Y. Thấy Tuyết Y lắc đầu, cô vội vàng nói: " Yên tâm đi, đây là thuốc bổ, không đắng đâu!", lúc này cô mới cầm lấy bát thuốc, nhưng chỉ mới uống được mấy ngụm liền dừng lại: ' Thuốc bổ, ở đâu mà có vậy?', cô biết Linh nhi vốn dĩ không có tiền, sao có thể mua thuốc bổ cho cô chứ?

" Là do Vương gia phân phó đó, tỷ cứ yên tâm mà uống đi!", Linh nhi biết là Tuyết Y đang nghi ngờ cho cô, liền vội vàng giải thích cho cô hiểu.

' Vương gia? Hẳn tại sao lại mua thuốc bổ cho ta? Còn nữa muội vừa nói là hấn bế ta về đây àh?', Tuyết Y có vài phần nghi hoặc, bản thân cô trước giờ chưa từng gặp qua người được gọi là Vương gia này, hẳn vì sao lại đối tốt với mình như vậy chứ?

" Muội cũng không biết, tối hôm qua khi nhìn thấy Vương gia bế một cô gái ướm nhẹp về đây muội cũng bị dọa cho giật mình, còn đang nghĩ là ai, đến khi Vương gia đặt tỷ xuống giường thì muội mới nhìn ra là tỷ đấy! Tỷ không biết lúc đó Vương gia người lo lắng cho tỷ nhiều thế nào đâu, muội cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vương gia phát hỏa với hạ nhân đấy!", Linh nhi vừa nói vừa giúp Tuyết Y thổi nguội bát thuốc trong tay.

' Thật sao?', vị Vương gia này rốt cuộc là ai chứ? ' Vậy Vương gia hiện nay đang ở đâu?', vô công bất thụ hưởng, hiện tại đã không có công lao gì mà lại uống thuốc bổ của người ta rồi thì thế nào cũng phải đi cảm ơn người ta một tiếng mới đúng!

" Vừa rồi Ngọc phi đến, người ra ngoài rồi, đợi lát nữa chắc sẽ quay lại!"

' Oh!', Tuyết Y gật đầu! ' Vậy ta trở về trước, còn phải giặt quần áo nữa! Đợi Vương gia trở về, muội thay ta đa tạ hấn nha!', Tuyết Y nói xong liền định đứng dậy, Linh nhi thấy thế vội vàng kéo tay cô: " Tuyết tỷ, tỷ ngồi đi, Vương gia đã phân phó rồi, sau này tỷ không cần giặt quần áo nữa, hiện tại tỷ cần nghỉ ngơi tốt, không cần làm gì cả, có việc gì bảo bọn muội đi làm là được rồi!", Linh nhi đem những lời Vương gia phân phó nói lại cho Tuyết Y nghe một lần.

' Cái gì, như thế sao được?', đừng nói là vị Vương gia này bản thân mình cũng không quen biết, mà kể cả có quen biết cũng không thể như thế được ah?

Cô gái câm (60)

" Sao lại không được?", một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến.

' Lục Khiêm?', vừa nhìn thấy người vào là Lục Khiêm, Tuyết Y liền vội vàng đứng dậy, nhưng lại bị hấn ta giữ lại: " Ngươi cứ ngồi xuống trước đã!"

" Linh nhi thỉnh an Vương gia!", Linh nhi vừa nhìn thấy Vương gia vào liền vội vàng hướng hấn thỉnh an.

Wương gia, vừa rồi Linh nhi gọi hấn là Vương gia, hẳn chính là Vương gia Lục Tử Khiêm! Tuyết Y nhìn hấn ta, đứng rồi, Lục Tử Khiêm với Lục Khiêm chẳng phải chỉ thiếu một chữ thôi sao? Tại sao mình lại không nghĩ ra chứ? Thảo nào hấn ta có thể tự do ra vào Vương phủ vào lúc nửa đêm, có thể ở trong tiểu viện luyện võ!

" Ngươi lui xuống trước đi!", Lục Tử Khiêm ngồi xuống đối diện với Tuyết Y: " Tuyết nhi, bây giờ thấy thế nào rồi? Còn chỗ nào không thoải mái không?"

Tuyết Y chỉ cúi đầu lắc nhẹ vài cái!

" Sao? Tại sao cứ cúi đầu thế?", thấy cô cứ một mực không chịu ngẩng đầu lên, Lục Tử Khiêm đưa tay đỡ vai

cô.

' Vương gia, xin hãy buông tay!', Tuyết Y bỗng nhiên đứng dậy, lùi về sau vài bước, sau đó quỳ xuống: ' Trước đây Tuyết nhi có chỗ nào mạo phạm, xin Vương gia thứ tội!'

Chuỗi hành động này thực hiện quá nhanh, Lục Tử Khiêm vốn dĩ không phản ứng kịp, hấn căn bản là không nghĩ tới Tuyết Y sẽ làm như vậy, đợi đến khi phản ứng lại thì vội vàng đỡ cô dậy: " Tuyết nhi, nhanh đứng lên!", nhưng hấn không ngờ là Tuyết Y lại đẩy hấn ra, tự mình đứng lên, thân thể lại lùi về sau.

" Tuyết nhi, sao thế?", thấy cô cứ một mực lùi lại, hấn thực sự có phần lo lắng! Hấn sớm đã biết những người bình thường sau khi biết thân phận của hấn thì đều sẽ như vậy, chỉ là hấn luôn cho rằng, hấn thực sự cho rằng Tuyết Y không giống những người bình thường, nàng ấy sẽ không như thế! Nhưng thật không ngờ là nàng ấy cũng như vậy!

' Không có, nếu không còn việc gì nữa, nô tỳ xin cáo lui!', Tuyết Y nói xong liền hướng ra cửa định đi.

" Tuyết nhi, ngươi vẫn là để tâm việc ta là Vương gia đúng không?", Lục Tử Khiêm thấy cô muốn đi, liền vội vàng giữ lấy tay cô: " Ngươi vẫn là không thể coi ta là bạn bè đúng không?"

' Nô tỳ nào có phúc khí được làm bạn với Vương gia người chứ?'

" Tuyết nhi, ngươi thật sự để ý việc ta là Vương gia sao?", hấn dừng lại một lúc: " Nếu thật sự là như vậy, vậy ta có thể không làm Vương gia nữa, chỉ cần sau này ngươi đừng không để ý ta, được không?"

' Ta không để tâm việc ngươi là Vương gia, ta đã từng nói không cần biết ngươi là ai, cũng đều là người thôi, chỉ có điều ta không hề nghĩ đến là ngươi sẽ lừa ta?', Tuyết Y gạt tay hấn ra, đi ra ngoài. Hấn không kéo cô lại nữa, chỉ cứ thế nhìn bóng lưng cô đi xa dần.

Thật ra hấn có phải là Vương gia hay không đối với mình không phải là cũng giống nhau sao? Vì sao mình lại phải tức giận như vậy chứ? Hấn lại cũng chẳng làm gì sai, bản thân mình cũng chưa từng hỏi qua hấn mà. Mình lấy cớ gì mà đi tức giận người ta chứ? Tuyết Y quay trở lại phòng, chui cả người vào trong chăn, vì cô vừa đi đến phòng giặt đồ nhưng không ai dám cho cô giặt nữa, cô nói không lại mọi người nên đành quay về phòng, nhưng quay về phòng rồi lại không biết nên làm gì. Vì vậy đành chui vào trong chăn ngủ.

Thật ra hấn đối với mình rất tốt, mình phải đi đến đâu để tìm được một người bạn tốt như vậy chứ? Sao mình lại có thể giận hấn được chứ, thật là ngu ngốc mà!

Một lúc sau, Linh nhi chạy đến: " Tuyết Y, sao vậy, tại sao tỳ lại chui vào trong chăn thế này?", Linh nhi vừa vào đến cửa nhìn thấy Tuyết Y đang chui trong chăn liền vội vàng chạy đến kéo chăn xuống.

' Ta không sao! Linh nhi, Lục, àh không, Vương gia hấn hiện tại đang ở đâu?', Tuyết Y cuối cùng vẫn sợ hấn tức giận, hấn vốn dĩ rất tốt với cô mà.

" Vương gia người hiện đang ở trong phòng, là người sai muội đến thăm tỳ, người nói nhắc tỳ ăn cơm!"

' Oh!', trong lòng Tuyết Y đột nhiên có cảm giác như đánh mất cái gì!

" Tuyết Y, tại sao tỳ lại tức giận Vương gia vậy? Tỳ không biết sao? Tối hôm qua, Vương gia đích thân ngồi bên giường tỳ suốt một đêm đấy, không ngủ lấy một lúc!", Linh nhi nhìn Tuyết Y, thật có điểm không thể hiểu nổi, không có việc gì tại sao tỳ ấy lại giận Vương gia nhỉ? Hai người bọn họ vì sao mà quen biết nhau, bản thân cô hình như chẳng biết gì cả. Còn nữa, tại sao Vương gia lại đối tốt với tỳ ấy như vậy chứ?

' Hấn chăm sóc ta suốt cả một đêm sao?'

" Uhm, đúng vậy!"

Hấn không ngờ lại chăm sóc mình suốt một đêm, bản thân mình vừa rồi lại hung dữ với hấn vậy, sao mình lại có thể như thế chứ? Thôi không quan tâm nữa, ngày mai sẽ đi xin lỗi hấn sau vậy!

Cô gái câm (61)

Nhưng ngày thứ 2, thứ 3, thứ 4...

Lục Tử Khiêm người rót cuộc là đã đi đâu rồi? Tuyết Y ngồi gục trên cái bàn đá ở tiểu viện nơi Lục Tử Khiêm thường luyện kiếm, hai tay ôm chặt lấy hai vai, Lục Tử Khiêm từ hôm đó đến nay đã biến mất đến gần nửa tháng rồi. Mình ngày nào cũng đi tìm hấn, nhưng Linh nhi đều nói hấn đã ra ngoài, rằng hấn rất bận, cô còn nói cả ban đêm hấn cũng không có trở về. Tuyết Y nhớ rất rõ trước đây hấn không như thế, buổi tối hấn thường đi tìm cô, tại sao những ngày này lại bất thường như thế, hấn thực sự giận cô rồi sao?

Trời dần dần tối, một ngày lại qua đi, chẳng lẽ hôm nay mình cũng không gặp được hấn sao? Tại sao trong lòng lại cảm thấy mất mát thế này nhỉ? Thôi bỏ đi, mình vẫn là nên đi thôi, có lẽ nơi này cũng không thuộc về mình. Tuyết Y đứng dậy, xoa thân thể mệt mỏi.

Cách đó không xa, một nam tử mặc y phục màu trắng đang chăm chú nhìn cô.

Tuyết Y xoa người bước ra khỏi tiểu đình, hướng về cửa tiểu viện mà đi ra, nhưng vừa bước đi lại phát hiện có một người đang đứng cách đó không xa, cô biết người đó chính là hấn, chính là Lục Tử Khiêm, người có ngoại hình giống hệt Thiệu Minh.

Người kia đi đến gần, dừng lại trước mặt cô. Hấn mở to mắt nhìn cô chăm chú, rất lâu cũng không hề mở

miệng.

Nhìn thấy hần thế này, Tuyết Y chỉ có thể mở miệng trước, phá bỏ cái không khí ảm đạm này: ' Từ Khiêm, mấy ngày nay người đã đi đâu? Ta tìm thế nào cũng không có tìm được người?'

" Người tìm ta sao? Người nói là người đi tìm ta àh?", vừa nghe nói là cô đi tìm hần, trên mặt hần liền ngập tràn hạnh phúc.

' Uhm, hôm đó, ta xin lỗi!', Tuyết Y cúi đầu đến không thể cúi thấp hơn được nữa nói.

" Không cần nói xin lỗi với ta, người không có lỗi gì với ta cả! Người không còn giận ta nữa chứ?", Lục Từ Khiêm kích động cầm lấy tay cô.

' Ta không giận, hôm đó là ta không đúng, ta không nên tức giận với người như thế, người có thể tha thứ cho ta không?', Tuyết Y nhìn vào bàn tay đang cầm lấy tay cô! Cảm giác mát mát trong lòng cuối cùng cũng vui đi không ít!

" Việc này là do ta không đúng, ta không nên không nói với người thân phận của ta!"

' Không giận là tốt rồi!', Tuyết Y cười cười rồi rút tay cô về, cười ngại ngùng, hần cũng ngại ngùng cười! Sau đó lại không biết phải nói gì nữa.

' Có chuyện này, Từ Khiêm, ta muốn rời đi!', do dự một lúc cuối cùng cô cũng nói ra miệng.

" Tại sao?", nghe thấy câu nói này, nụ cười trên mặt hần bỗng hóa đá. " Người vẫn đang giận ta sao! Người vẫn là không muốn tha thứ cho ta đúng không!"

' Không phải vậy, ta chỉ là...', sợ bản thân mình sẽ yêu người thôi! Nhưng những lời cuối cô không nói ra miệng.

Hần không nói gì, hần vẫn đang đợi cô nói ra nguyên nhân cô muốn rời đi, nhưng đợi thật lâu mà vẫn không thấy cô nói gì. Chỉ cứ thế mà đi qua người hần, hần cũng không đưa tay ra ngăn cô lại, vì hần cũng không biết phải dùng lý do gì để giữ cô lại.

Ngày hôm sau, Tuyết Y thu dọn xong đồ đạc liền muốn rời đi, chúng tỷ muội đều đến từ biệt cô, nhắc nhở cô cần cẩn thận chăm sóc bản thân: " Tuyết Y, sau này chỉ có một mình tỷ, phạm việc gì cũng phải cẩn thận một chút, tỷ biết chưa?", Linh nhi ôm lấy cô sớm đã khóc không thành tiếng, ở nơi này chỉ có Tuyết Y là đối xử với cô tốt nhất, cô ta sớm đã coi Tuyết Y như tỷ của mình rồi.

' Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân mà, muội yên tâm đi!', Tuyết Y lau nước mắt, tươi cười nói với mọi người: ' Sau này mọi người đều phải hảo hảo chăm sóc bản thân nha! Ta đi đây!'

" Tuyết Y, thật sự không thể ở lại sao?", Linh nhi kéo tay Tuyết Y, đi theo cô ra phòng giặt đồ.

' Linh nhi, thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, đi sớm hay đi muộn cũng đều là phải đi thôi, yên tâm đi, đừng ảo não không vui như vậy, làm tỷ không yên lòng được!', Tuyết Y lau nước mắt cho Linh nhi, cô gái này, ngày thường cứ như một tiểu đại nhân, sao lúc này nước mắt lại nhiều vậy chứ!

" Uhm, nhưng Tuyết Y tỷ tỷ, ta không lỡ để tỷ đi một mình ah!"

' Ta biết rồi, Linh nhi tốt của ta, tỷ tỷ bất luận đi đến đâu cũng sẽ nhớ đến muội! Ngoan, đừng khóc nữa nha!"

" Uhm!", Linh nhi nghe lời gật đầu.

Tuyết Y xoay người bước ra khỏi cửa lớn, lại dừng lại một lúc, vẫy tay với cô: ' Linh nhi ngoan, bảo trọng nha!"

" Tuyết Y tỷ tỷ, tỷ nhất định phải nhớ đến Linh nhi đấy!", Linh nhi đứng ở cửa lớn hét to. Tuyết Y gật đầu, nước mắt lại một lần nữa lăn dài trên má, cô quay người, đi về phía trước.

" Tuyết Y đâu?", một bàn tay to nắm lấy tay Linh nhi hỏi.

" Vương gia? Tuyết Y tỷ ấy đi rồi!", Linh nhi thấy Lục Từ Khiêm liền vội vàng trả lời.

" Đi về hướng nào?", hần không thể để cô đi, cô không thể đi!

" Về hướng đó, chắc còn chưa đi xa!", Linh nhi vội vàng chỉ về phía bên trái, Vương gia liệu có phải là muốn giữ Tuyết Y tỷ lại không? Vậy thì phải nhanh lên một chút!

Quả nhiên, hần không nói thêm gì nữa, liền chạy về hướng Linh nhi chỉ: " Tuyết nhi, Tuyết nhi, Tuyết nhi...", hần vừa chạy vừa gọi tên cô, hần đã nghĩ thông suốt rồi, hần thực sự không muốn để cô đi!

Tuyết Y ở trước đó không xa, nghe thấy có người gọi mình liền dừng cước bộ, xoay người lại, liền nhìn thấy hần chạy về phía mình, chạy đến trước mặt thì dừng lại.

" Tuyết nhi, người đừng đi, người đừng đi có được không vậy?", hần vừa chạy đến liền vội vàng đem cô ôm vào trong lòng! Những người đi trên đường cứ từng người từng người đi qua họ, rất lâu sau mà cô vẫn không hề lên tiếng.

" Tuyết nhi, ta yêu nàng, đừng đi có được không?", hần lại nói tiếp, hần đã nghĩ suốt đêm qua, nếu thực sự hần để cô đi thế này, vậy thì sau này hần nhất định sẽ hối hận!

Hần nói hần yêu mình! Tuyết Y ở trong lòng hần, nước mắt vừa được lau khô thì lại tiếp tục chảy ra, hần nói hần yêu mình ah!

" Tuyết nhi, ở lại với ta được không vậy?", hần đỡ lấy vai cô, rồi nhìn thẳng vào cô nói thật chân thành.

Cô gái câm (62)

" Ở lại được không? Hãy vì ta mà ở lại đi!", hần nói xong còn hôn lên giọt lệ trên mặt cô.

" Uhm!", Tuyết Y mạnh mẽ gạt đầu, bản thân cô cũng không phải động vật máu lạnh, những ngày này hẳn đều đối với cô rất tốt, luôn luôn chăm sóc, bảo vệ cô mà!

" Thật không? Tốt quá, tốt quá rồi!", Lục Tử Khiêm nhìn thấy cô gạt đầu, trong lòng vui mừng không xiết, liền ôm cô xoay mấy vòng trên không: " Thật tốt quá, tốt quá rồi!"

" Cốc cốc cốc..." tiếng gõ cửa cứ một trận rồi lại một trận truyền đến.

" Đến đây, đến đây, gì mà nóng vội thế?", lão quản gia đi đến mở cửa ra, vừa nhìn thấy là Vương gia thì vội vàng cúi đầu: " Vương gia, Người đã trở về!"

" Uhm!", Lục Tử Khiêm chẳng thềm để ý đến lão, chỉ cứ thế cầm tay Tuyết Y đi vào bên trong. Trên mặt hẳn tràn đầy nụ cười hạnh phúc! Nhưng không ngờ rằng Ngọc phi lại đang ngồi trong phòng lớn đợi hẳn!

" Khụ khụ khụ..." Ngọc phi liền ho lên mấy cái để nhắc nhở Lục Tử Khiêm về sự có mặt của bà, lúc này Lục Tử Khiêm mới nhìn thấy người trong phòng: " Di nương, người đến lúc nào vậy, sao không có ai thông báo cho con một tiếng vậy!"

Tuyết Y đứng một bên vội vàng rút tay về, bất an nhìn Ngọc phi, rồi vội vàng quỳ xuống.

" Ai cho phép người không biết lớn biết nhỏ mà nắm tay Vương gia nghênh ngang đi vào trong phòng lớn vậy!", Ngọc phi đứng lên đi nhanh về phía cô! Lục Tử Khiêm cũng vội vàng đi lên: " Di nương, Người đừng trách Tuyết nhi, là tự con cầm tay nàng ấy, không liên quan gì đến nàng ấy cả!"

" Thế àh?", Ngọc phi đi vòng quanh Tuyết Y một vòng rồi đi về ngồi lên ghế: " Sau này cần phải chú ý một chút!"

" Nào, Tuyết nhi, đứng dậy đi!", Lục Tử Khiêm đỡ Tuyết Y dậy đi đến bên cạnh Ngọc phi: " Di nương, Tử Khiêm xin người đáp ứng một việc!"

" Việc gì vậy? Khiêm nhi, con nói đi!"

" Tử Khiêm muốn lấy Tuyết nhi làm vợ!", Tử Khiêm nhìn lướt qua Tuyết Y sau đó kiên định nói với Ngọc phi! Tuyết Y nghe thấy câu này thì bị dọa cho giật mình, hẳn sao có thể nhanh như thế đã nói với Ngọc phi rồi, hẳn còn chưa thềm thương lượng với mình mà!

" Con nói cái gì?", Ngọc phi còn kinh ngạc hơn cả Tuyết Y, cũng đứng thôi, đường đường là một Vương gia lại nói muốn lấy một hạ nhân làm vợ!

" Tử Khiêm là thật lòng yêu Tuyết Y, vì vậy muốn lấy nàng ấy làm vợ, xin Di nương cho phép!", Lục Tử Khiêm lại nói lại quyết định của hẳn một lần nữa.

" Không thể, ta sẽ không đáp ứng đâu!", Ngọc phi đứng dậy: " Khiêm nhi, con phải biết rằng, Hoàng thượng muốn đem Vân quận chúa chỉ hôn cho con, con sao có thể..."

" Tử Khiêm vốn không thích cái cô Vân quận chúa gì đó, Tử Khiêm chỉ yêu một mình Tuyết nhi thôi, con chỉ muốn lấy Tuyết nhi làm vợ!"

" Khiêm nhi, nhưng Vân quận chúa là cô em gái được Hoàng thượng yêu quý nhất, con lấy nàng ấy sau này sẽ nắm quyền trong thiên hạ, chỉ đứng dưới một người mà trên vạn người đó!", Ngọc phi càng nói càng kích động, đúng vậy, bất kể ở thời đại nào, quyền lực vẫn là thứ quan trọng nhất, hơn nữa còn là quyền lực của Hoàng tộc trong thế giới cổ đại nữa chứ?

" Tử Khiêm chẳng cần cái gì là dưới một người, trên vạn người, Tử Khiêm chỉ muốn cùng với người mình yêu sống bình thản suốt một đời thôi!"

" Tét!", một âm thanh sắc nhọn vang lên bên tai: "

G
ấp
g
ỡ

Cô gái câm (1)

" Nghe nói tầng 5 ký túc xá của chúng mình có ma

đ

ấy!" Bối Ngọc vừa gào v

ừa chạy vào trong phòng ký túc xá, cô gái này toàn thích nghe chuyện bát quái, nhưng mỗi lần nghe xong lại rất sợ hãi!

" Nghe ai nói vậy, bây giờ

đ

ang là buổi tối nha, đừng có dọa người đấy!" tiểu Nguyệt vừa sấy tóc vừa liếc xéo Bối Ngọc. Lừa cái gì không lừa, lại dám lừa chúng ta chuyện này chứ!

" Chính Ngọc Linh ở phòng 7 nói nha! Bạn ấy vừa đi lên tầng 5, không ngờ nhìn thấy một cô gái mặc toàn đồ trắng đang ngồi trên bàn khóc, kết quả là bị dọa cho chạy vội xuống đây!" Bối Ngọc chạy vội vào trong phòng, túm vội cái chăn rồi chui vào giường Tuyết Y: " Tuyết Nhi này, hôm nay tớ ngủ cùng cậu được không!".

" Cậu chỉ toàn nghe người ta nói lung tung rồi bị dọa cho thành như vậy à!", Tuyết Y nhìn Bối Ngọc, cô bạn này lần nào cũng vậy! Cái gì cũng hiểu kỳ nhưng lại nhút nhát đến đáng thương!

" Chẳng lẽ cậu không sợ sao?", Bối Ngọc sớm đã chui vào trong ch

ả
n, chỉ thò cái đầu nhỏ ra hỏi.

" Có gì

đ
áng sợ chứ, chẳng phải c
ũng

chỉ là ma thôi sao?", Tuyết Y đứng dậy, cầm lấy cái máy sấy của tiểu Nguyệt tự sấy tóc mình.

" Cậu đừng có lừa người ta, miệng thì nói không sợ, kỳ thực trong lòng đã sợ phát khiếp rồi đây!"

" Không có đâu, chẳng bằng chúng ta đánh cược đi?", Tuyết Y thích thú nhìn Bối Ngọc: cô bạn này, bình thường rất nhỏ
nhẹn, chỉ là mỗi đi uống nước cũng tìm lý do để từ chối. Lần này mình phải chinh cho cô nàng một trận mới được!

" Cược cái gì?"

" Thì cược thế này, tối nay 12h đêm tớ sẽ lên tầng 5, nếu tớ

đ
i được thì ngày mai cậu phải mời cả nhà

ă
n cơm trưa, thế nào?"

" Mời mọi người ăn trưa à!", Bối Ngọc lí nhí nói: nhưng mình không tin 1 mình cậu dám đi lên

đ

ó

đ

âu: " Được, cược thì cược, ai sợ ai chứ?"

" Là chính cậu nói đấy nhé!"

" Ủh!" Dù sao mình cũng không tin là cậu lại to gan lớn mật vậy!

" Được được, các chị em làm chứng cho tớ nha!", Tuyết Y cười cười hỏi lại mấy cô bạn gái.

" Không vấn đề! Cơm trưa ngày mai của chúng tớ

đ

ều nhờ cậu đấy, Tuyết Nhi!" có cơm trưa miễn phí

đ

ể

ă

n ai lại bỏ qua chứ? Điều đó là quá bình thường thôi! Haha!

" Không vấn đề." Bối Ngọc lớn tiếng trả lời, có lẽ cô nàng ngh

ĩ

Tuyết Y không dám lên

đ

ó! Trong mắt Bối Ngọc, mặc dù bình thường Tuyết Y rất to gan, nhưng đây lại là chuyện liên quan

đ

ến ma quỷ mà,

đưa

con gái to gan đến mấy thì c

ũng

phải sợ thôi!

12h

đ

êm

" Mọi người ơi, dậy

đ

i, tớ

đ
i
đ
ây!", Tuyết Y khoác thêm áo khoác,
đ
i dép, sau khi chuẩn bị xong xuôi, Bối Ngọc của chúng ta lại nói:
" Tuyết Y àh, cậu muốn
đ
i thật àh? Cậu không sợ thật àh? Người ta nói không hoàn toàn là giả
đ
âu!"
" Không sợ, có gì
đ
áng sợ chứ, các chị em,
đ
ọi tớ về nha!", nói xong bèn mở cửa
đ
i ra.
Nhẹ nhàng
đ
ây cửa tầng 5, Tuyết Y thò
đ
ầu vào trong: " Haha,
đ
ề
đ
ảm bảo mọi người tin mình, mình phải chụp vài tấm ảnh
đ
ã." Nói xong liền rút
đ
iện thoại ra rồi chụp vài tấm hình.
" Sau
đ
ó gọi
đ
iện thoại:" Các chị em, bây giờ tớ
đ
ã ở trong rồi, chẳng có gì cả, các cậu có muốn lên xem không?"
" Không cần
đ
âu, Tuyết Y, cậu nhanh xuống
đ
i!"
" Lên thì lên, bữa trưa ngày mai không thể mời không
đ
ược!", Bối Ngọc mặc thêm áo khoác, kéo tất cả mọi người dậy, bắt mọi người cùng
đ
i với cô ấy.
Mấy cô gái không thể chịu nổi cái loa phóng thanh của Bối Ngọc, thế là từng người từng người
đ
ều miễn cưỡng mặc thêm áo rồi theo Bối Ngọc
đ
i lên. Mặc dù bọn họ người đông, nhưng lại là chuyện ma quỷ, bọn họ cho dù người đông nhưng cũng không thể nắm bắt
được

những thứ lợi hại như vậy được.

Cô gái cảm (2)

"Mấy cô nàng này, tại sao gan lại nhỏ vậy chứ! Mình đã lên

đ

ên đây rồi, bảo tất cả cùng lên mà c

ùng

chậm chạp vậy nữa!", Tuyết Y nhìn chiếc điện thoại trong tay mình,

đ

ảo con mắt xuống dưới: nắp sau cánh cửa kia dọa bọn họ một chút! Hắc h

ắc

! Vừa nghĩ vừa không quên cười trộm vài tiếng!

Lại đợi thêm một lúc nữa: mấy cô nàng kia sao vẫn chưa lên vậy, chẳng lẽ không dám lên àh! Hay là mình cứ xuống trước vậy!

Đúng lúc Tuyết Y định chạm tay vào cánh cửa thì cánh cửa đột nhiên tự mở ra: "Thật sự có ma sao? Thế này thì thảm quá!", co tay lại, lo lắng đứng sau cánh cửa, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang chậm chậm mở ra. Tuyết Y chẳng nhìn thấy gì phía sau cánh cửa cả, ngay cả cái hành lang trước đó c

ũng

không còn ở

đ

ây luôn: chuyện này là sao vậy nhỉ? Lối này thông

đ

ên

đ

âu vậy?

Tiến lên vài bước, tay nhẹ nhàng thò qua cánh cửa,

đ

úng lúc chân vừa bước qua ngưỡng cửa thì cánh cửa trước mặt bỗng phát ra một luồng sáng cực mạnh, soi vào m

ắ

t Tuyết Y

đ

ến phát

đ

au, sau

đ

ó có một lực rất mạnh kéo Tuyết Y vào trong: "Aaaaaaa!", Tuyết Y gào to lên, thế này là

định

đ

ưa mình

đ

ên

đ

âu

đ

ây?

"Có phải tiếng hét của Tuyết Y không?" Tiểu Nguyệt nhìn mấy cô bạn gái, bất an hỏi!

"Có vẻ như...", Bối Ngọc bất an nhìn mọi người, nếu Tuyết Y có chuyện gì thì mình thảm rồi.

"Có ma!", Ngọc Bình gào to chạy xuống dưới, mọi người c

ũ

ng theo cô chạy xuống theo: "

Đ

ọi tớ với,

đ

ọi tớ với!", trong hành lang hiện giờ chỉ còn truyền

đ

ên âm thanh sợ hãi của mấy cô gái!

"Lần này thảm rồi, làm sao bây giờ? Không biết Tuyết Y thế nào rồi?",

đ

ời khi về

đ

ên phòng, tất cả mọi người

đ

ều tụ tập trên giường, không biết làm thế nào

đ

ể cứu Tuyết Y.

"Trước tiên thông báo cho cô Hạ

đ

ã!", Tiểu Nguyệt cầm

đ

iện thoại lên gọi cho cô: "Alo, cô ơi, Tuyết Y có chuyện rồi! Cô mau

đ

ên ký túc xá của bọn em

đ

ì!"

Sau

đ

ó vài phút, cô Hạ với vài thầy giáo cùng

đ

ên, bọn họ cùng lên tầng 5. Vừa bước vào cửa

đ

ã nhìn thấy Tuyết Y nằm bất

đ

ộng dưới

đ

ắt:" Tuyết Y, Tuyết Y, em sao vậy, tỉnh lại

đ

ì!" Cô giáo lắc nhẹ người Tuyết Y, nhưng một chút phản ứng của Tuyết Y c

ũ

ng không có.

"Nhanh đưa đến bệnh viện!", một thầy giáo khác bế Tuyết Y đang nằm dưới

đất

lên vội vàng chạy xuống dưới, vừa chạy vừa hô:" Nhanh gọi xe cứu thương! Nhanh lên!"

Ngày thứ 2.

"Tuyết Y chết rồi!", cô giáo nhìn mấy cô học trò, k

ỳ

thật trong lòng cô cũng thấy rờn rợn, vì nghe nói bệnh viện không tìm ra được nguyên nhân cái chết của Tuyết Y!

"Cô ơi...", mọi người vẫn còn muốn nói gì

đ

ó nhưng lại bị cô giáo chặn lại: "Được rồi, mọi người không cần nói gì nữa!", cô giáo quay người trở về ký túc xá!

"Sau này các em không được lên tầng 5 nữa!", khi đi

đ

ến cửa, cô giáo đột nhiên nghĩ

đ

ến cái gì

đ

ó liền quay người lại nói với mấy cô học trò:" Còn nữa, chuyện của Tuyết Y từ nay về sau không được nhắc lại nữa!"

Từ

đ

ó, trên lối vào tầng 5 có dán một tờ giấy, bên trên viết: Cấm địa của trường học! Còn có cả con dấu của Hiệu trưởng

nữa.

Cô gái cầm

(
3
)

" Tỉnh rồi, tỉnh rồi, cô gái cầm tỉnh rồi!", tiếng nói của một cô gái truyền

đ

ến tai Tuyết Y: ' Tiếng nói này có vẻ trước giờ mình chưa từng nghe thấy!', hướng con mắt sang nơi phát ra âm thanh.'

??? Bọn họ

đ

ang làm gì vậy nhỉ?

Đ

óng phim àh!"

" Cuối cùng

đ

ã tỉnh rồi!"

" Cô cầm àh, cuối cùng c

ũ

ng tỉnh rồi!", lại là cô gái

đ

ầu tiên nói.

' Cô ta

đ

ang nói chuyện với mình sao? Thật k

ỳ

qu

ặc

, làm gì mà gọi người ta là cô cầm!", Tuyết Y

đ

ảo mắt nhìn bốn phía: ' Các người là ai?', vừa muốn mở miệng

đ

ể hỏi chuyện gì xảy ra, mới phát hiện bản thân không thể phát ra bất k

ỳ

một âm thanh nào: ' Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?', Tuyết Y lo lắng ngồi bật dậy, tay cầu véo vào cổ mình.' Tại sao lại không có âm thanh gì vậy, chuyện này là thế nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhìn thấy Tuyết Y tự cầu véo vào cổ mình có vẻ rất kích

đ

ộng, cô gái bên cạnh vội vàng

đ

ến bên cạnh ng

ă

n lại: " Cô cầm àh, sao vậy? Cô bị sao vậy?"

' Cô là ai?' Tay chỉ vào cô gái trước m

ặ

t.

" Tôi là tiểu Thanh

đ

ây! Cô cầm rốt cuộc là bị sao vậy?", cô gái cầm có phải là bị nước làm hỏng não rồi không, tại sao tỉnh lại là liền k

ỳ

qu

ặc

vậy? Tiểu Thanh khó hiểu nhìn Tuyết Y.

Lao ra khỏi giường,

đ

ên giấy c
ũ
ng chẳng thêm
đ
i, liền cứ như vậy mà chạy ra khỏi phòng: ' Chuyện này, chuyện này sao có thể?', tất cả mọi vật ở trước mắt cứ giống
như
đ
ang xem trên TV vậy, người
đ
i qua
đ
i lại
đ
ều mặc cổ trang, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?
" Cô câm, chạy
đ
i
đ
âu
đ
ấy?" Tiểu Thanh ở phía sau không ngừng gọi lớn. Nhưng Tuyết Y nào có còn nghe thấy tiếng cô ta gọi, cứ nhấc chân
hướng về trước mà chạy: ' Rốt cuộc
đ
ây là chỗ nào vậy, có ai có thể nói cho tôi biết không, tại sao tôi lại
đ
ến nơi này, còn nữa, tại sao tôi lại không thể nói chuyện
đ
ược vậy?'
Vừa chạy vừa ngh
ĩ
đ
ến tất cả những thứ không thể tưởng tượng
đ
ược trước mắt, lại quên mất bản thân hiện
đ
ang m
ã
c váy của người cổ
đ
ại, chân không cẩn thận
đ
ạ lên gấu váy, thân thể không thể
đ
iều khiển
đ
ược mà ngã ra mặt
đ
ất.' Tại sao, tại sao tôi lại ở
đ
ấy?', tay không ngừng cào trên m
ặt
đ
ất, rốt cuộc có ai có thể
đ

ên nói cho tôi biết chuyện gì
đ
ang xảy ra không?
" Người là thị nữ của thị thiếp nào, sao có thể dám không có quy củ gì mà chạy loạn khắp phủ vậy?", một lão đầu bốn n
ầ
m chục tuổi đứng trước mặt chỉ tay vào Tuyết Y đang n
ằm
trên mặt đất, trong mắt đầy lửa giận.' Cái mạng này ch
ắc
không muốn giữ nữa rồi!"
Tuyết Y ngậy ra, ngẩng
đ
ầu lên, nhìn vào người trước mặt.' Không nhận ra, không biết, vẫn là người mà mình không quen, mình nên làm gì bây
giờ?', cô cúi
đ
ầu n
ằm
xuống
đ
ất.
" Thị nữ to gan không hiểu quy củ như vậy, còn không mau
đ
ứng dậy.", Lão
đ
ầu nói xong liền
đ
ưa tay ra kéo Tuyết Y
đ
ang n
ằm
dưới
đ
ất
đ
ứng dậy:"Người
đ
âu, tổng cổ nó ra khỏi phủ"
" Rõ!", hai gia
đ
inh
đ
ứng bên cạnh nghe thấy tiếng của lão
đ
ầu liền lập tức
đ
ến kéo Tuyết Y ra ngoài.
" Lưu quân gia tha mạng!", lúc này Tiểu Thanh mới chạy
đ
ến, liền qu
ỳ
ngay xuống, dập mạnh
đầu
xuống
đ

át:" Cô ấy bị câm, không thể nói chuyện

đ

ược, không phải cố ý không trả lời quản gia

đ

âu, vì vậy xin quản gia tha cho cô ấy!"

" Bị câm àh!", nam tử ngồi trên cái bàn cách

đ

ó không xa rớt cuộc c

ũ

ng

đ

ứng lên,

đ

ây là âm thanh thế nào nhỉ, Tuyết Y ngậy ra ngẩng mặt lên Khiêm nhi, người đừng nói nữa, ta không thể đồng ý cho người lấy một hạ nhân làm vợ, hơn nữa, người đừng quên, cô ta không chỉ là một hạ nhân, mà cô ta còn là một hạ nhân không biết nói!", Ngọc phi thu tay lại, xoay người đi, từ khi Lục Tử Khiêm còn nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bà đánh hắn, trước đây bất kể hắn phạm lỗi nhiều thế nào bà cũng sẽ không ra tay đánh hắn! Chỉ bởi vì hắn là đứa con duy nhất mà người chị gái đã qua đời của bà để lại thôi!

" Con nói rồi, đời này kiếp này con chỉ yêu một mình Tuyết nhi thôi!", Lục Tử Khiêm bỏ lại mấy câu sau đó kéo tay Tuyết Y đi ra khỏi phòng lớn. Phía sau, mặc kệ Ngọc phi gọi thế nào hắn cũng không dừng lại. Tuyết Y bên cạnh cũng bị dọa cho sợ, chỉ cứ thế mặc kệ hắn kéo cô đi. Về đến phòng, hắn ngồi xuống, lúc này tay Tuyết Y mới nhẹ nhàng sờ lên vết đỏ trên mặt hắn: ' Tử Khiêm, có đau không?'

" Không sao đâu, Tuyết nhi, không đau mà!", Lục Tử Khiêm vừa cười vừa nắm lấy tay cô, hắn không muốn nhìn thấy biểu tình lo lắng tự trách của cô, hắn chỉ muốn cô lúc nào cũng vui vẻ.

' Ta không đáng để chàng đối với ta thế này đâu!', Tuyết Y mở to mắt nhìn lên mặt hắn, khuôn mặt vừa đi đánh!

" Tuyết nhi, nàng đáng để ta vì nàng mà làm bất cứ việc gì!", hắn kéo tay cô cùng ngồi xuống, sau đó ôm chặt cô vào lòng! Hắn nhất định sẽ lấy cô làm vợ, nhất định sẽ không buông tay cô ra.

Cô gái câm (63)

" Thánh chỉ tới!", sáng sớm ngày hôm sau, thánh chỉ từ trong cung đưa tới, mọi người ở trong phòng đều quỳ xuống!

" Phụng thiên thừa nhận, Hoàng đế chiếu viết...", vị công công kia đọc to thánh chỉ lên, nhưng người đang quỳ dưới đất kia vốn không có nghe vào câu nào, Lục Tử Khiêm chỉ nắm chặt hai nắm tay.

" Thịnh Nhữ Dương Vương tiếp chỉ!", công công nhìn thấy Lục Tử Khiêm không có một điểm muốn tiếp chỉ nào, lại nhìn thấy Tuyết Y kéo góc áo của hắn, sau đó hắn quay lại nhìn cô rồi mới tiếp chỉ.

" Vậy nô tài xin cáo từ trước!"

" Đề tiểu nhân tiến công công!", lão quản gia liền đi cùng vị công công kia ra ngoài.

Lúc này Tuyết Y cũng đỡ Lục Tử Khiêm đang quỳ dưới đất dậy! Lục Tử Khiêm cầm chặt thánh chỉ trong tay, chỉ một giây sau thánh chỉ liền bị hắn bẻ thành 2 nửa, ném lên trời, sau đó xoay người đi vào trong phòng. Tuyết Y thấy thế vội vàng đi theo hắn.

' Tử Khiêm, đừng như thế có được không?', nhìn thấy hắn như vậy, Tuyết Y thật sự không biết phải làm thế nào. Thật ra trong lòng cô cũng chẳng dễ chịu chút nào, nhưng cô không thể để hắn như thế này được, vì cứ thế này, nếu hắn mà kháng chỉ thì sẽ mất đầu ah!

" Tuyết nhi, ta thật sự vô dụng quá!", thật lâu sau Lục Tử Khiêm cuối cùng mới mở miệng. Hắn nhìn Tuyết Y, trong lòng hắn không biết phải làm thế nào mới tốt? " Ta nhất định sẽ không lấy cô ta!"

' Không sao đâu, đừng lo lắng quá, mọi việc đều có cách giải quyết mà!"

Tuyết Y trở về phòng mình, cô đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng sáng bên ngoài: mình đã không có quyền để yêu người khác rồi, hiện tại chẳng lẽ quyền được người khác yêu cũng không có nốt sao? Bản thân khó khăn lắm mới nghĩ đến việc buông Hạo ra để sống ở đây với tử Khiêm, tại sao lại phải xảy ra những chuyện này? Ông trời đối với ta thật không công bằng mà! Tại sao người khác xuyên không thì được nhiều người yêu thương như thế, còn ta ngay đến quyền yêu cũng không có. Tại sao vậy?

Cô thật sự muốn hét lên thật to, muốn nói lên những điều không vui trong lòng, nhưng mà trong cổ họng lại không có lấy một chút thanh âm nào. Cô chỉ có thể vô thanh vô tức mà khóc lóc, vô thanh mà than vãn, vô thanh mà phàn nàn những bất công trong lòng.

Ngày hôm sau, Ngọc phi nương nương lại đến phủ, bà không thêm đề ý đến sự phản đối của Lục Tử Khiêm, sai

mọi người bố trí mọi thứ trong phủ, rất nhanh sau đó, cả Vương phủ đã giăng toàn đèn lồng đỏ, những chữ Hi to đùng cũng màu đỏ, những tấm vải đỏ được giăng khắp nơi.

Nhưng trên mặt hắn một nửa điểm cười cũng không có! Hắn nói với Ngọc phi không biết bao nhiêu lần, nhưng đều không có tác dụng gì, hắn liền lao đến xé hết chữ Hi này đến chữ Hi khác, nhưng hắn xé chữ nào Ngọc phi lại sai người dán lại chữ đó.

"Từ Khiêm, chàng cứ lấy cô ấy đi!", Tuyết Y không chịu được việc hắn cứ tự giày vò bản thân, cuối cùng cũng mở miệng.

"Nàng nói gì vậy, Tuyết nhi, nàng bảo ta lấy cô ta à?", hắn thật sự hy vọng mình đã nghe nhầm, nữ nhân mà hắn yêu lại cứ nhiên khuyên hắn đi lấy một nữ nhân khác.

"Ừm, chàng lấy cô ấy đi, ta chỉ là một hạ nhân, ta là không có tư cách để làm chính thất của chàng, nhưng ta tình nguyện bồi chàng, tình nguyện làm thiếp của chàng. Vì vậy chàng hãy lấy cô ấy đi!", Tuyết Y nhìn hắn rồi kiên định nói.

"Tuyết nhi!", hắn còn có thể nói gì đây? Từ cổ đến kim, làm gì có nữ nhân nào như nàng ấy nguyện ý chia sẻ tướng công của mình với nữ nhân khác thế này! Hắn biết nàng vì không muốn hắn kháng chỉ nên mới làm như vậy, nhưng trong lòng hắn thật sự rất đau! Hắn ngay cả đến hôn nhân đại sự của mình cũng không thể làm chủ, lại chỉ có thể để nàng ấy chịu ủy khuất mà làm tiểu thiếp!

Nhưng hắn làm sao mà biết được trong hôn lễ của mình sẽ phát sinh những chuyện gì? Hắn cũng làm sao mà biết được chính trong ngày hôn lễ của hắn, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi cô ấy đây?

Cô gái câm (64)

Tuyết Y một mình ngồi trong phòng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: Ngày mai là ngày đại hôn của Từ Khiêm rồi! Minh có nên tham gia không? Không đi có phải là sẽ thể hiện rằng mình tức giận, có làm cho Từ Khiêm sau này đối xử không tốt với quận chúa không? Nhưng nếu tham gia thì mình nên lấy thân phận gì để xuất hiện đây? Bạn à? Người yêu sao? Hay lại là một hạ nhân? Một hạ nhân rót trà!

"Chúc mừng, chúc mừng...", các đại quan quý tộc lần lượt từng người từng người đều đến, đúng vậy, đường đường là hôn lễ của một Vương gia, lẽ nào lại có thể dễ dàng đến xem đây! Tuyết Y một thân y phục hạ nhân màu hồng phấn đứng bên cạnh cửa phòng lớn, lát nữa cô sẽ đi dâng trà cho các vị quan khách, vì không biết nói nên cô cũng không thể ở trong quá lâu, tránh khi ai đó muốn hỏi cô lại không thể trả lời! Bây giờ một mình cô đang đứng trong góc của phòng lớn quan sát mọi chuyện trước mắt. Lúc này Từ Khiêm một thân y phục màu đỏ cùng với một nữ nhân cũng mặc y phục màu đỏ đi vào. Trên mặt hắn không hiện lên bất cứ ý cười nào, cô nhìn thấy vậy, nhưng như thế thì sao chứ? Việc đã không thể thay đổi thì phải đối mặt thôi! Lúc này cô bỗng nhiên bật cười, một nụ cười nhẹ nhõm, ít nhất như thế này thì hắn sẽ không bị nguy hiểm nữa đúng không?

"Thành chủ My Thành đến!", lão quản gia hô to, tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về cửa lớn, cô cũng không ngoại lệ, Thành chủ My Thành, người này làm sao cô có thể quên được.

"Hoan nghênh, hoan nghênh!", Vương phi trên cao đường đứng lên, mặt tràn ngập ý cười nhìn người vừa tới. Y mặc một thân áo choàng màu trắng, màu trắng này trong cảnh vật thế này có phần khác biệt nhưng lại có phần bắt mắt, làm cho trong mắt cô chỉ còn có y. Trên khuôn mặt y vẫn là nét lạnh lùng, cứ như vậy làm cho người khác sợ hãi! Bên cạnh y có một nữ nhân xinh đẹp kiều diễm động lòng người, trên người cô ta một thân y phục rực rỡ, giống như quý phi trong cung vậy! "Vũ phi cũng đến à, nào, mời đến đây ngồi!"

"Ah, hôm nay là chung thân đại sự của Lạc Thân Vương, muội sao có thể không đến chứ!", Vũ Mộng nhi mặt tràn ngập ý cười nhìn Ngọc phi, trong Hậu cung chính là thiên hạ của hai người bọn họ ah!

Vũ Mộng nhi cùng Hình Hạo lên ngồi ở hàng ghế thứ nhất của phòng lớn, còn Ngọc phi vẫn ngồi ở vị trí cao đường, ai bảo Lạc Thân Vương này không cha không mẹ, chỉ có bà ta là Di nương mà thôi.

"Nhất bái thiên địa!"

"Đợi chút!", Lục Từ Khiêm bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt không hề có biểu tình nào, nhưng hai mắt hắn thì nhìn thẳng vào Ngọc phi trên cao đường!

"Khiêm nhi, con muốn làm gì đây, còn không mau bái đường!", Ngọc phi cũng lo lắng, bà không thể ngờ là đến lúc này Lục Từ Khiêm lại nói ra những câu như vậy ah!

Tuyết Y đứng một bên vẫn chăm chăm nhìn vào phía sau y, những ngày này y có từng nhớ đến mình không? Hay là trong lòng y chỉ có một mình tiểu Thanh thôi?

"Tuyết nhi, nàng đến đây!", thực ra Lục Từ Khiêm vẫn biết Tuyết Y đang đứng trong góc phòng, lúc này hắn liền đi đến kéo tay cô ra.

Tuyết nhi! Cái tên này mạnh mẽ đập vào tai y, y cũng xoay người lại, nhìn hành động của hắn, khi hắn cầm tay Tuyết Y kéo ra, y thật sự không thể tin, đúng là nàng ấy, thật không ngờ nàng ấy lại ở nơi này!

"Trừ phi Di nương hôm nay đáp ứng Bôn vương đồng thời lấy Tuyết nhi làm vợ thì Bôn Vương mới bái đường!", lời hắn nói ra thật bình ổn, cứ như đó là một chuyện đương nhiên!

Ngọc phi nhìn thấy hành động của Lục Tử Khiêm, bà biết quyết định của hắn không ai có thể ngăn cản, nếu bản thân không đáp ứng yêu cầu của hắn, chỉ sợ hôn lễ ngày hôm nay sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ, vì vậy bà liền đứng lên cười nói: "Được, ta đáp ứng cho con!"

Hắn không nghĩ đến là bà cư nhiên lại nhẹ nhàng như vậy mà đáp ứng hắn, trên mặt lộ ra biểu tình hạnh phúc! Nhưng không ngờ đằng sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

"Ta không đồng ý!", y đi đến bên, một tay giữ chặt bả vai của Tuyết Y, kéo cô đến trước mặt y! Y chăm chăm nhìn cô. Người này làm hắn mất hồn đến hơn hai tháng, nay lại xuất hiện trước mắt, hơn nữa nàng ta còn muốn kết hôn, nhưng người nàng muốn lấy lại không phải là bản thân y. Cô cũng chăm chăm nhìn y: tại sao y lại xuất hiện, tại sao lại phải xuất hiện vào lúc này chứ?

"Thành chủ xin hãy tự trọng!", Lục Tử Khiêm đưa tay ra, định kéo Tuyết Y lại, nhưng lại không ngờ Hình Hạo đến chết vẫn là không buông tay. "Tuyết nhi nàng ấy đã muốn làm vợ ta, thì h buông tay nàng ra!"

"Ngươi vẫn chưa hỏi nàng có nguyện ý hay không?", y không hề ngẩng đầu lên, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, dùng ánh mắt để hỏi cô!

"Nàng ấy có bằng lòng hay không là chuyện của hai chúng ta, còn cần ngươi đến quản sao!", hắn cũng lao đến nắm lấy tay cô! Tại sao trước mắt xuất hiện người này làm cho lòng hắn vô cùng lo sợ! "Tuyết nhi, nàng có nguyện ý không?"

"Nàng ấy là nữ nhân của ta!", Hình Hạo nhìn cô, chỉ có thể cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào cô!

"Nữ nhân của ngươi?", Lục Tử Khiêm nhìn ánh mắt Tuyết Y nhìn y, trong lòng càng thêm sợ hãi, nàng ấy thực sự muốn đi cùng y hay sao?

"Tuyết nhi!"

Cô gái câm (65)

Tuyết Y nhẹ gật đầu, nhìn Lục Tử Khiêm! Cô nguyện ý lấy hắn! Cô không muốn về bên cạnh một người không yêu mình!

"Ngươi nhìn thấy rồi chứ!", Lục Tử Khiêm đẩy tay Hình Hạo ra rồi nhìn Tuyết Y: "Tuyết nhi, tốt quá rồi! Ta rất vui, thật sự rất vui!"

"Đi với ta!", Hình Hạo kéo tay Tuyết Y, chạy ra khỏi lễ đường, nhưng lại bị người chặn lại.

"Ngươi có thể đi, nhưng phải để Tuyết nhi lại!", Lục Tử Khiêm theo sau. Sau đó liền động thủ với Hình Hạo, Hình Hạo thả tay Tuyết Y ra rồi lao vào đánh nhau cùng Lục Tử Khiêm.

Hình Hạo mặc dù đánh nhau với Lục Tử Khiêm, nhưng trong lòng lại một mực chỉ nghĩ đến Tuyết Y, y phân tâm vừa đánh vừa nhìn cô. Nhưng cô lại chỉ đứng nguyên tại chỗ, nhìn bọn họ đánh nhau.

"Nàng là của ta, cả đời này ngươi đừng mong có được!", Lục Tử Khiêm nhìn theo ánh mắt Hình Hạo, lại phát hiện ánh mắt Tuyết Y chỉ một mực hướng về thân ảnh Hình Hạo, trong lòng hắn nổi lên sự phẫn nộ và tức giận. Hắn liền tung toàn lực ra hướng Hình Hạo mà đánh.

Thì ra y vẫn để ý đến mình, trong lòng y vẫn có mình, vậy tại sao lúc đó y lại làm ra những việc như thế? Rốt cuộc là tại sao? Hay là sau khi làm thương tổn mình mới biết rồi lại đến dỗ ngọt mình đây? Tại sao lại là như thế? Tuyết Y ngốc nghếch nhìn y, thật ra trong lòng cô vẫn chưa từng buông y ra ah! Tại sao mọi chuyện lại biến đổi thành thế này? Cô đứng dậy hướng ra cửa mà chạy đi.

"Tuyết nhi, nàng muốn đi đâu?", Hình Hạo phát hiện ra, liền vội vàng ngừng tay đuổi theo. Nhưng Lục Tử Khiêm lại không phát hiện chuyện này, hắn một chương tung đến phía sau lưng Hình Hạo. Lúc này trong mắt Hình Hạo chỉ có một mình Tuyết Y, y vốn không phát hiện ra, vì vậy chương lực đó liền cứ thế mạnh mẽ đánh vào lưng của Hình Hạo. Hình Hạo bị đánh bất ngờ ở phía sau làm chân đứng không vững cứ thế mà ngã xuống đất.

"Hạo!", Vũ Mộng nhi đứng một bên nhìn thấy Hình Hạo bị đánh liền vội vàng chạy đến bên, ôm lấy y đang nằm dưới mặt đất. "Chàng thế nào rồi? Hạo!"

Tuyết Y nghe thấy y bị thương liền vội vàng quay người lại, cô nhìn y, miệng y ộc ra một ngụm máu đỏ tươi, nhưng mắt y lại chỉ chăm chăm nhìn y, miệng lại không ngừng gọi tên cô: "Tuyết nhi, đừng đi!"

'Hạo!', Tuyết Y chạy đến bên y, đẩy Vũ Mộng nhi đang ôm y ra, tay nâng mặt y lên: 'Hạo, không sao đâu, không sao rồi! Ta không đi nữa, ta không đi, chỉ cần chàng không sao, chỉ cần chàng không sao việc gì ta cũng có thể đáp ứng chàng!'

"Tuyết nhi! Ta không sao! Đừng khóc!", nhìn thấy từng giọt nước mắt của cô cứ thế rơi xuống, y lại mỉm cười, cười thật hạnh phúc!

'Xin lỗi, xin lỗi!', Tuyết Y ôm lấy Hình Hạo không ngừng mà rơi lệ, nhìn thấy máu nơi khóe miệng y mà cô càng thêm đau lòng.

"Vậy nàng nguyện ý cùng ta về nhà nhé?"

' Ta nguyện ý, ta nguyện ý, chỉ cần chàng không sao, cái gì ta cũng nguyện ý!', Tuyết Y không ngừng gật đầu, đúng vậy, chỉ cần y không sao, chỉ cần y không sao, cái gì cũng có thể!

" Tuyết nhỉ!", Lục Tử Khiêm nhìn thấy Tuyết Y quy thuận y, trong lòng cảm thấy mát mát đến cực điểm, thì ra người nàng ấy yêu không phải là mình, mình chỉ là vật thay thế của nàng thôi!

Tuyết Y đứng dậy, nhìn Lục Tử Khiêm: ' Tử Khiêm, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta!', Hình Hạo cũng đứng lên cạnh cô.

" Đây không phải là sự thật! Nàng sẽ không đi cùng hắn phải không?", Lục Tử Khiêm thâm tình nhìn cô, hẳn thật lòng hy vọng cô sẽ ở lại.

' Xin lỗi!', bây giờ trừ câu xin lỗi ra, cô thật sự không thể nói gì khác! ' Trong lòng ta chỉ có Hạo!'

Trong phòng thật yên lặng, không hề có tiếng động gì, cũng không ai nói thêm gì nữa, chỉ cứ thế mà đứng.

Vũ Mộng nhi đứng một bên sớm đã nước mắt ướt đầm khuôn mặt mỹ lệ, Hạo của cô, người đã từng vì cô mà đến mạng cũng không cần, bây giờ đây trong mắt y lại chỉ có người khác, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của bản thân mình: tất cả là vì nữ nhân kia!

Vân quận chúa đứng một bên nhìn thấy tất cả cảnh tượng này, chân vô lực ngồi phịch xuống đất. Cô ngàn vạn lần cũng không thể tưởng tượng được trong hôn lễ của mình lại phát sinh những sự việc này, người mà bản thân cô muốn lấy lại yêu thương một người khác, hơn nữa lại trong lúc bái đường với mình mà đánh nhau với một nam nhân khác để cướp nữ nhân, cô đường đường là một quận chúa, khi nào lại phải chịu ủy khuất lớn thế này ah!

Ngọc phi vội vàng chạy đến đỡ cô: " Quận chúa, người không sao chứ! "

" Người nói xem?", cô nhìn Ngọc phi, chỉ lạnh lùng cười!

Ngọc phi cảm thấy sau lưng từng đợt lạnh thổi đến, lạnh như mùa đông chỉ mặc một cái áo mỏng. Bà nhìn không được rùng mình một cái!

Cô gái câm (66)

Đêm xuống.

Hai người ngồi trong tiểu đình, không ai nói trước, vì bọn họ đều không biết nên nói gì. Cô đối với hắn chỉ biết xin lỗi, vì cô không có cách nào tiếp nhận hắn. Hắn đối với cô vẫn là yêu, hắn không biết làm thế nào để cô lưu lại, tình yêu của bản thân hắn cũng không thể giữ cô được!

Cách đó không xa, có một thân ảnh màu đen lướt qua, dừng lại trên một thân cây, chăm chăm nhìn vào hai người ngồi trong tiểu đình.

" Sau này cần chăm sóc bản thân thật tốt đó!", cuối cùng vẫn là hắn mở miệng trước! Hắn buông tay rồi, chỉ cần cô có thể vui vẻ, hạnh phúc thì hắn có thể buông tay cô ra!

Tuyết Y nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu lên, nhìn hắn: ' Tử Khiêm, đa tạ chàng!'

" Nếu y ức hiếp nàng, lúc nào nàng cũng có thể quay lại tìm ta, nơi này mãi mãi có sự tồn tại của nàng!", Lục Tử Khiêm chỉ vào tim mình kiên định nói, trên mặt hắn ngập tràn ý cười, nhưng nụ cười đó của hắn lại khiến cho người khác nhìn không thấy sự hạnh phúc, mà chỉ thấy sự thất vọng.

' Uhm!', cô hướng hắn gật đầu, cô biết tâm tình của hắn, nhưng bản thân cô thật sự không thể chia hai ah!

" Vậy nàng nghĩ sớm đi nha! "

' Uhm, chàng đi nghỉ trước đi, ta đợi lát nữa sẽ đi!', cô không muốn hắn nhìn thấy bóng lưng của mình, cô biết cảm giác đó thật khó tiếp nhận!

" Uhm!", hắn không từ chối, vì hắn cảm thấy mắt mình đã cay cay rồi! Hắn phải đi trước thôi!

Sau khi hắn đi, cô lại ngồi xuống, nhìn mặt trăng trên trời, cô chỉ nhẹ nhàng thở dài: Tử Khiêm, người nhất định phải hạnh phúc nha!

Thân ảnh màu đen kia cuối cùng cũng đi ra, hắn đi đến bên cô, trước khi đi đến cạnh cô liền tháo bỏ khăn che mặt xuống, sau đó nhẹ giọng gọi cô: " Y nhỉ! "

Tuyết Y quay người lại, nhìn thấy là Thiệu Vũ, kinh ngạc đứng lên, cũng thật nhanh liền bị hắn ôm vào trong lòng! Hắn nhìn cô, hắn đã hết lần này đến lần khác mất đi cô, bây giờ hắn sẽ không buông tay nữa, hắn nắm lấy tay Tuyết Y: " Y nhỉ, đi cùng ta nhé! "

' Không! Đi đâu?', cô đứng nguyên tại chỗ hỏi.

" Đi cùng ta, ta đưa muội về, về quê của chúng ta, ở đó có tất cả hồi ức của chúng ta, muội sẽ nhớ ra ta!", hắn thâm tình nhìn cô, hắn nhất định phải giúp cô tìm lại ký ức đã mất!

' Không!', Tuyết Y lùi về sau vài bước, bây giờ cô đã biết là Hình Hạo yêu cô, hơn nữa y lại đang bị thương, cô muốn ở lại để chăm sóc y.

" Tại sao lại không muốn? Muội thật sự không muốn biết những chuyện trước đây của chúng ta sao?", hắn cảm thấy mát mát đến cực độ rồi, cứ coi như cô đã quên hết tất cả mọi chuyện trước đây đi, cũng không nên đem chuyện của hai người quên sạch sẽ như vậy chứ?

'Đại sư huynh, đừng như vậy được không?', nhìn thấy ánh mắt thương tâm của hắn, trong lòng cô lại không nở, cũng cảm thấy thật đau! 'Ta không muốn thấy đại sư huynh như vậy, đại sư huynh của ta phải vui vẻ mới đúng!'

"Y nhi!", trong lòng hắn bỗng nhen lên tia hy vọng: "Muội có biết không? Trước đây chỉ cần ta tức giận, muội liền nói với ta như vậy! Muội đối với chuyện của chúng ta vẫn còn chút kỷ ức đúng không?"

'Ta không biết, trong lòng ta dường như còn một người khác bảo ta phải làm gì, ta cũng không biết là chuyện gì nữa?', điều cô nói là sự thật, cũng có thể là tình cảm của Lăng Y trước đây giành cho đại sư huynh của cô ấy quá sâu đậm, nếu không sao khi ở trước mặt hắn, lại giương như xuất hiện một con người khác của mình đây?

"Ta biết mà, ta biết mà, Y nhi của ta sao có thể quên mất ta chứ!", hắn kích động đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài mượt của cô. Cô ấy nhớ mình, có nghĩa là chỉ cần mình nỗ lực thêm chút nữa, cô ấy sẽ quay trở về bên mình: "Đi cùng ta nhé, được không! Rời xa nơi này, bỏ lại tất cả mọi chuyện ở đây!"

Mình thực sự muốn đi cùng hắn sao? Có thể mình cứ thế này mà biến mất sẽ không làm thương tổn đến ai cả. Từ Khiêm sẽ không vì mình trở về bên Hạo mà mang theo biều tình đó, tiểu Thanh cũng không vì mình trở về mà nhận thêm tổn thương! Nhưng còn Hạo... có thể nếu mình không ở bên y, y sẽ vẫn đối tốt với tiểu Thanh! Cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn, gật đầu: 'Ta đi với huynh, đi luôn bây giờ!'

"Uhm, bây giờ liền đi ngay!", cô ấy thật sự đáp ứng mình rồi đi rồi! Hắn vui mừng nắm lấy tay cô, phi thân bay qua tường.

Cô gái câm (67)

"Tuyệt nhi, Tuyệt nhi!", sáng sớm Hình Hạo đã khẩn trương đi tìm Tuyệt Y rồi, khi vừa tỉnh dậy y thật sự sợ chuyện xảy ra hôm qua chỉ là giấc mộng, tỉnh lại liền chẳng còn gì cả, vì vậy y phải đi tìm cô ngay, nhìn thấy cô trước mặt y mới có thể yên lòng được. Nhưng gõ cửa cả nửa ngày vẫn không thấy ai ra mở cửa cả, càng không có ai trả lời, y thật sự lo lắng, đẩy cửa ra, nhưng vẫn không có ai, y liền đi vào trong: "Tuyệt nhi, Tuyệt nhi!", y đi đến bên giường, chần gối được xếp gọn gàng, dường như không hề có người động qua. Nàng ấy đi đâu rồi? "Tuyệt nhi, Tuyệt nhi!", Hình Hạo chạy ra khỏi phòng cô, chạy đi tìm kiếm khắp Vương phủ.

"Tuyệt nhi sao rồi? Phát sinh chuyện gì vậy?", Lục Từ Khiêm nghe thấy thanh âm của Hình Hạo, liền vội vàng chạy đến. Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Hình Hạo, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, là Tuyệt Y xảy ra chuyện rồi!

"Họ Lục kia, người đến đúng lúc lắm, có phải người đã giấu Tuyệt Y đi phải không?", Hình Hạo chạy đến trước mặt Lục Từ Khiêm, túm lấy cổ áo hắn.

"Người đang nói cái gì? Bỏ tay ra!", Lục Từ Khiêm đẩy tay hắn ra, nói gì thì hắn cũng đường đường là một Vương gia, sao có thể làm cho hổ thẹn thế này!

"Trong phủ của người, nếu không phải là người thì tại sao lại không thấy Tuyệt nhi nữa!"

"Hạo, chuyện gì vậy?", lúc này Vũ Mộng nhi mới đi đến bên cạnh Hạo, kéo cánh tay y.

"Tuyệt nhi mất tích rồi!", Hình Hạo không nhìn cô, chỉ mãi nghĩ xem rốt cuộc là Tuyệt Y xảy ra chuyện gì? Nếu Lục Từ Khiêm không giấu cô ấy đi, vậy một mình cô ấy sẽ đi đâu chứ?

"Mất tích? Tại sao lại như vậy?", Vũ Mộng nhi kinh ngạc há miệng ra, thực ra trong lòng cô đã vui mừng muốn chết rồi: đi là tốt, Hạo là của ta, ta vì y mà làm nhiều việc như vậy, y vốn dĩ là của ta! Người tốt nhất là đừng bao giờ trở về nữa!

"Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau đi tìm đi!", Lục Từ Khiêm ngắt cuộc đối thoại của bọn họ. Đúng vậy, ngày hôm qua Tuyệt Y rõ ràng vẫn còn rất tốt mà, bản thân mình cũng đáp ứng cho cô ấy trở về bên Hình Hạo, vậy tại sao cô ấy lại vô duyên vô cớ mà mất tích chứ? Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì rồi?

Hình Hạo cũng không nói gì nữa, xoay người phi thân qua tường ra ngoài, y muốn đi tìm cô, không muốn để cô phát sinh bất cứ chuyện gì!

"Hạo!", Vũ Mộng nhi chạy theo đằng sau gọi y, nhưng cô ta vốn không biết võ công, càng không nói đến việc phi thân qua tường. Cô ta chỉ có thể đứng trên mặt đất mà gào thét tên y, nhưng y lại đến một tiếng trả lời cũng không có!

Lục từ Khiêm cũng hướng đến chuồng ngựa mà chạy, hắn nhất định phải tìm cô, nếu không cô ấy có xảy ra chuyện gì cũng chẳng ai biết được.

Bọn họ nhìn thấy người liền hỏi, nhưng tìm hết từ con phố này đến con phố khác mà vẫn không tìm thấy thân ảnh nữ nhân mà họ muốn tìm. Thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi nhưng vẫn không có một chút tin tức nào cả. Bọn họ lại trở về phủ, vừa nhìn thấy sắc mặt đối phương liền biết chẳng ai tìm thấy cô ấy cả!

"Hạo, chàng đã về!", vừa nhìn thấy Hình Hạo, Vũ Mộng nhi đã lập tức chạy lên nghênh đón, cũng chẳng thèm quan tâm nơi này là nơi nào nữa, lại càng không nhớ mình đã là Hoàng phi của Mỵ Hoàng ah!

Nhưng Hình Hạo cũng chẳng thèm quan tâm cô ta, chỉ là hướng vào trong mà đi.

"Khiêm nhi, tại sao con giờ này mới trở về? Con có biết là Vân quận chúa đã hồi cung rồi không, nàng ấy là cô em gái mà Mỵ Hoàng yêu thương nhất, đây khẳng định là đại họa mất đầu rồi đấy!", Ngọc phi vừa nhìn thấy Lục Từ Khiêm, cũng quên hết cả những lễ tiết thường ngày liền kéo tay hắn nói.

" Con xin lỗi, Di nương, đã làm người phải lo lắng rồi, người yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu!", Lục Tử Khiêm nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Ngọc phi, trong lòng vô cùng áy náy! Bản thân hắn có rước họa vào thân thì cũng thôi, nhưng giờ lại làm liên lụy cả đến Di nương.

" Cũng hy vọng là như vậy đi!", Ngọc phi nhìn thấy vẻ mặt trên khuôn mặt hắn, trong lòng cũng chẳng cảm thấy dễ chịu gì, hai mươi mấy năm nay, bà chưa từng nhìn thấy Lục Tử Khiêm có bộ dạng này: " Khiêm nhi, vậy con đi nghỉ trước đi, Di nương phải hồi cung xem tình hình thế nào, ngày mai ta lại đến!"

" Được, vậy Di nương người phải cẩn thận một chút!"

" Ta biết rồi!", Ngọc phi xoay người rồi đi, nhưng biểu tình trên mặt lại dị thường ngưng trọng! Không lẽ bản thân mình thực sự đã sai rồi sao? Bản thân mình có phải đã làm sai rồi không?

Cô gái câm (68)

' Đại sư huynh, huynh mang cái này đến Vương phủ đi!', Tuyết Y cầm hai phong thư đến phòng Thiệu Vũ.

" Đây là?", Thiệu Vũ nhìn cô, hắn biết cái này là để đưa cho Hình Hạo.

' Ta cứ thế này mà đi chỉ sợ là sẽ làm bọn họ lo lắng, vì vậy huynh giúp ta đưa cái này cho Hình Hạo và Tử Khiêm!', cô ngừng lại một lúc rồi lại tiếp: ' Sau đó chúng ta sẽ cùng về nhà!'

" Được, muội yên tâm đi, ta sẽ đích thân mang đi!", Thiệu Vũ nhận lấy lá thư trong tay cô. Chỉ cần là việc của cô thì hắn nhất định sẽ làm được!

' Cảm ơn, đại sư huynh!', trong lòng Tuyết Y thực sự rất mâu thuẫn, cô không biết bản thân cô làm như vậy có đúng không, nhưng làm như vậy ít nhất mọi người sẽ không phải chịu tổn thương. Còn tình cảm của bản thân đối với Hạo đành phải chôn sâu trong đáy lòng thôi.

" Y nhi, đừng nói như vậy!", Thiệu Vũ thấy cô như vậy, trong lòng cũng thực sự cũng có vài phần không đành lòng, nhưng bản thân hắn lại không muốn cứ như vậy mà buông cô ra: " Y nhi, muội đi nghỉ trước đi! Ta đưa thư đến cho bọn họ!"

' Uhm!', Tuyết Y gật đầu, quay về phòng mình.

Thiệu Vũ cầm thư đến Vương phủ. Hắn nhìn thấy Hình Hạo trong tiểu đình, một mình y lặng lẽ đứng đó, không biết là đang nghĩ gì mà đến xuất thần. Hắn cũng không quá để tâm, hiện tại trong lòng hắn chỉ có việc mang thư giao cho hắn, sau đó đưa Tuyết Y trở về, hai người sẽ vui vẻ sống một đời. Hắn cầm lá thư ra, hướng về phía Hình Hạo mà phóng lá thư tới.

" Ai?", Hình Hạo nghe thấy tiếng động, vừa quay người liền đón được lá thư, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh của bất cứ ai. Vì thế y chỉ có thể quay lại tiểu đình, mượn ánh trăng y nhìn thấy nét chữ trên phong thư, là do Tuyết Y viết, đây là chữ của Tuyết Y. Y vẫn nhận ra nét chữ này. Y vội vàng mở lá thư ra. Nhưng tay lại không tự chủ được mà run lên, đợi xem xong thì cả người y lại như mất hồn đứng đó, một lúc sau y mới dùng lực vò nát lá thư trong lòng bàn tay, sau đó vắt lá thư còn lại xuống đất rồi lại chạy đuổi theo. Vết mực trên lá thư này vẫn chưa khô hẳn, nhưng người kia lại có thể nhanh như vậy mà đưa thư đến, vậy Tuyết Y nhất định không ở xa đây lắm, y phải tìm được cô, y nhất định phải tìm thấy cô.

Lục Tử Khiêm nghe thấy tiếng Hình Hạo hô cũng vội vàng chạy đến, vừa kịp lúc nhìn thấy Hình Hạo từ tiểu đình lao ra, hình như còn vắt cái gì xuống, hơn nữa bộ dáng cũng thật khẩn trương, hắn vội vàng đi vào, nhặt lá thư ở dưới đất lên xem. Bên cạnh vẫn còn một lá thư nữa, bên trên có viết tên của mình. Hắn nhặt lên, đọc rồi cũng chạy ra khỏi tiểu đình, phi thân qua tường mà đi.

Hai người một trước một sau rời khỏi Vương phủ, đến từng quán trọ mà tìm kiếm, bọn họ không có gọi thêm nhiều người, cũng không có làm quá nhiều động tác, bọn họ chỉ cứ thế lặng lẽ mà tìm cô, không muốn kinh động cô, sợ cô lại chạy mất. Nhưng hai người bọn họ tìm suốt một đêm mà vẫn không thấy cô.

" Y nhi, chúng ta đi thôi!", Thiệu Vũ nhìn tay nải của hai người rồi lại nhìn Tuyết Y, nhưng trên mặt cô đến nửa điểm vui mừng cũng không có.

Nhưng chỉ trong một khắc, cô lại cười cười nhìn hắn: ' Đại sư huynh, đi thôi!', nụ cười này thật là miễn cưỡng, cô cứ cho rằng mình nguy trang rất giỏi lại không ngờ là hắn sớm đã nhìn xuyên suốt cô rồi, hắn biết trong lòng cô rất buồn, lòng cô không buông được y ra. Nhưng hắn cũng không nói ra, hắn tin tưởng rằng chỉ cần cô cùng hắn trở về, chỉ cần cô khôi phục lại trí nhớ thì người trong lòng cô yêu thương nhất vẫn là hắn!

Hai người cứ như vậy mà rời khỏi quán trọ, sau đó lên ngựa, hướng về Tô Châu mà xuất phát.

Vì nhận được thư của cô nên bọn họ cũng biết cô vẫn an toàn, nhưng hôm nay cô sẽ rời nơi này đi, vì vậy mới sáng sớm Hình Hạo cũng lên đường về phủ. Y muốn trở về, mặc dù hiện giờ y không biết là cô sẽ đi đâu, nhưng về địa phương của mình thì y có thể huy động người đi tìm cô, y phải tìm thấy cô!

" Hạo! Thời tiết hôm nay thật tốt, chàng xem bên ngoài thật náo nhiệt nha!", Vũ Mộng nhi đang ngồi trên xe ngựa liền vén rèm cửa nhìn ra ngoài. Nhưng lúc này Hình Hạo nào còn tâm tình để quan tâm những chuyện bên ngoài nữa, y chỉ nhắm chặt hai mắt, giống như đang ngủ vậy.

Vũ Mộng nhi mặc dù trên mặt không có biểu tình gì nhiều, nhưng trong tim cô dường như sớm đã bị bót nát thành ngàn vạn mảnh, từ ngày hôm đó nhìn thấy Tuyết Y, trong mắt y chỉ có cô ta, trong lòng y cũng chỉ nghĩ đến cách làm

thể nào để đưa cô ta về nhà, bất cứ hành động nào của y cũng là vì cô ta. Nửa đêm cũng không thèm để ý đến bản thân mình.

Khi Mộng nhi điều chỉnh lại cảm xúc rồi quay đầu lại thì lại nhìn thấy phía trước có một con ngựa. Không phải con ngựa đó làm cho cô kinh ngạc mà là người ngồi trên con ngựa đó, là cô ta, là nữ nhân đã làm cho Hình Hạo thay lòng đổi dạ. Là nữ nhân đã làm cho cô mất đi tình yêu thương của Hạo. Nhưng phía sau cô lại có một nam nhân khác, hẳn là ai? Nhìn kỹ lại lần nữa, chính là hắn, lúc đó nếu không phải là hắn thì Hạo sẽ không bị thương, càng sẽ không bị bắt, bản thân mình cũng không phải gả cho My Hoàng, càng sẽ không vì thế mà bây giờ mất đi tình yêu của y!

Cô gái câm (69)

Cô nhìn thấy bọn họ đi qua bên cạnh mình nhưng cô không gọi Hình Hạo, cũng không làm động tác gì, cô muốn cô ta mãi mãi rời xa y.

Tuyết Y ngồi trên ngựa cũng

nhìn thấy cô ta, cô cũng nhận ra cô ta, ngày hôm đó Hạo bị thương, cô ta là người đầu tiên ôm lấy Hạo mà khóc lóc đau khổ. Cô ta rốt cuộc có quan hệ thế nào với Hạo? Tại sao cô ta lại đối với Hạo như thế? Vừa đúng lúc một cơn gió thổi qua làm tấm rèm cửa sổ tung bay, khuôn mặt quen thuộc trên xe kia lại xuất hiện trước mắt cô, cô nhìn thấy y, y đang nhắm nghiền hai mắt, y đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Tại sao lại hôn mê vậy? Chẳng lẽ vết thương ngày hôm đó lại thật sự nghiêm trọng vậy sao? Cô muốn gọi y, nhưng lại vẫn là không thể phát ra âm thanh.

Nhìn thấy Tuyết Y kích động như vậy, Vũ Mộng nhi cũng cảm nhận thấy, cô ta liền kêu người đánh xe chạy nhanh một chút. Rồi lại hướng về sau quan sát Tuyết Y, nhìn thấy cô từ trên ngựa, từ trong lòng nam nhân kia mà vùng vẫy xuống ngựa, ngã nhào xuống đất rồi cứ thế mà chạy theo xe ngựa của bọn họ!

Trong lòng cô ta cảm thấy một trận hải lỏng thỏa mãn, cô ta thật sự thích nhìn thấy cô như thế, cô ta chính là muốn cô phải chịu tổn thương, cô ta muốn cô cả đời phải sống trong đau khổ, cô ta còn muốn nói với cô, Hình Hạo là của cô ta, không ai có thể cướp đi được! Trên miệng cô ta nhếch lên một nụ cười chiến thắng.

"Y nhi, Y nhi, muội sao thế?", Thiệu Vũ nhìn thấy phản ứng không bình thường của cô, nhìn thấy cô ngã trên mặt đất liền vội vàng xuống ngựa đỡ lấy cô!

Cô liền lao vào lòng hắn khóc nức nở, chiếc xe ngựa kia đã đi rất xa, chỉ còn lại một cái bóng rất nhỏ!

"Đừng khóc, đừng khóc nữa!", Thiệu Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, trong lòng hắn lại đau đớn vạn phần, tình yêu của hắn lại làm cho cô đau khổ đến vậy sao?

Một lúc sau, cô mới từ từ bình ổn lại, hắn ôm cô lên ngựa rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Hắn cảm thấy từng giọt từng giọt nước mắt của cô rơi trên tay hắn, trong lòng càng thêm đau đớn. Hắn có điểm hối hận vì đã mang cô đi. Nhưng trong miệng lại không nói ra được câu đưa cô trở về. Cô cứ như vậy, lặng lẽ rơi lệ, hắn cũng lặng lẽ chịu đựng những giọt lệ của cô.

Qua mấy ngày đi đường cuối cùng bọn họ cũng về được quê hương của mình- Tô Châu. Người qua kẻ lại tấp nập trên đường, thỉnh thoảng cũng thấy vài chiếc xe ngựa lộng lẫy đi qua. Những chiếc xe ngựa đó chắc hẳn là của các quan viên địa phương ah! Một con ngựa dừng lại trước cửa một quán ăn tên là 'Thượng phong'. Thiệu Vũ đưa tay đỡ Tuyết Y đang ngồi trên lưng ngựa xuống: "Y nhi, hôm nay chúng ta nghỉ qua đêm ở đây nhé, trời sắp tối rồi, sáng sớm mai lại tiếp tục lên đường!"

Tuyết Y gật đầu: đây chính là Tô Châu ah, thật náo nhiệt, còn nữa những cô gái ở đây đều thật xinh đẹp ah!

Ngay sau đó có một tiểu nhị chạy ra nghênh đón, nhận lấy dây cương trong tay Thiệu Vũ: "Hai vị quan khách đây là muốn ăn cơm hay nghỉ trọ?"

"Trước tiên mang đến cho chúng ta vài món ngon, sau đó chuẩn bị hai gian phòng!"

"Được ah, khách quan xin mời vào, tiểu nhân xin dắt ngựa xuống cho ăn một chút ah!", tiểu nhị kéo con ngựa đi sang lối bên.

Hai người Thiệu Vũ cùng Tuyết Y đi vào trong quán. Cô đi đến bên cái bàn trong cùng rồi ngồi xuống. Hắn cũng vội vàng đi theo. Cô chỉ ăn có một chút xong liền nói là đã ăn no, rồi theo tiểu nhị lên phòng. Hắn không có cản cô, hắn biết bản thân hắn cần cho cô một chút thời gian để cô thích ứng. Vì vậy hắn cũng trở về phòng của mình.

Tuyết Y vừa vào trong phòng đã ngã ngay lên bệ cửa sổ, nhìn mặt trời lặn bên ngoài: đây là lần thứ hai mình ngắm hoàng hôn rồi, lần đầu là ở thế kỷ 21, khi trường học tổ chức đi du lịch, mình và Thiệu Minh đã lên chạy lên ngọn núi gần đó để ngắm cảnh. Đó là chuyện của mùa hè năm ngoái rồi. Bất tri bất giác, bản thân mình đến cổ đại cũng được gần một năm rồi, một năm này phát sinh thật quá nhiều chuyện. Mình đã để mất đi người thân, bạn bè, người yêu, nhưng ông trời lại cho mình có Hạo, mình vốn tưởng ông trời muốn bù đắp cho tình yêu đã mất của mình, chẳng ngờ đầu lại chỉ là cho mình một nỗi đau khác, chỉ là làm mất đi một người yêu khác của mình mà thôi!

Hai hàng nước mắt từ góc mắt của cô lăn xuống, cô thở dài một tiếng! Hai tay ôm lấy đầu gối, đôi mắt lại chăm chăm nhìn vào khoảng không xa xa!

Cô gái câm (70)

Nếu Hạo là người mình không thể yêu, tại sao lại bắt mình phải gặp y chứ? Mà tại sao bản thân lại khó quên y như vậy? Tại sao bản thân mình mới biết y chưa đến một năm lại có thể yêu y sâu đậm đến vậy?

Hôm đó nhìn thấy y trên xe ngựa, hai mắt nhắm nghiền, rốt cuộc là vết thương của y thế nào rồi? Bây giờ đây không biết y đã tỉnh lại chưa, có ai ở bên cạnh chăm sóc y không? Thật ra làm sao lại không có người chăm sóc y chứ? Y đường đường là một Thành chủ, hiện tại lại đang bị thương, số người muốn chăm sóc y có lẽ đếm cũng không hết, cần gì đến mình chứ!

Hôm nay cô một đêm không ngủ, cứ thế nhìn ra khoảng không xa xa ngoài cửa sổ.

"Cốc cốc cốc!", bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng của một nam nhân: "Y nhi, muộn đây chưa?"

Cô chậm chậm đi ra mở cửa. Thiệu Vũ vừa nhìn bộ dáng của cô liền biết cô cả đêm không ngủ, nhìn cô trông thật buồn bã. Mặc dù nhìn thấy cô như vậy hấn rất đau lòng, nhưng trên mặt vẫn là mang theo nét cười, một nụ cười thật dịu dàng: "Y nhi, chúng ta đi ăn sáng rồi tiếp tục lên đường thôi!"

Tuyết Y gật đầu, cùng hấn đi xuống dưới lầu. Cô vẫn chọn vị trí ngồi trong góc khuất như ngày hôm qua, tại sao mình lại thích ngồi ở chỗ này chứ? Cô cũng không hề biết, nhưng lại bị một thanh âm thức tỉnh: "Y nhi, muội một chút cũng không hề thay đổi, trước đây bắt kể chúng ta đi đến quán ăn nào, muội cũng đều chọn những vị trí ngồi ở trong góc khuất, cũng giống như ở đây!"

Cô nghe thấy vậy lại nhìn hấn: thì ra đây là vị trí mà Lăng Y trước đây thích ngồi, vậy tại sao mình cũng thích chứ?

"Trước đây ta thường hỏi muội tại sao lại thích ngồi trong góc, muội chỉ cười chứ không nói, bắt ta phải đoán. Nhưng ta đã đoán 10 năm rồi mà vẫn chưa đoán ra. Bây giờ muội có thể nói cho ta biết được không?"

Lý do thích ngồi ở đây sao? Thật ra trong lòng cô cũng không biết, chỉ là cảm thấy mình nên ngồi ở đây, do vậy cô liền lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta chỉ là vừa nhìn liền cảm thấy mình nên ngồi ở đây, không có lý do gì cả!"

"Không có lý do!", hấn nhắc lại câu nói của cô một lần, đúng vậy, cần gì phải có lý do gì chứ? Cũng giống như mình thích cô ấy cũng đâu cần lý do gì. Thích vị trí nào, đồ vật gì có lẽ cũng giống như thích một người vậy, không cần phải có lý do!

"Thức ăn đến đây!", đúng lúc này tiểu nhị bụng hai khay thức ăn đến!

"Y nhi, mau ăn đi!", muội hôm qua chẳng ăn gì nhiều, lại một đêm không ngủ, chắc bây giờ đã vừa đói vừa mệt rồi! Nhưng câu sau hấn không có nói ra miệng. Hấn biết cô nhất định không muốn làm hấn lo lắng như thế, vì vậy hấn sẽ không nói ra đâu.

Tuyết Y gật đầu, bắt đầu ăn. Nhưng cô cũng chỉ ăn vài miếng rồi lại buông đũa. Thiệu Vũ nhìn thấy cô dừng lại trong lòng lại lo lắng không yên: "Y nhi, sao không ăn nhiều một chút!"

"Thôi, ta ăn no rồi, huynh cứ từ từ ăn đi!", Tuyết Y chỉ mỉm cười, cũng không hề có ý định cầm đũa lên.

"Ăn thêm một ít đi!", Thiệu Vũ gấp một ít thức ăn bỏ vào bát cô.

Nhưng Tuyết Y lại chỉ lắc đầu.

Thiệu Vũ không có cách gì đành vội vàng ăn qua loa, sau đó liền đưa Tuyết Y đi ra khỏi quán ăn. Vốn tưởng có thể đưa cô về nhà, cô có thể khôi phục lại trí nhớ, nhưng không ngờ lại bị mấy người cầm kiếm chặn ở cửa.

"Họ Thiệu kia, ngươi vẫn còn dám quay lại!", một thanh niên trông chưa đến 20 tuổi mở miệng trước!

"Các ngươi muốn gì?", mấy người này hấn đã quá quen thuộc rồi, tên cầm đầu kia chính là sư đệ của hấn---Vương Vĩnh, từ sau khi sư phụ mất, hấn luôn muốn diệt trừ Thiệu Vũ để làm chương môn nhân, bản thân Thiệu Vũ khi đó cũng là bị hấn hãm hại mà bị trục xuất khỏi sư môn. Lần này nếu không phải vì Lăng Y thì hấn cũng sẽ không trở về trước khi sự việc được giải quyết.

"Muốn gì à? Khi đó là ngươi hại chết sư phụ, hôm nay chúng ta phải thay người nhà sư phụ báo thù!", Vương Vĩnh nói với bộ dáng rất vì đại nghĩa, hấn cũng nhìn thấy sau lưng Thiệu Vũ là Tuyết Y, vì vậy liền giả bộ vui mừng gọi cô: "Tiểu sư muội, thì ra muội không sao cả, muội vẫn còn sống!", những người bên cạnh cũng nhìn thấy Tuyết Y, liền nhao nhao theo:

"Đúng vậy, thì ra tiểu sư muội không sao cả!"

"Đúng vậy, thật tốt quá rồi!"

"Họ Thiệu kia, thì ra tiểu sư muội là bị ngươi giấu đi, chẳng trách chúng ta tìm thế nào cũng không thấy!", Vương Vĩnh mượn cơ hội lại gán thêm cho Thiệu Vũ một tội nữa. "Mọi người xông lên, mau cứu tiểu sư muội ra!", Vương Vĩnh sợ để lâu đêm dài lắm mộng, liền vội vàng hô mọi người xông lên tấn công Thiệu Vũ.

Mặc dù võ công của Thiệu Vũ rất tốt, nhưng vẫn là không đánh lại được số đông, hấn cũng biết, nếu cứ tiếp tục thế này thì bản thân hấn không phải là đối thủ của bọn chúng, đến lúc đó không chỉ hấn bị mất mạng mà cả Lăng Y cũng bị bọn chúng bắt đi mất. Như vậy thì thật là thảm! Hấn quét mắt nhìn bốn phía một lượt, phát hiện có một cô nương đang dắt một con ngựa đi về phía hấn, đợi cô ta đến gần, hấn liền một tay ôm lấy Tuyết Y nhảy lên ngựa rồi chạy mất.

"Đuổi theo!"

Khăn che mặt của vị cô nương kia bị gió nhẹ nhàng thổi lên! Cô không chú ý nhiều đến con ngựa vì cô biết nó sẽ tự biết về nhà: đến ngựa của bốn cô nương cũng dám cướp, ta xem người đứng là không muốn sống nữa rồi!

Cô gái câm (71)

Thiệu Vũ đưa Tuyết Y chạy về hướng ngoại thành, vì hấn sợ bọn Vương Vĩnh sẽ đuổi tới, lấy sức một mình hấn thì không có khả năng đánh bại bọn chúng, vì vậy điều quan trọng trước mắt là phải tìm được nơi náu mình trước đã.

Con ngựa cứ thế hứng phía trước mà chạy thật nhanh, không b

iết là đã chạy bao lâu, chạy qua cả một khu rừng lớn. Bên trong khu rừng lại thấy có một phủ đệ thật lộng lẫy: từ khi nào mà ở đây lại có một phủ đệ thế này, trước kia chưa bao giờ thấy mà. Không cần đề ý nhiều vậy, trước tiên tìm chỗ trốn đã rồi nói.

Hấn xuống ngựa: "Y nhi, muội ở đây đợi ta một chút, ta đi xem bên trong có người không.", hấn nói xong liền đi về phía cửa lớn, đưa tay ra gõ cửa vài cái: "Có ai không?", một lúc sau, cửa mở ra, một lão nhân gia khoảng 5,6 chục tuổi đi ra, khi lão nhìn thấy Thiệu Vũ thì có phần kinh ngạc, nơi này từ rất lâu rồi không hề có người ngoài nào đến, vì rất ít người có thể vượt qua được cánh rừng sương mù phía trước. Vậy bọn họ làm sao có thể đến được đây? "Các người là ai, đến đây làm gì?", bọn họ tại sao lại cưỡi ngựa của Tiểu thư chứ?

"Xin chào lão bá, hai huynh muội chúng ta chỉ thuận đường đi qua nơi này, không may trên đường gặp phải cường đạo, nhìn thấy nơi này có phủ đệ nên muốn vào trong trốn một lát, không biết lão bá có thể cho phép không?", Thiệu Vũ rất khách khí nói với lão bá kia.

Xung quanh đây làm sao mà có cường đạo được chứ, ông lão do dự một chút rồi lại nhìn con ngựa của tiểu thư, sau đó liền gật đầu: "Thôi được, có điều buổi tối các người không được chạy lung tung. Ngày hôm sau phải lập tức rời đi.", trước tiên cứ để cho bọn họ lưu lại đã, đợi tiểu thư về thì sẽ báo cáo cho người sau.

"Tốt quá, không có vấn đề gì, đa tạ lão bá!", Thiệu Vũ luôn miệng đa tạ vị lão bá, sau đó xoay người ôm Tuyết Y xuống ngựa.

"Đi theo ta!", lão bá dẫn hai người đi vào cửa, sau đó liền đi về phía hậu viện, cả phòng lớn cũng không có đi qua. Có điều nơi này trừ lão bá này ra dường như chỉ toàn là nữ giới, hơn nữa người nào cũng thật xinh đẹp, tất cả đều mặc y phục màu đen, mặc dù rất đẹp nhưng trên mặt lại không có tí cảm xúc gì. Hơn nữa bọn họ dường như lại có một điểm chung, đó là tất cả bọn họ đều cài một con bướm màu tím ở trên đầu!

Qua một cánh cửa, cuối cùng cũng đến một tiểu viện tương đối cách biệt, lão bá dừng lại trước cửa một căn phòng, sau đó xoay người nói với bọn họ: "Hôm nay các người ở đây đi. Đợi lát nữa ta sẽ sai người mang cơm tối đến cho các người, còn nữa, nhớ không được đi lại lung tung!"

"Uhm, chúng ta biết rồi, lão bá, người yên tâm đi!", Thiệu Vũ đáp lời. Đây rốt cuộc là nơi nào, trong lòng hấn thực sự đã biết rõ rồi, chính là vừa rồi nhìn thấy trang phục và thái độ của những người kia mà hấn đoán ra, nhưng dù thế cũng chẳng mấy khác biệt với hấn, chỉ cần có thể giúp họ trốn được sự truy sát của bọn Vương Vĩnh là được rồi!

Thật ra hấn không hề phát hiện ra, sau khi tiến vào khu rừng kia, bọn Vương Vĩnh sớm đã bị lạc đường, không còn đuổi theo bọn họ nữa, nhưng điều kỳ lạ là hai người họ lại không có lạc đường, mà lại có thể đến được phủ đệ này!

Buổi tối, một cô gái mặc y phục màu đen dừng lại trước cửa lớn, vừa xuống ngựa liền lập tức có người ra đón, cầm lấy dây cương, rất cung kính cúi đầu: "Tiểu thư, người đã về!"

"Tuyết Linh đã trở về chưa?", vị tiểu thư kia vừa xuống ngựa liền hỏi cô gái cầm dây cương.

"Đã về thưa tiểu thư, Tuyết Linh còn mang về hai người, một nam một nữ, hiện đang ở trong hậu viện!"

"Tốt lắm, đưa bọn họ đến tiền sảnh!", vị tiểu thư kia cười tà một tiếng: ta muốn xem thần thánh phương nào mà dám trộm ngựa của bốn tiểu thư ta!

"Vâng!", cô gái kia cung kính hồi đáp, sau đó kéo ngựa về phía chuồng ngựa.

Cô gái câm (72)

Một nữ tử mang khăn che mặt màu đen đang ngồi trong phòng lớn, cô cũng mặc một thân y phục đen, trên đầu cài một con bướm tím. Nhưng có điểm không giống với những con bướm khác là trên con bướm này có một hạt ngọc trai nhỏ màu đen. Đây chính là biểu tượng của Cung tử điệp (Tử điệp: con bướm màu tím), chỉ có cung chủ và người kế nhiệm tương lai của Cung Tử Điệp mới được mang, hạt ngọc trai trên con bướm của cung chủ có phần lớn hơn một chút, ngoài ra nó còn có màu tím.

"Khởi bẩm tiểu thư, người đã được đưa đến!", cô gái vừa dắt ngựa bước vào phòng lớn, hai người đi phía sau cô chính là Thiệu Vũ và Tuyết Y. Hai người cũng đi vào theo, Thiệu Vũ vừa nhìn thấy người bên trong thì liền biết đó là người kế nhiệm của Cung tử điệp, chỉ có điều vì sao cô ta lại muốn đưa mình và Tuyết Y đến đây? Bọn họ có lẽ phải không biết thân phận của mình mới đúng chứ?

"Thấy tiểu thư còn không mau quỳ xuống!", cô gái kia nói xong liền ấn vai Tuyết Y xuống. Thiệu Vũ thấy vậy liền vội vàng kéo Tuyết Y ôm vào trong lòng: "Không được chạm vào nàng!"

"Người...", cô gái kia nhìn thấy Thiệu Vũ là người biết võ công liền lập tức đề cao cảnh giác, vung kiếm ra.

"Lui xuống đi!", hắc y nữ tử đng ngồi chỉ hất tay một cái, cô gái kia liền lui lại. Sau đó cô nhìn Thiệu Vũ, quan sát hai người bọn họ, sau đó liền mở miệng: "Hai người là ai, tại sao người của Thanh môn lại truy sát các người?"

"Chúng ta chỉ là thương nhân đi qua vùng này thôi. Đến những người kia là ai ta cũng không rõ, lại càng không biết vì sao bọn họ muốn truy sát chúng ta.", Thiệu Vũ nhìn cô ta, tùy tiện bịa ra một lý do. Hắn biết muốn lừa gạt nữ nhân trước mặt này không phải là dễ, nhưng có thể lừa được lúc nào thì lừa, chỉ cần không xung đột với bọn họ là được.

"Oh? Thương nhân! Qua đường! Thật trùng hợp!", vị hắc y nữ tử kia lặp lại câu nói của Thiệu Vũ, chỉ là không có hành động gì: các người coi bốn tiểu thư là gì? Tưởng như thế mà lừa được ta sao?

"Đúng vậy! Chỉ có thể thôi!", Thiệu Vũ nhìn thấy cô ta không tin lời mình nói, bèn càng đem Tuyết Y ôm chặt vào trong lòng hơn.

Tuyết Y cũng nhìn ra ở đây không có đơn giản như vậy, mặc dù cô không biết nơi đây gọi là Cung tử điệp gì đó, nhưng thấy bộ dáng căng thẳng của Thiệu Vũ, cô cũng có thể hiểu được vài phần. Trước đây trên TV chẳng phải cũng đã thấy những tình huống như thế này rồi sao?

"Người nói!", nữ nhân đang ngồi liền chỉ tay vào Tuyết Y, muốn cô trả lời, từ lúc bắt đầu tới giờ chưa thấy cô ta nói gì, cô có thể nhìn thấy sự căng thẳng của cô ta, nếu không thể hỏi ra cái gì từ miệng hắn chỉ bằng hỏi cô ta còn có thể biết được gì đó.

Nữ nhân bên cạnh nghe thấy vậy, liền lập tức tiến lên vài bước, muốn bắt lấy Tuyết Y, nhưng Thiệu Vũ lại đem Tuyết Y kéo về đằng sau, không để cho ai tiếp cận cô: "Các người không ai được phép động vào nàng!"

"Không cho phép ta động, ta càng muốn xem xem người có khả năng đẩy không. Người đâu!", phía sau tấm khăn che mặt của hắc y nữ tử kia lộ ra một nụ cười, cô thật muốn xem xem muốn cô ta nói một câu khó như vậy sao?

Những nữ tử xung quanh đều vung kiếm lên, bao vây Thiệu Vũ và Tuyết Y ở bên trong.

"Y nhì, đừng sợ! Có ta ở đây!", Thiệu Vũ sợ Tuyết Y sẽ thấy tình cảnh này mà sợ hãi, liền vội vàng vỗ nhẹ vào vai cô, những nữ tử xung quanh vung kiếm đâm về phía họ, nhưng hắn chỉ thủ không đánh! Không phải là hắn đánh không lại, chỉ là do hắn phải bảo vệ cho nữ nhân sau lưng thôi!

Một kiếm rồi lại một kiếm đâm về phía hắn, hắn chặn, rồi lại chặn..., những nữ nhân của Cung tử điệp muốn tiếp cận cô cũng không dễ dàng gì. Nhưng nữ nhân đang ngồi, nhìn thấy nam tử kia không ngờ lại bảo vệ nữ tử ở sau lưng như vậy, trong lòng bỗng nổi lên phần nộ, đứng bật dậy, chỉ chớp mắt một cái đã đến bên cạnh Tuyết Y, bắt lấy cô về một bên, đưa tay lên kề vào cổ cô: "Dừng tay!"

Thiệu Vũ xoay người, phát hiện Tuyết Y không biết từ lúc nào đã ở trong tay cô ta, liền vội vàng dừng tay, nữ tử bên cạnh cũng thuận tay giữ trụ hai tay hắn lại.

"Y nhì, đừng sợ!", trong mắt Thiệu Vũ bây giờ chỉ có một mình Tuyết Y, chỉ có bàn tay đang kề lên cổ Tuyết Y kia. Hắn nhìn chằm chằm nữ nhân kia: "Người muốn gì?"

"Nói cho ta biết các người đến đây với mục đích gì, thân phận của các người?", hắc y nữ tử thấy hắn dừng tay liền giao Tuyết Y cho người bên cạnh rồi đi đến chỗ ngồi, ngồi xuống.

"Được, chúng ta là người của Thanh môn, vừa rồi người truy sát chúng ta là sư đệ của ta, hắn sợ sư phụ đem chức chương môn giao lại cho ta, vì thế mà đuổi cùng giết tận ta. Bọn ta chạy đến đây cũng chỉ là trùng hợp thôi!", Thiệu Vũ bèn đem tất cả mọi chuyện nói rõ một lần, mặc dù rất đơn giản nhưng tất cả đều là sự thật!

"Chính là như vậy sao?", vị nữ tử kia nhìn sang Tuyết Y, dường như muốn hỏi lại cô.

Cô gái câm (73)

Tuyết Y chỉ gật đầu.

"Tiểu thư hỏi người, còn không mau trả lời!", nữ tử đang giữ Tuyết Y tăng lực tay thêm một chút, ép Tuyết Y phải nói, nhưng cô ta nào biết được Tuyết Y vốn bị câm ah!

Vừa nhìn thấy biểu tình đau đớn của cô, trong lòng Thiệu Vũ thấy vô cùng khó chịu: "Buông nàng ra!, nói xong liền lao về phía trước.

"Người còn dám đến gần, ta thật không dám đảm bảo cô ta sẽ không có việc gì đâu!", nữ tử ngồi trên ghế ngửa khí lạnh lùng nói.

"Nàng ấy không biết nói, vì vậy xin các người đừng làm khó nàng!", hiện tại Tuyết Y đang ở trong tay bọn họ, Thiệu Vũ nào dám làm loạn đây, mặc dù hắn rất muốn lao lên cứu cô ra nhưng chỉ là năng lực của hắn không đủ mà thôi, hơn nữa làm như thế rất có thể sẽ làm cô bị thương. Hắn thật sự không muốn thấy cô bị thương.

"Thì ra là một người câm!", nữ tử ngồi trên ghế kia vẫy tay, cô gái đang bắt giữ Tuyết Y liền thả lỏng tay ra, lùi sang bên cạnh. Thiệu Vũ liền vội vàng kéo lấy tay Tuyết Y: "Y nhì, không sao chứ!"

"Ta không sao!", Tuyết Y chỉ cười rồi lắc đầu! Mặc dù vừa rồi cô rất sợ, nhưng cô cũng không muốn Thiệu Vũ phải lo lắng.

"Sắp xếp cho bọn họ ở phòng khách!", nữ tử kia đứng dậy, đột nhiên nói ra câu này rồi rời đi. Thật ra tại sao cô

ta muốn sắp xếp cho họ ở phòng khách đến chính bản thân cô ta cũng không biết, chỉ là mỗi khi nhìn hấn không hiểu sao tim cô lại đập rất nhanh, nhìn thấy hấn quan tâm cô gái kia như thế trong lòng cô lại có một nỗi buồn không thể gọi tên!

Cô đi đến hậu viện, cầm kiếm lên, bắt đầu luyện kiếm ở đó, nhưng bất kể là chiêu thức gì xuất ra cũng không đủ lực, người biết võ công vừa nhìn là biết lúc này trong lòng cô không yên: "Ta bị làm sao vậy, rốt cuộc là ta bị làm sao?", cô dùng lực đâm thanh kiếm trong tay về phía một thân cây, sau đó xoay người, vắt kiếm xuống mặt đất, rồi rời đi. Sau khi cô đi khỏi, cái cây kia liền đổ rầm xuống mặt đất.

Cô trở về phòng, tháo chiếc khăn che mặt xuống, nhìn ngắm mình trong gương đồng, cô có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt rất có thần, cánh mũi nhỏ không tỳ vết. Cô đưa tay sờ lên mặt mình: "Tại sao mình lại như thế này? Chẳng lẽ mình...?", Cô bỗng nhiên lắc mạnh đầu: "Không thể nào, không thể nào, mình mới gặp hấn có hai lần, làm sao có thể?", cô đi đến bên giường, nằm xuống, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Từ Ngọc, bọn họ bây giờ thế nào rồi?", cô vừa nhìn thấy Từ Ngọc đi vào liền hỏi cô ta tình hình của hấn.

"Hồi tiểu thư, từ hôm qua sau khi vào Từ Vân Các, bọn họ chưa từng ra ngoài!", Từ Ngọc chính là nữ tử hôm qua bắt Tuyết Y, cô ta lớn lên trong cung Từ Diệp từ nhỏ, là người cùng lớn lên với Từ Y. Những việc lớn nhỏ trong cung ngoại trừ cung chủ và Từ Y ra đều là do cô làm chủ.

"Oh, vậy bọn họ đã ăn sáng chưa?", Từ Y cứ lần lượt hỏi tình hình của hấn, Từ Ngọc đứng một bên cũng có phần kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn tiểu thư chưa từng quan tâm đến ai như vậy, đương nhiên ngoại trừ cung chủ ra.

"Oh, Từ Ngọc đã cho người đưa thức ăn đến cho họ rồi!", Từ Ngọc vừa nói vừa nhìn biểu tình trên mặt Từ Y, trong lòng mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng không hề hỏi ra miệng, vì ở trong cung này, cô chính là không có thân phận để có thể hỏi chuyện này của tiểu thư.

"Oh, vậy thì tốt!", cô đi đến ngồi xuống bàn, để Từ Ngọc trang điểm cho cô.

Ăn sáng xong, cô lại đi đến hậu viện, vẫn là cầm kiếm lên luyện. Nhưng vẫn là không chuyên tâm như trước. Vẫn mang tâm tư như thế, cô muốn đi gặp hấn, cô muốn nhìn thấy hấn, muốn biết hiện giờ hấn đang làm gì?

"Y nhi, muội ở lại trong phòng không được đi lung tung, ta ra ngoài xem xét một chút, sẽ về ngay.", Thiệu Vũ biết hấn nhất định phải rời khỏi nơi này, hấn đối với những việc của cung Từ Diệp này có thể nói là biết không ít, cũng biết võ công của họ cũng không tồi, cũng không thể biết vị tiểu thư hôm qua khi nào sẽ tức giận mà làm gì đó với họ. Vì vậy hấn muốn đi dò đường một phen để thuận lợi thoát khỏi nơi này.

"Ừhm!", Tuyết Y gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Thiệu Vũ đi ra ngoài, cẩn thận rẽ vào một cái tiểu viện tiếp theo, mỗi cửa viện đều có hai hắc y nữ nhân đứng gác cửa. Nếu không phải vì khinh công của hấn cũng không tệ thì chỉ e khó có thể làm họ không phát hiện ra. Lại phi thân đến một tiểu viện, hấn nghe thấy tiếng kiếm, lại gần một chút thì nhìn thấy nữ tử ngồi trên ghế ngày hôm qua, hấn cũng không để ý nhiều liền xoay thân định rời đi. Nhưng vừa định rời đi liền nghe thấy một thanh âm truyền đến tai.

"Á!", là tiếng kêu của nữ tử kia, Thiệu Vũ xoay người lại. Nhìn thấy cô đã ngã trên mặt đất, hơn nữa hấn còn nhìn thấy bộ dạng rất đau đớn của cô. Hấn cũng không hề suy nghĩ nhiều liền phi thân xuống dưới!

Cô gái câm (74)

"Ai?", hắc y nữ tử nghe thấy tiếng động liền ngẩng mặt lên nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Không ngờ lại nhìn thấy hấn, người mà cô rất muốn gặp, nhưng tại sao hấn lại xuất hiện ở đây?

"Ngươi không sao chứ?", Thiệu Vũ đi đến, rồi ngồi xuống cạnh cô, hấn thấy cô cứ ôm chặt lấy cổ chân liền đoán chắc cô bị trật khớp. Hấn đưa tay ra muốn xem vết thương của cô, nhưng chưa kịp chạm đến chân cô thì đã bị cô đẩy ra: "Ngươi muốn làm gì?"

"Chân ngươi bị trật khớp phải không, ta xem giúp ngươi?", Thiệu Vũ thấy phản ứng của cô ta liền vội vàng giải thích, nếu không e rằng cô ta sẽ nghĩ mình là người thừa nước đục thả câu, định trêu ghẹo cô ta mất.

"Oh, không cần đâu!", thấy hấn cứ nhiên lại quan tâm mình như thế, trong lòng cô bỗng thấy thật ngọt ngào, nhưng trên miệng lại cứ luôn miệng nói không cần, liền tự mình đứng dậy.

"Aa!", nhưng trật khớp chính là trật khớp mà, sao có thể đứng dậy ah, chưa đứng lên được nửa người đã lại ngã xuống rồi. Vốn là sẽ phải tiếp xúc thân mật với mặt đất, nhưng vì có nam nhân trước mặt nên liền ngã ngay vào một vòng tay ấm áp.

"Ngươi, không sao chứ?", Thiệu Vũ đỡ cô lên, nhẹ giọng hỏi han, động tác của bọn họ hiện nay đừng nói là vô cùng thân mật, mà khuôn mặt cô còn dựa sát vào vòm ngực rắn chắc của hấn, hai tay cô ôm chặt lấy cổ hấn, mà tay hấn vì vừa đỡ cô nên cũng đang ôm chặt lấy eo cô. Nghe thấy thanh âm từ trên đầu truyền xuống, cô liền vội vàng buông tay ra, lùi về sau vài bước: "Xin lỗi!", vì lại quên mất vết thương ở chân nên lại một lần nữa ngã ra đất.

"Cẩn thận!", Thiệu Vũ không phản ứng kịp, định đưa tay ra đỡ cô, nhưng lúc này đã quá muộn, cô đã ngã nhào xuống đất. "Á!"

"Không sao chứ?", Thiệu Vũ lại vội vàng ngồi xuống hỏi cô, xem có bị sao không. Cô đã bị ngã hai lần rồi,

hơn nữa chân lại còn đang bị thương.

"Không, không sao!", cô nhẹ nhàng cười, cái khăn trên mặt cũng thật nhẹ nhàng, thật chậm chạp mà rơi xuống. Hấn nhìn cô, đây tuyệt đối là một mỹ nhân có một không hai trên đời này, cũng trắng không thua gì Tuyết Y cả.

Thấy hấn nhìn mình như thế, trên mặt lại có một cơn gió lạnh thổi qua, cô mới giật mình nhớ đến cái khăn che mặt, thế là vội vàng nhặt lên che mặt lại.

Vì hành động của cô, hấn cũng hồi phục lại tinh thần, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi nếu tại hạ có gì mạo phạm xin tiểu thư đừng tức giận!"

"Không, không sao cả!", Tử Y cúi đầu, không dám nhìn hấn, vì lúc này tim cô đang đập rất nhanh.

"Tiểu thư, ta đưa ngươi về!", Thiệu Vũ vội vàng nói để phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng. Cô cũng chỉ nhẹ gạt đầu, hấn liền đến bế cô đi ra ngoài. Ở trong lòng hấn, cô cứ nhiên cảm thấy thật vui vẻ và ngọt ngào. Cô lén lút liếc nhìn người đang bế mình: "Ngươi gọi ta là Tử Y đi. Cảm ơn ngươi!"

"Hả? Àh!", Thiệu Vũ cũng rất kinh ngạc, tại sao chỉ có một lúc mà cô ta lại thay đổi nhiều đến vậy: "Ta là Thiệu Vũ!"

"Thiệu Vũ!" cô nhẹ giọng nhắc lại, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

Thiệu Vũ đưa cô về phòng, sau đó bảo Tử Ngọc gọi đại phu, bản thân hấn liền đi ra ngoài. Dù sao thì cũng là phòng của nữ nhân, hấn cũng không nên lưu lại quá lâu, hơn nữa hấn ra ngoài cũng lâu rồi, nếu còn chưa trở về thì e sẽ làm cho Tuyết Y thêm lo lắng!

Nhìn thấy Thiệu Vũ bế Tử Y vào phòng, trong lòng Tử Ngọc thật không tài nào hiểu được, tiểu thư cứ nhiên để cho người khác bế, hơn nữa lại là để nam nhân bế vào phòng mình, cần biết rằng căn phòng này ngoại trừ cung chủ, tiểu thư và cô ta ra, bình thường người khác đều không thể vào. Nhưng hôm nay lại...

"Tử Y, sao rồi?", lúc này một nữ nhân một thân y phục màu đen đi vào, thật nhanh đã đi đến bên giường.

"Tử Ngọc tham kiến cung chủ!", Tử Ngọc đứng một bên nhìn thấy liền vội vàng cúi người.

"Lui xuống hết đi!", nữ nhân quan tâm nhìn người nằm trên giường: "Tử Y, con không sao chứ?"

"Nương, người yên tâm đi, con không sao, chỉ là bị trật khớp thôi!", Tử Y cười cười trả lời. Thì ra người đó chính là cung chủ cung Tử Diệp! Trên mặt bà cũng mang một tấm khăn bịt mắt, sau khi thấy tất cả mọi người đã ra ngoài bà mới bỏ tấm khăn bịt mắt xuống, liền lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, nhìn khuôn mặt đó chắc chỉ khoảng 30 tuổi, tại sao lại có cô con gái lớn như vậy, bà và Tử Y cùng có khuôn mặt trái xoan.

"Con thật luôn không biết tự chăm sóc cho bản thân!", nữ nhân chuyển giọng trách cứ Tử Y. Nhưng Tử Y cũng chỉ cười, cười một cách ngây ngốc, lúc này đây cô chỉ như là một đứa trẻ, một đứa trẻ bị thương tận hưởng sự quan tâm của mẹ nó.

Cô gái câm (75)

"Y nhi, tối nay chúng ta sẽ rời khỏi đây!", Thiệu Vũ vào phòng Tuyết Y, sau khi rời khỏi phòng Tử Y, hấn liền đi dò đường, muốn đi ra ngoài cũng không khó lắm. Hơn nữa lúc này người kế nhiệm cung Tử Diệp đang bị thương nên sự canh phòng chắc sẽ lỏng lẻo hơn một chút. Vì vậy hấn quyết định sẽ đưa Tuyết Y rời khỏi ngay trong đêm. Nhưng hấn không hề biết lúc đầu bọn họ có thể dễ dàng vượt qua rừng cây mà vào đây tất cả là đều do con ngựa Tuyết Linh dẫn đường mà thôi, bây giờ không có Tuyết Linh mà muốn ra ngoài thì đâu có dễ như vậy ah!

'Uhm!', Tuyết Y nhẹ gạt đầu, thật ra bây giờ cô đi đến đâu cũng giống nhau thôi, dù sao thì cũng đều không phải là ở bên cạnh Hạo, nhưng vì sự an toàn của Thiệu Vũ, cô cũng biết là bọn họ nhất định phải rời khỏi nơi này!

Ban đêm.

Hai thân ảnh từ trong bóng tối chạy ra, hướng đến cửa sau mà chạy, rồi phi thân qua tường mà ra ngoài. Cả một quãng đường đều rất yên ổn, không hề có trở ngại gì cả, liền cứ thế mà chạy đến cánh rừng ở bên ngoài. Bọn họ đi trong rừng đã rất lâu, nhưng vẫn không thể đi ra ngoài được, cảm thấy có gì đó thật kỳ lạ. Bọn họ liền mượn một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục đi.

"Y nhi, sao rồi? Có phải là rất mệt rồi không?", Thiệu Vũ nhìn bộ dáng Tuyết Y đang thờ đốc, trong lòng cảm thấy nhói đau. Tại sao mình lại không tìm thấy đường ra vậy? Hấn nhớ khi đến khu rừng này đâu có lớn đến vậy? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

'Không mệt!', Tuyết Y lắc đầu, mỉm cười với Thiệu Vũ. Cô biết lúc này chắc hấn Thiệu Vũ đang tự trách mình, cô cũng không muốn tạo thêm áp lực cho hấn nữa. Một lúc sau, Tuyết Y lại mỉm cười đứng dậy, phui lá cỏ trên người đi, nhưng lại không cẩn thận làm rơi cái vòng đang đeo trên tay, cô mỉm

cười với Thiệu Vũ: 'Đi thôi, ta nghỉ đủ rồi!'

"Uhm!", nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, Thiệu Vũ lại thấy được an ủi rất nhiều. Hai người lại tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đi thật lâu vẫn là không tìm thấy lối ra.

Tuyết Y sờ lên cổ tay mình: Yo, vòng tay của mình đâu? Chẳng lẽ quên ở đó không mang theo sao? Thế rồi cô cũng không để ý đến nó nữa, tiếp tục đi theo sau Thiệu Vũ. Dù sao mất thì cũng đã mất rồi, bọn họ cũng đã đi xa như vậy,

nói không chừng trở lại tìm thì cũng không thể ra được nữa.

Lại đi thật lâu thật lâu, trong lòng hai người đều có cảm giác sợ hãi, thế này là bọn họ lạc đường rồi, nhưng vì không muốn làm cho đối phương lo lắng, bọn họ cũng không ai muốn nói ra. Cho đến khi...

Tuyết Y không biết là giẫm phải cái gì, nghe thấy tiếng động, cô liền dừng chân, nhìn xuống đất. Vật bị cô giẫm lên không phải là cái gì khác mà chính là cái vòng tay của cô, cô mở to mắt nhìn chăm chú vào cái vòng tay, cũng không đi về phía trước nữa. Thiệu Vũ ở phía trước thấy Tuyết Y không đi nữa liền vội vàng quay trở lại, nhìn đáng điệu sững sờ của cô, hắn thấy có phần hoảng sợ: "Y nhi, muội sao vậy?", nhưng Tuyết Y lại không hề ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô chỉ cứ thế chỉ tay vào chiếc vòng rơi trên đất, mắt cô một giây cũng không dời nó. Thiệu Vũ nhìn theo hướng tay cô chỉ, hắn cũng nhìn thấy cái vòng rơi trên đất. Hắn liền ngồi xuống, nhặt cái vòng lên: "Sao vậy, vòng tay rơi xuống đất tại sao lại không nhặt lên?"

'Đại sư huynh, vừa rồi chúng ta đã từng đi qua nơi này rồi, vòng tay của ta không biết đã rơi mất từ lúc nào, vài tiếng trước ta đã không thấy nó nữa rồi, bây giờ nó lại ở đây, vì vậy chỗ này chắc chắn chúng ta đã đi qua rồi!', Tuyết Y nhìn chiếc vòng trong tay Thiệu Vũ, rồi nói ra suy nghĩ của mình.

"A, ta cũng cảm thấy thật kỳ lạ, đi lâu như vậy mà chúng ta cũng không đi ra được khỏi khu rừng này, xem ra chúng ta thật sự lạc đường rồi!", Thiệu Vũ đem chiếc vòng đeo lại vào tay Tuyết Y: "Y nhi, đừng sợ, có đại sư huynh ở đây, đại sư huynh nhất định sẽ đưa muội ra khỏi đây!"

'Uhm!', Y nhi không sợ, có đại sư huynh, Y nhi cái gì cũng không sợ, chúng ta đi thôi!', Tuyết Y vừa cười vừa lắc lắc cái vòng trong tay.

"Uhm!", Thiệu Vũ cũng gật đầu với cô ấy, sau đó cầm tay cô lên, tiếp tục đi về phía trước. Mặc dù hiện giờ hắn không tìm thấy đường, nhưng hắn nhất định sẽ đưa cô ấy rời khỏi nơi này, nhất định thế!

Nhưng trời không có chiều lòng người như thế, đúng lúc đó có một tia sét xé trời đánh xuống, không bao lâu thì trời đổ mưa.

"Y nhi lại đây!", vừa thấy trời mưa, Thiệu Vũ liền lập tức cởi áo khoác ngoài, che lên đầu cho Tuyết Y. Tuyết Y thấy hắn chỉ lo lắng cho bản thân cô, hoàn toàn không che cho chính mình, trong lòng lại thấy không nhẫn tâm, cô liền nhẹ nhàng đẩy sang phía Thiệu Vũ: 'Huynh cũng cùng che đi!'

"Uhm!", nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô ấy như thế, trong lòng Thiệu Vũ thật cao hứng, mặc dù bây giờ cả hai người đều ướt nhẹp, nhưng trên mặt họ lại tràn ngập hạnh phúc!

Cô gái cầm (76)

"Hai người các người là ai?", mưa chẳng biết từ lúc nào lại càng ngày càng to, bỗng có một thanh âm từ sau hai người truyền đến. Bọn họ dừng bước, xoay người lại. Phía trước có bốn nữ tử đang đi đến, bọn họ đều mặc y phục màu đen, hơn nữa trên đầu lại cài con bướm màu tím. Bọn họ là đuổi theo mà tới. Thiệu Vũ thấy vậy liền đứng lên phía trước Tuyết Y. Hắn cũng chẳng giải thích gì cả, cũng chỉ có vài người thế này, hắn chắc chắn có thể đối phó được. Hơn nữa bọn họ đến lúc này càng may có thể dẫn đường cho hắn ra ngoài.

Bốn hắc y nữ tử kia vừa nhìn thấy đáng điệu của Thiệu Vũ liền biết hắn là người có võ công, liền rút kiếm ra hướng Thiệu Vũ mà tấn công.

Thiệu Vũ đẩy nhẹ Tuyết Y ra: "Y nhi, muội đợi ở đây, đừng sợ!", sau đó liền nhanh chóng lao vào đánh nhau với bốn nữ tử kia. Nhưng võ công của bốn nữ tử này không hề đơn giản như võ công của những nữ tử hôm trước, mà lại cao hơn rất nhiều. Hơn nữa các chiêu thức lại vô cùng tàn độc, xuất chiêu nào đều là muốn lấy mạng hắn. Với võ công của hắn mà muốn giải quyết bọn họ thật là một chuyện khó ah! Vì vậy hai bên đánh nhau không phân cao thấp. Trời mưa càng lúc càng nặng hạt, đập vào thân thể năm người đang đánh nhau kia, quất vào thân thể cô đứng bên cạnh lo lắng cho hắn thật đau rát.

Cô đứng đó, chỉ có thể đứng đó, vì cô đến một chút võ công cũng không có, bản thân cô có muốn giúp đỡ cũng chỉ làm bận thêm, cô vẫn còn biết điều đó, vì vậy chỉ đứng một bên mà nhìn!

Đột nhiên có một thân ảnh màu đen từ xa lao đến nhanh như gió, chỉ một kiếm đâm đến bên hông ngay đến Thiệu Vũ. Thật sự còn có phần nhanh hơn cả những giọt mưa đang rơi xuống kia. Chỉ nháy mắt một cái Tuyết Y đã nhìn thấy máu từ miệng Thiệu Vũ ọc ra. Cả thân hắn bị một chương đó mà bị đánh bay đến tận chỗ cô, ngã xuống mặt đất lũng bống nước.

Sau đó hắc y nữ tử kia lại cầm lấy kiếm của một nữ tử khác mà đâm tiếp về phía Thiệu Vũ.

"Không được!", Tuyết Y lớn tiếng hét, cô lấy thân thể mình chắn trước người Thiệu Vũ, thanh kiếm cứ thế đâm thẳng vào người cô!

"Y nhi!", Thiệu Vũ xoay người lại, chỉ nhìn thấy thanh kiếm đã đâm vào người Tuyết Y, hắn chỉ biết lớn tiếng gào thét gọi cô. Rồi hắn ôm cô vào lòng, nhìn thấy máu tươi chảy từ miệng cô ra, hắn vô cùng hoảng hốt: "Y nhi, tại sao, tại sao lại làm như thế?"

"Đại sư huynh! Lãng Y nếu biết có thể chết trong vòng tay huynh thì nhất định sẽ rất vui mừng!", Tuyết Y đau đớn nói rồi ngất đi. Cũng không biết tại sao, lúc đó cô lại có cảm giác rằng cô chính là Lãng Y, là Lãng Y vẫn luôn yêu

thương Thiệu Vũ sâu sắc, khi cô nhìn thấy thanh kiếm đang lao thẳng về phía hấn, trước mắt cô chẳng còn nhìn thấy gì khác cả, chỉ có hình ảnh của thanh kiếm đó. Vì vậy cô mới mặc kệ tất cả mà chắn trước mặt hấn như vậy.

"Lăng Y?", khi nghe thấy cô nói ra tên của mình, thân thể của hắc y nữ tử kia bỗng run lên một cái, vốn đang định rời đi liền quay đầu lại, nhìn vào nữ nhân cả thân đầy máu kia, nữ nhân kia không dám tin mà hỏi lại lần nữa: "Cô ta là con gái của chương môn Lăng Hạo Thiên của Thanh môn, Lăng Y?"

Thiệu Vũ nghe thấy người đó nói vậy cũng giật mình: bà ta biết sư phụ sao? Bà ta cứ nhiên biết tên của sư phụ, hơn nữa còn biết Y nhi là con gái của sư phụ!

"Có phải không, phải hay không?", bà ta lớn tiếng hỏi lại hấn.

Thiệu Vũ chỉ nhẹ gật đầu. Sau đó lại nhìn Tuyết Y ở trong lòng: "Y nhi, đại sư huynh lập tức đưa muội đi tìm đại phu, muội đừng sợ!", nói xong liền muốn bế Tuyết Y lên.

"Người đâu, nhanh gọi đại phu!", hắc y nữ nhân kia bỗng nhiên đẩy Thiệu Vũ ra, đem Tuyết Y ôm vào trong lòng, lớn tiếng gọi người kêu đại phu.

"Vâng, vâng thưa cung chủ!", bốn hắc y nữ tử kia nghe thấy cũng kịp hồi phục tinh thần, một người liền vội vàng chạy đi kiếm đại phu.

Cung chủ ôm Tuyết Y một thân đầy máu lại chạy trở lại hướng rừng cây, nước mắt cứ không ngừng mà rơi.

"Người muốn đưa Y nhi đi đâu, mau thả nàng ra!", Thiệu Vũ cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, vội vàng đuổi theo cướp lại Tuyết Y, nhưng lại bị ba hắc y nữ tử kia cản lại: "Nếu người muốn cô ta sống, thì hãy để cung chủ đưa cô ta đi, còn người đi theo bọn ta!"

"Bà ta sẽ cứu Y nhi sao?", Thiệu Vũ mặc dù không tin, nhưng cũng chẳng còn biện pháp nào cả, nếu hấn ôm Tuyết Y với vết thương như vậy mà muốn đi tìm đại phu trong khu rừng ma quỷ này, chỉ e là đến lúc đó cũng không còn kịp nữa, vì vậy hấn đành nín nhịn, cứ như thế mà nhìn Tuyết Y bị người ta đưa đi!

Cô gái câm (77)

Cung chủ mang Tuyết Y đến phòng của bà, sau đó đặt cô lên giường, rồi vội vàng gào thét ra bên ngoài: "Nhanh lên, đại phu sao vẫn chưa đến? Ngộ nhờ con gái ta có mệnh hệ gì thì ta sẽ đem các người chôn cùng với nó!", khi Thiệu Vũ nghe thấy câu này, hấn thật không dám tin: bà ta nói Y nhi là con gái của bà ta! Vậy bà ấy không phải là...

"Đại phu đến rồi!", lúc này một nữ tử mặc áo đen đưa một đại phu chạy vào. Lão vội vàng thỉnh an cung chủ nhưng lại bị bà ngăn lại: "Người mau đến xem, mau cứu lấy nó!"

"Vâng!", lão đại phu kia cũng không nói nhiều, vội vàng chạy đến bên giường, sau đó liền xem miệng vết thương của cô. Cầm lấy thuốc và băng gạc rồi cẩn thận băng bó lại vết thương của Tuyết Y...

Thời gian cứ từng giây từng phút qua đi, cung chủ và Thiệu Vũ đứng một bên cũng căng thẳng lo lắng, đến một khắc cũng không dám thả lỏng. Mấy cô cung nữ liên tục bê chậu nước ấm máu ra rồi sau đó lại bê chậu nước sạch vào.

Thật lâu sau, lão đại phu mới đứng dậy, cung chủ liền vội vàng hỏi tình hình của Tuyết Y. Nhưng lão đại phu kia chỉ lộ ra nét mặt khó coi, chầm chậm nói: "Xin thứ cho lão vô năng, vết thương của tiểu thư quá sâu, hơn nữa lại dầm mưa quá lâu. Chỉ e là...", lão đại phu nhìn cung chủ rồi lại chầm chậm nói ra vế sau: "Nếu đến sáng sớm ngày mai mà tiểu thư vẫn không bị sốt thì may ra còn có cơ hội."

"Cái gì?", cung chủ nghe xong như muốn ngã xuống đất, may mà bên cạnh có một hắc y nữ tử đỡ được. Bà vô lực đi đến bên giường, nhìn Tuyết Y đang nằm đó, sắc mặt trắng bệch đến không còn giọt máu nào, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi, bà ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay cô: "Y nhi, nương thật không dễ gì mới tìm thấy con, con không thể cứ thế này, rời xa nương mà đi ah! Con không thể lại bỏ rơi nương ah!"

Thiệu Vũ đã nhìn thấy tất cả, cũng nghe thấy tất cả, hấn đến bên cạnh cô: "Y nhi, Y nhi, là huynh đây, đại sư huynh đang ở đây, đại sư huynh đang gọi muội đây, muội có nghe thấy không?"

"Y nhi, muội phải nhanh khỏe lại biết chưa? Muội nhất định phải khỏe lại đây!", Thiệu Vũ lúc này nào có còn quan tâm đến cái gì là nam nhi không rơi lệ đây, hấn sớm đã khóc không thành tiếng rồi. Hấn cứ luôn miệng gọi tên cô, cứ dịu dàng như thế, cứ van nài như thế mà gọi cô tỉnh lại.

Nhưng cho dù hấn có gọi như thế nào đi nữa thì người nằm trên giường vẫn là không có phản ứng gì, cũng có thể do vết thương vừa rồi của hấn có phần nghiêm trọng, hấn ho lên vài cái, còn thổ huyết nữa, sau đó thì ngất đi.

Nhìn thấy hấn quan tâm đến con gái mình như thế, hơn nữa con gái cũng nguyện ý vì hấn mà hy sinh cả tính mạng, nên bà đoán hấn chính là người con gái mình yêu thương, vì vậy nhìn thấy hấn hôn mê, bà liền vội vàng sai người đưa hấn đến một phòng khác, mời đại phu xem xét vết thương cho hấn.

Còn bà ta thì vẫn tiếp tục ngồi bên cạnh Tuyết Y đang hôn mê: tại sao ông trời lại đối xử với ta như vậy, bắt hai mẹ con ta chia cắt hơn hai mươi năm mới gặp lại, vừa gặp lại đã phải vĩnh viễn chia lìa, rốt cuộc là ông muốn thế nào đây?

Từ Y nhờ người dìu vào trong, nhìn thấy mẹ cô nước mắt lưng tròng, trong lòng vô cùng đau đớn, vội vàng chạy đến ôm lấy bà: "Nương, người làm sao vậy? Sao lại khóc thành thế này rồi?"

"Từ nhi, con biết không? Nương tìm thấy tỷ tỷ của con rồi, nương tìm thấy tỷ tỷ của con rồi!", cung chủ kích

động nhìn Từ Y. Nước mắt lại theo đó mà chảy càng nhiều. Từ Y nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của bà: Thật sao? Vậy tỷ tỷ ở đâu? Nếu đã tìm thấy tỷ tỷ, nương tại sao vẫn còn khóc, nên vui mừng mới đúng chứ?"

Cung chủ nhìn Tuyết Y nằm trên giường, lại khóc lên nức nở: " Nhưng nương đã tự tay giết chết chị con rồi!"

Từ Y nhìn người trên giường, trên mặt cô không còn lấy một giọt máu, tái nhợt đến kinh người: Cô ta là tỷ tỷ của mình, chính là cô ta sao?

Cô lại nhìn mẹ của mình, nhìn bà đau lòng như thế, cô cũng không biết nên làm thế nào nữa, chỉ có thể cố gắng an ủi bà: " Nương, người yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ không sao đâu, tỷ nhất định sẽ không sao, tỷ khó khăn lắm mới có thể sum họp cùng nương, nên tỷ sẽ không rời xa nương đâu! Người yên tâm đi, tỷ nhất định sẽ tỉnh lại!"

" Uhm! Nó sẽ không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu!", cung chủ ở trong lòng Từ Y mà thương tâm khóc, đã hai mươi mấy năm nay rồi, đây là lần đầu tiên bà khóc lóc trước mặt nhiều người đến thế, không chỉ ở trước mặt con gái mình, mà còn trước mặt bao nhiêu cung nữ nữa.

Cô gái câm (78)

Cung chủ cùng Từ Diệp không hề rời khỏi căn phòng đó, bất kể ai đến khuyên cũng không có cách gì, Từ Y nhìn bà kiên định thế, cũng không nói nhiều nữa, đành đến ngồi xuống cái bàn tròn bên cạnh. Cô biết bà muốn tức trực bên Tuyết Y, bà muốn xác nhận Tuyết Y không sao mới có thể yên tâm. Cô nhìn mẹ mình vắt khô từng cái khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán Tuyết Y, thỉnh thoảng lại đưa tay sờ lên trán để kiểm tra nhiệt độ cho cô ấy. Cô từ bé đến lớn chưa từng nhìn thấy mẹ cô như vậy, đến ngay cả cô khi bị bệnh mẹ cô cũng chưa từng làm như thế.

Cũng may trong hai tiếng này, Tuyết Y không hề có dấu hiệu sẽ phát sốt. Có thể là do quá mệt, bà ngồi bên giường cũng bắt đầu ngủ gật, Từ Y thấy vậy nhưng cũng không đánh thức bà, không lâu sau đó cô cũng ngủ thiếp đi.

Trời dần dần sáng, tay cung chủ trượt xuống làm bà giật mình tỉnh giấc: ta sao lại ngủ đi thế này, thật là đáng chết mà. Bà lại đưa tay ra lau mồ hôi trên trán cho Tuyết Y, vừa chạm đến trán cô tức thì sắc mặt bà đại biến: " Người đâu, mau gọi đại phu, mau gọi đại phu!". Đại phu đã nói là không được để nó sốt, không được để nó sốt. Phải làm thế nào bây giờ?

Từ Y ở một bên nghe thấy thanh âm kích động của bà cũng giật mình tỉnh lại, đi đến bên cạnh bà nói: " Nương, người đừng lo lắng, đừng lo lắng, không sao đâu, không sao mà, đại phu sẽ đến ngay thôi!"

" Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ, Từ nhi?", cung chủ lại cứ thế gào khóc đau khổ trong lòng Từ Y.

Đúng vào lúc cung chủ kích động không biết làm thế nào thì đại phu đến, lão vừa vào phòng liền đến bên giường, lão nhìn vết thương của Tuyết Y, rồi lại bắt mạch cho cô, sau đó chỉ lắc đầu: " Miệng vết thương của tiểu thư đã biến sắc, hơn nữa mạch tượng lại cực kỳ hỗn loạn, chỉ e là..."

" Cái gì? Không thể được!", Thiệu Vũ vừa vào đến cửa thì nghe thấy câu nói này của lão đại phu, liền vội bước vào, đến trước giường của Tuyết Y.

" Ta không cần biết ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại ngươi nhất định phải cứu sống nó, nếu không làm được thì ngươi cũng đừng mong sống trên đời này nữa!", cung chủ lớn giọng phần nộ quát lão đại phu, lão đại phu sợ đến nỗi thối lui về sau mấy bước. Lão run rẩy một hồi bỗng nhiên như nhớ ra cái gì liền nói: " Để lão phu xem lại!", lão đi đến bên giường, lại bắt mạch cho Tuyết Y, sau đó lộ ra biểu tình vui mừng: " Tiểu thư được cứu rồi, tiểu thư được cứu rồi!"

" Cách gì, nói mau!", Thiệu Vũ đứng bật lên, kích động nhìn lão.

" Đó chính là đóa 'Thiên Ngoa Liên' trong Mỹ Thành, nghe nói đóa ' Thiên Ngoa Liên' này là kỳ dược khó thấy trong nhân gian, không những có thể giải bách độc mà còn có thể trị bất kỳ bệnh tật, đau đớn nào!"

" Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi!", biểu tình trên mặt Thiệu Vũ cuối cùng cũng hòa hoãn ít nhiều!

" Nhưng, có điều...", lúc này lão đại phu lại nói!

" Nhưng nhị cái gì? Còn vấn đề gì sao?", cung chủ nhìn bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi của lão đại phu, trong lòng lại lo lắng không thôi, chẳng lẽ phương pháp này cũng không được sao?

" Nhưng, tiểu thư phải được dùng thuốc trong vòng 7 ngày nữa, nếu không, đến lúc đấy kể cả có thuốc, thì mạng của vị tiểu thư này cũng khó có thể giữ được!"

" Cái gì? Trong vòng 10 ngày sao? Từ đây đến Mỹ Thành, cứ cho là đi cả ngày cả đêm thì cả đi và về cũng mất đến 10 ngày 10 đêm rồi! Đến lúc đó cứ coi như có 'Thiên Ngoa Liên' cũng không cứu được mạng của Y nhi nữa ah!"

" Thế này đi, chúng ta mang cả Y nhi cùng đến Mỹ Thành, đây là phương pháp duy nhất", cung chủ vẫn là cung chủ, lúc này bà ta cuối cùng cũng bình tĩnh một chút!

" Đưa Y nhi đi đương?", Thiệu Vũ nhìn cung chủ, cũng phải, đây là phương pháp duy nhất rồi!

" Uhm, việc không thể chậm trễ, bây giờ chúng ta liền xuất phát ngay!", Thiệu Vũ cúi người bế Tuyết Y đang nằm trên giường lên.

" Các người mau chuẩn bị xe ngựa! Đi ngay!", cung chủ xoay người phân phó mấy cung nữ đang đứng bên ngoài.

" Vâng!", vừa nghe liền lập tức đi ngay.

Khi Thiệu Vũ bế Tuyết Y ra đến cửa lớn thì đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn ở đó. Hắn vội vàng bế cô lên xe.

"Nương, người không thể đi được. Con đi là được rồi!", Từ Y thấy mẹ cô đang định lên xe thì ngăn lại. "Người yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ không sao đâu, việc lớn nhỏ trong cung còn cần người xử lý mà!"

"Nhưng mà...", cung chủ còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Từ Y cướp lời: "Nương, người yên tâm đi, tỷ tỷ nhất định không sao, khi Từ nhi trở về nhất định sẽ đưa tỷ tỷ về cho người!"

"Uhm!", việc trong cung xác thực là cần bản thân giải quyết, vì vậy bà cũng không kiên trì thêm nữa. Hơn nữa thời gian cũng không còn nhiều nữa.

"Đi thôi!", Thiệu Vũ ra lệnh cho tên phu xe, sau đó xe ngựa từ từ hướng về phía trước.

Cô gái câm (79)

Có lẽ là sợ ảnh hưởng đến vết thương của Tuyết Y, Thiệu Vũ đặt cô bên cạnh mình, sau đó dựa đầu cô lên người hắn. Nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt như thế, tay hắn nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cô: "Y nhi, đều là lỗi của đại sư huynh, nếu đại sư huynh không mang muội đến nơi này thì cũng sẽ không phát sinh những chuyện thế này rồi!", hắn đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên trán cô, trán cô sao lại nóng thế này? "Y nhi, muội phải cố gắng lên, bây giờ đại sư huynh sẽ đưa muội về My Thành, muội nhất định phải cố lên ah!"

"My Thành, về My Thành tìm Hạo, Hạo...", Tuyết Y thì thào nói. Cô chỉ quan tâm đến Hình Hạo thôi! Thấy cô như vậy, hắn thật sự rất hối hận: "Có lẽ, huynh đã sai thật rồi, nếu lúc đầu huynh không mang muội rời xa y, thì bây giờ muội sẽ không thành như thế này!", hắn dựa vào người cô, hôn lên trán cô: "Y nhi, đại sư huynh đưa muội quay lại tìm y, lần này sẽ mang muội quay lại tìm y! Vì vậy muội nhất định phải cố gắng lên, biết chưa?"

"Việc này cũng đâu phải là tại người, người không cần phải tự trách mình như thế!", Từ Y ngồi một bên cuối cùng cũng mở miệng. Thấy hắn tự trách như vậy, thấy hắn cứ nói một mình với người đang hôn mê kia, trong lòng cô cứ như bị dao cứa vậy!

"Không, đều là tại ra, tất cả là lỗi của ta! Ta rõ ràng biết người nàng yêu không phải là ta, mà là Hình Hạo, ta biết rõ ràng là nàng đang hiểu lầm hắn, nhưng lại không nói rõ cho nàng biết, không cho nàng biết tất cả mọi chuyện!", hắn ngừng một lúc rồi lại tiếp: "lại bắt nàng ủy khuất như thế mà đi theo ta!"

"Nhưng, ta có cách gì chứ, trừ cách này ra, nàng sẽ không đi cùng ta đâu!", hắn lắc mạnh đầu, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm người trong lòng: "Nàng sẽ không đi cùng ta, sẽ không đâu! Trong lòng nàng chỉ có y thôi!"

Trong xe ngựa lại yên tĩnh trở lại, không còn thanh âm gì nữa. Không ai nói thêm gì nữa, có chăng chỉ là mấy tiếng ừ ớ cô gọi tên y mà thôi.

Đã đi được một ngày một đêm rồi, họ không hề dừng lại nghỉ ngơi, nếu có dừng lại cũng chỉ là để đổi ngựa mà thôi! Vì trong xe ngựa có lương khô, lại có nước, như vậy là đủ rồi. Bây giờ trong lòng hắn chỉ có cô, chỉ vội vàng đưa cô trở về điều trị.

Lại một đêm nữa, trong đêm này, mặt trăng thật khác lạ, từ trên cao tỏa ánh sáng xuống mọi vật. Ở trong xe ngựa cô vẫn dựa vào lòng hắn, còn hắn thì vẫn ngậy ngốc nhìn cô. Dường như chỉ cần rời mắt khỏi cô một giây thôi là sẽ không thấy cô bên cạnh nữa. Đúng vậy, chỉ cần đến My Thành, đưa nàng trở lại bên Hình Hạo rồi, thì nàng còn có thể rời khỏi y nữa hay sao? Bản thân ta còn có thể có nàng nữa sao? Thật ra ta đã từng có nàng chưa? Ta có chỉ là nàng trước khi mất trí

nhớ mà thôi, đó chính là tiểu sư muội của ta. Còn hiện nay người nàng yêu là Hình Hạo, nàng không còn là tiểu sư muội của ta nữa rồi!

Một lúc sau, xe ngựa dừng lại: "Thiệu Vũ, người mau thả tiểu sư muội ra, theo chúng ta về dập đầu chịu tội trước linh vị của sư phụ đi! Nếu không đừng trách chúng ta không nể tình đồng môn!", là thanh âm của Vương Vĩnh! Hắn vẫn là không muốn buông tha cho Thiệu Vũ, vì chỉ cần hắn sống một ngày là chức vị chương môn của hắn bị đe dọa ngay đó.

"Người chăm sóc Tuyết Y giùm ta!", nói xong Thiệu Vũ liền nhẹ nhàng đem Tuyết Y dựa vào người từ Y.

"Yên tâm đi!"

Thiệu Vũ bay từ xe ngựa ra, chẳng nói lời nào liền vung kiếm lên. Bây giờ bất luận là kẻ nào chỉ cần ngăn cản hắn cứu Y nhi thì đều đáng chết!

Trong xe ngựa, Từ Y ôm chặt lấy Tuyết Y, bên ngoài cô chẳng hề chú ý những sự việc xảy ra bên ngoài xe ngựa, chỉ chăm chăm nhìn cô ấy, sau đó bên ngoài cứ truyền đến từng tiếng kêu gào thảm khóc.

Cuối cùng, khoảng nửa tiếng sau!

Cô đặt Tuyết Y trong lòng xuống, sau đó bay ra ngoài!

"A, là người của cung Từ Điện!", một người đang trong trận chiến nhìn thấy Từ Y đầu tiên, sau đó liền hô to lên.

Bọn Vương Vĩnh cũng đều dừng lại: "Nếu là người của cung Từ Điện lâm trận giúp người thì hôm nay coi như tha cho người trước!" nói xong liền chạy mất.

"Người không sao chứ!", Từ Y đỡ Thiệu Vũ mình đầy vết thương đứng dậy.

" Không sao, không phải ta bảo ngươi ở lại chăm sóc Y nhi sao?", nói xong bèn đẩy tay cô ra để lên xe, đỡ Tuyết Y đang nằm trên xe dậy: " Y nhi, đừng sợ!"

Từ Y nhìn theo bóng lưng hần lên xe, nước mắt cuối cùng cũng ngập cả hốc mắt: hần đã một thân đầy máu rồi, nếu không phải là mình xuất đầu lộ diện thì hần còn có thể sống không?

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn là không có chày ra, cô mỉm cười, sau đó cũng lên xe. Lên xe rồi cô cũng không hề hỏi tình hình vết thương của hần, cũng chẳng thèm nhìn hần. Chỉ cứ thế dựa vào cửa sổ, nhắm chặt hai mắt!

Cô gái câm (80)

Nữ nhân cuối cùng thì cũng vẫn là nữ nhân thôi, chỉ nhắm mắt được một lúc, cô lại len lén mở mắt ra liếc trộm hần, cô thấy hần một thân đầy máu vẫn cứ ôm chặt lấy Tuyết Y: tỷ ấy đối với ngươi lại quan trọng vậy sao?

" Vết thương của ngươi thế nào rồi?, cô thử hỏi thăm tình trạng vết thương của hần, nhưng lại không biết hần sớm đã hôn mê rồi. Rất lâu sau cũng không thấy hần trả lời, cô tưởng rằng hần cố ý không để ý gì đến cô, nhưng bản thân cô lại thực sự lo lắng cho vết thương của hần, thế là lại mở miệng hỏi: " Ngươi ra rất nhiều máu đó, rốt cuộc là thế nào rồi?", vẫn chỉ là sự im lặng trả lời cô.

Cô bỗng nổi giận, cô tốt xấu gì cũng đường đường là con gái của cung chủ cung Từ Diệp, hơn nữa cô cũng vừa cứu hần xong, hần lại có thể đối xử với cô như vậy sao? Cô đẩy đẩy hần, lại không ngờ thân thể hần cứ thế mà đổ rầm xuống, đến cả Tuyết Y cũng theo đó mà ngã xuống cùng. Cô phát hoảng lên, cô không biết là hần bị làm sao. Cô vội vàng đỡ hần dậy: " Phu xe, nhanh lên, nhanh đến trấn gần nhất tìm đại phu!"

" Vâng, tiểu thư!", người đánh xe ở bên ngoài ứng lên một tiếng, sau đó xe ngựa liền gia tăng tốc độ: " Ya, ya..."

" Ngươi rốt cuộc là bị làm sao vậy? Đừng dọa ta ah, ngươi không sao chứ?", cô ôm lấy hần, nước mắt sớm đã chảy tràn khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô cứ thế gọi tên hần. Nhưng hần vẫn là không có chút phản ứng gì cả, chỉ cứ như thế nằm trong lòng cô.

Không biết là sau bao lâu, cuối cùng xe ngựa cũng đi vào một trấn gần đó. Khi đến đây thì trời cũng dần sáng, nhưng người qua đường vẫn không nhiều, chỉ có lẻ loi vài bóng người qua lại. Xe ngựa dừng lại ở một nơi có đề biển ' Diệu thủ nhân tâm'. Tên phu xe vén tấm rèm cửa: " Tiểu thư, tìm thấy đại phu rồi!"

" Tốt lắm, mau đỡ hần xuống!", Từ Y đỡ Thiệu Vũ cẩn thận xuống xe, tên phu xe cũng đến giúp, đỡ hần đi vào trong. Đại phu cũng đến nghênh đón: " Sao vậy?"

" Đại phu, ngươi mau xem bệnh cho hần, hần bị rất nhiều vết kiếm!", Từ Y kích động nói với đại phu. Đại phu nhìn thấy một cô gái khuôn mặt đầm lệ như cô cũng không hỏi nhiều liền đến kiểm tra thương tích cho Thiệu Vũ. Một lúc sau: " Tốt rồi, không sao đâu, cô nương yên tâm đi, tương công nhà cô chỉ bị vài vết thương ngoài da thôi, hần hôn mê hoàn toàn là do thân thể quá mệt mỏi thôi. Ta đã băng bó vết thương cho hần rồi, không cần phải lo lắng đâu!"

" Đa tạ đại phu, đa tạ đại phu!", Từ Y vội vàng cảm ơn vị đại phu kia.

" Được rồi, không cần cảm ơn, ta đi sắc thuốc trước, nếu không miệng vết thương sẽ bị sưng tấy lên!", đại phu nói xong liền xoay người đi vào trong.

" Đa tạ, đa tạ đại phu!"

Từ Y đi đến bên cạnh Thiệu Vũ, tay phủ lên mặt hần : " Ngốc àh, tại sao lại cứ phải làm tổn hại bản thân mình như thế?", nước mắt lại từng giọt từng giọt tuôn rơi, nhỏ cả xuống gương mặt xanh xao của hần. Cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, liền xoay người nói với phu xe đứng bên cạnh: " Ngươi đi tìm một nhà trọ nào đó ở gần đây, chúng ta phải ở lại vài ngày!"

" Nhưng, tiểu thư, đại tiểu thư cô ấy...", phu xe có điểm khó nghĩ, vị công tử này bị thương cũng không nhẹ, nhưng vết thương của đại tiểu thư chỉ có 7 ngày thôi, hiện tại đã qua 4 ngày rồi, nếu không nên đường ngay chỉ e đến lúc đó sẽ không kịp mất. (Miu: Đoạn này Miu không hiểu lắm, chương trước mới nói thời gian chữa thương cho Tuyết Y là 10 ngày, đến đây lại thành 7 ngày rồi. ????)

Rốt cuộc nên làm thế nào đây? Bản thân cô cũng không biết, chẳng nhẽ phải để Thiệu Vũ mang theo vết thương như vậy mà lên đường sao? Nhưng nếu không nên đường thì tỷ tỷ phải làm thế nào đây? Từ Y khó nghĩ đi qua đi lại. Sau đó nhìn Thiệu Vũ nằm trên giường: " Thế này đi, ngươi lưu lại đây chăm sóc công tử, ta đưa đại tiểu thư đi đến My Thành trước!"

" Vâng, tiểu thư!"

Từ Y lại nhìn Thiệu Vũ nằm trên giường, sau đó xoay người đi ra. Mặc dù không nỡ để hần lại một mình, nhưng tính mệnh của tỷ tỷ vẫn là rất quan trọng. Vì vậy chỉ có thể làm theo cách này. Cô lên xe, nhìn Tuyết Y, cô vẫn nằm yên trong xe, Từ Y liền đích thân đến đánh xe: " Ya, ya!"

Xe lao đi rất nhanh, nhằm thẳng hướng My Thành mà phi đến!

Cô gái câm (81)

Ban đêm.

" Y nhi, Y nhi, đừng sợ!", Thiệu Vũ giật mình ngồi bật dậy, đảo mắt nhìn những cảnh vật xa lạ trước mặt. Quét nhanh mọi nơi một lượt lại không nhìn thấy thân ảnh của Tuyết Y đâu, chỉ có người phu xe đưa bọn họ đi mà thôi, hần lao

đến túm lấy cổ áo của tên phu xe: "Y nhi đâu, Y nhi đâu rồi?"

"Công tử, người đừng kích động! Nhị tiểu thư đã đưa đại tiểu thư đi rồi!", tên phu xe nhìn thấy Thiệu Vũ kích động như vậy thì vội vàng giải thích. Nhưng có lẽ vì nói quá nhanh, lại sợ hãi bộ dạng Thiệu Vũ như thế nên lời nói cũng loạn hết lên.

"Đưa đi rồi, đi đâu?", Thiệu Vũ lại càng kích động hơn.

"Công tử, nhị tiểu thư thấy người hôn mê không tỉnh, nhưng vết thương của đại tiểu thư lại không thể chậm trễ được, vì vậy cô ấy đã đưa đại tiểu thư đến Mỹ Thành trước rồi. Tiểu thư lưu lại tiểu nhân ở đây để chăm sóc người!", phu xe lại vội vàng giải thích lại một lần nữa.

Thiệu Vũ đẩy tên phu xe ra, ngồi dậy, lại không để ý làm chạm vào vết thương: "Á".

"Người không sao chứ!", lúc này một cô gái đi ra, đỡ lấy Thiệu Vũ!

"Không sao. Mau tránh ra!", hấn đẩy cô ta ra, không quan tâm cô ta là ai, bây giờ hấn chỉ muốn đi tìm Y nhi. Nhưng do dùng lực quá mạnh khiến cho cô gái kia bị ngã lăn ra đất.

"Đau!", cô gái kia không ngờ là hấn lại đẩy mình ra như vậy, liền ngã ngay ra đất. Thiệu Vũ vẫn như không nghe thấy gì cứ thế đẩy cửa mà đi ra ngoài. Tên phu xe liền vội vàng chạy đến đỡ cô gái kia dậy rồi luôn miệng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, thật là ngại quá, công tử là do lo lắng cho tiểu thư nên mới như thế, xin cô nương đừng để ý!"

Cô gái kia đứng dậy cũng không hề tức giận, chỉ lắc đầu: "Không sao, không sao, ta có thể hiểu được. Người mau đi theo hấn đi, thân thể hấn như thế cần phải có người chăm sóc!"

Tên phu xe cũng không nói nhiều chỉ gật mạnh đầu, bèn chạy theo ra ngoài. Vừa may nhìn thấy Thiệu Vũ đang mua ngựa ở bên đường, hấn cũng chạy đến, mua lấy một con ngựa sau đó theo Thiệu Vũ xuất phát.

Ông trời thật không chiều lòng người, đúng lúc này trời lại đổ mưa to. Dù mưa to như thế nhưng hấn cũng không có ý định dừng lại, cũng không quan tâm thương tích trên người mình, chỉ liên tục giục ngựa chạy thật nhanh.

Nước mưa cứ thế từng giọt từng giọt đánh vào thân thể hấn, có thể do cưỡi ngựa dùng lực quá mạnh nên lại động chạm đến vết thương của hấn, từ những vết thương đó máu lại dần dần rỉ ra. Nhưng hấn vẫn là không để tâm cứ hướng về phía trước mà chạy, cứ như thế mà qua 1 ngày.

Từ Y đã đến Mỹ Thành, cô đem Tuyết Y sắp xếp ở trong một quán trọ gần đó, sau đó mượn bóng đêm liền lên vào Thành phủ của Mỹ Thành. Nhưng đường đường là một Thành phủ ah, muốn tìm đồ trong đó thật không dễ chút nào. Cô cứ tìm hết phòng này đến phòng khác, tìm cả một đêm mà không tìm thấy gì cả. Trời cũng dần sáng rồi, xem ra chỉ có thể đợi đến đêm hôm sau lại đến thôi, nếu vẫn không tìm thấy thì chỉ có thể tìm Thành chủ để hỏi thôi. Nhưng đứng vào lúc cô định rồi đi thì có một thanh âm từ phía sau truyền đến.

"Người là ai, đến đây tìm cái gì?"

Từ Y nghe thấy liền xoay người lại thì nhìn thấy người đó, y đứng ở trước cửa, nhưng cô cũng không nói nhiều, chỉ nhanh chóng hướng người đó mà đánh. Hình Hạo nhìn thấy cô vùng vằng về phía mình thì vội vàng nghiêng người: "Người rốt cuộc là ai?"

"Phòng của Thành chủ các người ở đâu?", dù sao cũng kinh động đến người trong phủ rồi, nên không cần quan tâm gì cả, liền trực tiếp bắt hấn đưa mình

h đi tìm tên Thành chủ kia, sau đó trực tiếp hỏi y đưa 'Thiên Ngoa Liên' ra.

"Người tìm Thành chủ làm gì?", Hình Hạo cũng không hề hoảng loạn, bản thân y vốn không biết người này, cô ta vì sao muốn tìm y chứ.

"Người đâu, có thích khách, người đâu mau đến đây!", Vũ Mộng nhi không biết từ lúc nào đã đi đến, nhìn thấy tất cả mọi việc liền vội vàng kinh hô lên.

Từ Y nhìn thấy y phục của Vũ Mộng nhi cũng biết cô ta thật không phải nhân vật đơn giản, vì vậy liền bay về hướng cô ta. Hình Hạo cũng nhìn thấy hành động của cô ta, nhưng muốn ngăn cô ta lại cũng không còn kịp nữa. Từ Y cầm kiếm kề lên cổ của Vũ Mộng nhi: "Đi nói với Thành chủ của các người, nếu muốn mạng của nữ nhân này, đêm mai liền mang theo 'Thiên Ngoa Liên' ở đây đợi ta, ta sẽ lại đến lấy. Nếu không hãy đợi ta lấy mạng ar!", nói xong Từ Y liền đem Vũ Mộng nhi phi thân qua tường đi mất.

"Mộng nhi, Mộng nhi!", Hình Hạo ở phía sau gào lên gọi cô ta. Nhưng lại không hề đuổi theo vì Y cũng không còn nhìn thấy thân ảnh của Từ Y đâu nữa.

Y quay trở lại phòng: người đó rốt cuộc là ai? Trông bộ dáng cô ta có lẽ cũng chỉ vì 'Thiên Ngoa Liên' mà đến thôi. Mộng nhi đã vì ta mà phải trả giá quá nhiều rồi, ta sao có thể không cứu cô ta đây?

Trùng trùng

Cô gái câm (82)

Đêm hôm sau, một mình Hình Hạo đứng ở chỗ đêm trước đợi hắc y nhân đến.

Một lúc sau, Từ Y quả nhiên mang Vũ Mộng nhi cùng đến. Vừa nhìn thấy Hình Hạo, Vũ Mộng nhi liền vội vàng mở miệng: " Hạo, mau cứu thiếp!"

" Mộng nhi, nàng đừng sợ!"

Từ Y lại không hề muốn nghe bọn họ ở đây sinh ly tử biệt: " Thì ra người chính là Thành chủ, vậy càng tốt, thứ ta muốn đâu?"

" Ở đây!", Hình Hạo lấy ' Thiên Ngoa Liên' ra nhưng lại không trực tiếp đưa cho cô: " Người mau thả Mộng nhi ra!"

" Mau đem ' Thiên Ngoa Liên' đưa qua đây, người không có lựa chọn nào khác cả!", bàn tay đang kẻ trên cổ Vũ Mộng nhi tăng thêm đạo lực khiến mặt cô ta đột nhiên đổi sắc: " Á!"

" Được, vậy người thả Mộng nhi ra, ta ném 'Thiên Ngoa Liên' qua cho người!", Hình Hạo nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Vũ Mộng nhi, trong lòng cũng không nhẫn tâm.

" Được!", Từ Y thả lỏng bàn tay giữ cổ họng của Vũ Mộng nhi, thật ra cô không hề sợ y một chút nào, cô biết võ công của cô cao hơn y. Vũ Mộng nhi chậm chậm đi về phía y, Hình Hạo ném ' Thiên Ngoa Liên' về phía cô, cô nhảy lên đón lấy nó.

" Mộng nhi, không sao chứ?", kéo Vũ Mộng nhi về, Hình Hạo quan tâm hỏi cô.

" Thiếp không sao, thiếp không sao!", Vũ Mộng nhi dựa vào trong lòng Hình Hạo nhẹ giọng nức nở, Hình Hạo cũng nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô.

Từ Y lấy được 'Thiên Ngoa Liên' liền lập tức phi thân qua tường đi mất. Nhưng đúng lúc này lão quản gia lại đi vào: " Chủ nhân, bên ngoài có một nam nhân cầu kiến!"

" Nam nhân gì chứ, không gặp!", Hình Hạo không thèm liếc lão quản gia lấy một cái: " Mộng nhi, đi thôi, ta đưa nàng trở về nghỉ ngơi!"

" Uhm!", Vũ Mộng nhi gật nhẹ đầu!

" Nhưng, người kia nói hần tên là Thiệu Vũ!", lúc này quản gia lại nói.

Vừa nghe thấy cái tên này, Hình Hạo liền dừng lại, y xoa người chạy về phía cửa lớn, vừa đến nơi đã nhìn thấy Thiệu Vũ một thân đầy máu, nhìn thấy bộ dáng hần như vậy, y còn cho rằng Tuyết Y xảy ra chuyện gì liền vội vàng chạy đến: " Người sao vậy, Tuyết nhi đâu?"

" ' Thiên Ngoa Liên' đâu?", Thiệu Vũ chẳng nói gì cả, vừa nhìn thấy Hình Hạo liền lập tức hỏi ' Thiên Ngoa Liên', vì bệnh của Tuyết Y thật không thể chậm trễ nữa. Ngày mai đã là hạn cuối cùng rồi.

Tuyết nhi đâu, ta hỏi người Tuyết Y đang ở đâu?", Hình Hạo cũng chẳng quan tâm hần nói gì, lần trước là hần mang Tuyết Y đi, bây giờ hần lại một thân đầy thương tích mà trở về, thế là có ý gì, là làm sao đây?

" Tuyết nhi bị thương rồi, hiện tại chỉ có ' Thiên Ngoa Liên' mới cứu được nàng!", Thiệu Vũ biết chỉ cần cho y biết là để cứu Y thì y nhất định sẽ mang ra. Nhưng không ngờ lại thấy tay Hình Hạo run lên, lùi về sau vài bước. Hần vội vàng hỏi y: " Sao vậy? Người không muốn lấy ra cứu Y nhi sao?"

" ' Thiên Ngoa Liên' vừa bị người ta cướp đi xong!", Hình Hạo vô lực nói ra câu này.

Thiệu Vũ cũng lạnh cả người, thuốc bị người ta cướp mất rồi, vậy Y nhi không thể cứu được sao: " Người sao có thể để cho người khác cướp đi chứ, sao có thể?", hần dùng lực lắc mạnh thân thể Hình Hạo.

" Cô ta vừa mới đi thôi, nếu nhanh tìm có thể sẽ tìm thấy!", Hình Hạo ném lại câu này liền định đi ngay.

" Công tử, người kia có phải là nữ không?", lúc này người đánh xe mới lên tiếng.

" Phải!"

" Công tử, người kia liệu có phải là tiểu thư không!"

" Ta sao lại không nghĩ ra nhỉ!", Thiệu Vũ như bỗng nhiên nhớ ra. Thật ra võ công của Hình Hạo cũng không tồi, có thể đánh thắng y mà bình an cướp đi ' Thiên Ngoa Liên' cũng không có mấy người. Mà Từ Y lại chính là người có khả năng đó. " Người và tiểu thư hẹn gặp nhau ở đâu, mau đưa chúng ta tới đó!"

" Vâng!", tên phu xe vừa nói ra địa điểm hần hẹn gặp tiểu thư là ở ' Thanh Phong Khách Quán' thì Thiệu Vũ bèn nhảy lên ngựa, hướng nhà trọ đó mà phi đến, còn Hình Hạo cũng cướp luôn con ngựa của tên phu xe mà phi đi.

Cuối cùng cũng đến quán trọ đó, hai người xuống ngựa, liền lập tức tiến vào trong. Nghe thấy tiếng động Từ Y len lén đi ra, cô còn tưởng là bị người đuổi theo, nhưng khi nhìn thấy Thiệu Vũ thì vội vàng chạy ra: " Thiệu công tử, bọn ta ở đây!"

" Y nhi đâu?", Thiệu Vũ vừa nhìn thấy Từ Y liền vội vàng hỏi.

" Là người!", nhưng Từ Y vừa nhìn thấy Hình Hạo liền có phần hoảng sợ, tại sao y lại đến cùng Thiệu Vũ.

" Người đem ' Thiên Ngoa Liên' đi đâu rồi?", Hình Hạo vừa nghe thấy thanh âm của cô thì liền nhận ra cô chính là hắc y nhân kia.

" Được rồi, đừng ồn nữa, đều là người mình cả! Y nhi đang ở đâu?", Thiệu Vũ vừa nghe thấy người cướp 'Thiên Ngoa Liên' đi chính là Từ Y thì trong lòng cũng thấy thở phào nhẹ nhõm, lần này Y nhi được cứu rồi.

"Ta vừa cho tỷ tỷ uống thuốc rồi, nhưng tỷ vẫn chưa tỉnh!", Tử Y đi vào trong phòng: "Tỷ tỷ ở trong này, các người mau theo ta!"

Hai người lên lầu, vừa bước vào phòng liền nhìn thấy Tuyết Y đang nằm trên giường. Hai người đều tranh nhau chạy đến bên giường cô, nhưng cuối cùng vẫn là Thiệu Vũ nhường bước, vì hẳn biết người cô ấy yêu chính là y. Cô chỉ yêu có mình y!

Cô gái câm (83)

"Tuyệt nhi, Tuyệt nhi, nàng sao vậy?", Hình Hạo đi đến bên giường, một tay nắm chặt lấy tay cô, tay kia phủ lên gương mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve trán cô. Tay y nhẹ nhàng như vậy, chỉ sợ mạnh tay một chút thôi là sẽ làm cô đau.

Cô nằm trên giường, lông mày nhăn chặt lại, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi. Sắc mặt cô vẫn có phần trắng bệch, trông bộ dáng vẫn thập phần đau đớn ah!

"Thiệu công tử, vết thương của người?", lúc này Tử Y mới dám mở lời hỏi thương thế của Thiệu Vũ, hẳn một thân đầy máu, không nghĩ cũng biết vết thương của hắn lại rách ra rồi.

"Ta không sao", Thiệu Vũ cuối cùng cũng mang theo nét mặt nhẹ nhõm trả lời cô. Đúng vậy, bây giờ Tuyết Y không sao rồi, trong lòng hắn cũng có thể thả lỏng rồi.

"Không cần biết thế nào, trước tiên phải để đại phu xem qua một chút rồi băng bó lại vết thương cho người nữa!", Tử Y biết trong lòng hắn chỉ cần cô ấy không sao, còn những chuyện khác đều là vô nghĩa, nhưng bản thân cô lại không nhẫn tâm nhìn thấy hắn như vậy!

Thiệu Vũ không trả lời cô, chỉ đứng bên cạnh chăm chăm nhìn Tuyết Y!

"Người cũng không muốn khi Y nhi tỉnh dậy sẽ nhìn thấy bộ dạng người thế này chứ!", Tử Y lại thử mở miệng, cô biết nhắc đến cô ấy là nhất định sẽ có tác dụng.

"Vậy được rồi!", Thiệu Vũ cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt vẫn nhìn cô nằm trên giường lại, đi ra khỏi phòng. Đúng vậy, Tử Y nói không sai, bản thân mình nếu để Y nhi nhìn thấy thế này, vậy nàng nhất định sẽ rất lo lắng. Hiện tại nàng cần tĩnh dưỡng tốt, sao có thể để nàng lo lắng được? Tử Y đi theo sau hắn ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Hình Hạo cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô. Lại kéo chăn lên cho cô. Sau đó y lại ngồi xuống, cầm lấy tay cô, nhìn cô chăm chú. Trong lòng y thật sự rất sợ, nếu như đây chỉ là giấc mơ y vẫn thấy khi cô rời y mà đi, vậy khi y tỉnh dậy sẽ lại không thấy cô đâu nữa, vì vậy y chỉ có thể nắm chặt lấy tay cô, cảm nhận hơi ấm nơi cô, y mới có thể xác nhận người nằm trước mặt y là thật chứ không phải là một giấc mộng.

Một tối, y cũng như thế mà lau mồ hôi cho cô, cũng như vậy mà nắm tay cô không rời, chăm chú nhìn cô. Nhưng đã sang đêm thứ hai rồi mà cô chưa hề tỉnh lại, y lại không rời khỏi cô lấy một bước, đến cơm cũng chẳng buồn ăn. Cuối cùng cũng là quá mệt mỏi mà ngủ gục bên giường cô.

Ngoài cửa sổ mặt trăng dần dần lặn mất, mặt trời rực rỡ cũng bắt đầu mọc lên ở đằng đông. Y vẫn gục bên giường cô mà ngủ, mắt cô bị ánh sáng soi vào đau nhức, vốn muốn đưa tay lên dụi mắt lại thấy tay mình bị ai đó nắm chặt. Chuyện gì vậy nhỉ? Cô thắc mắc sao tay mình lại nặng như vậy, cô mở mắt ra nhìn về phía cánh tay. Y nằm gục bên giường cũng thấy cử động của cô liền cũng tỉnh dậy. Y vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tuyết Y đang nhìn mình không chớp mắt. Trải qua bao lâu cũng không biết nên nói gì!

Tại sao y lại ở đây? Không phải mình đang ở cung Tử Điện sao? Sao có thể? Y sao có thể chứ? Nhất định là mình đang nằm mơ rồi, không thể nào thế này được. Nhất định là đang nằm mơ. Nhất định là vậy! Nhưng nếu là mơ vậy thì xin ông trời đừng nhanh sáng như vậy, để ta có thể nhìn thấy y nhiều thêm một chút, một chút thôi cũng được. Thật sự chỉ cần thêm một chút thôi là tốt lắm rồi!

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không ai mở miệng nói trước cả. Dần dần trong mắt cô chảy ra một giọt lệ nóng hổi. Y vừa nhìn thấy liền vội vàng đem cô ôm vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt, càng lúc càng dùng lực. Nàng tỉnh rồi, nàng thật sự đã tỉnh lại rồi!

Tay cô cũng nhẹ nhàng đặt lên lưng y, ôm lấy y. Cô mỉm cười, đây không phải là mộng, đây thật sự không phải là mộng, y đang ở trước mặt cô thật, y đến tìm mình sao? Y đã tìm thấy mình rồi phải không?

Nước mắt chảy xuống vai y, từng giọt lại từng giọt nóng hổi rơi xuống như muốn thiêu đốt y vậy. Y nhẹ nhàng đỡ cô dậy, sau đó nhìn cô rơi lệ. Nhẹ nhàng cúi đầu xuống, y hôn lên những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, một cái, hai cái... y cứ không ngừng hôn cô, thế mà cô lại chẳng nghe lời, nước mắt lại càng cứ thế mà rơi nhiều thêm. Hôn cô thật lâu, cuối cùng y cũng dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên, đưa tay lau nước mắt cho cô rồi lại ôm cô vào lòng.

Cái gì gọi là lấy vô thanh thắng hữu thanh, cô lúc này cũng được lĩnh hội rồi, và cũng hiểu rồi.

Lúc này có hai người đứng ngoài cửa, bọn họ không đi vào mà lại xoay người rời đi. Hắc y nữ tử đi theo sát sau hắn, cô biết tâm tình bây giờ của hắn, cô hiểu, vì vậy không hề mở miệng nói gì cả, chỉ cứ như vậy mà đi theo hắn. Đi được một lúc, hắn bỗng chạy nhanh hắn lên, hướng về trước mà chạy. Nhưng cô vẫn bám theo hắn, đến một đám cỏ rộng lớn hắn mới dừng lại, hướng lên trời xanh mà gào lên: "Aaa.....Aaaaaa...", rồi quỳ hai chân xuống đất.

Cô chỉ đứng đó mà nhìn hần, không nói gì, cũng không đi đến bên cạnh hần nữa. Chỉ đứng đó nhìn bóng lưng của hần mà rơi lệ. " Tại sao không quay đầu lại nhìn một lần? Quay đầu lại nhìn người sẽ thấy có một người cũng yêu người như người yêu cô ấy, người đó đang đợi chờ người!"

Cô gái câm (84)

Ngày hôm sau.

Tuyết Y từ trên giường chầm chậm ngồi dậy, Hình Hạo ở bên cạnh vội vàng đưa tay ra đỡ cô: " Tuyết nhi, sao rồi, nàng muốn lấy gì? Nói với ta, ta lấy giúp nàng!"

Tuyết Y chỉ lắc đầu, sau đó dựa vào thành giường: ' Không phải chàng nói là đại sư huynh và Tử Y đưa ta đến đây sao? Vậy tại sao ta không thấy hai người bọn họ?'

" Ta cũng không biết, bọn họ chắc là có việc nên ra ngoài rồi, có thể vẫn chưa biết nàng đã tỉnh lại!", Hình Hạo giải thích với cô. Đối với cô, y có thể coi là quá đủ sự nhẫn nại!

Tuyết Y có phần thất vọng cúi đầu, cô biết Thiệu Vũ đang bị thương, cô muốn xem hần thế nào, muốn xác nhận hần không sao cô mới yên lòng.

" Y nhi, ta đến rồi!", lúc này cửa bị người ta đẩy ra, Thiệu Vũ và Tử Y cùng nhau đi vào. Hơn nữa còn mang trên mặt phẳng phất nét cười!

Tuyết Y nghe thấy thanh âm cũng vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn hần, đợi hần đi đến bên cạnh liền ôm lấy cổ hần. Thật sự là rất vui mừng ah, hần thật sự không sao cả, tốt quá rồi, tốt quá rồi. Nhưng do quá vui mừng nên cô đã quên mất ở đây là cổ đại, nam nữ mà cứ ôm ôm ấp ấp như vậy thật không bình thường ah! Quả nhiên, Hình Hạo đứng bên mặt đã biến sắc, liền vội vàng đi đến bên họ: " Được rồi, không cần ôm lâu như vậy. Trên người Tuyết nhi còn có vết thương mà!"

Tuyết Y bị tách ra không rõ ràng như thế liền trừng to mắt lên nhìn Hình Hạo. Một lúc sau vẫn không hiểu gì liền cứ thế mà nhìn y! Nhưng y bị cô nhìn như thế thì cũng thấy ngại, y bèn đỡ cô nằm xuống: " Ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng cứ ngồi mãi thế, không tốt cho vết thương đâu!"

Cô nghe lời nằm xuống, nhưng vẫn cứ nhìn y chằm chằm, cũng không tranh cái gì.

Thiệu Vũ ở một bên thì hiểu hết, chỉ cười cười nói: " Đúng đúng, nên nghỉ ngơi đi, Y nhi, đợi khi thân thể muội khỏe lại, ta có việc muốn nói với muội!"

Bây giờ thì sao? Tuyết Y cuối cùng cũng định thần lại, cô ngồi dậy, cũng không quan tâm sắc mặt của Hình Hạo: ' Chuyện gì ah, bây giờ nói luôn đi, ta không sao, nằm mãi cũng không ngủ được mà!'

" Chuyện đó...", Thiệu Vũ nhìn Hình Hạo một cái, cũng không để ý thái độ của hần, chỉ đi thẳng đến bên giường, ngồi xuống nói: " Y nhi, chuyện ta sắp nói với muội có liên quan đến thân thể của muội, muội đừng quá kích động, ta biết những chuyện trước đây muội đã đều quên cả rồi, nhưng những chuyện này trước kia muội cũng chưa hề biết!"

Tuyết Y nhìn Thiệu Vũ, rốt cuộc là có chuyện gì? Y cần gì phải nghiêm túc như vậy chứ? Chỉ cần không phải chuyện ta là kẻ thù giết cha của muội là được mà. Haha!

" Muội còn nhớ cung Tử Điện không?", Tuyết Y gật đầu, cô đương nhiên là vẫn còn nhớ ah, vết thương trên người cô cũng là do nơi đó ban tặng mà!

" Cung chủ cung Tử Điện chính là mẹ đẻ của muội!"

Cái gì? Cung chủ cung Tử Điện là mẹ đẻ của mình sao? Không, không đúng, là mẹ đẻ của Lăng Y sao? Sao lại có chuyện như thế được? Cô hướng ánh mắt mong chờ sự giải thích về phía hần. Tử Y lúc này cũng đi đến cầm lấy tay cô: " Cái vòng tay này là vật định tình của nương và Lăng chương môn năm đó, khi đó Lăng chương môn cho rằng nương trốn đi theo đại sư huynh của người vì vậy mà liền lấy Lăng phu nhân, nhưng nương lúc đó là bị sư huynh của người bắt ép đi, không phải do người tự nguyện, vì vậy người lại đi tìm Lăng chương môn, Lăng chương môn khi biết chuyện thì vô cùng hối hận, vốn vẫn còn tình cũ với nương nên hai người trong lúc ý loạn tình mê liền..."

Tuyết Y nhìn Thiệu Vũ ở bên cạnh, hần cũng nhẹ gật đầu: " Uhm, đây là do cung chủ đích thân kể cho ta nghe!"

Tử Y cũng kéo tay áo của mình lên, cô cũng có một cái vòng tay y hệt của Tuyết Y: " Hai cái vòng tay này vốn là một đôi, thật ra bề ngoài của chúng nhìn có vẻ giống nhau, nhưng...", Tử Y liền tháo cái vòng trên tay mình ra, sau đó lại tháo chiếc của Tuyết Y ra, rồi đem hai chiếc ghép vào nhau. Khi ghép hai chiếc vòng vào nhau thì chúng phát ra một ánh sáng dị thường, rồi một cái biến thành màu hồng phấn, một cái biến thành màu xanh lam!

Tuyết Y nhìn thấy tất cả mọi việc trước mắt mà không dám tin, thật sự quá kỳ diệu ah, hai chiếc vòng nhìn thì rất bình thường, không ngờ để cùng nhau lại có thể có biến hóa như vậy!

Tuyết Y ôm chặt lấy Tử Y đang đứng trước mặt, đây là muội muội của cô ah, là người thân của cô ah. Tử Y cũng ôm chặt lấy cô: " Tỷ, Tỷ!"

Hình Hạo nhìn thấy biểu tình kích động của Tuyết Y, trong lòng cũng thấy vui mừng thay cho cô, vì chỉ cần thấy cô vui vẻ hạnh phúc là hần cũng vui vẻ hạnh phúc theo cô!

Cô gái câm (85)

Hình Hạo ôm Tuyết Y đi vào trong phủ. Vừa bước vào sảnh, Vũ Mộng nhi liền ra đón, nét vui mừng trên mặt

lập tức đen lại: " Hạo, chàng?"

" Mộng nhi, đợi lát nữa sẽ giải thích với nàng sau, ta bế Tuyết nhi vào nghỉ ngơi trước đã!", nói xong y liền trực tiếp đi vào trong. Đi đến phòng Tuyết Y, nhẹ nhàng đặt cô xuống, vén lại mấy sợi tóc vương trên trán cô: " Tuyết nhi, ngoan ngoan nghỉ ngơi đi, ta đi một lúc rồi sẽ quay lại!"

' Uhm!', Tuyết Y chỉ nhẹ nhàng gật đầu, thật ra ngày hôm đó ở nhà Từ Khiêm cô đã nhìn ra y và Vũ Mộng nhi có quan hệ không đơn giản. Vì vậy cô không hề ngăn y lại. Bây giờ có thể ở bên y như vậy là cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Hình Hạo chân trước mới bước ra khỏi cửa, thì chân sau tiểu Thanh đã chạy vào: " Y nhi, Y nhi!", đẩy cửa ra, cô dừng lại, nhìn thấy người trước mặt. Nhưng chỉ ngập ngừng một giây, cô liền lập tức lao đến chỗ người đó. Tuyết Y nghe thấy thanh âm của cô liền từ trên giường ngồi dậy cười cười nhìn cô.

Một lúc sau, tiểu Thanh liền ôm lấy Tuyết Y, hốc mắt vốn đã ngập đầy nước nay bắt đầu lã chã tuôn rơi: " Y nhi, Y nhi, muối không sao rồi, thật là tốt quá rồi, tốt quá rồi!", sau đó cô đặt hai tay lên vai Tuyết Y, nhìn thẳng vào cô: " Tỷ có làm muối đau không, thế nào rồi? Có bị đau chỗ nào không?"

Tuyết Y kích động cười, nhưng nước mắt cũng cứ thế mà rơi ra: ' Tiểu Thanh, cảm ơn tỷ quan tâm ta như thế, ta không sao, không đau, thật sự không sao. Ta rất nhờ tỷ!'

Thiệu Vũ cùng Từ Y cũng đã rời đi. Hiện nay trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Tiểu Thanh cứ ôm lấy Tuyết Y, không hề động đậy, chỉ nhẹ nhàng nức nở khóc, thật lâu sau cô cuối cùng cũng mở miệng.

" Y nhi, xin lỗi, lần trước là tỷ lừa muối!", tiểu Thanh thả tay của Tuyết Y ra, đứng dậy: " Thật ra Hình Hạo không có gì với ta cả, giữa hai người chúng ta cũng hoàn toàn trong sạch!", sau đó cô lại quay đầu lại, ngồi xuống.

' Vậy sao lần đó tỷ lại nói với ta như vậy?', Tuyết Y thật không hiểu, cô ấy nếu không yêu Hạo, tại sao phải làm mình hiểu lầm như vậy? Chẳng lẽ? ' Tỷ muốn giết Hạo?', cô không dám tin mà hỏi ra câu hỏi này, cô thật hy vọng đó không phải là sự thật, không phải như cô nghĩ. Nhưng cô lại nhìn thấy tiểu Thanh nhẹ gật đầu:

" Đúng vậy, lúc đó tỷ muốn để muối rời khỏi nơi này, tỷ là muốn một mình đi giết Hình Hạo, nhưng đó cũng chỉ là một nguyên nhân thôi. Vẫn còn một nguyên nhân khác là vì trong lòng Thiệu Vũ chỉ có một mình muối, người huynh ấy yêu trước sau cũng chỉ có mình muối. Vì vậy tỷ muốn thành toàn cho huynh ấy, muốn huynh ấy và muối ở bên nhau!"

' Vậy sau đó tỷ có làm gì Hạo không?', tại sao lúc đó mình lại không nghĩ ra điểm này nhỉ? Tiểu Thanh yêu Thiệu Vũ như thế, sao có thể chỉ sau một đêm mà thay đổi như vậy chứ?

" Muối yên tâm đi, tỷ không làm gì y cả. Sau khi muối đi, ta tận mắt chứng kiến y trải qua những ngày tháng cơm không thiết ăn, trà không buồn uống, ta biết y là thật lòng yêu muối, vì vậy ta đã mềm lòng mà buông tha cho y!"

" Những ngày này, tỷ đều đi tìm muối, tỷ muốn nói cho muối hết chân tướng, nhưng tỷ có tìm thế nào cũng không thấy muối, tỷ đã tìm hết những nơi muối có thể đi, cả những nơi Hình Hạo có thể đưa muối đến tỷ cũng đi tìm qua nhưng vẫn là không thấy muối. Xin lỗi, tỷ xin lỗi!"

' Không trách tỷ, tiểu Thanh, ta thật sự không trách tỷ!', Tuyết Y đem tiểu Tha

nh ôm vào trong lòng, cô thật sự không trách cô ấy, cô biết yêu một người có thể đánh mất hết lý trí, huống hồ bây giờ Hạo cũng không sao cả, chỉ cần y bình an, vậy sao có thể trách một nữ nhân yêu si mê như cô ấy chứ?

" Muối thật sự không trách ta sao? Không trách ta khi đó chia rẽ hai người, không trách tất cả mọi chuyện ta làm sao? Thật sự nguyện ý tha thứ cho ta sao?", tiểu Thanh nhẹ giọng hỏi cô, nhưng lại nhận được phản ứng không do dự mà gật đầu của Tuyết Y.

Tiểu Thanh lại càng khóc to hơn, cô đã thật sự hiểu rồi, hiểu vì sao từ nhỏ đến lớn, tất cả các sư huynh đệ đều yêu mến Tuyết Y, tất cả mọi người đều yêu thương cô ấy như thế. Cô ấy đáng để mọi người thích, mọi người yêu thương. Lần này cô đã thật sự buông tay rồi, tình cảm không thể nhờ người khác thành toàn cho được, cũng không phải là chuyện ai nhường cho ai, mà phải là từ hai bên, bây giờ thì cô đã thật sự hiểu rồi!

Cô gái câm (86)

Ban đêm.

Thiệu Vũ đang nằm trong phòng bỗng cảm thấy có bóng người ngoài cửa sổ. Hắn vội vàng bật dậy, đuổi theo: " Ai, ai ở đó?", khi hắn chạy đến bên cửa sổ thì đã không còn thấy ai nữa, chỉ có một tờ giấy để lại:

Vũ

Có thể ra ngoài gặp mặt một chút không? Ở Y Nguyệt Đình!

Tiểu Thanh.

Hắn bỏ lại tờ giấy, đi ra khỏi phòng, đi về hướng hậu viện. Một thân ảnh quen thuộc đã sớm ở đó đợi hắn. Nghe thấy tiếng bước chân, cô liền quay đầu lại: " Vũ! Huynh đến rồi!"

" Uhm!", Thiệu Vũ đi vào trong tiểu đình: " Tìm ta có việc gì không?"

" Haha, không có, chỉ là muốn cùng huynh nói chuyện thôi!", tiểu Thanh cũng ngồi xuống đối diện với hắn. Vì có như vậy mới có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, mới có thể mãi mãi ghi nhớ hình dáng của hắn: " Vũ, còn nhớ lần trước

khi chúng ta ngồi đối diện nói chuyện với nhau như vậy là khi nào không?"

Hắn không trả lời, cô biết hắn trước giờ chưa từng ghi nhớ những chuyện liên quan đến bản thân cô, nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng mà hỏi ra miệng: "Đó đã là chuyện 10 năm trước rồi, khi đó không có Y nhi, không có ai cả, chỉ có muội và huynh!", vừa nói cô vừa đứng dậy, xoay người nhìn mặt trăng trên trời, một giọt nước mắt long lanh rơi xuống: "Đó là lần mà huynh dịu dàng với muội nhất, cũng là khi không có Y nhi, là lần huynh quan tâm đến muội nhất, khi đó muội thật sự rất vui mừng, muội cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, cảm thấy trong tim huynh vẫn có khả năng tiếp nhận muội. Haha!", cô đưa tay lau nước mắt, yên lặng mà đợi hắn trả lời.

"Thanh nhi, muội hôm nay sao vậy?", Thiệu Vũ nhìn ra hôm nay cô có điểm bất thường, liền tiến đến phía sau cô hỏi. Mặc dù cô ấy đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng ít nhất cô ấy cũng là sư muội của mình, tiểu sư muội đã cùng mình lớn lên từ nhỏ. Nếu như không có những chuyện phát sinh sau này, cô nhất định sẽ là tiểu sư muội tốt của hắn!

"Muội không sao!", tiểu Thanh lại lau nước mắt, sau đó xoay người lại, cười cười nhìn Thiệu Vũ: "Vũ, huynh có thể ôm muội một lần được không?", thật lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời, cô lại nhẹ nhàng cười: "Lần cuối cùng được không? Thật sự là lần cuối cùng. Muội đã nghĩ thông suốt rồi, từ nay về sau muội sẽ không tiếp tục sống vì huynh nữa, mà muội phải sống vì chính mình!"

Thật nhẹ nhàng, Thiệu Vũ đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cứ dịu dàng như vậy. Cô lại mỉm cười: "Vũ, cảm ơn huynh, muội thật sự thấy hạnh phúc lắm!", sau đó liền đẩy hắn ra rồi chạy ra khỏi tiểu đình. Thiệu Vũ cũng không đuổi theo mà chỉ lặng lẽ trở về phòng.

Những chuyện xưa cứ lần lượt hiện về!

Tiểu Thanh đối với mình mãi mãi là sự vui vẻ quan tâm, tất cả những hình ảnh quan tâm của cô dành cho hắn, nụ cười xinh đẹp của cô, tất cả, tất cả cứ lần lượt hiện lên trong đầu hắn. Thật ra có mấy người con gái có thể làm được những việc như vậy đây? Cô ấy rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện sai lầm thì tất cả cũng chỉ vì mình mà ra, không phải sao? Mình dựa vào cái gì mà đi trách cô ấy, dựa vào cái gì mà làm tổn thương cô ấy như vậy?

"Thanh nhi!", Thiệu Vũ đứng dậy, chạy về phía phòng của Tiểu Thanh, nhưng khi đẩy cửa ra lại chỉ thấy bên trong trống không. Tất cả mọi đồ đạc đều được sắp xếp gọn gàng, lá thư để lại trên bàn bị gió thổi bay. Hắn đi đến nhặt lên:

Y nhi:

Tỷ đi đây, không cần tìm tỷ, tỷ chỉ có thể thật lòng nói xin lỗi muội, mặc dù muội đã tha thứ cho tỷ nhưng tỷ không còn mặt mũi nào để gặp muội nữa, vì vậy tỷ chỉ còn cách rời xa nơi này. Nhớ phải tự chăm sóc mình, phải hạnh phúc biết không!

Vũ, muội không biết phải nói gì với huynh nữa, có lẽ hạnh phúc của muội thật sự không phải là do huynh mang lại. Giữa chúng ta chỉ có thể có tình nghĩa huynh muội mà thôi!

.....

Lá thư rơi xuống đất, hắn vội lao ra ngoài.

Cảnh vật bên ngoài vẫn như thế, mặt trăng trên trời vẫn cao cao tỏa ánh sáng xuống. Có lẽ ông trời cũng cảm nhận được lòng người, trong không trung nhẹ nhàng phủ xuống những lớp sương mù, chậm chậm phủ lên một bóng người cô đơn đứng đó. Chỉ có một mình hắn vẫn đứng đó, thật lâu, thật lâu!

Có lẽ mặt trăng kia cũng cảm động ah, nó từ từ dấu mình sau những đám mây, nhẹ nhàng mà rơi lệ. Những giọt nước mắt này rơi xuống người hắn, có phần lạnh, lại có phần đau nhói, có phần như cảm xúc không tìm thấy: Thanh nhi, nhớ chăm sóc tốt bản thân. Cảm ơn tất cả những việc muội đã làm cho ta, cũng cảm ơn muội cuối cùng đã tìm lại được chính mình!

Cô gái câm (87)

Buổi sáng, Tuyết Y lười biếng rời khỏi giường, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Bởi vì cô đã trở lại, cô thật sự đã trở lại bên Hạo. Nhìn tất cả những thứ thân thuộc trước mắt, trong lòng cô thật sự rất vui mừng. Cô rời giường, đi rửa mặt. Cô muốn mình phải thật xinh đẹp để đi gặp Hạo, cô muốn Hạo nhìn thấy mình xinh đẹp chứ không phải là một Tuyết Y đang mang thương tích.

Cô tìm thấy một chiếc váy liền màu hồng phấn, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng màu trắng. Chẳng cần nói cái khác, chỉ dựa vào làn da trắng ngần của Tuyết Y thôi, phối với bộ y phục này cũng đủ kinh người lắm rồi. Sau đó cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, tự thoa lên mặt một lớp phấn, lớp phấn này màu rất nhạt, dường như không nổi màu nữa, nhưng có thể do làn da của cô đã đẹp sẵn rồi, nên có thêm một lớp phấn dù rất mỏng thôi, cũng làm nổi lên màu hồng nhuận của làn da trắng. Cô lại cầm một đồ vật trông giống cái kẹp lên, nhẹ nhàng kẹp vào đôi lông mi vốn đã rất dài của cô, một lần rồi hai lần, cô nhẹ nhàng nháy mắt, đôi hàng lông mi dài giờ đã cong vút làm to thêm đôi mắt rất có thần của cô. Rồi cô lại cầm miếng giấy hồng lên, nhẹ nhàng mím môi lên đó, một lần, rồi hai lần, nét hồng tươi trên miếng giấy kia liền in lên đôi môi căng mọng của cô. Cô nhìn mình trong gương rồi mỉm cười hài lòng. Sau đó cô cầm lược lên nhẹ nhàng chải mái tóc đen nhánh của mình, rồi cô nhẹ nhàng chia một lớp tóc ra dùng kẹp kẹp lại ở sau đầu, cái kẹp này cũng có màu hồng phấn, chỉ là một con bướm nhỏ. Sau đó lại cài lên tóc mấy con bướm nữa, mặc lên người bộ y phục đã chuẩn bị trước đó. Sau khi chuẩn

bị xong, cô nhìn mình trong gương rồi mỉm cười vui vẻ. Cô tự thấy rất hài lòng với phần trang điểm của mình. Nhẹ nhẹ vỗ lên mặt mình mấy cái: Tuyệt nhỉ, may thật hạnh phúc, ông trời đã cho may quay trở lại bên Hạo rồi, vì vậy may phải biết trân trọng đấy!

Cô xoay người, đi đến mở cửa ra, nhưng có vẻ như thời tiết lại không được tốt như tâm tình của cô, trời đang lâm thâm mưa, nhưng cô lại không hề để ý: Không sao cả, cứ coi là trời mưa đi, cũng vẫn là một ngày đẹp trời, nhất định như vậy!

Cô bước chân ra ngoài, không biết là do chân bước không vững hay là do mặt đất trơn trượt, bước chân cô lao đảo rồi cả thân thể không khống chế được cứ thế lao thẳng về phía trước, như muốn ngã xuống đến nơi. Xem ra lần này thâm rồi, bộ y phục đáng thương của mình, vất vả trang điểm cả buổi sáng ah.... Cô nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi giây phút tiếp xúc thân mật với mặt đất. Nhưng thật lâu sau, vẫn không cảm thấy thanh âm tiếp xúc với mặt đất đâu, ngược lại lại cảm thấy mình đang ở trong một vòng ôm vô cùng ấm áp. Hơn nữa cô còn nghe thấy nhịp tim của người đang ôm cô dường như đập rất nhanh. Cô chậm chậm mở mắt ra, một gương mặt xuất hiện trước mặt cô rất gần, không đến 5cm, hẳn không phải ai khác mà chính là đại sư huynh của cô--- Thiệu Vũ!

Chẳng cần nói cái gì khác, động tác của hai người hiện tại nói có bao nhiêu thân mật là có bấy nhiêu thân mật. Một tay của Thiệu Vũ đặt trên eo của Tuyết Y, tay còn lại ôm lấy lưng cô, mặt của hắn và cô lại cách nhau thật gần. Hơn nữa Tuyết Y vì sợ ngã, nên tay vừa chạm vào vật gì liền túm chặt lấy vật ấy, một tay cô túm lấy vai hắn, tay còn lại nắm chặt cánh tay hắn.

Hai người cứ thế mà đứng yên tại chỗ, chẳng ai mở miệng nói trước, chỉ có thể tròn mắt lên nhìn đối phương.

Ở một góc rẽ, có một người đang đi đến phía họ, chỉ một giây sau mặt của nam nhân đó như bị kéo ra, khuôn mặt xám xịt chạy đến, nhưng cô ở một bên khuôn mặt lại tràn ngập ý cười. Hắn nhẹ nhàng ho lên hai tiếng, sau đó đi về phía hai người.

Hai người nghe thấy tiếng động cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, vội vàng thu tay lại, ngượng ngùng nhìn đối phương, sau đó hắn mở miệng: "Y nhi, không sao chứ?"

Tuyết Y nhẹ nhàng lắc đầu: Không sao!

Sau đó cô đi đến bên Hình Hạo: 'Hạo, vừa rồi...', cô định giải thích cho y hiểu. Nhưng cô lại bị y cướp lời trước: "Tuyệt nhỉ, nàng không cần nói gì cả, ta hiểu mà!". Sau đó hắn nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng: "Nàng không sao chứ?", ngữ khí lại thật dịu dàng, quan tâm cô như thế.

Tuyết Y chỉ nhẹ gật đầu: Y hiểu mình rồi, trong lòng y tin tưởng mình, thật tốt quá rồi!

Thấy hành động thân mật của họ, nghe thấy hắn nói với cô những lời dịu dàng, quan tâm này, Vũ Mộng nhi lại không nói câu gì, biểu tình trên mặt cô cũng không quá biến hóa!

"Tuyệt nhỉ, hôm nay nàng thật đẹp!", Hình Hạo nắm lấy tay Tuyết Y, không hề để ý đến Thiệu Vũ ở bên cạnh liền đưa Tuyết Y đi về phòng.

'Thật không?'

"Đương nhiên rồi. Có điều vết thương của nàng vẫn chưa khỏi hẳn, không nên dùng sức nhiều, nàng nên nghỉ ngơi trước đi!", Hình Hạo nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống giường. Nhưng Tuyết Y lại chỉ lắc đầu: Không, ta không mệt!

"Đúng đấy, Tuyết Y muội muội vết thương vẫn chưa lành, nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng!", Vũ Mộng nhi ở một bên cuối cùng cũng mở miệng, nhưng xem ra biểu tình cũng rất nhẹ nhàng, giống như là thật sự quan tâm đến Tuyết Y vậy.

'Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Tuyết nhi không sao!', Tuyết Y mỉm cười nói với Vũ Mộng nhi. Cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến Vũ Mộng nhi lại quan tâm cô như thế, cô cho rằng cô ta chắc hẳn rất ghét cô.

"Người một nhà khách khí làm gì? Ta còn phải rất cảm ơn muội thời gian này đã ở bên cạnh quan tâm chăm sóc Hạo mà!", Vũ Mộng nhi nói xong liền đi đến bên cạnh Hạo.

Sau đó 3 người nói chuyện rất vui vẻ, cũng có thể Vũ Mộng nhi là người rất phóng khoáng, nhưng cũng có thể là vì một lý do nào khác. Cô ta và Tuyết Y nói chuyện với nhau rất hòa hợp. Nhưng việc tốt đẹp thế này có thể duy trì bao lâu chứ?

Nhìn hai người nói chuyện với nhau như thế, trong lòng Hình Hạo cũng thoải mái không ít, tâm ý của y đối với Mộng nhi đã không còn tồn tại nữa, nhưng cô ta vì y mà hy sinh nhiều như vậy, y sao có thể xem như không thấy đây?

Cô gái câm(88)

"Tiểu thư, chúng ta có phải là nên hỏi cung một chuyện không? Nếu không e là...", tiểu Thúy đứng sau giúp cô hạ cái mũ ở trên đầu xuống, vừa làm vừa nói.

"Không được, hiện tại ta tuyệt đối không thể rời đi!", Vũ Mộng nhi nghe xong lời này thì lập tức đứng bật dậy, đi đến bên cửa sổ, hai mắt cô ta tràn ngập hận ý nhìn thẳng về phía trước: "Hiện tại là cơ hội tốt nhất để ta quay trở lại bên Hạo, nói gì đi nữa ta cũng không thể đi!"

"Nhưng, tiểu thư, chúng ta ra ngoài đã lâu, nếu Hoàng thượng người hỏi đến thì phải làm sao?", tiểu Thúy từ nhỏ đã lớn lên cùng Vũ Mộng nhi, vì vậy khi Vũ Mộng nhi vào cung cô ta cũng theo vào, lưu lại bên cạnh cho đến tận bây giờ.

Những việc giữa Vũ Mộng nhi và Hình Hạo cô là người rõ nhất, vì vậy cô luôn đau lòng thay cho Vũ Mộng nhi!

"Bây giờ ta không quản được nhiều việc thế, chỉ cần có thể quay trở lại bên Hạo, cứ cho là bắt ta hy sinh cả mạng sống của mình ta cũng không từ!", Vũ Mộng nhi gia tăng ngữ khí, lại càng tàn nhẫn hơn: "Ai cũng không thể cướp được Hạo của ta, cô ta--- Dao Tuyết Y cũng không thể!"

Thấy Vũ Mộng nhi như thế, trong lòng tiểu Thúy cũng thấy rất hận Tuyết Y, nét tàn nhẫn trên mặt cũng không kém Vũ Mộng nhi tí nào: Dám cướp người yêu của tiểu thư nhà ta, bắt kẻ người là ai cũng phải bắt người đau khổ cả đời!

Mấy ngày này mỗi ngày Hình Hạo đều đến tìm Tuyết Y từ sáng sớm, có lúc còn lưu lại phòng cô từ đó cho đến tối muộn, cứ thế mà bồi cô ăn cơm, bồi cô nói chuyện, chỉ cần có cô ở đây là y liền thấy đủ rồi, cũng không quan tâm nhiều đến tất cả những việc xung quanh.

Vũ Mộng nhi cũng thường xuyên đến thăm Tuyết Y, không những may y phục mới cho cô, tặng cô đồ trang điểm, còn thường xuyên sai người hầm đồ bổ dưỡng cho cô, có khi còn đích thân mang đến. Tuyết Y thấy cô ta đối xử với mình như thế thì trong lòng vô cùng cảm động, nữ nhân có thể vì mình mà làm những việc như vậy đừng nói là ở cổ đại, ngay cả ở hiện đại cũng không có mấy người ah! Vì vậy trong lòng cô đã xem cô ta như tỷ tỷ của mình rồi.

Hình Hạo nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô đang say ngủ trên giường, liền không khẽ chế được mà đưa tay phủ lên mặt cô: Tuyết nhi, mặc dù nàng đã quay về được vài ngày rồi, nhưng sao trong lòng ta vẫn cảm thấy trống trải thế này, luôn cảm thấy như nàng sẽ rất nhanh lại rời ta mà đi vậy?

Có thể là do cảm nhận được độ ấm trên mặt, người nằm trên giường nhẹ động thân rồi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt thân quen ở trước mặt, trên mặt cô liền lộ ra nụ cười sáng lạn.

"Tình rồi sao?", Hình Hạo thấy cô mở mắt ra liền nhẹ giọng hỏi, cô nhẹ gạt đầu sau đó ngồi dậy, nhìn y hỏi: "Hôm nay sao lại đến sớm vậy? Sao chàng không ngủ nhiều thêm chút nữa?"

"Ta muốn đến thăm nàng, vì vậy liền đến đây!", Hình Hạo không hề lảng tránh, đúng vậy, là y nhớ cô, là muốn gặp cô nên mới đến. Bước chân bất tri bất giác mà đi đến trước cửa phòng cô, tay bất tri bất giác mà mở cửa phòng cô, bất tri bất giác mà đứng nhìn cô lâu như vậy!

Cô lại cười, cô thật sự thích nghe y nói nhớ cô. Cô dang tay ra, ôm lấy cổ y, nhẹ nhàng cọ xát vào cổ y: Hạo, đa tạ chàng, đa tạ chàng đã giúp ta hiểu sống ở đây vui vẻ thế nào!

"Được rồi, Tuyết nhi, đừng tay lại, cổ ta ngứa quá!", Hình Hạo nhẹ đẩy cô ra, miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng lại rất thích, vốn dĩ không muốn cô dừng lại. Nhưng cô dường như cũng không có ý định dừng lại, cứ tiếp tục như vậy.

Tiếng cười của hai người truyền đi rất xa, có người nghe thấy thì vui vẻ, cũng có người nghe thấy chói tai, cách đó không xa Vũ Mộng nhi đang chậm chậm đi đến cửa phòng, cô dừng lại cước bộ, bảo tiểu Thúy bên cạnh đi gõ cửa: "Cốc cốc cốc..." một tiếng, hai tiếng, thật lâu cũng không có người trả lời. Cô ta lại dùng lực lớn hơn: "Cốc cốc cốc..."

"Ai?", từ trong phòng truyền ra thanh âm không vui của Hình Hạo, nếu nói hiện tại thì tính khí của hắn đã thay đổi rất nhiều rồi, nếu là trước kia thì người đang gõ cửa kia bất kể là ai thì cũng đáng chết rồi!

"Là thiệp, Mộng nhi!", Vũ Mộng nhi cố gắng dùng ngữ khí bình ổn để trả lời. Cô biết bản thân phải đối diện như thế nào. Cô sẽ không giống những nữ nhân khác chỉ biết khóc lóc, rồi làm náo loạn.

Nghe thấy thanh âm của Mộng nhi, Tuyết Y cũng dừng động tác lại, ra dấu bảo Hình Hạo cho cô ấy vào. Hình Hạo chỉ bình ổn mở miệng: "Vào đi!"

Một giây sau cửa liền được mở ra, Vũ Mộng nhi trên mặt mang theo nét cười chậm chậm tiến vào: "Hạo với Tuyết nhi chơi trò gì mà vui vậy, ta đi từ xa đã nghe thấy tiếng hai người cười rồi!"

'Haha, không có gì đâu. Tỷ tỷ hôm nay cũng đến sớm vậy ah?', Tuyết Y vừa cười vừa nói với Vũ Mộng nhi!
Cô gái câm (89)

"Oh, vậy sao? Ta còn tưởng là có chuyện tốt gì cơ? Haha!", Vũ Mộng nhi vừa cười nửa miệng vừa xoay người nhìn sang Hình Hạo: "hạo, khi nào thì chúng ta khởi hành?"

'Khởi hành? Đi đâu vậy?', Tuyết Y vừa nghe thấy trong đầu liền chỉ thắc mắc câu này, mấy ngày nay cô không hề nghe nói đến chuyện Hình Hạo phải ra ngoài mà. Cô quay lại nhìn y thắc mắc.

"Uhm, chuyện này, Tuyết nhi ah...", Hình hạo có phần khó khăn nặn ra được mấy chữ, cũng không biết có nên trực tiếp nói với cô không: "Tuyết nhi, nàng đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ cùng Mộng nhi vào cung một chuyến thôi, Mỵ Hoàng có vài việc muốn thương lượng với ta!", lại ngừng lại một lúc rồi tiếp: "Nàng đừng suy nghĩ nhiều nhé!"

Tuyết Y lắc đầu, mỉm cười với Hình Hạo: "Ta sao có thể suy nghĩ nhiều đây? Mấy ngày này chàng đều bồi ta, việc công chắc cũng chậm trễ nhiều rồi, yên tâm, chàng cứ đi đi!"

Thì ra y sợ để mình lại một mình sẽ suy nghĩ nhiều nên mới không nói cho mình biết, tại sao Hạo lại đối tốt với mình thế? Tuyết Y thầm nghĩ, mặc dù cô có vài suy nghĩ khác nhưng liền nhanh chóng bị cô phủ quyết hết. Vì cô thật sự muốn tin tưởng y!

"Uhm, vậy thì tốt rồi, chỉ là vài ngày tới nàng phải ở một mình rồi, có thời gian rồi bảo Từ Y đưa nàng đi dạo cũng tốt, đừng thui thủi trong phòng một mình!", Hình Hạo nắm tay Tuyết Y, thật không nỡ để cô lại một mình.

' Ta biết rồi!', Tuyết Y gật đầu. Mặc dù cô không muốn y đi, nhưng lại cũng không thể trì hoãn hành trình của y, vì vậy cô có ý kiến gì cũng không thể biểu hiện ra được.

' Bao giờ hai người đi?', Tuyết Y nhìn Hình Hạo, vẫn là hỏi ra câu hỏi này.

" Tôi nay!"

Tôi nay, nhanh vậy sao? Tuyết Y nhìn Hình Hạo, trong lòng không hiểu sao lại thấy thật lo lắng, sợ y sẽ phản bội mình chăng? Không, sẽ không thế đâu, cô biết y rất yêu thương cô, y sẽ không như vậy đâu. Vậy thì là chuyện gì, tại sao trong lòng mình lại bất an như vậy?

Cô cũng không biết bản thân bị sao nữa? Khi ngẩng đầu lên trong chớp mắt liền bắt gặp ánh mắt của Vũ Mộng nhi, trong ánh mắt đó bao hàm ý cười, cười đến thật gian xảo. Cô lại lắc đầu: không thể nào, nhất định là cô đã nhìn nhầm rồi, Mộng nhi tỷ tỷ vừa rồi không có cười như thế, không thể nào, là mình lo lắng quá nhiều thôi!

" Tuyết nhi, Tuyết nhi, nàng sao vậy?", thấy cô vừa rồi lắc đầu, trông bộ dạng như thất thần, Hình Hạo ở một bên có phần lo lắng, nàng như vậy là làm sao? Vừa rồi vẫn còn tốt lắm mà sao giờ đã thành thế này?

' Không, không sao!', Tuyết Y lại cố gắng nặn ra nét cười nhìn Hình Hạo, cô không muốn y đi mà vẫn phải lo lắng cho cô. Cô muốn y yên tâm!

" Không sao là tốt!"

' Uhm!"

" Thiếp thấy Tuyết nhi là mệt quá rồi ah, chúng ta đừng phiền muội ấy nữa, để muội ấy nghỉ ngơi trước đi!", Vũ Mộng nhi lại lạnh lẽo phát ra câu nói này. Nếu Hạo vẫn chưa đi ra ngoài, vậy thuốc của tiểu Thúy sẽ không thể đưa đến được, như vậy thời gian sẽ không được chuẩn xác rồi. Kế hoạch sao có thể thực hiện đúng đây?

" Ta cũng thấy vậy, vậy Tuyết Y nàng nên nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa ta lại đến thăm nàng!", Hình Hạo nhìn bộ dáng Tuyết Y, cũng cho rằng cô là do quá mệt chứ không phải suy nghĩ nhiều, y nào có biết được thật ra cô có dự cảm thế nào đâu?

Đỡ cô nằm xuống giường, đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: " Tuyết nhi, nghỉ ngơi đi nha!"

Tuyết Y nhẹ gật đầu, sau đó liền nhanh chóng nhắm mắt v

ào. Nhưng chỉ ngay khi y quay người đi cô liền mở mắt ra, thật trùng hợp, cô lại nhìn thấy ý cười trong mắt Vũ Mộng nhi khi cô ta xoay người đi. Nụ cười này là thế nào, cô ta hôm nay làm sao vậy nhỉ?

Cô nhìn theo bóng lưng họ đi ra khỏi cửa, trong lòng thật sự thấy thật sợ hãi, bất an đến cực điểm. Nhưng cô lại không biết nên làm thế nào.

Cửa sổ bị người ta nhẹ nhàng mở ra, một nữ nhân mặc y phục màu hồng cầm một đồ vật như ống trúc thổi khí vào trong phòng. Chuyện gì vậy? Giữa ban ngày ban mặt lại dùng cái đó làm gì?

Tuyết Y nằm trên giường cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng, mí mắt cũng nặng dần, rất nhanh liền đi vào cõi mộng!

Cũng thật nhanh, nữ nhân mặc y phục màu hồng kia tiến vào trong phòng, trên tay cầm theo một bát nước. Đi đến bên giường của Tuyết Y, nhìn thấy cô đã ngủ say, khoe miệng cô ta liền chậm chậm nhếch lên: " Muốn cướp Thành chủ với tiểu thư sao, người không có cửa đâu!"

Sau đó cô ta ngồi xuống, đổ từng thìa từng thìa thuốc vào miệng Tuyết Y. Đến khi bát thuốc chỉ còn tro đáy, cô ta lại cười, cười đến đáng sợ như thế, cười đến ghê rợn như thế!

Xong việc cô ta đứng dậy, đi ra khỏi phòng Tuyết Y!

Tất cả mọi việc lại khôi phục lại nguyên dạng, không ai biết chuyện vừa mới xảy ra. Càng không có ai biết sau đó sẽ phát sinh những chuyện gì? Rốt cuộc tại sao mọi việc lại luôn không công bằng với cô như vậy?

Lại chia xa.

Cô gái câm (90)

Buổi trưa.

Hình Hạo quay trở lại phòng Tuyết Y nhưng lại thấy cửa phòng vẫn đóng chặt. Y nhẹ nhàng gõ cửa vài tiếng, nhưng không thấy có phản hồi gì, vừa định đẩy cửa đi vào liền thấy Cung Sước đi đến.

" Chủ nhân cát tường!", Cung Sước cúi đầu thỉnh an Hình Hạo.

" Tiểu thư vẫn chưa dậy sao?"

" Hồi chủ nhân, đúng vậy, tiểu thư vẫn đang nghỉ!", Cung Sước là người Hình Hạo sắp xếp chăm sóc Tuyết Y sau khi tiểu Thanh rời đi. Cô ta làm việc rất đáng tin cậy, quan trọng nhất là cô ta đã theo Hình Hạo 10 năm rồi, hơn nữa võ công cũng không tồi. " Có cần thuộc hạ thay người..."

" Không cần, để cô ấy nghỉ ngơi đi!", Cung Sước vẫn chưa nói hết, Hình Hạo đã ngắt lời: " Người vừa đi đâu về? Không phải ta bảo người phải ở bên tiểu thư sao?"

" Hồi chủ nhân, vừa rồi thuộc hạ đi lấy thuốc cho tiểu thư, nhưng thấy tiểu thư vẫn ngủ say nên lại đem thuốc đi hâm nóng!"

" Không có việc gì thì không được rời tiểu thư nửa bước!", Hình Hạo nói xong liền xoay người rời đi.

" Vâng, thư chủ nhân!", Cung Sước cúi đầu tiễn Hình Hạo, sau đó liền thở phào nhẹ nhõm, mặc dù thời gian cô ở bên Hình Hạo đã là 10 năm, nhưng cũng biết y vốn vô tình, nếu như làm việc gì không thuận, bất kể là ai cũng không thể có những ngày tháng tốt đẹp được, vì vậy bản thân cô vốn dĩ không dám lơ là bất kể chuyện gì y phân phó.

Cô nhìn vào cửa phòng: tiểu thư sao hôm nay lại ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa dậy nhỉ?

Thời gian cứ từng giây từng phút chậm chậm trôi đi, mặt trời cũng dần dần lặn về đằng tây. Đêm nay trời không trăng, không biết vì lý do gì mà đến cả một ngôi sao cũng không thấy.

Hình Hạo cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ để xuất phát, nhưng vẫn không thấy Tuyết Y xuất hiện, lại nhìn thấy Cung Sước vẫn đứng canh ở cửa, y đi đến:

" Tiểu thư vẫn đang ngủ sao?"

" Hồi chủ nhân, đúng vậy!"

Hình Hạo đưa tay lên định mở cửa ra, nhưng lại do dự: có lẽ không nên để Tuyết Y thấy mình đi, như thế nàng cũng bớt thương tâm đau buồn hơn, như thế nàng sẽ thấy dễ chịu hơn!

Y hạ tay xuống: " Nhớ chăm sóc tiểu thư cho tốt, khi nào tiểu thư tỉnh dậy, nói với nàng là ta đã lên đường, sẽ nhanh chóng trở về!"

" Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!"

Hình Hạo lại nhìn vào phòng Tuyết Y, sau đó xoay người nhanh chóng bước đi. Đi ra đến ngoài cửa lớn, Vũ Mộng nhi sớm đã ở đó đợi y. Vừa nhìn thấy y xuất hiện cô ta liền vội vàng nghênh đón:

" Hạo, chàng đến rồi!"

" Uhm!", Hình Hạo chỉ nhàn nhạt trả lời.

Vũ Mộng nhi nhòm trái ngó phải cũng không thấy Tuyết Y đâu, trong lòng âm thầm đắc ý, bát thuốc kia quả là có hiệu quả: " Tuyết nhi đâu? Muội ấy không đến tiễn chúng ta sao?"

" Nàng ấy vẫn đang nghỉ ngơi!", Hình Hạo đi đến gần xe ngựa, không biết vì sao lúc này tâm tình y thật không thoải mái, phải chăng là có chuyện gì sắp xảy ra? Y cũng không rõ.

Vũ Mộng nhi nhìn thấy Hình Hạo lên xe, cô ta cũng nhanh chóng bước lên, chính giây phút khi cô ta bước chân vào trong xe, cô nhìn ra thấy có một thân ảnh màu hồng ở góc tường hướng cô ta mà gật gật đầu. Cô ta cũng gật đầu lại, sau đó liền đi vào trong xe ngựa.

Xe ngựa vừa đi được một lúc trời liền đổ cơn mưa, hơn nữa còn càng lúc càng to, có lúc còn có cả tiếng sét nữa. Sét vừa đánh xuống, thân thể Tuyết Y nằm trên giường liền động nhẹ, nhưng lại không thấy cô mở mắt ra.

Cung Sước cũng bị tiếng sét đó dọa cho giật nảy người, cô nhìn ra một góc rẽ lại phát hiện có một thân ảnh màu đen: " Là ai ở đó?", cô nhanh chóng đuổi theo người đó, thấy người đó phi thân qua tường, cô liền cũng phi thân đuổi theo, đuổi nhau vòng vèo một hồi, hắc y nhân đó bỗng dừng lại, xoay thân đối Cung Sước đến, xem ra võ công của hắc y nhân kia cũng rất tốt, ít nhất là cũng cao hơn Cung Sước ah! Một lúc sau cuối cùng Cung Sước cũng đuổi đến nơi: " Người là ai? Tại sao đêm khuya dám xông vào Thành phủ, có phải không muốn sống nữa?"

Hắc y nhân kia không nói gì, chỉ vung kiếm lên lao vào tấn công Cung Sước. Cung Sước nghiêng người tránh đường kiếm của người kia, sau đó cũng ra chiêu phản đòn.

Thiếu Vũ nghe thấy sấm sét vang đầy trời, hẩn biết Lăng Y từ nhỏ đã rất sợ sấm sét, mà bây giờ Hình Hạo lại không ở bên, hẩn lo lắng cô sẽ sợ hãi, thế là liền đi đến trước cửa phòng Tuyết Y, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là đưa tay lên gõ cửa. Nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy phản hồi gì, hẩn lại gõ vài lần nữa, lại vẫn không thấy gì, thế là hẩn nói vọng vào trong:

" Y nhi, muội ngủ rồi àh?", vẫn không thấy gì, hẩn xoay người định rời đi vì nghĩ là Tuyết Y có thể đã ngủ rồi.

Tuyết Y ở trong phòng bỗng cảm thấy thân thể thật không thoải mái, vừa mở mắt ra lại thấy thân thể thật nóng, cô đẩy chăn ra, lăn từ trên giường xuống đất. Có lẽ là dùng lực quá nhiều, vì vậy âm thanh rơi xuống đất có phần lớn, Thiếu Vũ ở bên ngoài vừa đi được vài bước vẫn nghe thấy mà dừng lại, hẩn lắng nghe, sau đó xoay người chạy đến dùng lực gõ cửa: " Y nhi, Y nhi, muội sao vậy? Y nhi?", vẫn là không thấy phản hồi gì từ trong phòng, lúc này hẩn đã khản trương lắm rồi, liền dùng lực đẩy cửa ra. Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Tuyết Y đang nằm dưới đất, hơn nữa y phục lại không chỉnh tề. Hẩn nhanh chóng chạy đến, muốn đỡ cô dậy, nhưng vừa chạm vào người cô hẩn liền thu tay lại, tại sao thân thể cô ấy lại nóng như vậy?

" Y nhi, muội sao vậy?", Thiếu Vũ dùng hai tay lay người Tuyết Y, nhưng cô lại cứ bắt chặt lấy tay hẩn.

" Y nhi, rốt cuộc là muội bị làm sao?", Thiếu Vũ có điểm kinh sợ, hẩn nhìn phản ứng của Tuyết Y, rõ ràng là đã trúng--- mị dược!

Thân thể Tuyết Y cứ dựa vào Thiếu Vũ, tay cũng động chạm lung tung trên người hẩn, sau đó lại còn hôn lên môi hẩn

nữa!

Cô gái câm (91)

"Y nhi, muội bình tĩnh một chút, đừng như vậy!", Thiệu Vũ giữ lấy tay Tuyết Y, giữ cô ấy cách xa hần một chút, nhưng thân thể cô lại cứ thế dựa sát vào người hần.

Tuyết Y nào còn nghe thấy lời Thiệu Vũ nói nữa ah, cô hiện tại chỉ biết thân thể mình rất nóng, bản thân cô hiện tại đã không còn lý trí, cô đẩy tay Thiệu Vũ ra, lại ôm chầm lấy hần, hôn hần, một nữ nhân cứ như thế mà dâng đến, thử hỏi có nam nhân nào không động tâm chứ? Nhưng trong lòng Thiệu Vũ rất rõ ràng, hần hiểu rõ bản thân không thể làm như thế được, hần cố gắng không ché bản thân không chạm vào cô, lùi ra xa khỏi cô, nhưng chớp mắt một cái, Tuyết Y đã lao về phía hần, không cẩn thận mà ngã về phía hần, Thiệu Vũ nhìn thấy vội vàng đưa tay đỡ cô, tay của hần đặt lên eo cô, vừa dùng lực đã kéo cô vào trong vòng ngực ấm áp của hần, Tuyết Y liền lập tức hướng đến môi hần, dùng lực mà hôn, Thiệu Vũ muốn tránh né nên thối lui về sau, không ngờ đến vừa lùi đã ngã ngay ra giường, hai người liền cứ như vậy mà nằm trên giường. Tuyết Y vẫn cứ ôm chặt lấy hần, vốn dĩ Thiệu Vũ trước giờ đều yêu thương Tuyết Y sâu đậm, nay cũng không thể chịu đựng được nữa, hần liền mãnh liệt hồi ứng lại Tuyết Y, tay hần cũng bất giác mà thoát y phục trên người Tuyết Y:

"Y nhi, ta cứu muội, ta sẽ cứu muội!"

Y phục trên người Tuyết Y rất nhanh đã bị Thiệu Vũ cởi ra gần hết, mà y phục của Thiệu Vũ sớm cũng chẳng còn lại bao nhiêu...

"Hạo, chàng sao vậy? Sao tâm trạng lại có vẻ nặng nề vậy?", Vũ Mộng nhi thấy thời gian cũng tương đối rồi, liền quay sang giả vờ hỏi Hình Hạo.

"Không, không có gì!", Hình Hạo đời nào nói với cô ta là bản thân y đang nhớ Tuyết Y chứ, y không thể đối xử với cô ta như thế vì cô ta đã từng vì y mà hy sinh cả bản thân.

"Có việc này, thiếp không biết có nên nói cho chàng biết không?", Vũ Mộng nhi cẩn thận nhìn biểu tình trên mặt Hình Hạo.

"Chuyện gì? Nàng nói đi!", Hình Hạo vẫn chỉ vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ: bây giờ Tuyết Y đang làm gì nhỉ? Nàng ấy đã tỉnh lại hay chưa, có phải là đang tìm mình không?

"Chuyện đó, đêm hôm qua, ta nhìn thấy Tuyết nhi và Thiệu công tử hai người đó gặp nhau ở hậu viện!", Vũ Mộng nhi nói nhỏ, lại vẫn chú ý phản ứng của Hình Hạo. Cô nhìn thấy tay Hình Hạo đang chầm chậm nắm chặt lại. Cô biết y để tâm Tuyết Y như vậy, y để tâm Tuyết Y còn hơn để tâm đến mình, nhưng ít nhất trước đây y cũng từng quan tâm mình, vì vậy chỉ cần không có sự tồn tại của cô ta, y sẽ trở về bên mình, sẽ

lại quan tâm mình như trước kia.

"Haha, có thể bọn họ ở đây nói chuyện thôi!", Vũ Mộng nhi cố ý nhẹ giọng nói.

Sắc mặt của Hình Hạo càng lúc càng xám xịt, chỉ là y đang cố gắng nhẫn nhịn mà thôi. Y nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn cái gì nữa, chỉ yên lặng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa xe, trong lòng y càng lúc càng thấy khó chịu, càng lúc càng thấy không yên!

.....

Một mình Từ Y ngồi trên bàn chăm chú nhìn ngọn nến nhỏ, ngón tay vô thức chạm vào ngọn lửa: "Người nói xem trong lòng hần có ta không? Liệu sẽ có một ngày hần tiếp nhận ta không?"

Bỗng từ ngoài cửa sổ có một tờ giấy phóng vào, dạo Từ Y giật mình.

"Ai?", Từ Y đứng bật dậy, đuổi theo đến bên cửa sổ, lại không thấy người đâu nữa, cô quay lại bên bàn nhặt tờ giấy lên:

"Trong phòng tỷ tỷ người có thứ mà người muốn thấy!"

Không đề tên, cũng nhìn không ra là nét chữ của ai cả, rốt cuộc là ai mang tờ giấy này đến vậy, hơn nữa võ công lại cao như vậy?

Từ Y đặt tờ giấy xuống rồi đi ra khỏi phòng, đi về phía phòng Tuyết Y. Trên đường đi, tâm trạng cô càng lúc càng bất an, nhưng lại không hiểu là vì sao lại thế. Chỉ cảm thấy có việc gì đó không tốt đang chờ mình.

Bên ngoài phòng là một mảng yên tĩnh, chẳng có gì cả, chỉ có cô cứ nhẹ nhàng mà đi đến phòng Tuyết Y, qua cánh cửa khép hờ cô đã nhìn thấy tất cả những gì không nên nhìn thấy!

"Không, không thể nào, chuyện này không thể là thật được!", Từ Y cứ lùi về sau từng bước từng bước một, chuyện này làm sao cô có thể tin được, người cô yêu thương nhất lại đang cùng tỷ tỷ của cô... thân thể cô như thể bị cái gì đánh vào đầu gối, khiến cô ngồi bất động trên mặt đất lạnh giá.

Cô gái câm (92)

Có lẽ là do nghe thấy tiếng động ngoài cửa, thân thể của người nằm trên giường dần động. Hần nhanh chóng ngồi bật dậy, lại cũng vì thế mà kinh động người bên cạnh thức giấc. Khi cô mở mắt ra nhìn, mọi thứ trên thế giới này dường như không còn tồn tại: chuyện này là gì đây? Đại sư huynh sao lại ở đây? Tại sao mình và hần lại cùng nằm trên giường? Sau đó tất cả những việc vừa rồi liền lần lượt hiện lên trong đầu cô.

Cũng không để ý phản ứng của Tuyết Y, Thiệu Vũ vội xuống giường, mở cửa chạy ra lại thấy Tử Y đang lặng lẽ ngồi dưới đất, gương mặt không dám tin nhìn hấn.

Tuyết Y cũng vội vã đi ra ngoài, cô chạy đến kéo tay Tử Y lên để giải thích mọi chuyện. Nhưng lại bị Tử Y đẩy ra: "Người cách xa ta một chút, đừng có đụng vào ta!", thanh âm đó của cô như đang gào lên vậy.

Tuyết Y không ngờ đến là cô sẽ đối với mình như vậy nên không cẩn thận bị đẩy ngã xuống đất.

Thiệu Vũ thấy cô ngã liền vội vàng đến đỡ cô dậy: "Y nhi, không sao chứ?"

Nhưng Tuyết Y nào còn quan tâm đến những điểm này ah: "Đại sư huynh, huynh mau giải thích với Tử Y đi!", cô đẩy hấn ra, nhưng hấn lại không hề động đậy, vì vốn là do hấn làm sai, còn có thể giải thích gì đây, hơn nữa đối với Tử Y, trong lòng hấn vốn không cần phải giải thích. Hấn chỉ lo lắng cho Tuyết Y thôi!

Tuyết Y đẩy Thiệu Vũ ra lại hướng về phía Tử Y: "Tử Y, nghe tỷ tỷ giải thích được không vậy..."

"Haha!", nhưng nghe thấy thế Tử Y cũng chỉ cười lạnh: "Tỷ tỷ? Thật là một tỷ tỷ tốt ah!"

Nghe thấy thanh âm này của cô, thân thể Tuyết Y bất giác run lên. Tử Y như vậy thật đáng sợ ah! Cô vung chưởng lên định đánh về phía Tuyết Y, thật may Thiệu Vũ ở một bên kịp thời đẩy Tuyết Y ra, nếu không một chưởng này thôi cũng đủ lấy mạng Tuyết Y rồi!

"Tử Y, người điên rồi!", Thiệu Vũ xoay người nhìn Tuyết Y đang kinh ngạc thất thần, rồi vội vàng kéo cô lên: "Y nhi, muội không sao chứ, có đau chỗ nào không?"

"Đúng, điên rồi, ta đúng là điên rồi!", Tử Y thất thanh gầm lên với hai người họ, đúng vậy, tỷ tỷ của mình cùng với người mình yêu thương nhất! Đây là cái loại đau khổ gì đây ah?

'Tử Y...', Tuyết Y vẫn cứ không từ bỏ mà đi về phía cô, nhưng Tử Y bây giờ nào còn quan tâm đến sự tồn tại của cô nữa, trong lòng cô ấy bây giờ chỉ có sự phẫn nộ mà thôi.

Lại một lần nữa đẩy cô ra, Tử Y nhanh chóng chạy ra ngoài, lại chính ở góc rẽ mà gặp Hình Hạo đang trở về, nhìn thấy Tử Y như vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng y là lo sợ Tuyết Y đã xảy ra chuyện gì, y vội vàng giữ Tử Y lại hỏi: "Tử Y, sao vậy? Phát sinh chuyện gì? Tuyết nhi đâu, nàng đang ở đâu?"

Tử Y ngẩng đầu nhìn vào mắt Hình Hạo, rồi lại cười khổ: "Cô ta rất tốt, còn tốt không chịu được ấy!", chỉ để lại câu nói này, cô liền đẩy tay y ra rồi chạy đi.

Thấy Tử Y bất thường như vậy, càng làm cho tâm trạng Hình Hạo thêm lo lắng, y nhanh chóng chạy về phía phòng Tuyết Y, nhưng khi đến trước cửa phòng lại nhìn thấy Thiệu Vũ đang ôm Tuyết Y. Y nhanh chóng chạy đến, đẩy Thiệu Vũ ra, lúc này đây mới phát hiện ra y phục trên người cô lại không chỉnh tề như thế, y gương mặt đọc ác lên nhìn cô: "Chuyện này là thế nào?". Y lại nhìn Thiệu Vũ, bây giờ thì y đã hiểu có chuyện gì xảy ra rồi. Tại sao Tử Y lại khóc như vậy mà chạy đi? Y liền vung tay lên tấn công Thiệu Vũ: "Họ Thiệu kia, ta muốn lấy mạng người!"

Nhanh chóng tránh được quyền cước của Hình Hạo, nhưng y lại tiếp tục vung quyền lên tiếp. Hai người liền cứ vậy mà lao vào đánh nhau, chỉ có một mình Tuyết Y đứng đơn độc một mình mà khóc. Lúc này cô không biết phải làm sao mới tốt. Cô phải giải thích thế nào với Hạo đây? Cô đứng đấy, lại nhìn thấy Hình Hạo rút kiếm ra đâm về phía Thiệu Vũ, cô liền vội vàng chạy đến đứng chặn trước người hấn.

Nhìn thấy cô đứng chắn trước người hấn, thanh kiếm đang lao đi liền vội vàng dừng lại: "Nàng lại vì hấn mà ngay cả mạng cũng không cần sao?"

"Y nhi, muội không sao chứ?", Thiệu Vũ phát hiện Tuyết Y đang đứng chặn trước mặt mình thì bị dọa cho nhảy dựng lên, thật may mắn nhất kiếm của Hình Hạo vừa rồi chưa có đâm đến, nếu không Tuyết Y đã sớm mất mạng rồi!

Tuyết Y chạy về phía Hình Hạo, vừa định mở miệng thì y đã ném thanh kiếm xuống, cũng chẳng đợi cô mở miệng liền xoay người đi. Cô vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay áo của y, nhưng lại bị y giật ra.

Thì ra không phải là hấn ép cô mà là cô ta tự nguyện. Trong lòng Hình Hạo cứ nhắc đi nhắc lại khả năng này. Tim y rất đau, y vốn cho rằng cô sẽ không phản bội y. Y vốn dự tính sau khi mình vào cung gặp Mỵ Hoàng về sẽ có thể thành thân cùng cô, vĩnh viễn ở cùng nhau. Thì ra tất cả tất cả đều là bản thân tự mơ mộng hão huyền mà thôi!

Bị y đẩy ra, Tuyết Y lại ngã trên mặt đất. Lúc này cô đã không còn sức lực mà đứng dậy nữa, cô cứ ngồi thế mà khóc: Tại sao? Tại sao lại thành thế này? Rốt cuộc là tại sao?

Sau đó liền ngất đi.

Thiệu Vũ thấy Tuyết Y ngất đi như vậy, liền vội vàng chạy đến đỡ cô: "Y nhi, Y nhi, muội sao vậy?"

Nghe thấy tiếng hét của Thiệu Vũ, thân thể y khựng lại, xoay người nhìn, nhưng y không hề chạy đến bế cô, chỉ nhìn vậy rồi lại xoay người đi!

Thiệu Vũ bế Tuyết Y đang nằm trên đất dậy, rồi chạy về phòng cô. Sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống, nhìn thấy những giọt lệ nơi khóe mắt cô, trong lòng hấn thấy thật sự rất hối hận, nhưng nếu hấn không làm như vậy thì cô cũng mất mạng rồi ah. Nhẹ nhàng đưa tay vén những sợi tóc trên trán cô vào, trong lòng vô cùng khó chịu:

"Y nhi, xin lỗi! Xin muội hãy tha thứ cho đại sư huynh!"

Cô gái câm (93)

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chiếu thẳng ánh sáng vào trong phòng, đâm thẳng vào mắt thật đau nhức. Người nằm trên giường từ từ mở mắt ra, lại nhìn thấy Thiệu Vũ đang ngủ gục bên giường. Vốn vẫn tưởng rằng tất cả những chuyện này không phải là thật, tất cả chỉ là ác mộng thôi. Chỉ cần mình tỉnh dậy tất cả sẽ không tồn tại nữa, nhưng khi tỉnh dậy lại nhìn thấy đại sư huynh ở ngay trước mặt thế này. Cô lại khóc. Lần này thì cô không có cách nào để ở bên cạnh Hạo đến bách niên giai lão nữa ah? Ô cớ đại chuyện trinh bạch là một chuyện vô cùng quan trọng mà.

Haha! Cô cười khở bước xuống giường, cũng vì thế mà làm người đang ngủ gục bên giường thức giấc.

Thiệu Vũ vừa nhìn thấy cô xuống giường liền vội vàng kéo tay cô lại: "Y nhi, muội muốn đi đâu?"

"Không có, đại sư huynh, ta chỉ muốn đi dạo một chút!", đúng vậy, đi dạo để thư giãn một chút vậy.

"Vậy ta đưa muội đi!", Thiệu Vũ đỡ cô đứng dậy.

"Không cần đâu, ta muốn tự đi, yên tâm đi, ta không sao!", thật ra chuyện này đối với cô gái đến từ thế kỷ 21 thì chẳng tính là gì. Nhưng cô cũng biết Hạo nhất định sẽ để tâm đến chuyện đó.

Có thể là do không muốn cô phiền thêm nên hấn gât đầu đáp ứng, nhìn cô một mình đi ra khỏi phòng.

Ánh sáng buổi sớm thật đẹp ah. Tại sao đến bây giờ mình mới phát hiện ra chứ? Tuyết Y một mình ngồi ở Y Nguyệt Đình chăm chú ngược lên nhìn trời xanh, ngắm nhìn thái dương vào buổi sớm. Tình cảnh hôm qua Hình Hạo đẩy cô ra, ánh mắt y nhìn cô đầy hận ý như những mũi dao đâm sâu vào tim cô đau đớn. Dù cho nó nghiêm trọng như thế nào thì chàng cũng không thể nghe ta giải thích hay sao chứ? Chàng chỉ quan tâm đến thân thể của ta chứ không phải trái tim ta sao?

Một giọt nước mắt rơi xuống chiếc bàn đá, nở ra như một bông hoa nước. Cô nhìn thấy, nước mắt sao? Haha!

"Yo, còn cười được sao?", lúc này Vũ Mộng nhi cùng tiểu Thúy vừa đi đến.

Tuyết Y nghe thấy liền vội vàng đứng lên, cúi đầu lau đi giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt. Cô chỉ nhẹ cúi người, coi như là đã thỉnh an.

"Hạo vừa mới bước chân ra khỏi cửa mà người đã cùng với nam nhân khác làm chuyện như vậy, thật là mất mặt mà!", Vũ Mộng nhi đi quanh cô một vòng, sau đó lại dùng thái độ khinh miệt nói với cô: "Thật sự là không chịu nổi cô đơn ah!"

"Ta không có...", cô muốn giải thích, nhưng nên giải thích thế nào đây?

"Hừm, ta mà là người thì đã sớm không còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa. Có người da mặt thật dày ah, phải không tiểu Thúy?"

"Đúng vậy, thưa chủ nhân!"

"Ta không có...", Tuyết Y đứng một bên chỉ biết rơi lệ nghe họ nói. Ai bảo bản thân cô không biết nói chứ, giờ thì phải làm sao đây?

"Thu lại những giọt nước mắt dối trá của người đi. Đừng tưởng người như vậy thì Hạo sẽ tha thứ cho người!", Vũ Mộng nhi bóp cằm của Tuyết Y, mắt tràn đầy hận ý mà nhìn cô: "Ta nói cho người biết, đời này Hạo hận nhất là người phản bội y! Đặc biệt là người đó lại là người y yêu. Vì vậy cả đời này người cũng đừng hy vọng y sẽ tha thứ cho người!". Nói xong, cô ta liền xoay thân đi khỏi Y Nguyệt Đình, chỉ còn lại một mình Tuyết Y cứ đứng chôn chân tại chỗ.

Hạo thật sự sẽ không tha thứ cho ta sao? Phản bội à? Ta không có phản bội chàng. Ta thật sự không có, Hạo, sao chàng không nghe ta giải thích? Tại sao?

Đột nhiên cô xoay người chạy về phía thư phòng: Hạo, chàng đợi ta, chàng đã từng hứa với ta, bất kể phát sinh chuyện gì, chàng cũng sẽ nghe ta giải thích, chàng đều tin tưởng ta, chàng đợi ta. Ta đến ngay đây!

Chạy qua vài tiểu viện, cuối cùng cô cũng đến được trước cửa thư phòng. Cô đi đến, nhưng lại bị thị vệ ở trước cửa chặn lại: "Tuyết Y tiểu thư, chủ nhân hiện tại đang bận, người có việc gì xin đợi lát sau hãy đến!"

Y đang bận? "Vậy ta đợi chàng ở đây!", cô lùi lại phía sau vài bước, đứng ở bên ngoài. Cô sẽ đợi y, đợi đến khi nào y nguyện ý gặp cô, nghe cô giải thích. Cô biết không phải là y đang bận, chỉ là bây giờ y không muốn gặp cô mà thôi, vì vậy cô đợi, đợi y gât đầu muốn gặp cô!

Cô gái câm (94)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng người trong phòng từ đầu đến cuối đều không có đi ra. Đến cả lộ mặt ra cũng không. Thái dương cũng chậm chậm lặn về tây, cô vẫn đứng bất động ở đấy để đợi y, đợi y ra nghe cô giải thích.

Hạo, chàng ra ngoài gặp ta được không? Nghe ta giải thích đi, ta giải thích rồi mà chàng vẫn không thể tha thứ được cho ta thì ta sẽ rời đi, có được không vậy, chỉ cần chàng đừng đối xử với ta thế này. Ra ngoài gặp ta được không? Càng nghĩ càng nghĩ, cô lại khóc, lần này nước mắt rơi lại càng nhiều hơn.

Cô lại chạy đến, muốn lao vào trong, nhưng vẫn là bị hai tên thị vệ chặn lại: "Tuyết Y tiểu thư, xin lỗi, hiện tại người thật sự không thể vào được!"

Không thể vào, không thể vào!

Cô điên cuồng đẩy mấy tên thị vệ về ra, nhưng mệnh lệnh của Hình Hạo ai dám không nghe chứ? Vì vậy dù cô có

dùng lực thế nào cũng không thể đẩy mấy tên thị vệ biết võ công đẩy ra được ah!

Bên ngoài cửa từng trận đập cửa, y ở trong phòng không phải là không nghe thấy, y cũng muốn ra ngoài gặp cô, muốn nghe cô giải thích, nhưng cứ nghĩ đến đó, y lại nhớ ra bộ y phục không chỉnh tề của cô, lại nhớ đến cô vì bảo vệ hấn mà ngay cả mạng mình cũng không cần. Vì vậy y vẫn là không có dũng khí để ra mở cửa.

Cô thật sự chẳng còn cách nào nữa rồi, chỉ biết ngồi xuống mà khóc, nhẹ nhàng mà nức nở.

Nàng lại khóc rồi, Tuyết nhi đang khóc, Tuyết nhi lại khóc rồi, không phải ta muốn bảo vệ nàng sao? Tại sao chứ? Tại sao người khiến nàng phải khóc luôn luôn là ta? Rốt cuộc là vì sao vậy?

Đêm khuya.

Không biết là tại sao, lúc này trời lại nổi sấm sét. Là vì cô hay chỉ do thời tiết như vậy? Chỉ một lúc sau, trời bỗng đổ mưa to!

Nhìn thấy trời mưa, Tuyết Y ngơ ngác. Cô thật sự không biết phải làm thế nào nữa. Hạo thật sự không tha thứ cho mình rồi, y thật sự sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình rồi, thế nên mới có thể nhẫn tâm để mình ở ngoài này lâu đến vậy.

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Nếu mình có thể quên hết tất cả mọi thứ trên thế gian này đi có phải là tốt biết bao không? Nếu có thể, mình thật sự hy vọng có thể trở về hiện đại ah. Ở đó ít nhất mình sẽ không phải chịu đau khổ.

Cô đứng lên, chạy ra ngoài trời, cứ như vậy mà đứng dưới mưa. Mặt hướng lên nhìn trời, để mặc nước mưa tấp vào mặt.

Tên thị vệ thấy cô như vậy cũng rất khẩn trương, nhưng hấn cũng không biết nên làm thế nào. Lúc này Cung Sước cũng đi đến, thấy Tuyết Y đứng dưới mưa như vậy, liền vội vàng chạy đến kéo cô: "Tuyết Y tiểu thư, người không thể dầm mưa như vậy ah, như vậy sẽ bị bệnh đấy, nhanh cùng Cung Sước trở về thôi!"

Không, không được, Tuyết Y ra sức lắc đầu, không biết cô lấy sức lực từ đâu mà một tay đẩy được Cung Sước đang kéo cô ra.

Nàng đang dầm mưa, nàng lại đang dầm mưa. Tại sao lại ngốc như vậy chứ?

Hình Hạo ở trong phòng cũng nghe thấy tất cả, nỗi đau trong lòng y tuyệt đối không ít hơn cô ah!

"Tiểu thư, người mau trở về thôi, cứ thế này, thân thể người sao có thể chịu nổi đây?", Cung Sước vẫn cố gắng kéo cô, nhưng lại một lần nữa bị cô đẩy ra. Cung Sước cũng chẳng còn cách nào khác, đành chạy đến gõ cửa phòng Hình Hạo: "Chủ nhân, người mau ra ngoài đi, nếu cứ thế này thân thể tiểu thư thật sự sẽ không chịu nổi đâu. Người mau ra đây đi!"

"Đưa nàng về!", y chỉ buông ra vài từ ngắn ngủn vậy thôi!

Tuyết Y cười, y thật sự không muốn gặp mình ah!

"Tại sao? Tại sao vậy? Tại sao lại đưa tôi tới nơi này? Rốt cuộc là tại sao? Tôi muốn trở về, tôi không muốn ở lại đây nữa. Tất cả mọi thứ ở đây đều không thuộc về tôi, thế kỷ 21, trường học, đó mới là những thứ thuộc về tôi, là nơi tôi nên ở mà. Ông trời ơi, chính là ông ép đưa tôi đến đây mà không hề hỏi qua ý kiến của tôi, bây giờ ông mau đem tôi trở về đi, đem tôi trở về đi!". Tuyết Y ngửa mặt lên trời mà gào thét. Cô thật sự mệt mỏi lắm rồi, nếu thật sự có thể thì cô sẽ chọn trước giờ chưa từng quen biết y. Ít nhất như vậy cô còn có thể vui vẻ được.

Mưa càng lúc càng lớn, đột nhiên lại có một tia sét giáng xuống. Nhưng cô vẫn đứng đó, người ướt nhẹp vì mưa.

"Tiểu thư, đi thôi! Người đừng như vậy nữa. Qua một thời gian lại từ từ giải thích với chủ nhân cũng được mà, người đừng như vậy nữa!", Cung Sước lại mạnh mẽ kéo Tuyết Y vào trong, nhưng lại phát hiện ra thân thể cô rất nóng, hơn nữa lại còn đang run rẩy nữa.

Cô gái câm (95)

Cứ tiếp tục thế này thì làm gì có ai có thể chịu nổi ah!

Đúng rồi, còn có Thiệu công tử mà. Cung Sước đứng dậy, chạy qua tiểu viện. Lúc này cũng chỉ có Thiệu Công tử mới có thể thức tỉnh được tiểu thư thôi.

Nhìn lên trời, tất cả mọi thứ đều vẫn như vậy, trời vẫn mưa, tấp vào thân thể thật rát. Cô nhẹ mím cười, sau đó thân thể cứ chậm chậm mà ngã về phía trước. Đúng lúc thân thể cô sắp tiếp xúc với mặt đất thì một bóng người rất nhanh đã phi đến đỡ được cô: "Y nhi, Y nhi, muội không sao chứ?"

Nhưng người trong lòng sớm đã không còn biết gì nữa rồi. Hấn bế cô chạy về phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống, sờ lên trán cô, thật nóng ah: "Cung Sước, mau gọi đại phu!"

Cung Sước đứng một bên nghe thấy vậy liền vội vàng chạy đi.

Thiệu Vũ như người thay cho Tuyết Y một bộ y phục khô, sau đó đại phu đến. Thật may cũng không đáng ngại lắm.

Hấn lại ở bên giường chăm sóc cô, nhìn cô. Tại sao chứ? Tại sao muội cứ phải chịu đựng nỗi khổ này chứ? Hình Hạo! Hấn nắm chặt nắm đấm đứng lên, mở cửa chạy đến thư phòng.

Nhưng ai biết được người nằm trên giường đã sớm tỉnh lại rồi. Cô mở mắt ra nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, rồi lại khóc: Nếu đã như vậy, mình còn lưu lại đây làm gì nữa?

Cô nhẹ nhàng rời giường, cứ như vậy mà lê thân thể đau khổ ra khỏi phòng.

Thiệu Vũ đến thư phòng của Hình Hạo, một cước liền đánh bị thương tên thị vệ đứng canh cửa rồi lao vào phòng.

"Người đến đây làm gì?", chỉ một câu nói lạng lừng mang theo vài phần nộ ý. Hình Hạo ngồi trước bàn cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên.

"Hình Hạo, người...", cũng chẳng thèm nói nhiều, hắn chỉ nghĩ đến Tuyết Y nằm trên giường là đã không thể không chế nổi sự phẫn nộ trong lòng, liền cứ thế vung quyền lên đánh về phía Hình Hạo.

Nhưng y cũng chỉ xoay người một cái đã tránh được quyền cước của hắn, nâng khuôn mặt kinh ngạc lên nhìn, bản thân y còn chưa tìm hấn tính sở thể mà hắn lại dám chạy đến đây làm loạn, nếu không phải vì Tuyết Y thì sao y có thể dễ dàng để hấn như vậy chứ?

Y cũng đứng dậy, rút thanh kiếm bên cạnh ra, đâm về phía Thiệu Vũ. Cứ như vậy, hai người ở trong phòng mà đánh nhau. Nhưng lại chẳng có ai biết người nằm trên giường kia sớm đã không biết đi đến nơi nào rồi.

Cung Sước rút thuốc mang đến nhưng lại phát hiện ra cửa không đóng, sau đó nhìn vào trong lại không thấy người nằm trên giường đâu: "Liệu có phải là tiểu thư lại đi tìm chủ nhân không?", cô đặt bát thuốc xuống, vội vàng chạy đến thư phòng. Khi đến nơi lại nhìn thấy Hình Hạo và Thiệu Vũ đang đánh nhau trong đó: "Chẳng lẽ tiểu thư không đến đây? Vậy người sẽ đi đâu?"

"Chủ nhân, Thiệu Công tử, các người đừng đánh nữa, không thấy tiểu thư đâu nữa!", Cung Sước cũng không quan tâm chuyện gì nữa, bèn lao vào giữa hai người đang đánh nhau mà hét. Hai người đó nghe thấy vậy cuối cùng cũng dừng lại, đều đồng loạt xoay đầu nhìn Cung Sước:

"Sao lại không thấy đâu nữa?"

"Nô tỳ cũng không biết, vừa rồi nô tỳ đi sắc thuốc cho tiểu thư, sắc xong liền vội vàng mang đến cho tiểu thư uống, nhưng đến nơi mới phát hiện ra cửa phòng tiểu thư không đóng, người cũng không thấy đâu nữa. Nô tỳ vốn còn tưởng rằng tiểu thư đến tìm chủ nhân, nhưng..."

"Đi rồi cũng tốt!", Hình Hạo chỉ để lại câu đó rồi xoay người định rời đi.

"Y nhi trúng phải Mị dược!", Thiệu Vũ thấy Hình Hạo định rời đi liền nhất thời nói ra câu này, hắn vốn dĩ không muốn nói, nhưng nếu không nói, Y nhi sẽ xảy ra chuyện gì thì chẳng ai biết được.

"Người nói cái gì?", nghe th

ấy câu này, Hình Hạo bị dọa cho giật mình. Sao có thể như thế chứ?

"Hôm đó Y nhi trúng phải Mị dược, không biết ai lại nhần tâm với muội ấy như thế. Nếu ta không làm như vậy thì muội ấy đến mạng sống cũng chẳng còn nữa rồi!"

Mị dược? Nàng sao? Ta đã làm gì thế này? Tại sao trong khi nàng yếu mềm nhất ta lại có thể làm tổn thương nàng như vậy được?

Cô gái câm (96)

Nàng đã nỗ lực giải thích như vậy, tại sao ta lại không nghe? Trong lòng nàng lúc này nhất định rất đau khổ: "Tuyết nhi!", y gào to tên nàng rồi lao ra khỏi phòng. Bên ngoài trời vẫn mưa xối xả, nhưng vẫn là không thấy bóng dáng nàng đâu.

.....

Bên sườn núi.

"Tự tử? Không ngờ mình cũng phải đi đến bước đường này sao? Vốn cứ tưởng rằng mình rất mạnh mẽ, vẫn cho rằng mình không giống những nữ nhân khác, nhất định sẽ không vì tình yêu mà đánh mất chính mình, nhưng không nghĩ đến, mình cũng chỉ là một người bình thường thôi, chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường thôi!"

'Hạo, kiếp sau gặp lại!'

Xoay người, thân thể từ từ ngã về sau, cô lại mỉm cười, thân thể từ từ bay theo gió.

"Su muội!", nhìn thấy cô gái đang ngồi lơ đãng bên khe suối, hắn biết cô lại đang nhớ lại chuyện xảy ra cách đây 8 năm. Khi đó sư phụ đang dạy võ công cho hắn ở nơi đó, đột nhiên nghe thấy tiếng một vật rơi xuống nước. Một lúc sau lại thấy một thân thể màu trắng nổi lên trên mặt nước.

"Truyền nhi, mau, đến cứu người kia lên!", lão nhân gia tuổi tác có vẻ khá cao chỉ tay về phía thân thể nổi trên mặt nước rồi nói với đồ đệ ở bên cạnh.

"Vâng, sư phụ!"

Người thanh niên liền phi thân, nhảy xuống nước cứu cô lên. Đặt cô lên bờ, nhìn sắc mặt cô trắng đến không còn tí sinh khí nào, nhưng lại vẫn có thể nhìn ra vẻ thanh tú của cô. Chỉ là tại sao cô lại gieo mình xuống nước như vậy chứ?

Cần phải biết là đây là vực sâu không thấy đáy ah!

Lão nhân gia đi đến, bắt mạch cho cô: " Truyền nhi, nhanh, đem cô ta về nhà!"

" Vâng, sư phụ!", hần bế cô lên, mới phát hiện thân thể cô nóng đến kinh người. Hơn nữa biểu tình trên mặt cô như lại nói cho hần biết hiện giờ cô rất đau khổ.

Sau khi về đến nhà, sau gần nửa tháng điều trị, cuối cùng cũng có thể cứu được mạng cô về, sau đó lại điều dưỡng thêm 3 tháng cô mới tỉnh lại được. Nhưng khi tỉnh lại rồi, cô lại không nhắc đến chuyện trước đây dù chỉ là một chữ. Mỗi ngày cứ vừa mở mắt là lại khóc một mình. Sau này, sau khi thân thể đã dần khỏe lại, bèn chỉ ngồi một mình lơ đãng bên khe suối.

" Sư muội!", hần lại gọi cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, cô cuối cùng cũng định thần lại, nhìn hần, rồi nhẹ gật đầu. " Muội đang nghĩ gì vậy?"

" Sư huynh, huynh nói xem những người trên kia hiện giờ thế nào?", thanh âm thật thanh, thật nhẹ, giống như tiếng nói từ một nơi thật xa xôi truyền về.

" Muội lại đang nhớ lại những chuyện trước kia sao?", mặc dù không muốn hỏi, nhưng nhìn thấy cô ấy như thế, trong lòng lại có 10 phần không nhẫn tâm.

" Không có ah!", cô đứng dậy, cầm thanh kiếm bên cạnh lên: " Sư huynh, chúng ta luyện kiếm đi!"

" Được!", dù sao thì cô ấy cũng không muốn nói, vậy thì thôi đi. Có lẽ thời gian là liều thuốc tốt nhất dành cho cô ấy. Ít nhất 8 năm nay, cô cũng đã thay đổi rất nhiều, sẽ không giống trước đây mà ngồi khóc một mình nữa.

Nhẹ nhàng rút kiếm ra, hai người bắt đầu luyện.

Đoạn kết.

Cô gái câm (97)

Ngày tháng dần dần trôi đi, cô ngồi trên xích đu nhẹ nhàng trông thật cô đơn, cứ như vậy mà làm người khác lo lắng.

Ở gốc cây bên cạnh, hần lặng lẽ nhìn cô: từ nay về sau ta nhất định sẽ không để muội phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

Sau đó hần cầm lấy cây tiêu bên cạnh mà thổi. Tiếng tiêu tao nhã truyền đến người ngồi trên xích đu kia. Nhưng cô cũng chỉ lặng lẽ lắng nghe, vì những năm gần đây hần đều đứng bên gốc cây đó mà thổi khúc nhạc này.

Còn nhớ lần đầu khi nghe thấy khúc nhạc này, bản thân cô đã khóc hết một đêm. Trong rừng một mảng yên ắng, chỉ có khúc nhạc động lòng người đó, mang theo tâm trạng lo lắng mà truyền đến.

" Ưc nhi, ngày mai ta sẽ đưa muội lên trên đi mua sắm nhé?"

" Đi mua sắm?", tại sao huynh ấy lại muốn đưa mình ra ngoài nhỉ, từ 8 năm trước khi mình đến đây cũng chưa từng đi ra ngoài. Bản thân cũng đã quên mất thế giới bên ngoài như thế nào rồi.

" Đúng vậy, muội đã ở đây suốt 8 năm rồi, cũng nên ra ngoài đi dạo cho thư thái một chút!", hần nhảy từ trên cây xuống, đi đến bên cô nhẹ nhàng đẩy xích đu cho cô.

Tám năm rồi, đúng vậy ah, mình đến đây đã 8 năm rồi, bây giờ mọi thứ ở ngoài chắc không giống trước đây nữa rồi. Có lẽ cũng nên ra ngoài thôi. Cô dừng lại, nhẹ nhàng mỉm cười: " Cũng được!"

Ngày hôm sau.

Vì một vài nguyên nhân, cũng vì sợ người khác nhận ra, cô liền mang một thân bạch y, trên mặt còn mang một tấm khăn che. Trên tay còn cầm một thanh kiếm, đi theo sát bên hần.

Có rất nhiều người qua lại trên phố, thật náo nhiệt ah. Mọi người đều ra sức rao hàng của mình tốt như thế nào, chỉ sợ người khác không biết thôi. Vài cô gái đi qua bọn họ đều nhất thời quay lại nhìn nam nhân bên cạnh cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn hần theo mấy cô gái kia, lúc này đây cô mới phát hiện ra, thì ra hần lại đẹp trai như vậy: mái tóc dài của hần được buộc lại gọn gàng bằng một sợi dây màu trắng, dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt thật thâm sâu, sống mũi cao cao. Nói thế nào nhỉ? Dù sao thì cũng là kiểu người khiến người ta nhìn mà ngưỡng mộ, hơn nữa còn có cảm giác vừa thân mật vừa dễ gần nữa.

Có lẽ là do cảm nhận được bên cạnh có người đang nhìn mình, hần quay mặt sang lại đối diện ngay với ánh mắt cô đang nhìn hần. Nhưng chỉ một tích tắc, cô liền xoay đầu, không nhìn hần nữa.

" Tránh ra, mau tránh ra!", một chiếc xe ngựa chạy như bay từ trong góc rẽ chạy ra. Một chiếc xe ngựa chạy nhanh như vậy ở một nơi đông người thế này thật không thích hợp.

Một đứa bé đang chơi chong chóng ở gần đó, có lẽ là vì bị tiếng động kia dọa mà giật mình, cái chong chóng cũng bị rơi xuống đất, sau đó còn bị người ta xô đẩy ra đến giữa đường. Chiếc xe ngựa trước mặt như sắp lao vào đứa bé đến nơi.

Người trên xe ngựa cũng bị dọa cho giật mình, nhưng với tốc độ nhanh như vậy sao có thể nói dừng là dừng lại

được ngay ah!

Chính lúc chiếc xe ngựa sắp đâm vào thằng bé, thì một thân ảnh màu trắng chớp mắt một cái liền lao đến, ôm lấy thằng bé rồi phi thân bay sang bên đường. Sau đó nhẹ nhàng đặt thằng bé xuống: "Anh bạn nhỏ, cậu không sao chứ?"

Thằng bé chỉ nhẹ lắc đầu, rồi cười toe toét nói với cô: "Thần tiên tỷ tỷ thật xinh đẹp ah!", sau đó liền chạy đi mất.

Cô nhát thời không phản ứng kịp chỉ biết cười cười.

"Úc nhi, muội không sao chứ?", Diệc Truyền lo lắng nhìn cô.

"Ta khôngn sao, sư huynh!", cô mỉm cười, sau đó xoay thân đi.

Thân ảnh màu trắng chỉ lướt qua trước mặt hần thôi, nhưng hần lại cảm thấy vô cùng thân thuộc, một nam nhân từ bên kia đường nhanh chóng chạy sang chỉ để tìm kiếm thân ảnh ấy. Nhưng, hần có tìm thấy đâu cũng không thấy cô đâu.

"Tuyệt nhi, vừa rồi chính là nàng phải không?", Lục Tử Khiêm nhìn người qua lại mà chỉ biết thì thầm. Từ 8 năm trước, sau khi biết mọi chuyện xảy ra ở Mỹ Thành, hần đã sai người ngày đêm đi tìm kiếm cô. Nhưng thời gian thấm thoát thoi đưa, cho đến nay vẫn không hề có tin tức gì của cô. Thân ảnh vừa rồi thật giống cô ấy, nhưng hần nhanh như vậy mà vẫn để mất dấu cô.

Cô gái câm (98)

Họ dừng chân lại trước cửa một quán trọ, vì cuộc nói chuyện của những người trong đó đã thu hút sự chú ý của cô.

"Nghe nói cung chủ Cung Tử Diệp đã đến Mỹ Thành rồi đấy!"

"Ta cũng có nghe nói chuyện đó, hình như là đến vì Thành chủ Mỹ Thành đấy, nghe nói 8 năm trước y đã hại chết con gái Lăng Y của cung chủ cung Tử Diệp, lần này bà ta xuất cung là vì muốn báo thù cho con gái!"

"Thế thì lần này Thành chủ khó trốn được món nợ sinh tử này rồi!"

"Uhm, đúng vậy!"

.....

Nương đến rồi, người đến để tìm Hạo sao. Thì ra mấy năm nay bọn họ đều nghĩ Hạo đã hại chết mình.

Nghe vậy, tất cả những chuyện trước kia lại lướt qua đầu cô. Không ngờ rằng cô lại có ngày trở về điểm khởi đầu. Không, không thể được, cô không thể để nương làm tổn hại Hạo được.

Thấy cô chỉ một mực lắc đầu, lúc thì lại lơ đãng nghĩ gì đó, hần nhẹ lắc người cô: "Úc nhi, muội sao vậy?"

"Không, không có gì!", Diệc Úc chỉ nhẹ lắc đầu. Sau đó lại miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Sư huynh, hôm nay chúng ta không trở về mà ở lại đây vài ngày có được không?"

"Soa vậy? Phát sinh chuyện gì ah?"

"Không có gì, chỉ là ta muốn ở đây vài ngày thôi, lâu rồi không có ra ngoài mà!"

"Cũng được. Vậy chúng ta ở lại đây đi!"

"Được!"

Ngồi bên cửa sổ, cô chăm chú nhìn những người trên phố. Tại sao vậy? Tại sao thời gian đã qua lâu như vậy mà cô vẫn nhớ đến y? Những năm gần đây, không phải mình đã quên hết tất cả những chuyện liên quan đến y rồi sao? Vốn cho rằng khi nghĩ đến y sẽ không thấy đau lòng nữa, cho rằng tất cả những chuyện trước kia đã thành hồi ức rồi, nhưng không ngờ nỗi đau này lại có thể chân thực đến thế.

"Ya ya...", một thanh âm truyền thẳng đến tai cô, thanh âm này sao nghe lại thân quen đến thế? Bàn th

ân cô vừa khao khát nghe mà cũng lại sợ nghe thấy thanh âm đó. Y ngồi ở trên ngựa, y phục bay bay theo gió. Trên mặt y dường như không mang theo biểu tình gì, vẫn là bộ dáng lạnh lùng như thế. Không ngờ lần này gặp lại y lại trong tình cảnh như vậy.

Là ánh mắt hay chính là con tim hòa hợp đây? Người ngồi trên ngựa cũng ngẩng mặt lên nhìn cô. Ánh mắt này sao lại thân quen đến thế, là nàng sao? Nàng chưa chết? Là nàng? Ngựa dừng lại nhưng cũng vì thế mà kinh động cô.

Cô vội vàng đóng cửa sổ lại, nước mắt lại cứ thế tuôn rơi.

Không, không phải là nàng đâu, mà cũng không thể là nàng được. Nhưng ánh mắt trên gương mặt mang khăn che kia sao lại giống đến vậy. Không cần biết, bất luận như thế nào ta cũng phải lên đó để chứng thực.

Y nhảy xuống ngựa, phi thân lên căn phòng đó, nhưng lại chẳng có ai ở đó cả. Là ta đã nhìn nhầm sao? Y lại nhảy xuống, cười ngựa đi.

Cô đi từ tám bình phong phía sau ra, nước mắt đã sớm tràn ngập khuôn mặt xinh đẹp của cô: "Hạo, là chàng, đúng là chàng rồi. Chàng vẫn còn nhớ tới ta sao?"

Về đến phủ y lập tức đi thẳng đến phòng cô, nhìn tất cả mọi thứ trong phòng, tất cả vẫn giống như 8 năm trước đây, còn nhớ lần đầu tiên...

"Tuyệt nhi, nàng biết không? Hôm nay ta hình như đã nhìn thấy nàng, là nàng biết ta đang nhớ nàng nên trở về thăm ta phải không? Nếu nàng biết ý niệm của ta thì bây giờ có thể trở về thăm ta được không? Ta rất nhớ nàng, thật sự rất

nhớ!", uống một ngụm rượu, y lại nằm bò lên bàn, lúc này đã là đêm khuya tĩnh lặng rồi.

Một thân ảnh màu đen nhảy vào phòng. Nhìn thấy y nằm trên bàn, nước mắt của cô lại rơi xuống, cô nhẹ nhàng đưa tay phủ lên gương mặt y: Hạo, ta đã trở về, ta trở về rồi!

"Tuyệt nhi, Tuyệt nhu, ta thật nhớ nàng!", miệng hần cứ mãi gọi tên cô. Từng câu từng câu như đâm vào lòng cô đau đớn. Cô thật sự rất muốn ôm lấy y.

Cảm nhận thấy độ ấm trên mắt, y lại mở miệng: " Tuyệt nhi, là nàng phải không? Nàng trở về thăm ta phải không? Mỗi lần ta cũng chỉ có thể gặp nàng trong mộng thôi!"

Hạo! Cô chỉ có thể ở bên cạnh y mà âm thầm, nước mắt khóc.

" Tuyệt nhi, xin lỗi, là lỗi của ta, nàng quay trở về có được không?"

Thấy y đang say mà cứ mê man gọi tên mình, cô cũng không kiềm chế được nữa, liền ôm lấy y: " Hạo, Hạo, là Tuyệt nhi, Tuyệt nhi trở về thăm chàng đây!"

Cô gái câm (99)

" Tuyệt nhi, chuyện đó ta không nên trách nàng, sao ta lại có thể đối xử với nàng như thế chứ?"

Chuyện đó? Đúng vậy, chẳng phải mình đã làm việc không phải với Hạo sao? Mình có tư cách gì mà ở bên y nữa? Cô buông y ra, nhẹ nhàng đỡ y nằm lên giường.

Nhìn y, nước mắt cô lại càng tuôn rơi dữ dội hơn. Nhẹ nhàng hôn lên trán y: " Hạo, chàng nhớ phải bảo trọng nha!", rồi xoay thân đi ra ngoài. Bản thân cô vẫn là không có cách nào có thể đối diện được với y, y vẫn còn để tâm chuyện năm đó sao?

Đúng lúc cô định bước ra khỏi phòng thì lại nhìn thấy một thân ảnh màu đen từ lối rẽ đi đến: Hần là ai? Đến đây làm gì? Cô nhanh chóng nép đi, nhìn thân ảnh mặc đồ đen kia từ từ đến gần.

Đến phòng Hình Hạo, hần lại nhìn bốn phía một lượt rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Đến trước giường Hình Hạo, nhìn người đang say ngủ trên giường: " Haha, đến ông trời cũng giúp ta!", sau đó hần vung thanh kiếm trong tay lên đâm thẳng vào người nằm trên giường.

Tuyệt Y ở một bên thấy vậy liền rút cây ngọc trâm của mình ra phi về phía hần, sau đó cả người lao đến chắn trước giường: " Người là ai? Vì sao lại muốn thích sát Hạo?"

Nhìn thấy cô đứng chắn trước giường, hần sửng sò, tại sao cô lại có mặt ở đây? Tám năm nay, cái tên mà cô gọi trong mỗi giấc mơ là tên y? Hần nhanh chóng lao ra khỏi phòng, hôm nay e rằng hần không thể ra tay được, vì cô đang ở đây.

Cô không đuổi theo, vì lúc này có một người đang đi đến--- Cung Sước. Cô ta nghe thấy tiếng động liền lập tức lao đến, không ngờ vừa đẩy cửa vào lại nhìn thấy cô. Cô ta đi đến, không dám tin mà cứ nhìn Tuyệt Y chăm chú, sau đó mới bật ra được thanh âm có phần run rẩy: " Tiểu, tiểu thư?"

" Tiểu thư, người đã trở lại, người thật sự đã quay lại rồi?", Cung Sước vui mừng đi đến bên, nắm lấy tay cô.

" Cung Sước, giúp ta chăm sóc tốt cho Hạo. Ta phải đuổi theo tên thích khách!", Tuyệt Y sợ làm y thức dậy, nên cũng không nói nhiều, liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Cung Sước vốn cũng muốn giữ cô lại, nhưng không ngờ chỉ có mấy năm mà võ công của tiểu thư lại cao hơn cô nhiều như vậy!

Cô đuổi theo ra ngoài, chạy theo hướng mà tên áo đen chạy đi. Cô nhất định phải tìm cho ra kẻ đó là ai? Vì sao lại muốn giết Hạo? Nếu không sau này Hạo chắc chắn sẽ lại gặp nguy hiểm!

Nhưng đuổi cả đêm mà vẫn không đuổi kịp người đó. Vì vậy cô chỉ có thể mang theo sự thất vọng mà quay trở lại quán trọ. Đẩy cửa ra lại nhìn thấy Diệc Truyền đang ngồi trong phòng. Thấy cô trở về, hần liền đứng dậy: " Úc nhi, muội đi đâu vậy?"

" Không, không có, sư huynh, sao huynh lại ở đây?", cô đi vào phòng, ngồi xuống đối diện với hần.

" Ta đến tìm muội, lại không thấy muội đâu vì vậy liền ngồi đây đợi!", hần không nói cho cô biết vừa rồi là hần đi thích sát Hình Hạo. Vì cô cũng ở đó, hơn nữa cô lại còn bảo vệ y nữa.

" À, haha, ta vừa rồi thấy nhàn rồi vô vị quá nên ra ngoài đi dạo một chút, lại không nói trước với huynh, thật ngại quá, đã làm sư huynh lo lắng rồi!"

" Thì ra là vậy, không sao đâu, có điều lần sau đi đâu thì nói trước với ta một tiếng, ta sẽ đưa muội đi, nếu không một mình muội ở bên ngoài ta thật không yên tâm!", Diệc Truyền nhìn lên khuôn mặt cô, hần phát hiện ra cô vừa mới khóc, nhưng hần lại không hề hỏi cô vì sao lại khóc, vì trong lòng hần đã rõ tất cả rồi.

" Uhm, lần sau nhất định ta sẽ nói, sư huynh, cũng muộn rồi, huynh về nghỉ ngơi sớm đi!", cô bây giờ cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nói chuyện, trong lòng cô bây giờ chỉ có hình ảnh của Hình Hạo thôi, không biết mấy năm nay y sống thế nào?

" Vậy cũng được, muội cũng nghỉ sớm đi, ta đi trước nhé!", Diệc Truyền đứng dậy, xoay thân đi ra ngoài. Khi ra đến cửa, hần xoay người lại đóng cửa thì lại nhìn thấy nước mắt của cô lại rơi. Úc nhi, tại sao tám năm đã qua rồi mà muội vẫn không có cách nào quên được y sao, chẳng lẽ bao nhiêu năm nay trong lòng muội chưa từng nghĩ đến ta sao?

Cô gái câm (100)

Lục Tử Khiêm một thân bạch y ngồi trong quán trọ, mấy ngày nay hắn đều đi tìm cô ở mấy quán trọ gần đó, vì hắn tin rằng người hắn nhìn thấy hôm đó chính là cô. Nhưng đã tìm đến mấy ngày rồi mà đến một chút bóng dáng cô cũng không thấy đâu. Đúng lúc đến giờ ăn trưa, hắn liền đi vào quán ăn này, vì ở bên ngoài hắn nhìn thấy một thân ảnh mặc y phục màu trắng trông thật giống cô. Hắn đi vào bên trong, đứng sau lưng cô. Diệc Truyền cũng nhìn lên hắn, đang định hỏi hắn muốn làm gì thì lại thấy hắn mở miệng, mang theo ngữ khí không dám tin:

"Tuyệt nhi?"

Rõ ràng cảm nhận thấy người phía trước run nhẹ một cái rồi từ từ đứng dậy, quay người lại. Vẫn không mặt đó không hề thay đổi, vẫn là hình dáng tám năm về trước, vẫn khuôn mặt thanh tú, bộ dáng đáng yêu đó. Thật sự là nàng, nàng vẫn chưa chết, nàng đã trở lại rồi.

Nhìn thấy Lục Tử Khiêm, cô cũng bị dọa cho giật mình, không ngờ là đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn còn có thể gặp lại hắn. Nhưng hắn nhìn cũng già dặn nhiều, đúng rồi, bây giờ hắn cũng đến 30 tuổi rồi ấy chứ. Cô mỉm cười nhìn hắn.

Hắn kích động vòng tay ôm lấy cô vào lòng, lực khí mạnh mẽ như thế nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng. Hắn sợ cô sẽ lập tức biến mất, sợ đây chỉ là một giấc mơ, vì vậy càng dùng lực mạnh hơn, nhưng hắn lại càng sợ làm cô đau, vì vậy mà lại càng dịu dàng như thế.

Diệc Truyền nhìn thấy tất cả bên vòng qua, đẩy Lục Tử Khiêm ra, kéo cô về sau lưng mình: "Người làm gì vậy?"

"Sư huynh, không cần thế đâu, ta biết hắn mà!", Tuyết Y nhẹ nhàng đi qua người Diệc Truyền, lại chân thành mà nhìn Lục Tử Khiêm.

"Muội quen hắn sao?"

"Ừm!", cô gật đầu: "Tử Khiêm, ngồi xuống đi!"

"Được!", hắn ngồi xuống, không hề rời mắt khỏi cô một giây, hắn nhìn đến mức mà cô cảm thấy có phần ngại ngùng.

"Tử Khiêm, người có thể không nhìn ta như thế có được không?", cô cúi đầu, mặt đỏ lên.

"A, haha, xin lỗi, lâu lắm không gặp nàng nên vừa rồi mới thất thố vậy!", Lục Tử Khiêm ngượng ngùng cười, cuối cùng cũng định thần lại.

"Tuyết Y, mấy năm nay nàng đã đi đâu vậy? Tại sao một chút tin tức cũng không có, ta còn tưởng nàng..."

"Haha, chuyện này nói ra thì dài lắm, sau này từ từ nói, đúng rồi, mấy năm nay người sống tốt chứ? Quận chúa có khỏe không?"

"Ta vẫn khỏe, nàng ấy cũng vậy. Chỉ là, nàng có khỏe không?"

"Haha, ta cũng rất khỏe!"

"Nàng nói chuyện được rồi?"

"Ừm, là sư phụ chữa cho ta. Tám năm trước ta đã có thể mở miệng nói chuyện rồi!"

"Tuyệt nhi, cùng ta trở về có được không?", Lục Tử Khiêm không nhẫn tâm để cô ở bên ngoài một mình.

"Về với người?"

"Ừm, về cùng ta, ta sẽ mang hạnh phúc đến cho nàng!"

Cho ta hạnh phúc sao? Hắn đã có thể từ rồi, không phải sao? Ta sao có thể phá hoại cuộc sống gia đình êm ấm của bọn họ đây?

"Úc nhi không thể đi cùng người được!", lúc này, Diệc Truyền ở bên cạnh mới mở miệng.

Đúng vậy, mình không thể đi với hắn được.

Lục Tử Khiêm không thèm để ý lời hắn nói, chỉ chăm chú nhìn cô, như đang đợi câu trả lời của cô, chỉ có chính miệng cô nói ra hắn mới tin.

Cô gái câm (101)

Nhìn ánh mắt của hắn, nhớ lại hắn đối với mình tốt thế nào, cả đời này cô cũng không thể quên được, chỉ là trong lòng cô rất rõ ràng, bản thân cô không thể quên được y, cả đời này cũng không thể, hơn nữa cô sao có thể đi phá hoại gia đình một người đối xử tốt với mình như thế được. Cuối cùng cô vẫn mở miệng:

"Tử Khiêm, xin lỗi, ta không thể!"

"Tại sao?", nhìn cô, hắn vẫn là hỏi ra miệng: "Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy mà nàng vẫn không thể quên được y sao?"

Cô không trả lời, hắn đã có thể nhìn thấu hết tâm sự của cô rồi. Bản thân cô là không có cách nào có thể quên được y, cô cũng không thể phá hoại cuộc sống gia đình của hắn được.

"Ta hiểu rồi! Vậy y đã biết việc nàng trở về chưa?"

Cô lắc đầu.

"Ta đã biết rồi!", từ ngoài cửa truyền đến một thanh âm, chính là thanh âm mà cả đời này cô muốn nghe thấy

nhất, cũng sợ phải nghe thấy nhất. Tiếng bước chân cứ từ từ đi đến gần cô, nhưng cô lại không dám quay người lại, cô chỉ biết cứ thế mà ngồi chờ ở đó. Nước mắt đã sớm đọng đầy hốc mắt rồi. Y tìm đến rồi, y đã tìm thấy mình rồi.

"Tuyệt nhỉ!", y gào lên, chạy đến sau lưng cô. Cô từ từ đứng lên, rất nhanh liền rơi vào một vòng tay ấm áp rộng lớn. Y ôm lấy cô từ sau lưng. "Cuối cùng nàng cũng trở về rồi, cuối cùng nàng cũng về rồi!"

Thời gian dường như đang dừng lại ở giây phút này, cô lảng lảng để mặc y ôm cô như vậy, để mặc cho nước mắt tuôn rơi: "Tuyệt nhỉ, Tuyệt nhỉ, Tuyệt nhỉ của ta, Tuyệt nhỉ của ta...", y cứ lặp đi lặp lại tên cô không ngừng.

Nhưng cũng chỉ một giây sau, cô liền bị người ta dùng lực kéo vào trong một vòng tay khác: "Họ Hình kia, ta nói cho người biết, người hãy tránh xa Úc nhi một chút!", người đó là Diệc Truyền.

Cô không hề mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng mà khóc.

"Người nói gì?", Hình Hạo nghi hoặc nhìn hấn, người này là ai?

"Tám năm trước người làm tổn thương muội ấy còn chưa đủ sao? Bây giờ còn dám đến tìm muội ấy nữa?"

Tuyết Y ngẩng đầu lên nhìn hấn, tại sao hấn lại biết chuyện tám năm trước đây? Cô hình như chưa nói qua với hấn bao giờ mà?

"Việc của bọn ta không cần người quan tâm, còn không thả nàng ra!", thấy hấn nắm chặt lấy tay cô, trong lòng y lửa giận đã sớm bùng lên rồi. Sắc mặt xám xịt thật sự rất lạnh lùng.

"Thả muội ấy ra sao, người có tư cách gì để nói câu đó!", tám năm nay hấn vẫn thường nghe thấy cô gọi tên y trong mơ. Hấn biết người đó chính là người cô yêu, nhưng hấn cũng biết người khiến cô phải nhảy xuống vực sâu cũng chính là y. Tám năm nay cô luôn gặp phải cùng một cơn ác mộng, mỗi lần tỉnh dậy đều không ngừng nhắc đi nhắc lại những câu nói không giống nhau. Sau vài tháng, hấn cuối cùng cũng tìm hiểu được toàn bộ sự kiện xảy ra khi đó.

Y lại đưa tay ra, cố kéo cô lại bên mình, nhưng cô lại bị Diệc Truyền chặn ngay trước mặt, vốn dĩ không cho y cơ hội để làm việc đó.

"Tránh ra!", y nhìn cô đứng đằng sau hấn, khuôn mặt đầm lệ đó, người mà y thương nhớ suốt 8 năm nay, khi y nghe thấy Cung Sước nói cô đã quay lại tìm y, y hoàn toàn không dám tin, nhưng lại nhớ đến thân ảnh y nhìn thấy trên phố hôm đó, vì vậy liền chạy đến đây tìm cô, không ngờ vừa bước chân đến cửa lại cũng nghe thấy tiếng của Lục Tử Khiêm, còn có bóng dáng đó nữa.

"Không đòi nào!", Diệc Truyền nói xong, Hình Hạo liền vùng quỳ lên, may mà hấn tránh kịp.

Nhưng cũng không cho y cơ hội để tấn công hấn, hấn liền vùng kiêu lên đâm thẳng về phía y. Hình Hạo chỉ xoay thân không muốn đánh nhau với hấn, lúc này y chỉ muốn giải thích cho cô hiểu, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng. Nhưng Diệc Truyền lại nhất quyết không buông tha y, cứ từng bước từng bước mà dồn y.

Y vượt qua người hấn đến trước mặt cô, cầm lấy tay cô: "Tuyệt nhỉ, tha thứ cho ta nhé!", thanh kiếm của Diệc Truyền ở phía sau cứ đâm thẳng về phía y. Nhưng y lại không hề né tránh, nếu y né thanh kiếm đó thì sẽ phải buông tay cô ra, mà y lại không muốn thế.

Nhìn thấy thanh kiếm đang lao thẳng về phía y, cô không hề nói nhiều, chỉ xoay người đứng chắn trước thân thể y: "Không được làm chàng bị thương!"

Mũi kiếm chỉ cách thân thể cô 1mm liền đột ngột dừng lại. Diệc Truyền kinh sợ nhìn cô, mang theo ánh mắt không dám tin: "Muội còn bảo vệ y?", hấn không hề nghĩ đến cô sẽ dùng thân thể của mình để chắn kiếm cho y. Vì vậy nếu không phải vì vừa nãy hấn thu chiêu nhanh thì chỉ sợ mũi kiếm kia đã đâm sâu vào lồng ngực cô rồi.

"Tuyệt nhỉ, nàng không sao chứ?", Hình Hạo xoay người cô lại, lo lắng nhìn cô, y tưởng rằng cô thật sự không còn quan tâm đến y nữa, sẽ không tha thứ cho y, vì vậy y mới không có ý định né thanh kiếm đó, nhưng thật sự không ngờ tới cô lại dùng thân thể của mình để bảo vệ y.

"Chàng không muốn sống nữa sao? Tại sao lại không tránh mũi kiếm đó?", Tuyết Y nhìn y, thật sự có chút tức giận. Dựa vào võ công của y không thể không biết thanh kiếm đó đang đâm về phía y, nhưng y lại không thèm tránh.

"Nàng cũng không cần đến ta nữa, ta còn sống làm gì?", Hình Hạo nhìn cô, trên mặt tràn đầy sự ủy khuất.

"Ai nói không cần, ta cần mà!", có lẽ là do phản ứng quá nhanh, liền nói luôn ra suy nghĩ trong lòng. Cô vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình lại.

"Thật sao?", Hình Hạo nhìn bộ dáng đưa tay lên bịt miệng hối hận của cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xảo quyệt, cười đến hoàn mỹ.

Cô gái câm (102)

"Chàng...", cô đâm đâm vào ngực y, y sao có thể để cô trước mặt bao nhiêu người thế này mà nói quan tâm y chứ? Thế này thì thật mất mặt cô quá.

"Ta làm sao?", nhìn bộ dáng tức cười đó của cô, y liền đem cô ôm vào lòng, vui vẻ mà cười: "Được rồi, đều là lỗi của ta được chưa? Tuyệt nhỉ đừng giận nữa nhé!"

Diệc Truyền ở một bên nhìn hai người, lại tức giận quay lưng đi. Cô vội vàng nắm lấy vạt áo của hấn, đuổi theo ra ngoài, nhưng lại bị một tay y giữ chặt lại.

"Chàng về phủ trước đi, lát nữa ta sẽ về!", Tuyết Y mỉm cười nhìn y.

Y nghe thấy lời chấp thuận của cô liền nhẹ nhàng buông tay ra, cô liền xoay người đuổi theo hấn ra ngoài.

Ở một vùng đồng cỏ rộng lớn ngoại thành, cuối cùng cô cũng đuổi kịp hấn. Nhìn hấn, nhất thời cô không biết phải mở miệng giải thích với hấn như thế nào. Những năm gần đây không phải cô không hiểu tâm tình của hấn, chỉ có điều trong lòng cô chỉ có y thôi. Không cần biết hấn đã vì cô mà làm bao nhiêu việc, nhưng trong lòng cô hoàn toàn chỉ có y thôi!

Hấn thấy cô đuổi theo nên cũng dừng bước nhưng không hề quay đầu lại, hấn không muốn nói chuyện với cô, yêu cầu của hấn không nhiều, chỉ cần trong tim cô có một chút ít hình ảnh của hấn là đủ rồi: "Trong lòng muội thật sự chỉ có y sao?"

"Uhm!", cô dừng bước, cũng không đi đến trước mặt hấn mà chỉ đứng sau lưng, vì nếu phải đối diện với hấn thì cô cũng sẽ rất sợ hãi.

"Thật sự một chút cũng không để ý đến ta sao?", chỉ cần một chút thôi, một chút thôi cũng được rồi, đừng tàn nhẫn với ta như thế, Úc nhi!

"Ta xin lỗi!", cô chỉ nói với hấn 3 từ này thôi, dù sao trong tim cô cũng không thể có hấn thì có lẽ để hấn chết tâm cũng là cách tốt nhất rồi.

"Ta biết rồi!", hấn cất bước đi về phía trước, chỉ để lại một mình cô ở đó.

"Huynh muốn đi đâu?", Tuyết Y gào to lên từ phía sau. Nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống, những gì mà hấn làm cho cô trong tám năm nay không phải là cô không thấy, nhưng cô cũng chỉ có thể cảm kích hấn chứ không thể yêu hấn được.

"Về nhà!", nhà, nơi hấn và cô đã ở trong suốt tám năm nay, Úc nhi trong lòng hấn đã không còn tồn tại nữa, bây giờ người sau lưng hấn là Tuyết Y, không phải là Diệc Úc mà hấn yêu thương sâu sắc nữa rồi. Dù sao thì cũng như vậy rồi, cứ thành toàn cho cô ấy thôi: "Nếu có ngày nào đó mà y đối xử không tốt với muội, muội cứ quay về tìm ta, ta mãi mãi sẽ ở đó đợi muội quay về!"

Đợi mình quay về, sư huynh, thật sự xin lỗi huynh. Tại sao huynh phải ngốc như vậy?

Khi trời chạng vạng tối, cô cuối cùng cũng về đến Hình phủ. Hai chữ Hình Phủ ở ngay trước mắt, tám năm rồi vẫn như vậy, nhưng lòng người thì sao? Liệu có thể quay lại như tám năm về trước được không?

"Tuyết nhi!", cửa bị đẩy ra, từ bên trong truyền đến một thanh âm kinh hi. Y đi ra, đi đến bên cạnh cô rồi dừng lại, dang tay ôm lấy cô vào lòng. Thật sự y đã rất sợ, sợ cô sẽ không quay về, nhưng y lại càng tin tưởng cô hơn, vì vậy y đã quay lại phủ trước để chờ cô, trong thời gian chờ đợi cô, y không biết đã ra mở cửa bao nhiêu lần, mỗi lần mở cửa đều không thấy bóng dáng cô đâu, trong lòng y lại thất vọng vạn phần. Nhìn thấy thái dương đã dần khuất núi, y lại không thể đợi tiếp được nữa, y đứng bật dậy, mở cửa ra muốn đi tìm cô, không ngờ rằng vừa mở cửa ra đã thấy cô đứng ngay đó, nhìn vào cửa lớn. Đúng lúc đó y không thể chờ đợi thêm được nữa, y vui mừng quá. Vì vậy y chỉ có thể ôm cô vào trong lòng, chỉ có như thế y mới có thể cảm nhận thấy sự tồn tại của cô, mới có thể yên tâm, vì cô đã thật sự quay về rồi, thật sự trở về bên y rồi.

Bị y ôm đến không thở nổi, cuối cùng Tuyết Y cũng không chịu được nữa liền cựa quậy người: "Hạo, chàng tránh ra đi, ta không thở được nữa rồi!"

Nghe thấy cô nói, y mới định thần lại được, liền vội vàng thả lỏng vòng tay, lúng túng nhìn cô: "Xin lỗi, xin lỗi!"

"Haha", Tuyết Y chỉ mỉm cười nhìn y.

"Vào trong trước đi!", lúc này y mới nhận ra là hai người vẫn đang đứng ở bên ngoài.

Không đợi cô phản ứng, y liền bế cô lên, hướng cửa chính mà đi vào.

"Hạo. đừng như thế, mọi người đang nhìn kìa!", Tuyết Y nhìn thấy gia nhân trong phủ đều nhìn hai người cười trộm, khuôn mặt cô bất giác ửng hồng.

"Muốn xem thì cho bọn họ xem đi!", Hình Hạo cũng chẳng thèm quan tâm những người khác, bây giờ y một khắc cũng không muốn buông cô ra!

Cô

gái câm (103)

Y bế cô đến thẳng phòng cô, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống, hai tay y đặt lên vai cô, chân thành nhìn cô, dường như chớp mắt một cái cũng không dám. Bị y nhìn như vậy Tuyết Y cũng thấy có vài phần ngượng ngùng, liền đưa hai tay lên che mắt y: "Đừng nhìn nữa!"

"Không, ta muốn nhìn!", y kéo tay cô ra, lại nhìn cô thật tỉ mỉ: "Tuyết nhi, đáp ứng ta, mãi mãi đừng rời xa ta nữa được không?", y lại dùng lực ôm cô vào trong lòng, dùng lực mạnh như thế nhưng cũng thật dịu dàng như thế.

"Hạo!", thấy y đối với mình thâm tình như thế mà mình lại từng nghĩ đến việc rời xa y. Cô đưa tay lên ôm lấy y, mặt đối mặt thật hạnh phúc, lúc này nước mắt cô lại không ngừng tuôn rơi.

Cảm nhận thấy sự khác lạ của cô, Hình Hạo đưa tay lên nâng cằm cô lên, liền nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng như bị cái gì đó giằng xé, vô cùng đau đớn, hấn đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: "Tuyết nhi ngoan, đang tốt thế này sao lại khóc rồi?"

Cô nhẹ lắc đầu, lại lộ ra nụ cười vui vẻ: "Tuyệt nhi không khóc, chỉ là Tuyệt nhi quá vui mừng mà thôi!". Đúng vậy, là mình quá vui mừng, cuối cùng lại quay về bên cạnh Hạo rồi, ông trời là rõ nhất, cô không có giờ khắc nào là không tưởng nhớ tới y, không giờ khắc nào là không muốn quay về bên y.

"Ngốc ah, đừng khóc nữa!", y lại ôm cô vào trong lòng, tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen mượt của cô.

"Ai?", ngoài cửa sổ có một bóng đen vụt qua, Hình Hạo không hề đuổi theo, hắn chỉ càng ôm người con gái trong lòng chặt thêm.

Nghe thấy tiếng Hình Hạo hô, người trong lòng y liền dừng khóc, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại chẳng phát hiện thấy gì cả: "hạo, chuyện gì vậy?"

"Ngoài cửa sổ có người!", Hình Hạo một tay ôm lấy Tuyệt Y đi ra ngoài.

"Đứng lại!", Cung Sước đuổi theo một tên hắc y nhân, cuối cùng cũng chặn được hắn lại trước cửa thư phòng. Cô dùng kiếm chỉ vào tên hắc y nhân kia: "Người là ai? Sao nửa đêm dám đột nhập vào Thành phủ?"

Hắc y nhân kia không hề lên tiếng, chỉ vung kiếm lên hướng về Cung Sước mà đánh tới. Cung Sước nghiêng người tránh được đường kiếm của hắn. Sau đó đám thị vệ cũng chạy đến, bao vây tên hắc y nhân kia vào giữa, tình hình này hẳn có muốn chạy thoát cũng khó ah! Lúc này Hình Hạo cùng Tuyệt Y cũng đi đến, nhìn thấy hai người đang đi đến, tên hắc y nhân lúc này chỉ muốn chạy đi chứ không muốn tiếp tục đánh nhau với đám thị vệ nữa.

Thân ảnh này cô vẫn còn nhớ rất rõ, cuối cùng cô vẫn là mở miệng: "Đại sư huynh?". Mặc dù vẫn có điểm hoài nghi nhưng cô vẫn lên tiếng hỏi, tất cả những người đang đánh nhau cũng dừng cả lại.

Tên hắc y nhân kia rõ ràng cũng sững sờ, không ngờ rằng cô có thể nhận ra hắn. Vốn là hắn nghe thấy tin cô đã quay trở lại, vì vậy muốn bí mật đến thăm cô, chỉ cần nhìn cô một lát thôi rồi sẽ đi, nhưng không ngờ lại bị người ta phát hiện ra.

Cô đi về phía hắn. Lúc này cô có thể khẳng định hắn chính là Thiệu Vũ, chỉ có điều tại sao hắn đến tìm cô mà lại không ra mặt chứ: "Đại sư huynh, là huynh phải không?"

Đi đến trước mặt hắn, hắc y nhân kia cuối cùng cũng đưa tay kéo tấm khăn che mặt ra, quả nhiên là hắn.

"Y nhi!"

"Đại sư huynh, tại sao huynh đến đây rồi mà lại không muốn gặp mặt ta?"

"Ta không còn mặt mũi nào mà nhìn muội nữa!"

"Đại sư huynh...", cô cầm lấy tay hắn, rồi từ từ mở miệng: "Năm đó là huynh cứu mạng ta, huynh không cần phải xin lỗi ta!"

"Y nhi, ta...", hắn định mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì. Vì vậy chỉ đành lẳng lẽ đứng nhìn cô.

"Đại sư huynh, đừng tự trách mình nữa được không? Nhìn huynh thế này trong lòng Y nhi cũng rất khổ sở!". Năm đó đại sư huynh vì cứu mình nên mới làm ra việc như thế, thật ra mà nói thì huynh ấy cũng đâu có làm gì sai đâu.

"Đa tạ muội, Y nhi!", Thiệu Vũ đẩy tay cô ra, mặc dù cô không trách hắn, nhưng bản thân hắn vẫn là không thể tha thứ cho mình được. Hắn có thể gặp lại cô thế này trong lòng đã thấy thỏa mãn rồi. Thế là hắn liền xoay người phi thân qua tường mà đi mất. Tuyệt Y cũng không gọi hắn nữa, vì cô biết, nút thắt trong lòng hắn bây giờ không phải là cô nữa rồi, mà chính là trái tim hắn.

Cô gái câm (104)

Trở về Hình phủ cũng đã được hơn nửa tháng, mỗi lần có thời gian rỗi y đều đến thăm cô, chăm sóc cho cô từ những cái nhỏ nhất, y cũng thường hỏi cô những sự việc xảy ra trong tám năm vừa rồi. Chỉ cần mỗi lần nghe xong đều tự trách mình, rồi lại ôm chặt lấy cô mà không nói năng gì, hơn nữa cứ ôm liền ôm đến nửa ngày.

"Tiểu Nguyệt, đã xong chưa vậy?", tiểu Nguyệt là thị nữ mà Hình Hạo phân phó đến chăm sóc Tuyệt Y. Những ngày này, Hình Hạo hề ra ngoài là cô liền cảm thấy cô đơn, vì vậy bèn sai tiểu Nguyệt chuẩn bị vài bộ y phục nam trang để cải trang ra ngoài phố đi dạo. Có trời biết, nha đầu tiểu Nguyệt kia sợ Thành chủ phát hiện sẽ trách tội nhiều thế nào, nhưng cô ta cũng không thể không nghe lời tiểu thư ah. Vì thời gian gần đây cô đã biết vị tiểu thư này đối với cô tốt thế nào, cô không hề có chút gì ra dáng tiểu thư cả, luôn luôn đối xử với cô thật nhiệt tình ấm áp. Tiểu thư thật sự rất tốt ah.

"Xong rồi, tiểu thư, chúng ta không đi ra ngoài không được sao?", tiểu Nguyệt từ sau tấm bình phong thò đầu ra, nhỏ giọng hỏi Tuyệt Y đã mang một thân y phục nam trang.

"Đương nhiên rồi, nhanh lên ah, đã muộn rồi đó, nếu không nhanh lên sẽ chẳng chơi được bao lâu thì Hạo sẽ trở về đó!". Tuyệt Y đưa tay kéo lấy tiểu Nguyệt đi ra ngoài.

Có trời biết, một tháng về đây cô buồn muốn chết ah. Mặc dù bây giờ đã có thể ở bên Hạo rồi, có Hạo ở bên cạnh cũng không tồi, nhưng bản thân cô cũng muốn có một chút tự do và không gian riêng ah. Haha. Hơn nữa bây giờ cũng chẳng có gì làm cô phiền lòng nữa, vì vậy cũng khó trách, nếu không hảo hảo tận hưởng hết nét đẹp của cổ đại thì thật có lỗi với bản thân mình ah.

"Wa, thật náo nhiệt ah!", nhìn người đi qua lại trên phố, rất nhiều sạp hàng bán đủ thứ đồ, cô vui vẻ chạy đến bên này sờ một cái, sang bên kia chạm một cái, thích thú giống như mới đến cổ đại vậy. Thật ra cũng có thể nói như thế ah,

từ khi cô đến cổ đại thì

đã không biết nói chuyện rồi, đến khi biết nói cũng chỉ ngày ngày ngồi nhớ Hạo, ngày ngày rơi lệ. Đến bây giờ, thật không dễ dàng gì mới có thể giải quyết hết hiểu lầm với Hạo, bản thân cũng đã biết nói chuyện rồi, đương nhiên là phải vui vẻ chơi đùa chứ.

"Wa, thật đẹp ah!", Tuyết Y tròn mắt lên nhìn cái Ngọc hồ lô trước mặt, thật chói mắt ah! Cô đi đến nơi, vừa định đưa tay lên cầm lại bị người khác nhanh tay lấy mất.

"Ngọc hồ lô này thật tinh xảo ah!"

Tuyết Y tròn mắt nhìn theo Ngọc hồ lô bị mang đến trước mặt một nam nhân. Wa, thật đẹp trai ah, không hề thua kém Hạo chút nào cả, thật là sắc đẹp giết người không đền mạng ah, lại còn một thân bạch y, cuối cùng cô cũng viết thế nào là vóc dáng hoàn mỹ ah.

Cái gì vậy, lúc này mà còn tâm trạng nhìn giai sao? Tuyết Y lắc mạnh đầu, định chỉ ngay sự háo sắc của mình.

"Bao nhiêu tiền?", không hề để ý đến phản ứng của Tuyết Y, nam nhân kia cầm ngọc hồ lô lên hỏi giá ông chủ.

"Một ngàn hai!", vì cái ngọc hồ lô này là do lão nhặt được, lão cũng không biết nó đáng giá bao nhiêu, chắc cũng không tính là nhiều. Nếu mà không được, thì lão chỉ cần hạ giá là được mà.

"Ừm, vậy ta lấy nó!", không hề do dự, nam nhân kia bèn rút tiền ra trả.

Nhìn thấy món đồ mà mình thích lại rơi vào túi người khác: "Đội chút!". Tuyết Y đứng thẳng người lên, nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt: "Vị công tử này, có thể nhường lại cái ngọc hồ lô kia cho ta được không?". Cô thật sự rất thích nó ah, vì vậy mới mở miệng hỏi hần.

Nhìn cô, hần cũng chỉ nhẹ mím cười, rồi liền xoay người rời đi. Tuyết Y vội vàng đuổi theo: "Này..."

Không ngờ đến Tuyết Y vừa định mở miệng thì liền bị tên thị vệ đuổi theo sau đẩy cô. Vì không hề phòng bị nên thân thể cô theo bản năng liền ngã về phía trước, lao thẳng vào trong một vòng ôm. Cô ngẩng đầu lên, đang định nói tiếng cảm ơn thì không ngờ đến người kia lại ôm chặt cô vào lòng. Hơn nữa trên khuôn mặt hần lại hiện lên đầy vẻ háo sắc.

Không đúng ah, chẳng phải bây giờ mình đang cãi nam trang sao? Chẳng lẽ hần là...? Ôi mẹ ơi, Tuyết Y liền dùng lực mạnh mẽ đẩy hần ra, đứng thẳng người lên.

Nhưng tên thị vệ của nam nhân áo trắng lúc này cũng đang kinh ngạc nhìn Tuyết Y, mặc dù vừa rồi mình cũng dùng ít lực, nhưng một đại nam nhân như hần sao lại chỉ vì thế mà đứng không vững ah? Lại nhìn thấy cô từ trong lòng tên béo nhảy ra ngoài, bộ dáng trông thật buồn cười.

Cô gái câm (105)

"Vị, vị công tử này, thật xin lỗi, không phải là ta cố ý đâu!", Tuyết Y vội vàng hướng hần xin lỗi, cũng không quan tâm hần có phải là như thế không, bản thân cô vẫn là va phải hần, cũng nên xin lỗi hần một tiếng.

"Không sao!", tên béo kia nói, lại cũng tiếp cận lại gần cô một chút: "Tiểu tử này cũng không tệ ah, môi hồng răng trắng!", hần vừa nói vừa đưa tay ra.

"Ê, đội đã, người định làm gì?", Tuyết Y gạt tay hần ra, ghé tòm nhìn hần.

"Đừng căng thẳng như thế chứ!", tên béo lại nói, rồi trực tiếp ôm lấy cô. Tuyết Y dùng sức giằng co nhưng cũng không mấy có hiệu quả. Mặc dù cô có luyện võ, nhưng nếu không phải trong trường hợp vạn bất đắc dĩ thì cô cũng sẽ không dùng đến.

Vị công tử đẹp trai áo trắng đứng bên cạnh khước miệng lại lộ ra một nụ cười thích thú nhìn hai người.

"Tiểu, công tử, xin thả công tử nhà ta ra", tiểu Nguyệt ở một bên sớm đã không biết phải làm thế nào. Cô nên làm thế nào đây? Nhưng cô đang định tiếp cận hần thì lại bị vài người bên cạnh chặn lại.

"Các người muốn làm gì? Mau thả cô ta ra!", Tuy

ết Y nhìn thấy Tiểu Nguyệt bị mấy người kia bắt lại thì cũng rất lo lắng.

"Thả hần ra là đương nhiên thôi, chỉ cần người ngoan ngoãn một chút!". Tên béo kia nói, tay cũng bắt đầu sờ soạng lên mặt cô.

"Nhanh thả công tử nhà ta ra!", tiểu Nguyệt bị người ta bắt nhưng vẫn lo lắng đến Tuyết Y, cô không dám nghĩ đến nếu vị tiểu thư này mà xảy ra chuyện thì không biết Thành chủ sẽ xử lý cô như thế nào? Hơn nữa những ngày gần đây sống cùng tiểu thư, cô thật sự rất thích vị tiểu thư này.

"Người có buông tay ra không, nếu không buông tay ra thì đừng trách bản công tử không khách khí!", Tuyết Y cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cần phải biết là bây giờ cô đang bị một kẻ biến thái ôm ấp nha.

"Hả? Không khách khí sao?", không nghĩ đến là tên béo đó lại cười đến cuống ngao như vậy. Hần thật nhanh liền tiến đến định hôn cô. "Á, dám đánh bản công tử sao?". Tên béo kia bị Tuyết Y dẫm lên chân, đau đến kêu gào ầm ĩ lên, cũng vì thế mà thả lỏng Tuyết Y ra.

"Ta đã nói với người rồi, đừng trách ta không khách khí mà!", vốn dĩ là thế mà, có phải mình không nói trước với hần đâu.

"Công tử, cứu tiểu Nguyệt ah!", tiểu Nguyệt hướng ánh mắt cầu cứu đến cô, mặc dù tiểu thư bây giờ không sao

rồi, trong lòng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng không muốn rơi vào tay một kẻ biến thái như tên béo kia ah.

"Nhanh thả cô ta ra!", Tuyết Y chỉ vào tên đang giữ tiểu Nguyệt nói.

"Không được thả!", tên béo kia cuối cùng cũng đứng thẳng được lên, cần phải biết Tuyết Y dùng lực mạnh đến thế nào nha: "Còn nữa, bắt nó lại cho ta!"

Nói xong, từ sau lưng hắn liền lập tức lao ra 4, 5 người, người nào cũng cầm một cây gậy, xem ra hôm nay không động thủ không được rồi. Tuyết Y còn đang suy nghĩ, không cần phải âm ỉ như vậy, nếu không Hạo sẽ phát hiện ra mất, nhưng chưa kịp suy nghĩ xong đã bị những người trước mặt lao đến ngày càng nhanh, nháy mắt một cái đã ở ngay trước mặt, không động thủ cũng không được nữa rồi, liền đưa cái quạt trong tay lên chặn trước người bọn chúng, sau đó dùng lực gõ mạnh lên đầu một tên, tên đó lập tức thối lui vài bước, liền sau đó lại có người khác xông lên.

Đánh được một lúc, mấy tên kia đã thấy nằm la liệt trên đất, tên nào cũng ôm thân thể kêu đau. Còn Tuyết Y thì sao? Cô vẫn một thân bạch y, tà áo bay bay đứng đó, lúc này cô đang từng bước từng bước tiến đến tên đang bắt tiểu Nguyệt. Đúng lúc chỉ còn cách tiểu Nguyệt vài bước chân thì đằng sau tên đó liền lao ra một tên toàn thân mặc y phục màu đen, kiếm cũng đang lao thẳng về phía cô, Tuyết Y lắc người một cái, may mà vừa kịp, nếu không chắc cũng chẳng còn mạng nữa rồi.

"Haha, người tưởng bản công tử chỉ nuôi được mấy tên vô dụng kia sao?", tên béo lúc này mới đứng bên cạnh tên hắc y nhân kia cao giọng: "Bắt nó lại cho ta!"

Tên kia không cần nói hai lời, chỉ rút kiếm ra, lao về phía Tuyết Y mà đánh. Nhìn thấy võ công của bản thân vốn không địch lại được tên hắc y nhân trước mặt, Tuyết Y có phần hoảng sợ, chẳng lẽ cô lại phải chôn thân chết trong tay tên biến thái kia sao? Cũng đúng lúc này, khi mà thanh kiếm của người kia đã gần kề vào cổ Tuyết Y, thì một thân ảnh màu trắng từ phía sau cô phi thân đến, dùng cây quạt trong tay đánh bật thanh kiếm của tên kia đi.

Cô gái câm (106)

Hắn? Chính là kẻ vừa cướp Ngọc hồ lô của mình mà, không ngờ hắn lại mang một thân tuyệt thế võ công ah!

Trong lúc hoang mang, không biết từ lúc nào người vừa đẩy cô cũng nhảy vào cuộc chiến, xem ra võ công của hai người này thật cao cường nha, ai xem cũng thấy là võ công của họ cao hơn võ công của tên áo đen kia rất nhiều. Vì vậy nam nhân áo trắng kia cũng dừng tay lại, đứng sang một bên để xem kịch hay, nhưng cũng chẳng còn gì đáng xem cả, vì chỉ vài giây sau tên áo đen liền bị người kia đánh bại, haizz, ai bảo không chăm chỉ mà luyện võ chứ, xem đây, lần này thì mất mặt chưa?

"Công tử, người không sao chứ?", đánh xong tên áo đen, tên vừa đẩy Tuyết Y đi đến đứng bên người vị công tử kia, cúi đầu hỏi.

"Mộc Minh, ta không sao!", vị công tử áo trắng lại bật mở chiết phiến (cái quạt), nhẹ nhàng lắc đầu.

Thì ra người đẩy mình kia gọi là Mộc Minh ah, diện mạo cũng không tồi ah, chỉ có điều là quá lạnh lùng. Tuyết Y kéo tay tiểu Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ. Aizz, có điều nói thật võ công của bọn họ thật không tồi ah, còn cô khi ở cùng sư phụ luyện võ thì lại chỉ một lòng nghĩ về Hạo, hiện tại võ công của mình cũng thua kém hắn quá nhiều ah. A? Không đúng rồi, Ngọc hồ lô của ta? Tuyết Y xoay người tìm kiếm vị bạch y công tử kia, nhưng nào còn thấy thân ảnh hắn đâu nữa: "Ngọc hồ lô của ta ời!". Tuyết Y hét to lên.

Tiểu Nguyệt nhẹ kéo góc áo cô, aizz, vị tiểu thư này cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí chẳng khác trẻ con là mấy, hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng của mình gì cả: "Tiểu thư ah, người nói nhỏ một chút. Chúng ta đang ở trên phố đó!"

"Ah, haha", Tuyết Y nhìn bốn phía, quả nhiên có hàng trăm con mắt đang nhìn chằm chằm vào cô. Vì vậy cô chỉ có thể ngượng ngùng mà cúi đầu cười. Sau đó cô liền kéo tay tiểu Nguyệt chạy ra khỏi đám đông, không chạy đi chẳng lẽ cứ ở lại để mất mặt ah?

"Aizzz, một chết ta rồi!", Tuyết Y hít một ngụm khí lớn. Có điều nói thật ra thì chuyện vừa rồi cũng thật thú vị ah. Cứ nghĩ mãi cô liền bật cười lớn. Nhìn thấy sắc mặt tiểu thư thay đổi liên tục, tiểu Nguyệt cũng sớm quen rồi, cần phải biết, trong mắt cô, vị tiểu thư này không phải là người bình thường nha.

"Được rồi, tiểu Nguyệt, chúng ta mau về nhà thôi, nếu không lần sau muốn ra ngoài chơi cũng khó nha!". Cô biết, nếu như lần này để Hạo phát hiện ra, y nhất định sẽ tìm ra không ít lý do để không cho cô ra ngoài nữa, lần trở về phủ này, y đối với cô mà nói thì luôn bày ra bộ dáng giống như con mèo mải mải không nhìn thấy con chuột nữa vậy. Haha!

Có điều không biết bao giờ mới có thể gặp lại nam nhân kia, Ngọc hồ lô của ta ah? Là của ta ah! Thật ra bản thân cô vì sao mà thích nó, cô cũng không biết, dù sao thì cũng chính là thích ah.

"Mộc Minh, người nói xem, nàng vì sao lại thích cái ngọc hồ lô này đến vậy?", bạch y nam tử nhìn cái Ngọc hồ lô trong tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, thì ra hắn sớm đã biết cô chính là nữ nhân, chính từ lúc cô mở miệng nói câu đầu tiên hắn đã biết rồi.

"Thuộc hạ cũng không biết!", Mộc Minh nghiêm túc trả lời hắn.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại!", khẩu khí nói chuyện của cô, thân ảnh cô lại xuất hiện trong đầu hắn.

" Công tử?", công tử làm sao vậy nhỉ? Nếu vừa rồi là nữ nhân thì đối với một người phong lưu đa tình như công tử thì cũng là lẽ đương nhiên thôi, nhưng vừa rồi lại là một nam nhân mà. Mộc Minh lắc đầu khó hiểu.

" Được rồi, người lui xuống trước đi!"

"Vâng!", Mộc Minh nói xong liền lui khỏi phòng!

Trong phòng chỉ còn lại hắc y vẫn chăm chú nhìn cái Ngọc hồ lô mà cười!

Cô gái câm (107)

" Tiểu Nguyệt, nhanh lên ah!", Tuyết Y khua chân múa tay đi vào từ cửa hậu, thật may không có ai nhìn thấy, đang cao hứng thì quay đầu lại lại không nhìn thấy tiểu Nguyệt đâu, tiểu nha đầu này không biết là đang làm cái gì đây, thật tình. Thấy không có động tĩnh gì, cô liền gọi to lên, nhưng vẫn là không thấy tiếng trả lời, lúc này cô đã có phần lo lắng, không lẽ cô ta xảy ra chuyện gì rồi? Nghĩ một lát cô liền nhanh chóng quay lại tìm kiếm, đúng lúc cô định bước ra ngoài thì liền biết vì sao tiểu Nguyệt lâu như thế vẫn không thấy vào, thì ra cô ta đang quỳ dưới đất run rẩy. Còn Hình Hạo thì đang đen mặt lại nhìn một nữ nhân nào đó đang đứng ở cửa. Nữ nhân này, rốt cuộc là nàng ta muốn thế nào đây, hôm nay y vừa về liền không thấy cô đâu, y lo lắng phách người đi tìm kiếm, chỉ lo sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ai mà ngờ tới là cô lại đi ra ngoài chơi chứ?

" Haha, Hạo, chàng đã về rồi ah!", Tuyết Y cười cười nói với Hình Hạo, có điều cô vẫn là không dám đến gần y. Vì có thể nói cô đã quá hiểu y rồi, cô biết khi y tức giận sẽ như thế nào mà?

" Đúng vậy. Ta về cũng được một canh giờ rồi đó!", Hình Hạo chậm chậm đi về phía Tuyết Y.

A? Một canh giờ sao, chẳng phải là đến tối y mới trở về sao? Sao lại thế được? Aizzz, thật là vạn lần không nên chọn ngày hôm nay để ra ngoài chơi mà. " Haha, về sớm thật tốt ah, chàng có mệt không? Ta đi chuẩn bị nước tắm cho chàng nhé.". Nước tắm? Chuyện này cũng cần cô chuẩn bị sao? Thật tình, tìm lí do cũng không biết tìm cái gì hợp lý một chút.

" Tuyệt nhỉ!", Hình Hạo nắm chặt lấy cánh tay cô đang muốn xoay người đi, rồi kéo cô ôm vào lòng: " Tại sao phải như thế?"

".....", không phải là tại quá buồn sao!

" Sau này không được phép như vậy nữa!", vừa nói hai tay y vừa đặt lên vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô cũng hoảng lên, chỉ nhẹ gật đầu.

Aizzz, cả ngày ở trong nhà buồn chán thế này, không chết cũng phiền não đến sinh bệnh thôi, bây giờ vẫn còn sớm thế này, hay là đi ra ngoài vườn chơi thôi. Thật ra sắc đêm cũng không tồi mà, lại còn nhiều sao nữa, mặt trăng trên cao, đã lâu lắm rồi không ngắm trăng mà.

Đột nhiên tiếng một trận ầm ầm truyền đến tai. Cô vội vàng chạy đến nơi phát ra tiếng động, lại nhìn thấy 7, 8 hắc y nhân đang bao vây Hình Hạo ở giữa, mấy tên thị vệ đã ngã hết trên mặt đất.

" Hạo!", Tuyết Y sao có thể để y đơn thương độc mã chiến đấu được, nói rồi liền xông vào đánh nhau với mấy tên hắc y nhân kia. Nhưng chỉ một tiếng Hạo cũng làm cho tên cầm đầu đám hắc y nhân kia sững sờ, đây chẳng phải là thanh âm của Y nhi sao? Bà ta dừng tay lại, xoay người nhìn cô, thật sự là nó rồi, thì ra nó không sao!

" Dừng tay, tất cả dừng tay lại!"

A, chuyện này là thế nào? Tuyết Y không biết tại sao bà ta lại hô dừng tay, có điều cô cũng không suy ngẫm nhiều, trực tiếp chạy đến bên Hạo: " Hạo, chàng không sao chứ?"

" Ta không sao, Tuyệt nhi, tại sao nàng lại tới đây?", Hình Hạo lo lắng nhìn cô, trong mắt tràn ngập nhu tình.

" Y nhi!", hắc y nhân kia cuối cùng cũng tháo lớp khăn che mặt xuống, chậm chậm đi về phía Tuyết Y.

" Nương?", Tuyết Y nhìn bà ta, liền lập tức nhận ra, bà ta chẳng phải là mẹ của Lăng Y sao? Tại sao bà lại ở đây? Đúng rồi, bà nghĩ là Hạo đã giết mình nên đến tìm cơ hội để giết Hạo!

Cô liền chạy đến, ôm lấy bà ta. Lúc này chính là vô thanh thắng hữu thanh, bọn họ chẳng nói gì cả, chỉ cứ đứng như thế mà ôm nhau.

Hình Hạo nhìn bọn họ, cũng đã hiểu ra, bản thân y vẫn là không hiểu tại sao lại có người luôn miệng nói muốn báo thù cho con gái, hóa ra bà ta là vì Tuyết Y mà đến.

Cô gái câm (108)

Hai người ngồi trên giường của Tuyết Y, cung chủ cung Tử Điện chỉ cứ nắm chặt lấy tay cô, vốn tưởng cả đời này cũng không gặp lại cô được nữa, nhưng không ngờ đến, hiện tại lại có thể ngồi ngay trước mặt cô, bà thật sự không dám tin, bà sợ đây chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh lại rồi, cô liền sẽ không có ở đây nữa, không biết đã bao nhiêu lần trong giấc mơ bà thảng thốt gọi tên cô rồi giật mình tỉnh dậy.

Thấy bà cứ nhìn mình mãi, Tuyết Y cũng thấy không được tự nhiên, cô mỉm cười: " Nương, mấy năm nay sức khỏe của người có tốt không? Người sống thế nào?"

Thanh âm này cuối cùng cũng kéo ý thức của bà quay lại, tay bà nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, từ mắt xuống mũi, rồi xuống môi: " Y nhi, Y nhi, con thật sự đã trở lại rồi, con có biết nương nhớ con nhiều thế nào không?", nói xong liền đem cô

ôm vào lòng. Tuyết Y ở trong vòng tay của bà cũng thật sự cảm thấy xúc động, mặc dù cô đến nơi này đã đánh mất đi gia đình thật sự của mình, mất đi cha mẹ vốn có của cô, nhưng hiện tại mẹ của Lăng Y đối xử với cô còn tốt hơn cả mẹ đẻ của cô. Thật ra ông trời đối với cô cũng không bạc ah, cướp mất mẹ của cô nhưng lại trả lại cho cô một người mẹ khác. Tuyết Y cũng ôm chặt lấy bà, từ bây giờ trở đi cô sẽ coi bà như mẹ đẻ của mình vậy.

"Nương, con xin lỗi, đều là Y nhi không tốt. Là Y nhi quá ích kỷ, không quan tâm đến cảm nhận của người. Con xin lỗi, con xin lỗi!". Nói rồi, những hạt lệ chân châu cũng tuôn xuống như mưa.

Bà nhẹ nhàng đưa tay ra lau nước mắt cho cô, không để gì cô mới trở lại, bà sao có thể trách cô được, trong lòng đau đớn không thôi: "Y nhi, đừng khóc, nương biết nỗi khổ của con, nương không trách con!"

"Nương!", tại sao, tại sao mọi người đều đối xử với mình tốt như vậy, thế mà mình lại ngu ngốc đi làm việc ngốc nghếch đó để khiến tất cả những người yêu thương mình phải đau lòng. Càng nghĩ nước mắt cô lại tuôn ra càng nhiều, vì thế mà lại càng ôm bà chặt hơn.

Đêm hôm đó, bà không hề rời khỏi phòng cô, vì Tuyết Y nói từ nhỏ đến lớn chưa từng được ngủ cùng nương của cô, vì vậy liền giữ bà lại ngủ cùng. Hai mẹ con nằm trên giường, một đêm đều ngủ đến thật an tâm.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng treo trên cao, một thân ảnh màu đen nhìn tất cả mọi việc xảy ra bên trong qua khe cửa sổ: Y nhi, muội thật sự đã trở lại rồi, tốt quá rồi. Nụ cười yên tâm lộ ra trên mặt hần, đây là nụ cười đầu tiên trong tám năm nay. Sau đó hần xoay người nhẹ nhàng rời khỏi đó. Bây giờ hần đã biết cô không sao, cũng có thể yên tâm rồi, việc mà hần đã làm 8 năm trước vẫn là không có cách nào có thể quên được, vì vậy cũng không còn mặt mũi nào gặp cô nữa, hần chỉ có thể từ bỏ cô, để cô ở bên Hình Hạo cả đời thôi.

Cô gái câm (109)

"Y nhi, thật sự không muốn trở về cùng nương sao?", Cung chủ cung Tử Điện cầm tay cô hỏi. Thật ra bà cũng không muốn đi, nhưng những việc trong cung vốn là không thể không có bà đứng ra giải quyết ah.

"Nương, con xin lỗi!", cô nhìn Hình Hạo: "Nữ nhi thực sự muốn ở bên cạnh Hạo!". Đã tám năm rồi, cô và y đã để lãng phí tám năm rồi, bây giờ cô muốn cũng y vui vẻ sống để bù lại quãng thời gian tám năm đã mất kia.

"Được rồi, nương cũng không ép con, nương chỉ mong con có thể có dịp về thăm nương!", nói rồi nước mắt lại tuôn rơi, ôm lấy cô: "Y nhi, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân đấy, biết chưa con?"

"Nương, Y nhi biết rồi, người đừng khóc nữa!", thấy bà khóc, Tuyết Y cũng không kiềm chế được mà nước mắt lại tuôn rơi.

"Uhm, nương không khóc, Y nhi cũng đừng khóc nữa, phải vui vẻ sống biết chưa?", thấy cô cũng khóc, bà cũng vội vàng lau nước mắt, bà không muốn cô cũng khóc theo mình ah. Mặc dù trong lòng không vui nhưng bà vẫn muốn nhìn thấy nụ cười trên mặt cô.

"Vâng, Y nhi biết rồi, nương cũng phải chăm sóc tốt bản thân nha!"

"Uhm!", nói rồi bà xoay người lên ngựa, lại quay lại nhìn cô một cái, sau đó liền giục ngựa đi.

"Nương!", nhìn theo bóng lưng bà, cô lại khóc, thật ra cô cũng muốn đi cùng bà, nhưng cô cũng không muốn phải xa Hình Hạo ah!

Nhìn thấy nước mắt của cô, Hình Hạo đi đến, đỡ cô dựa lên người mình: "Tuyết nhi, đừng buồn nữa, một thời gian nữa ta sẽ đưa nàng về thăm nương được không?"

"Hạo!", Tuyết Y xoay người dựa vào lòng y mà khóc to lên.

Một tháng sau.

"Công tử, người đi chậm một chút ah!", tiểu Nguyệt chạy hồng hộc phía sau Tuyết Y. Vị tiểu thư này không biết là có chuyện gì mà xuất ngày đòi ra ngoài đi chơi. Khi vị cung chủ kia rời đi thì cũng chỉ yên ổn được mấy ngày, không lâu sau liền lại đòi đi chơi ah!

"Tiểu Nguyệt, người nhanh lên ah, nếu không ta để mặc người ở đây, ta đi một mình đấy!", trước kia không thể chơi, giờ giữa mình và Hạo đã chẳng còn phiền não gì nữa, cũng nên tận hưởng cổ đại đi chứ, nếu không thì thật có lỗi với bản thân ah. "Từ Khiêm chắc đã đợi chúng ta lâu lắm rồi đó! Cũng đều là do người cả, bảo người gọi ta dậy sớm một chút mà lại không gọi!"

"Đừng ah, công tử, tiểu Nguyệt đến rồi!", vị tiểu thư này, mình có phải người luyện võ đâu, sao có thể so với người chứ?

Đi đến một quán ăn, vừa vào cửa Tuyết Y đã nhìn thấy Từ Khiêm một thân bạch y đang ngồi trong đó. Cô chạy đến, ngồi xuống bên cạnh hần: "Từ Khiêm, để người đợi lâu rồi!"

"Không lâu, ta cũng vừa đến thôi!", thấy cô thở dốc, hần biết là cô lại vừa chạy đến: "Nhìn người xem, lần sau cứ đi từ từ thôi!"

"Đều là tại tiểu Nguyệt ah, không gọi ta dậy sớm một chút, hại ta ngủ đến nửa ngày luôn!", Tuyết Y phản nộ quay lại nhìn tiểu Nguyệt, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu: "Ày? Tiểu Nguyệt đâu?"

"Có lẽ là vẫn còn ở phía sau!", Từ Khiêm cười cười, mấy ngày gần đây, lần nào mà không thế này ah? Cô ấy thì

dùng khinh công, còn tiểu Nguyệt thì chạy đuổi theo phía sau, lần nào cũng là cô ấy đến trước, sau đó rất lâu tiểu Nguyệt mới đến nơi.

"A, haha!", Tuyết Y ngây ngốc cười vài tiếng.

"Hôm nay muốn đưa ta đi đâu chơi đây?", Tuyết Y vừa uống nước vừa hỏi Từ Khiêm.

"Hôm nay tiểu thư của Lâm phủ ở Thành Nam ở đó tỷ võ chiêu thân, có muốn đi xem không?", Lục tử Khiêm cũng nghĩ không ra, từ sau lần Tuyết Y trở về, con người cũng thay đổi trở lên vui vẻ không ít, cái gì cũng muốn chơi, nơi nào cũng muốn đi, nhưng như thế hẳn cũng rất vui, vì như thế thể hiện cô đã sớm thoát ra khỏi cái bóng đè nặng lên người rồi. Vì vậy chỉ cần có thời gian rồi, hẳn liền đưa cô ra ngoài chơi.

"Thật sao, nếu vậy không đi cũng không được rồi!", là tỷ võ chiêu thân ở chỗ đại đây, có thể không đi sao? Nói đùa gì vậy ah: "Tiểu Nguyệt này, tốc độ thật quá chậm chạp ah!". Cô đứng dậy: "Bỏ đi, Từ Khiêm, chúng ta không đợi cô ta nữa, đi trước thôi!", nói rồi liền kéo tay Từ Khiêm đi.

"Vậy chúng ta để lại tin nhắn cho cô ta đã!"

"Ừm!"

Đi đến chỗ tiểu nhị, để lại vài lời rồi hai người liền đi ngay. Tên tiểu nhị này cũng quá quen thuộc với hai người này rồi. Chuyện tương tự như vậy cũng có bao nhiêu lần rồi ah? Haha!

Cô gái câm(110)

"Từ Khiêm, nhanh, nhanh lên!", Tuyết Y kéo tay Từ Khiêm đi vào trong đám đông, khó khăn lắm mới đi đến được chính diện. Tỷ võ đã bắt đầu rồi. Hiện tại trên đài là một người một gậy đang đánh nhau. Mặc dù người gậy kia diện mạo cũng không tệ, nhưng có điều võ công lại chẳng ra sao. Ngược lại tên béo kia một thân núc ních đầy thịt, võ công vừa nhìn cũng biết cao hơn tên gậy kia nhiều, quả nhiên không ngoài dự liệu của Tuyết Y, chỉ một lúc sau tên gậy kia đã bị đánh văng khỏi võ đài. Hắn nằm trên đất không thể động đậy lấy một cái, bên cạnh có vài người đến đưa hắn đi.

"Xem ra hôm nay Lâm tiểu thư không gả cho họ Vương kia cũng không được ah!"

"Đúng vậy, đúng vậy, vị Lâm tiểu thư kia không những là dòng dõi thế gia, hơn nữa lại còn có diện mạo chim sa cá lặn nữa nha, nếu thật sự phải gả cho họ Vương kia thì thật chẳng khác nào 'bông hoa nhài cắm bãi phân trâu' ah!"

"Còn không phải sao? Tên họ Vương cũng đã có đến mấy thê thiếp rồi đó!"

"Aizzz..."

Những thanh âm bất bình bên cạnh nhất thời truyền đến.

"Cái tên họ Vương kia thật đáng ghét ah!", Tuyết Y nghe những lời bên cạnh bỗng thấy thật tức giận, lại nhìn bộ dáng đắc ý của tên béo đang đứng trên đài kia. Cô thật hận không chịu nổi, muốn lên đó đánh cho hắn một trận toi bời.

Nói thì nhanh, cũng chẳng thêm suy nghĩ thêm, cô liền nhảy lên lôi đài. Từ Khiêm không nghĩ đến cô sẽ lên đài, cũng chẳng kịp ngăn cô lại, chỉ sững sờ nhìn theo ngây ngốc: Nàng có biết là mình đang làm gì không? Nàng là nữ nhân mà lại chạy lên cùng người ta tỷ võ chiêu thân sao?

Một bạch y công tử ở dưới đài nhìn thấy cô lên đài cũng cả kinh: Tại sao lại là nàng? Một nữ nhân như nàng lên lôi đài làm gì chứ?

Từ hôm đó đến nay, thân ảnh của cô không lúc nào không ở trước mặt hắn, lần này xuất cung cũng là vì mong muốn có thể gặp

lại cô, không ngờ tới thật sự có thể gặp cô, nhưng lại thấy cô nhảy lên võ đài, chẳng lẽ hắn lại nhìn lầm sao, người đó không phải là nữ nhân ư... đột nhiên sự thất vọng bao trùm lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

Nhìn thấy một nam tử bạch y phất thân lên đài, Lâm tiểu thư cũng đứng bật dậy, đây chính là tình yêu sét đánh sao? Cô bỗng nhiên thật hy vọng người đó có thể thắng.

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi đừng tự đi tìm khổ nữa, mau về nhà bú sữa đi!", tên béo cười cợt nhìn Tuyết Y nói.

Cái gì? Bảo ta về nhà bú mẹ sao? Ta nói thế nào thì cũng đã 28 tuổi rồi, mặc dù bề ngoài không giống như thế, cùng lắm nhìn cũng chỉ đến 18 tuổi thôi, có điều câu nói đó cũng đã làm tổn thương cô rồi: "Tên béo chết tiệt kia, ngươi nói cái gì đó?"

"Ngươi nói ai là tên béo chết tiệt đấy?", tên béo kia vừa nghe thấy vậy sắc mặt liền đại biến.

"Ở đây có đến mấy tên béo ah? Các vị?", Tuyết Y cư nhiên quay xuống dưới đài lớn tiếng hỏi.

"Một tên..."

"Một tên..."

Dưới đài truyền lên tiếng cười âm ỉ của mọi người. Lúc này sắc mặt tên béo cũng chuyển sang xanh lét, cầm lấy thanh kiếm hướng Tuyết Y mà đâm đến. Tuyết Y chỉ xoay nhẹ người là đã tránh được đòn công kích của hắn. Sau đó lại vỗ vỗ vào ngực mình: "May quá còn tránh kịp ah!"

Không thêm đợi cô thở xong, người kia lại tiếp tục đâm kiếm đến. Nhưng cũng chỉ sau mấy chiêu, mọi người đã thấy rõ võ công của Tuyết Y cao hơn tên kia rất nhiều.

Cô gái câm (111)

" Aizzz, không đùa với người nữa!", Tuyết Y cầm thanh kiếm tên gậy làm rơi ở dưới sàn lên, chỉ mấy chiêu kiếm đã ở trước ngực tên béo kia rồi: " Người thua rồi!"

" Ta...", tên béo kia còn muốn nói gì đó, nhưng lại sợ mũi kiếm trước ngực nên không dám nói ra, hẩn nhìn Tuyết Y rồi nhảy vội xuống đài.

Lúc này dưới đài nổi lên hàng tràng pháo tay ròn rã: " Hay, hay..."

Từ trước đài có một lão gia khoảng 40 tuổi đi lên, lão vuốt chòm ria mép hài lòng nhìn Tuyết Y: " Được, được, vị công tử này võ công quả nhiên cao cường ah!"

" Đa tạ, đại nhân quá khen rồi!", Tuyết Y ngượng ngùng lùi lại vài bước, trên mặt lộ ra nụ cười bối rối.

" Nếu như vị công tử này đã thắng, vậy Lâm lão gia xin đem tiểu nữ gả cho vị công tử này!", Lâm lão gia kéo tay Tuyết Y đi đến trước lôi đài nói với mọi người.

" Hà? Gả cho ta?", Tuyết Y sững sờ đến nửa ngày mới mở miệng ra được, bây giờ mới nhớ ra đây là người ta đang tỷ võ chiêu thân ah, cô tại sao lại ngu ngu ngốc ngốc mà trèo lên đài. Ai ya, bây giờ phải làm sao đây? Cô bèn phóng ánh mắt cầu cứu xuống chỗ Tử Khiêm, nhưng Tử Khiêm lại trả lại cô ánh mắt không có hướng giải quyết.

Cô vội vàng hướng Lâm lão gia giải thích: " Lâm lão gia, ta..."

" Đúng rồi, xin hỏi vị công tử đây tên họ thế nào, từ đâu đến?", nhưng Lâm lão gia không đợi Tuyết Y mở miệng liền hỏi tiếp. Lần này cô phải làm thế nào đây? Nhìn Lâm tiểu thư ở sau đài, chỉ thấy cô e lệ cúi đầu. Lần này thì thảm thật rồi!

" Tại hạ là Dao Y, là người Dương Châu!", Tuyết Y cúi đầu nói linh tinh. Làm thế nào bây giờ ah? Ta thực sự không biết nên làm thế nào nữa, nhưng cũng không thể nói rõ ràng với Lâm lão gia được. Cô nhìn bộ dáng vui mừng của Lâm lão gia, bản thân cũng có phần không nhẫn tâm, nhưng nếu không nhẫn tâm nói ra thì mình thật sự phải lấy Lâm tiểu thư hay sao?

" Lâm lão gia, ta..."

" Được rồi, Dao công tử, mời theo lão phu về phủ ah, ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ cho người và tiểu nwx!". Lâm lão gia lại vui vẻ quay xuống nói với mọi người ở dưới: " Hoan nghênh các vị ngày mai đến uống rượu mừng!"

" Được, được..."

" Được..."

" Không, không được, vị Lâm lão gia này, ta không thể lấy Lâm tiểu thư được!". Cuối cùng Tuyết Y vẫn phải mở miệng, nhưng lại chỉ để lại cho Lâm lão gia và mọi người sự kinh ngạc.

" Dao công tử đang trêu đùa lão phu phải không, hay là người đã thành gia thất rồi?"

" Không, không phải, ta..."

" Nếu đã chưa thành gia thất, vậy chính là nam chưa dựng vợ, nữ chưa gả chồng, có gì mà không thể chứ?"

" Không phải thế, ta. Ta...", Tuyết Y thật sự không biết phải giải thích thế nào, cô không muốn làm cho Lâm lão gia phải mất mặt ở đây, nhưng lại không thể đáp ứng lão được, cô rốt cuộc là nên làm thế nào đây?

Quan tâm hẩn là nam hay nữ làm gì, chẳng phải ta chỉ cần lên xem là sẽ biết ngay hay sao?

Lúc này một thân ảnh màu trắng bay thẳng lên lôi đài, kéo lấy tay cô: " Đi!", chớp mắt một cái liền mang cô bay xuống.

Tử Khiêm còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, liền vội vàng đuổi theo người áo trắng kia.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cô chăm chăm nhìn vào thân ảnh màu trắng đó: là hẩn, Ngọc hồ lô của ta?

Vượt qua đám đông, bay thẳng đến một cánh rừng ở ngoại ô. Sau đó hẩn liền dừng lại ở một bãi cỏ rộng lớn, đặt cô xuống. Nhưng cô vẫn chăm chăm nhìn hẩn: " Tại sao người lại ở đây?"

" Người không sao chứ?", thấy cô cứ giương mắt lên nhìn, hẩn liền đưa tay ra quơ quơ trước mặt cô.

Cô gái câm (112)

" Không, không sao...", Tuyết Y lúc này mới phản ứng lại. Thấy hẩn mồm hôi nhễ nhại, cô không nhìn được liền bật cười.

" Người cười cái gì?", nhìn bộ dạng cao hứng của cô, cô bị sao vậy?

" Không, không có!", vội vàng dừng lại không dám cười nữa, cô nhìn hẩn: " Cảm ơn người đã mang ta ra khỏi đây!"

" Haha, ta không hiểu nổi tại sao người lại nhảy lên võ đài chứ?"

" Tại ta không vừa mắt cái tên họ Vương kia, đã có đến mấy lão bà rồi vẫn còn mơ tưởng đến Lâm tiểu thư, hẩn cũng không thèm nhìn lại bộ dạng của mình đi, không xứng với Lâm tiểu thư chút nào cả. Ta không thể để cho Lâm tiểu thư rơi vào tay một kẻ như hẩn ah.", cô bất bình nói, hốt nhiên quên mất cả thân phận của mình.

" Thế àh? Chẳng phải người có khả năng sao? Vậy tại sao không lấy nàng? Mà lại đứng trước mặt bao nhiêu người như thế mà cự tuyệt nàng? Như vậy không phải là khiến nàng không thể ngẩng đầu lên trước mặt bao nhiêu người sao?", hẩn đi đến gần bên cô. Dựa sát vào người cô, thì thầm bên tai cô. Nhìn thấy lỗ tai của cô, trong lòng lại một trận vui

mừng. Thì ra mình không nhìn nhầm, nàng thật sự là nữ nhân.

Đúng vậy, vừa nãy tại sao lại cùng hắn đi chứ? Như vậy chẳng phải là hại Lâm tiểu thư chết thảm sao? Cô cứ ngẩn ra suy nghĩ, lại cảm nhận thấy từng đợt khí nóng truyền đến tai, cô đẩy hắn ra, cả khuôn mặt đều chuyển sang phần nộ: "Người làm gì vậy?"

"Đâu có gì?", hắn vẫn mang nét cười trên mặt, dường như rất thích thú nhìn bộ dáng tức giận của cô.

"Đây là nơi nào vậy? Mau đưa ta trở về!", đột nhiên nhớ ra, cô nhìn bốn bề, đây là nơi nào vậy, cô hình như chưa từng đi qua, còn nữa, Từ Khiêm đâu? Hắn nếu không tìm thấy ta chắc sẽ rất lo lắng ah.

"Vội trở về để lấy Lâm tiểu thư ah!", hắn xoay người lại, bật mở chiết phiến.

"Người...", lấy Lâm tiểu thư, cái tên tiểu tử này đang cố ý đây mà. Được, vậy bốn tiểu thư sẽ thuận theo ý của người: "Đúng vậy, nếu ta tỷ vô đã thắng rồi thì cũng nên lấy nàng làm vợ, cũng đều là do người hại ta, bắt cóc ta đến đây!"

"Ya, lấy nàng ta sao?", hắn nhìn cô một cái rồi bật cười: "hahahaha!"

"Người, người cười cái gì?"

"Ta muốn cười cũng phải báo trước với người một tiếng sao?"

"Người, thôi, mau đưa ta trở về đi!"

"Đưa người về? Ta lại không phải là hạ nhân của người nha, tại sao phải đưa người về? Nếu muốn thì tự người về đi!". Nói xong hắn liền xoay thân đi về phía trước. Tuyệt Y cũng vội vàng đuổi theo: "Ê, là người đưa ta đến đây mà, ta vốn dĩ không biết đây là nơi nào, sao có thể trở về đây?"

"Ya, đó là chuyện của người, ta có muốn cũng không quản được ah!". Cô có thể không biết nhưng hắn rất rõ, bọn họ bây giờ đang ở ngoại thành, muốn trở về cũng phải mất mấy canh giờ, hơn nữa hắn lại không vội trở về!

"Aizzz, có gì mà không được chứ, tự về thì tự về!". Nói xong Tuyệt Y liền nhắm thẳng cánh rừng mà đi tới, vì cô nhớ vừa rồi bọn họ có đi qua cánh rừng đó. "Đừng tưởng ta không thể tự về được nha. Ta sẽ đi về cho người xem, lần sau mà còn để ta gặp lại người thì người sẽ chết chắc!"

Vốn cho rằng chỉ một lúc sau không tìm thấy đường cô sẽ quay lại tìm hắn, không ngờ rằng đến tận khi trời tối hắn cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Lúc này hắn đã có phần lo lắng, bèn đứng bật dậy chạy về hướng cánh rừng: Nàng sẽ không lạc đường chứ?

"Đường lối gì thế này? Đi lâu như vậy mà chưa có ra ngoài được!". Tuyệt Y một tay nắm lấy cành cây bên đường, tay kia phát những bụi cỏ, vừa đi vừa làu bàu, khóe miệng nhếch lên thật cao.

"Ơc, ơc..", lúc này không biết là bụng cô đã kêu lên mấy lần rồi, từ trưa đến giờ cô chưa có ăn gì vào bụng rồi. Nếu không tìm ra đường chẳng lẽ cô sẽ chết đói ở đây sao?

Cô gái câm (113)

Lần này thì cô chẳng còn sức lực để đi tiếp nữa rồi, đành xoay người ngồi xuống một gốc cây, ngẩng đầu lên nhìn trời, đêm nay trời không trăng, từng cơn gió lạnh không ngừng thổi qua, đâm vào thân thể tê buốt: "Ồ đây liệu có đã thú không nhỉ? Mình không đến nỗi xui xẻo như vậy chứ?". Cô càng nghĩ càng thêm sợ hãi, thân thể lại thêm dựa sát vào thân cây, hai tay ôm chặt đầu gối, xem ra hôm nay phải qua đêm ở đây rồi, thật đáng sợ ah!

Một con rắn không biết từ đâu đang chậm chậm bò tới chỗ cô, nhưng cô không hề phát hiện ra, vì lúc này cô đang cúi đầu dựa lên hai đầu gối.

Cảm giác được trên chân mình dường như có vật gì đang động đậy, cô tiện tay hất một cái: "Ày, cái gì mà lại mát mát, lại còn mềm mềm nữa? Chẳng lẽ là...", cô không dám nghĩ tiếp nữa, cô dường như càng ngày càng xác định cái vật đó chính là c

ái cô đang hoài nghi, vì vậy liền ngẩng mặt lên, tay cô tóm ngay lấy đầu con rắn, còn lưỡi của nó thì cứ thè ra mãi: "A...". Cô dùng lực ném mạnh con rắn xuống, cầm lấy một cái que liễu mạng mà đập vào đầu con rắn: "Cho mày chết, cho mày chết này..." (Miu:Ặc ặc, đoạn này cứ tưởng sẽ được gặp một Tuyệt nhi yếu đuối, nhìn thấy rắn là sợ chết khiếp, ai mà ngờ...)

"Là tiếng của nàng đây mà!", nghe thấy thanh âm quen thuộc mang theo vài phần sợ hãi, tim hắn dựng lên một cái, rồi vội vàng theo thanh âm đó mà đi tìm kiếm: Nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì đó, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì. Hãy đợi ta!

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy cô ở cách đó không xa, nhìn thấy cô đang cầm cái que, oán hận mà đánh lên mặt đất, hắn vội vàng đi đến, nhưng không ngờ cô lại xoay người đem cái que trong tay oán hận mà đánh vào hắn. Có lẽ là do quá sợ hãi nên cô dùng lực quá mạnh, lại có lẽ vì cái gì khác, một thân bạch y của hắn lập tức xuất hiện vài vết máu, nhưng hắn cũng không hề để ý, chỉ nhìn cô, lúc này cô đang nhắm chặt mắt đánh loạn cả bốn phía:

"Người làm sao vậy? Là ta, là ta đây, đừng sợ, đừng sợ!". Không quan tâm cô có đánh vào người hắn hay không, hắn chạy đến vội vàng ôm lấy cô vào trong lòng. Người trong lòng hắn vẫn không dừng lại động tác, mãi sau càng ngày càng cảm thấy thanh âm quen thuộc, cô mới dùng tay mở đôi mắt đang ngập nước ra nhìn hắn: "Là người sao?". Sau đó liền ôm chặt lấy hắn: "Đừng để ta lại một mình, đừng để ta lại một mình, ta sợ, ta sợ lắm!"

"Được, được, được, ta không rời xa ngươi, ta tuyệt đối không rời xa ngươi, không sao rồi, có ta ở đây rồi!". Hắn nhẹ nhàng xoa lưng cho cô, an ủi cô. Hắn thuận mắt nhìn ra sau lưng cô, thấy một con rắn đã bị cô đánh đến không còn hình dạng gì nữa, thân đứt làm mấy khúc, tung tóe khắp nơi, chỉ còn cái đuôi vẫn còn giật giật không ngừng.

Có lẽ là đã bị dọa cho khiếp sợ hoặc là do quá mệt, cô liền cú thể mà ngủ trong lòng hắn. Không hề nằm xuống, chỉ cứ đứng như thế mà ngủ. Hắn không nhìn được mà mỉm cười, bế cô lên, chậm chậm đi ra khỏi cánh rừng. Nhìn những giọt lệ còn vương trên khóe mắt cô, tim hắn lại giật lên một cái.

Cô gái câm (114)

Ôm cô trở lại quán trọ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nhưng cô vẫn nhất nhất nắm lấy góc áo của hắn không bỏ. Thấy cô như vậy, hắn thật sự rất hối hận, tại sao vừa rồi hắn lại để một mình cô đi như vậy: Cũng may là nàng không sao, nếu như có chuyện gì xảy ra với nàng, cả đời này ta cũng không thể tha thứ cho mình được.

Một tay nắm lấy tay cô, một tay nhẹ nhàng, thương tiếc phủ lên trên mặt cô, nhìn đôi lông mày nhíu chặt của cô, hắn nhẹ nhàng giúp cô thả lỏng ra: "không sao rồi, yên tâm đi, có ta ở đây!"

Thấy cô dần dần đôi lông mày ra, cuối cùng trong lòng hắn cũng thấy yên tâm. Bên ngoài phòng truyền đến tiếng của Mộc Minh: "Chủ nhân, chúng ta nên trở về thôi!"

"Ta biết rồi, ở ngoài đợi đi!", hắn nhẹ nhàng đặt tay cô xuống, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống trán cô một nụ hôn dịu dàng: "Ta sẽ lại đến thăm nàng!". Sau đó hắn đứng dậy, nhẹ nhàng kéo chăn cho cô, rồi đi ra cửa, nhẹ nhàng ra ngoài rồi đóng cửa lại, sợ chỉ một thanh âm nhỏ cũng có thể làm cô tỉnh giấc.

"Người ta muốn ngươi tìm đã tìm thấy chưa?"

"Hỏi chủ nhân, đã tìm đến rồi, hẳn chắc cũng sắp đến đây rồi!"

"Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!", hai người một trắng một đen lần lượt rời khỏi quán trọ, lúc này Tử Khiêm cũng vừa chạy đến, vừa rồi hắn gặp một người, người đó nói cho hắn biết tin tức của nàng, liền theo người đó đến đây: "Chường quây, ngươi có nhìn thấy một vị cô nương, àh không, không phải, ngươi có nhìn thấy một vị công tử mặc y phục màu trắng, trông rất tuấn tú không?", hắn đột nhiên nhớ tới hôm nay là cô nữ cải nam trang mà ra ngoài nên vội vàng sửa lại.

"Rất giống ah, có điều người đó được người ta bế vào đây!", Chường quây giải thích.

"Được bế vào sao?", tại sao lại bị người ta bế vào chứ, nàng xảy ra chuyện gì sao? "Vậy bây giờ hắn ở đâu?", hắn tóm lấy tay chường quây hỏi.

"Ôi, hiện hắn đang ở phòng Thiên tự!". Chường quây nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, cũng không dám xem thường, hơn nữa nhìn y phục của Tử Khiêm hẳn cũng biết người này là người quyền quý nên càng không dám đắc tội.

"Phòng Thiên tự!", lặp lại lời chường quây một lần, hắn liền chạy nhanh lên lầu, dừng lại trước cửa phòng Thiên tự một lúc: "Tuyệt nhiên, nàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì đấy!". Hắn đẩy cửa bước vào lại nhìn thấy cô nằm bất động trên giường. Hắn chạy đến, nhìn cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì nhìn nét mặt cô hắn biết là cô không sao. Cô vẫn khỏe, như thế là đủ rồi. Nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, hắn lại kéo chăn lên cho cô. Cô lật người, tay cô đập vào tay hắn.

Tương cô đã tỉnh dậy, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, lại không ngờ đến cô vẫn nhắm nghiền hai mắt mà say ngủ. Thấy tay cô đang nắm chặt lấy tay hắn, tim hắn bỗng thấy nhộn nhạo lên, đã lâu lắm rồi cô không có nắm tay hắn như thế. Hắn xoay tay nắm lấy tay cô, chăm chú nhìn cô đang say ngủ: Tuyệt nhiên, đời này gặp được nàng là may mắn nhất của ta, cũng là món quà quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho ta.

Đời này ta đã sớm biết không có khả năng để cùng nàng, nhưng ta cũng biết tình yêu Hình Hạo dành cho nàng tuyệt đối không ít hơn của ta, vì vậy ta nguyện ý buông tay nàng ra, bởi ta biết rằng y sẽ có thể đem đến cho nàng hạnh phúc mà nàng mong muốn. Vì trong lòng nàng y quan trọng hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng không quan tâm sẽ như thế nào, ta đều sẽ bảo vệ nàng cho đến khi ta chết đi, ta vẫn là không oán không hối.

Cô gái câm(115)

Ngày hôm sau.

Mặt trời sớm đã ló ra khỏi mây, mấy con chim trong vườn cũng đang vội vàng chuẩn bị bữa sáng của chúng, ánh sáng ấm áp rót vào trong phòng trọ, người nằm trên giường cuối cùng cũng động dậy mà chậm chậm mở mắt ra, cô vươn thân thể lười biếng lên lại phát hiện ra tay đang bị người ta nắm chặt lấy. Cô nhìn lấy cánh tay đang nắm lấy tay mình, lại nhìn lên khuôn mặt hắn--- là Tử Khiêm?

Cảm nhận được động tĩnh ở cánh tay truyền đến, người nằm gục mép giường cũng ngẩng đầu lên: "Tuyệt nhiên, tỉnh rồi sao?"

"Uhm!", cô gật mạnh đầu: "Tử Khiêm, sao ngươi lại ở đây?". Thật tình, hắn chạy đến phòng mình làm gì vậy? A, không đúng ah, cái phòng này không giống phòng mình mà, tỉ mỉ quan sát bài trí trong phòng cô mới giật mình hét lên: "A..."

"Sao vậy. Tuyệt nhiên?", cô bỗng nhiên hét lên thật sự đã dọa cho Tử Khiêm nhảy dựng lên, hắn giữ chặt lấy hai vai cô, chăm chăm nhìn cô.

" Không, không sao, haha!", cô cười ngây ngốc vài tiếng, bỗng nhiên nhớ đến nam nhân kia: " Từ Khiêm, tại sao ngươi biết ta ở đây, lúc ngươi đến trong phòng có còn ai không?"

" Là một người mặc đồ đen dẫn ta đến đây, khi mới đến còn thấy người nằm trên giường, ta còn tưởng người xảy ra chuyện gì, có điều nhìn sắc mặt người mới thấy yên tâm một chút!"

Không có ai sao? Hắn đi rồi ah? Người mặc đồ đen kia chắc là Mộc Minh.

" A..."

Lại một âm thanh chói tai nữa!

" Ta một đêm không trở về, Hạo nhất định sẽ lo lắng chết mất, ta phải nhanh trở về thôi!", nói xong liền muốn xuống giường.

" Không phải khẩn trương như thế, ta đã sai tiểu nhị đến thông báo cho Hình Hạo rồi, chắc là hắn cũng sắp tới đây!", quả nhiên là nàng lúc nào cũng dễ tâm tới y.

" Uhm, vậy thì tốt!", nghe hắn nói vậy, cô mới yên tâm mà ngồi xuống. Có điều không khí lại đột nhiên có phần ngưng ngập, vì bây giờ cô mới để ý thấy cô đang ngồi trên giường, nửa người đang đắp chăn, còn Từ Khiêm lại đang ngồi bên giường, hai tay vẫn còn đang để trên tay mình, khoảng cách giữa hai người trông thật mập mờ ah. Nhất thời cô cũng không biết phải mở miệng thế nào. Hai khuôn mặt đột nhiên đỏ ửng lên, nói gì thì nói bản thân cô đã từng vì diện mạo giống hệt Thiệu Minh của hắn mà si mê, hơn nữa hắn cũng một mực đối xử rất tốt với cô từ trước đến giờ. Trời ah, mình là đang nghĩ cái gì thế này ah? Tuyệt Y âm thầm mắng chửi mình mấy câu, sao bản thân cô lại có thể như thế chứ?

" Ơc, ơc....", giữa không khí ngưng ngập bỗng nhiên bụng của Tuyệt Y lại kêu lên vài tiếng, nói thật lòng mấy tiếng động này đúng là rất thích hợp, ít nhất có thể phá vỡ không khí ngưng ngập giữa cô và Từ Khiêm lúc này.

Mặt cô lại đỏ lên một ít, ngưng ngưng cười.

" Đói bụng rồi sao? Vậy ta đi gọi tiểu nhị mang đồ ăn lên!", Từ Khiêm cũng đứng dậy, nói xong liền xoay thân ra khỏi phòng.

Vừa rồi hắn cũng còn đang nghĩ làm thế nào để có thể phá vỡ không khí ngưng ngưng đó.

Cô gái câm (116)

Một lúc sau, Từ Khiêm đã bưng một khay thức ăn nóng hôi hổi đến.

" Tuyệt nhi, thức ăn đến rồi, dậy ăn đi!", đem thức ăn đặt lên bàn, hắn múc cho cô một bát canh trước.

" Uhm, đến đây!", Tuyệt Y xuống giường, hiện tại quan trọng nhất là phải làm đầy cái bụng rỗng này đã. Cô ngồi bên bàn, đón lấy bát canh nóng từ tay Từ Khiêm mà uống.

Khi ăn đã khá no cô mới để ý thấy Từ Khiêm ngồi đối diện đang chăm chú nhìn cô, cô đặt bát cơm xuống nhẹ giọng gọi: " Từ Khiêm..."

" Uhm, ăn hết rồi ah, đưa ta đơm cơm cho!", nói xong liền cầm cái bát cô đặt trên bàn lên, lại múc cho cô một bát. Hắn đưa cho cô rồi nhìn cô.

" Không, thôi, ta đã no rồi, ngươi không ăn chút sao?", cô vẫn chưa ăn no nhưng hắn cứ nhìn cô như thế, cô làm gì còn bụng dạ nào nữa mà ăn ah!

" Uhm, ăn no rồi thì nghỉ ngơi trước đi, ta thu dọn chỗ này đã!", nói rồi liền dọn bát đĩa đi.

Thấy hắn như thế, trong lòng Tuyệt Y cảm thấy thật có lỗi với hắn, hắn đường đường là một Vương gia, lại vì mình mà dọn bát đĩa. Nghĩ vậy cô liền vội vàng cướp lấy cái bát trong tay hắn, ngẩng đầu cười

: " Từ Khiêm, để ta, ngươi là Vương gia mà, đây không phải việc ngươi nên làm!". Nói xong liền cúi đầu tiếp tục làm.

" Không, Tuyệt nhi, vì nàng làm những chuyện này, ta nguyện ý!", hắn lại cầm lấy cái bát trong tay cô.

" Từ Khiêm...", cô thật không biết phải mở miệng thế nào.

Bỗng nhiên ý thức được thái độ của mình vừa rồi, Từ Khiêm cũng dừng lại động tác trong tay mà nhìn cô, rồi bỗng cười mà nói với cô: " Tuyệt nhi, ca ca chăm sóc cho muội muội là đương nhiên phải không?"

" Từ Khiêm...", ca ca chăm sóc cho muội muội, Từ Khiêm nói hắn xem mình như muội muội của hắn sao? Trong lòng cô lại lặp lại câu nói đó một lần nữa rồi mỉm cười gật đầu: "Uhm, đa tạ Từ Khiêm ca!"

" Haha, nha đầu ngốc!", Từ Khiêm cười cười nhìn cô, sau đó mang khay cơm ra khỏi phòng.

Ca ca chăm sóc muội muội ư? Mình có thể làm được không? Từ Khiêm đi ra bên ngoài cười khỏ vài tiếng. Hắn lắc đầu, nếu không làm được như vậy cũng không thể để nàng biết được.

Thấy một nam tử thân mang bạch y đang đi vào cửa, hắn liền vội đi xuống lầu.

" Từ Khiêm, Tuyệt nhi đâu? Hiện tại nàng thế nào rồi?", Hình Hạo hướng tới Từ Khiêm đang xuống lầu mà lo lắng hỏi.

" Nàng không sao, hiện tại đang ở trong phòng Thiên tự, ngươi tự đi xem nàng đi!".

" Uhm!", đi lướt qua hắn, sau đó như nhớ ra điều gì, y dừng lại: " Đa tạ!"

" Nhớ chăm sóc nàng thật tốt!"

" Ta biết rồi!"

Sau đó hắn liền chạy lên phòng Thiên tự, đẩy cửa vào, nhìn thấy cô đang ngồi trên giường ngáy ngốc cười, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một trận chua xót.

Thấy Hình Hạo đẩy cửa vào, trên mặt Tuyết Y lập tức hiện lên nụ cười vui vẻ, vội đứng dậy định gọi tên y, nhưng không ngờ đến y bỗng nhiên chạy đến ôm lấy cô vào lòng.

"Tuyết nhi!"

"Sao vậy? Hạo?", thấy y có phản ứng kích động như thế, cô chỉ biết sững sờ mà đứng ở đó.

"Nàng dọa ta sợ chết mất!", Hình Hạo lại càng ôm cô chặt hơn. Chỉ sợ nếu thả tay ra sẽ không thấy cô đâu nữa.

"Hạo, ta không sao, ta chẳng phải vẫn đang ở đây sao?", haha, cần phải biết lần này không khiến y lo lắng không được ah.

"Hạo, ta nói cho chàng một thông tin tốt nha!", Tuyết Y cũng ôm chặt lấy Hình Hạo, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

"Tin tức tốt gì vậy?", Hình Hạo nhỏ giọng hỏi bên tai.

"Từ Khiêm nói hắn coi ta như muối muối của hắn!"

"Ừm, thật sao?", hắn coi nàng là muối muối sao, hắn làm được ah?

"Ừm, thật mà, hắn vừa nói với ta xong. Tốt quá rồi!". Tuyết Y rời khỏi vòng tay của Hình Hạo, chăm chú nhìn hắn.

Cô gái câm (117)

"Ừm!", có điều chỉ một khắc sau, hắn lại ngẩng mặt lên: "Tuyết nhi, nàng..."

"Ta biết rồi, Hạo, lần sau ta nhất định sẽ không như vậy nữa, ta sẽ cẩn thận mà!". Cô biết y định nói gì nên vội vàng chặn miệng y lại. Mỗi lần cô lên lút chạy ra ngoài, y đều luôn tâm niệm, lần này nhất định sẽ không có ngoại lệ. Phải sống như một cô vợ, nào có giống với Thành chủ mà cô biết lúc đầu.

"Tuyết nhi, ta thật sự chịu không nổi nỗi đau phải mất nàng một lần nữa đâu!", nói rồi lại ôm chặt lấy cô vào lòng.

"Ừm!", bất kể thế nào khi nghe thấy câu nói này, trong lòng cô lại cảm thấy có gì đó thật chua xót.

.....
Trong hoàng cung.

"Mộc Minh, đã tìm hiểu rõ chưa?"

"Hồi Hoàng thượng, thần đã do thám rõ ràng, nàng đang ở trong Thành phủ My Thành, ban đầu nàng là một nha hoàn, khi đó chỉ là một cô gái câm...", đem lại lịch của cô tỉ mỉ kể cho hắn nghe.

"Được, trầm đã biết, người lui xuống trước đi!", hắn đứng dậy, trước mắt lại lướt qua hình ảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau, hắn cầm Ngọc hồ lô lên, khước miệng lại nhếch lên nụ cười nhẹ như gió thoảng: một nữ tử, mặc dù cả hai lần ta gặp đều trong bộ dạng nữ cải nam trang, nhưng vẫn không thể che giấu được nét thanh tú trên khuôn mặt nàng, ánh mắt của nàng làm người khác khó có thể quên được, nhưng hành vi của nàng càng ngày càng vượt quá cả ý liệu của ta.

"Hoàng huynh, Hoàng huynh!", một nữ tử mặc trang phục diêm lệ đi vào, cũng không thèm quan tâm đến sự ngăn cản của đám thị vệ, trực tiếp đi đến phía sau hắn, gọi to vài tiếng, nhưng hắn lại không có bất cứ phản ứng gì, thế là cô lại gọi to thêm:

"Hoàng huynh, huynh làm sao vậy?"

Nghe thấy thanh âm động trời đó, cuối cùng hắn cũng bừng tỉnh: "A, thì ra là Vân quận chúa, sao hôm nay lại muốn vào cung thăm Hoàng huynh vậy?"

"Hoàng huynh, Từ Khiêm hắn đã một tháng nay chưa có hồi phủ rồi, hơn nữa thần muội cũng đã phái người đi tìm mà một chút tin tức cũng không có!", nói rồi liền bật khóc.

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, Hoàng huynh lập tức phái người đi tìm!"

"Người đâu!"

"Có thuộc hạ!", lúc này Mộc Minh cũng đẩy cửa từ từ bước vào, nhẹ cúi người thỉnh an.

"Phải thêm người đi tìm Thiệu vương, nhất định trong 3 ngày phải tìm thấy hắn!"

"Vâng!", nói rồi liền lui ra ngoài.

Cô gái câm (118)

Rời xa My Thành là điều mà hắn không mong muốn nhất, nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào khác, bây giờ nàng ấy cũng không sao rồi, bản thân hắn cũng nên đối xử tốt với quận chúa một chút, Quận chúa ngoài việc có chút ít tính khí trẻ con ra, thì nàng đối xử với ta là chân tâm thật ý, ta sao có thể không nhìn ra chứ. Huống hồ đối với người vốn được nuông chiều như quận chúa mà có thể làm được những việc như vậy thật không dễ dàng ah!

Vừa về đến Thiệu Vương phủ đã thấy lão quân gia đứng đợi sẵn ở đó, nhìn thấy hắn quay về, lão quân gia liền vội vàng lên nghênh tiếp, hành lễ rồi lo lắng vạn phần: "Vương gia, người đã trở về rồi!"

" Phát sinh chuyện gì vậy? Sao lão lại lo lắng như vậy?", hần rất ít khi nhìn thấy lão quản gia như vậy, Lục Tử Khiêm cũng thấy sững sờ. ta mới xa nhà được một thời gian mà trong phủ lại phát sinh chuyện gì vậy?

" Hồi Vương gia, cuối cùng người cũng trở về rồi, Quận chúa tìm người đã lo lắng muốn chết rồi!"

" Thì ra là như vậy, nàng tìm ta có việc gì?", hần đã biết không có chuyện gì nên trực tiếp đi vào trong.

" Quận chúa ra ngoài từ hôm qua đến giờ chưa trở về!"

" Quận chúa đi một đêm không về sao?", nghe lão quản gia nói vậy hần liền dừng lại, xoay người nhìn lão: " Đã phái người đi tìm chưa?"

" Xin Vương gia không cần lo lắng, tiểu nhân đã phái người đi tìm khắp nơi rồi!"

" Liệu nàng có hồi cung không? Đã phái người vào cung hỏi chưa?"

" Vừa phái người đi hỏi nhưng vẫn chưa có trở về!"

.....

Đang quan tâm hỏi han tình hình về Quận chúa, hần không ngờ tới ở đằng xa có một người đang chăm chăm nhìn hành động của hần, vốn cho rằng từ trước đến nay hần đều không để tâm đến bản thân cô, không ngờ đến hần vì không tìm thấy cô mà cũng hết sức lo lắng. Vừa nghĩ thế, nước mắt liền không tự chủ mà rơi xuống.

Vừa nghĩ trở về phủ xem có tin tức gì của hần không, không ngờ đến hần cũng đã trở về rồi.

Diệp Lục ở một bên thấy Quận chúa đột nhiên khóc thì vội vàng khuyên nhủ: " Quận chúa, người sao vậy? Vừa rồi vẫn còn tốt mà, sao đột nhiên lại khóc vậy?"

" Ta không sao, chỉ là đang vui mừng thôi!", Quận chúa nhẹ nhàng lau nước mắt, mặc dù đang khóc nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hai người nghe thấy tiếng động đều quay lại nhìn, cũng thấy kinh ngạc, nhưng chỉ một khắc sau lại thấy người đang khóc chạy đến trước mặt hần: " Từ Khiêm!", nhẹ nhàng gọi tên hần, sau đó vui vẻ ôm chặt lấy hần. Con người này, người trước mặt cô đây, 8 năm rồi, trong tim hần không phải hoàn toàn không có cô, nỗ lực của cô cuối cùng cũng không phải là phí công vô ích rồi. Vốn tưởng rằng trong tim hần chỉ có cô ta thôi, bản thân cô cũng từng nghĩ muốn cô ta chết đi, nhưng không ngờ đến 8 năm trước cô ta lại mất tích. Nhìn thấy hần ngày ngày tưởng nhớ đến cô ta, đêm đêm mượn rượu tìm quên, không nghĩ đến là trong lòng lại đau đớn đến vậy. Thế là cô hạ quyết tâm sẽ không oán hận cô ta nữa, chỉ muốn vui vẻ bầu bạn với hần, không quan tâm trong lòng hần là ai. Chỉ cần một ngày nào đó cô có chút ít vị trí trong lòng hần, như thế cũng đủ rồi, cuối cùng đến hôm nay cô cũng làm được rồi.

" Linh nhi, nàng đi đâu vậy?", đưa tay ôm lấy cô vào lòng, mấy năm nay hần đúng là đã khiến cô phải đau khổ nhiều rồi!

Chỉ một tiếng Linh nhi này thôi cũng đã dọa cô nhảy dựng lên rồi, 8 năm rồi, hần nếu không thêm để ý đến cô thì cũng là gọi cô là Vân quận chúa, cuối cùng đến hôm nay hần cũng gọi tên của cô rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn hần, cũng không dám chớp mắt một cái, vì cô sợ tất cả những điều này đều không phải là sự thật:

" Từ Khiêm, chàng vừa gọi ta là gì?"

" Linh nhi!"

" Có thể gọi lại một lần nữa không?", cô vui vẻ, cô kinh ngạc, cô không biết nên làm thế nào nữa, chỉ muốn nghe hần gọi tên cô, một lần rồi lại một lần, cô thật sự rất thích nghe hần gọi tên cô.

" Linh nhi!", hần đột nhiên ôm lấy cô: " Nàng đã đi đâu, tại sao một đêm không về?"

" Ta không tìm được chàng, vì vậy liền vào cung nhờ Hoàng huynh giúp đỡ, Mẫu hậu thấy thời gian không còn sớm nên giữ ta ở lại cung một đêm!"

" Linh nhi!", dừng lại một lát, hần bỗng nhiên lại mở miệng: " Xin lỗi, từ nay về sau ta sẽ không như vậy nữa, sẽ không như vậy nữa!"

Cô ngẩng đầu lên nhìn hần, lại đột nhiên mỉm cười: " Không sao, chỉ cần chàng không sao là được rồi!"

" Linh nhi, ta sau này sẽ thử yêu nàng, sẽ thử chỉ có hình bóng nàng trong tim!"

Hần nói là sẽ thử yêu cô, sẽ thử chỉ có một mình cô trong tim!

Trong lòng cô cứ lặp đi lặp lại lời hần nói, cả người cô cũng ngỡ ngàng, câu nói này cô đã đợi 8 năm rồi, hôm nay cô đã có thể nghe thấy. Lại chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay, nước mắt lại một lần nữa không ngừng mà rơi xuống.

Hần đưa tay lên lau nước mắt cho cô: " Linh nhi, mấy năm nay đã để nàng chịu ủy khuất rồi. Sau này sẽ không thế nữa đâu!"

" Không, Linh nhi không ủy khuất, một chút cũng không!", cô vừa khóc vừa lắc đầu, đây là thật sao? Bản thân cô một chút cũng không dám tin.

Hần lại ôm lấy cô, hai người cứ như thế mà đứng trước cửa lớn, cô đang khóc nhưng trên miệng lại lộ ra nụ cười mãn nguyện, còn hần trên mặt lại mang theo nét hối lỗi nhưng cũng đang cười.

Nữ nhân này, hần thật sự không thể phụ nàng thêm nữa. Nghĩ đến nàng đã vì mình mà tự sát, lại nghĩ đến những lúc hần ra ngoài để tìm Tuyệt Y, nàng phái người đi tìm, hần trở về nàng liền mang theo nét mặt mãn nguyện, nghĩ đến nàng

ngày ngày ở nhà đợi hán về, khi đó mới biết nàng sớm đã không còn là một cô gái như năm đó nữa, mà đã là vợ của hán rồi.

Cô gái câm (119)

Đêm.

Nhập đông rồi, thời tiết đã thật lạnh, lại còn có lát phát vài hạt tuyết rơi, trước đây quê nhà của Tuyết Y là ở miền nam, vì vậy chưa từng có tuyết rơi, đến đây mặc dù năm nào cũng thấy tuyết, nhưng cũng chưa từng tỉ mỉ xem, vì những năm vừa rồi chỉ là những ngày tháng vừa sống vừa tưởng nhớ Hạo, vốn không quan tâm đến vạn vật xung quanh, cũng không nghĩ đến tuyết ở đây lại đẹp như thế!

Một trận gió lạnh thổi đến, Tuyết Y rút cổ lại, kéo chặt áo khoác ngoài vào: "Cha mẹ, cha mẹ bây giờ đang làm gì?". Nhìn lên trời xanh, cô bỗng cảm thấy mắt mình thật mờ mịt. "Đã tám năm rồi, cha mẹ còn nhớ đến Tuyết nhi nữa không?", cô ngồi xuống, nhẹ nhàng sờ lên những bông tuyết rơi trên đất.

Tiểu Nguyệt đứng bên vôi vàng đỡ cô dậy: "Tiểu thư, ở đây lạnh lắm, nô tỳ thấy chúng ta nên vào phòng thôi, để tránh bị cảm lạnh đấy!"

"Tiểu Nguyệt, chúng ta đi đắp người tuyết được không?", Tuyết Y vẫn không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu lên hỏi.

"Đắp người tuyết?", tiểu Nguyệt ngây ngốc hỏi.

"Đúng vậy, nào, như vậy nè...", nói rồi cô liền lấy từng nắm từng nắm tuyết mà đắp lên, sau đó tỉ mỉ cẩn thận nặn thành hình dáng của cha mẹ cô...

Thật lâu sau cô cuối cùng mới dừng lại, nhìn hai người tuyết, bỗng cảm thấy là là, hình như là còn thiếu gì đó.

"Đẹp quá ah, tiểu thư!", tiểu Nguyệt ở một bên cũng thích thú không ít, đây là lần đầu tiên cô ấy đắp người tuyết, mặc dù Tuyết Y cũng thế, nhưng tiểu Nguyệt chưa từng nhìn thấy người tuyết, còn Tuyết Y khi ở hiện đại cũng đã nhìn thấy qua TV rồi.

Khi tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên mới phát hiện ra tiểu thư đang nhìn hai bên lòng mảy may, không biết là đang nghĩ gì: "Tiểu thư, người làm sao vậy?", tiểu Nguyệt nhẹ nhàng hỏi.

"Thế này lạnh lắm ah!", cô nhắc đi nhắc lại câu này, rồi lại cởi áo ngoài của mình ra khoác lên người một người tuyết: "Thế này sẽ không lạnh nữa!"

"Tiểu thư, người như thế sẽ bị cảm lạnh đấy!", tiểu Nguyệt nhìn thấy cô cởi áo khoác cho một người tuyết liền vôi vàng muốn lấy lại khoác lên người cô, nhưng Tuyết Y lại kéo tay cô lại: "Không được lấy lại, mau về phòng lấy thêm một cái áo khoác nữa đến đây, còn hai cái mũ, đúng rồi, còn khăn nữa!". Tuyết Y tỉ mỉ nói, nhìn hai người tuyết, dường như đang thực sự nhìn thấy cha mẹ mình: "Cha mẹ, con đã nhìn thấy cha mẹ rồi, cha mẹ có phải cũng đang nhìn con gái không?"

Nhìn cô nghiêm túc như thế, tiểu Nguyệt cũng không dám hỏi gì nữa, liền vôi vàng đi lấy áo, mũ và khăn ra.

Tuyết Y cẩn thận mặc áo cho người tuyết, xong xuôi đầu đó cô mới lộ ra nụ cười vui vẻ: "Như thế này sẽ không lạnh nữa! Cha, mẹ!". Sau đó hai giọt lệ từ khóe mắt từ từ rơi xuống.

Cô ngồi xuống đối diện với người tuyết mà chăm chăm nhìn vào chúng.

"Thành...", tiểu Nguyệt vừa nhìn thấy Hình Hạo đi ra từ một góc rẽ, bèn muốn mở miệng thỉnh an, nhưng lại thấy y lắc đầu, ý không muốn cô mở miệng, sau đó y đi đến bên cạnh.

Y đi đến sau lưng cô rồi dừng lại, y cởi áo khoác trên người mình khoác lên cho cô. Tuyết Y ngẩng đầu lên nhìn thấy là Hình Hạo liền cười: "Hạo!"

"Tuyết nhi, tại sao muộn thế này còn chưa ngủ, trời lạnh thế này mà ở đây dễ bị nhiễm lạnh lắm đó!", đỡ cô dậy rồi nhẹ giọng trách mắng cô.

"Tuyết nhi không phiền, vì vậy ở đây đắp người tuyết, chàng xem!", nói xong liền chỉ vào hai người tuyết ở trước mặt, cười đến thật vui sướng.

"Là do nàng tự đắp sao?", Hình Hạo nâng tay cô lên, hai tay sớm đã thâm lên vì lạnh. Y nhìn thấy vậy cảm thấy rất đau lòng: "Nhìn tay của nàng này! Nhất định là rất lạnh ah!". Y nâng hai tay cô lên trước người rồi đút tay cô vào trong áo y.

Cô biết y đang đau lòng vì mình, vì vậy chỉ biết cười rồi cười, không hề kéo tay lại, hơn nữa còn dựa mặt vào ngực y: "Hạo, chàng biết không? Đây là hình dáng của cha mẹ ta đấy!"

Cha mẹ: "Thì ra nàng đang nhớ cha mẹ nàng sao, vậy hôm khác ta sai người đưa nàng về cung Tử Điện ở vài ngày được không?"

"Không cần đâu, hạo, ta nhớ cha mẹ, nhưng ta...", lại không thể gặp lại họ ở đây!

"Nhưng làm sao?", Hình Hạo cúi đầu nhìn cô, nhưng cô lại càng cúi đầu thấp hơn, làm sao y có thể biết được, sao y có thể biết được cô và cha mẹ mình đang cách nhau thời gian của nghìn năm đây?

"Không, không có gì!", ngẩng đầu lên, cô cười cười nhìn y: "Hạo, không còn sớm nữa, chàng mau trở về đi, ngày mai chàng còn phải sớm vào cung nữa phải không?"

"Ừm!", mặc dù không biết cô làm sao, có điều chỉ cần khi cô muốn nói thì cô sẽ nói thôi. Y đỡ cô trở về phòng rồi cũng nhanh trở về phòng y.

Cô gái câm (120)

Hình Hạo sáng sớm đã vào cung, Tuyết Y một mình ngồi ở bàn đá ngoài viện. Nhìn thấy toàn bộ những cảnh vật thân thuộc trước mắt, cô bỗng nhiên lộ một ý cười nhanh như gió thoảng:

Nhớ đến lần đầu tiên cô nhìn thấy Hình Hạo cũng là ở đây, lúc đó y đang ngồi trên bàn đá này, điệu bộ vừa lạnh lùng vừa tuấn tú, nhưng cũng thật độc đoán, nhưng lại không biết từ lúc nào tất cả các thị thiếp trong phủ đều không còn ở đây nữa, lại không biết từ lúc nào y đã biến thành đa tình đến thế, dịu dàng đến thế, đối với bản thân cô đều luôn luôn thuận ý. Y không để tâm tất cả những chuyện xảy ra đối với cô mà chỉ càng thêm nâng niu chiều chuộng cô hơn. Có người đối với cô như thế có chết cũng không hối ah!

"Tiểu thư!", tiểu Nguyệt biết tiểu thư chắc lại đang nhớ đến Thành chủ đây, mỗi lần tiểu thư nhớ đến Thành chủ đều có bộ dáng như thế, khoe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng gọi cô liền quay đầu lại: "Tiểu Nguyệt, người nói xem lần này Hạo ra ngoài phải bao lâu mới trở lại?"

"Yên tâm đi, tiểu thư, Thành chủ mấy ngày sau sẽ về thôi, người cũng không thể để một mình tiểu thư ở trong phủ được!", nói rồi liền ở một bên mà nhẹ nhàng cười.

"Tiểu Nguyệt, người đang cười ta?", Tuyết Y cố làm mặt tức giận đánh tiểu Nguyệt.

"Nô tỳ nào dám ah, oan uổng quá!", tiểu Nguyệt bèn vừa chạy đi vừa úy khuat mà gào lên.

"Xem ta thu thập người đây!", nói rồi liền chạy đuổi theo tiểu Nguyệt. Hai người ở trong hoa viên náo loạn một hồi. Người trong phủ nhìn thấy đều thấy buồn cười, vị chủ tử này bình thường đối với bọn họ đều rất tốt, quan trọng nhất là cô không hề có chút phân biệt thân phận, hơn nữa mọi việc đều vì mọi người mà suy nghĩ, vì vậy bọn họ đều rất quý cô.

.....

Hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Hoàng thượng lúc này đang phê duyệt tấu chương, nhất thời hai hàng lông mày nhăn lại, vấn đề ở quan ngoại càng ngày càng làm cho hắn lo lắng, địch quốc nhất thời có tham muốn xâm phạm lãnh thổ quốc gia, làm phiền nhiều trăm dân bách tính.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Thành chủ Mỵ Thành đã đến!", một thái giám nhẹ giọng vào bẩm báo, đã hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm như thế, cũng hiểu được nhìn sắc mặt để đoán tình hình như thế nào, hắn biết lúc này mà làm phiền Hoàng thượng chắc sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, vì vậy chỉ nhỏ giọng, run rẩy mà bẩm báo.

"Cho y vào đi!", nghe thấu tên y, hàng lông mày đang nhăn chặt của hắn cuối cùng cũng dần ra đôi chút. Ngẩng đầu lên miễn cưỡng lộ ra một chút tiểu ý.

"Thành chủ, Hoàng thượng cho mời ngài vào!"

"Được!", vừa nói chân vừa bước qua ngưỡng cửa. Đã bao lâu y không đến nơi này rồi? Từ sau khi hắn cướp Mộng nhi đi chẳng? Từ năm đó hắn cũng không hề tuyên ta vào cung, nhưng tại sao lần này lại gọi ta vào? Hơn nữa còn vội vàng như vậy?

"Hạo, người cuối cùng cũng đã đến!", Hoàng thượng nhìn thấy y liền đứng dậy, đi về phía y.

"Thần khấu kiến Hoàng thượng!", Hình Hạo định quỳ xuống, nhưng không nghĩ đến hắn lại đến trước mặt đỡ tay y: "Miễn lễ, miễn lễ, giữa chúng ta đâu cần những lễ tiết phiền phức này! Mấy năm nay người có tốt không?"

"Tạ Hoàng thượng quan tâm, thần sống rất tốt!", Hình Hạo lùi về sau vài bước, hướng hắn cúi thấp đầu.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!", Hoàng thượng có phần ngượng ngùng quay người lại, đi về ngồi bên bàn.

"Không biết lần này Hoàng thượng triệu thần đến có gì phân phó?"

Thật ra lần này triệu y vào cung cũng là vì vấn đề ở quan ngoại, mặc dù hắn cũng không muốn để y lại phải ra trận, nhưng thấy quân đội trấn giữ biên cương đều đã bại trận rồi, tình hình cấp bách, lại không có ai thích hợp cả, dưới sự tiến cử của bách quan trong triều, hắn chỉ có thể tuyên y vào cung một chuyến để thương lượng với y: "Trẫm muốn để người dẫn quân xuất chinh, hiện nay tình hình quan ngoại vô cùng cấp bách, Triệu tướng quân cùng quân sỹ đã sớm bại trận rồi, hiện tại trong triều cũng không có ai thích hợp để chọn lựa nữa, không biết người có..."

"Vi thần đã hiểu!", y cũng chẳng nói nhiều, quốc gia nguy nan, bản thân sao có thể trốn tránh. Vì lê dân bách tính, cũng chính là tuyệt đối không được trốn tránh.

"Thật sao? Người thật sự vẫn nguyện phò trợ trẫm sao?", nghe y trả lời như thế, hắn thật sự vui mừng đến phát điên, hắn cho rằng y sẽ không quan tâm đến giang sơn của hắn nữa, hắn cho rằng y vẫn còn hận hắn chuyện năm đó hắn cướp đi người y yêu thương nhất đó! "Người còn trách trẫm không? Năm đó Mộng nhi, nàng..."

"Hoàng thượng, chuyện này liên quan đến lê dân bách tính, thần không có cách nào khoanh tay đứng nhìn, những chuyện đã qua, thần cũng không muốn nhắc lại nữa!". Đúng vậy, hôm nay còn nhắc lại cũng để làm gì nữa đâu? Huống hồ người y yêu bây giờ chỉ có một mình Tuyết nhi. "Hơn nữa hiện tại thần cũng đã tìm được người mình thật lòng yêu thương, những chuyện đã qua cứ để cho chúng qua hết đi!"

"Thật sao? Vậy trẫm chúc phúc cho người!", người y nói đến chính là nàng sao? Tình yêu y dành cho nàng đã

vượt quá tình yêu dành cho Mộng nhi sao? Vậy còn bản thân ta thì sao?

Một thân ảnh màu hồng đang đứng ở trong góc khế run rẩy, cô biết, cô thực sự biết, hiện tại người y yêu đã không phải là bản thân cô nữa rồi, chỉ là thật sự một chút vị trí trong lòng y cô cũng không có nữa sao?

Cô gái câm (121)

Đi ra khỏi thư phòng, trước mặt là một ao sen, hiện tại đã là cuối đông rồi, vì vậy một chút dấu vết trên mặt nước cũng không có, yên tĩnh như vậy, trên mặt nước không hề khuấy động, chỉ sợ là cá cũng đã bị đông cứng cả vậy rồi, lại cũng lười bơi lội. Còn nhớ, ta lần đầu tiên ở đây gọi nàng một tiếng 'Nương nương'. Thời gian trôi qua thật nhanh ah!

"Thành chủ, đừng đến vô ảnh đi vô thanh như thế chứ?", một tiếng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, không cần quay đầu lại cũng biết là nàng. Quay người lại, nhìn thấy một thân ảnh màu hồng, lại cúi đầu: "Vi thần Hình Hạo khấu kiến nương nương!"

"Nương nương!", y vẫn gọi ta là nương nương, đây là lần thứ hai rồi, lần trước cũng tại nơi này, y thật sự muốn tuyệt tình với ta như vậy sao? Cô bỗng nhiên bật cười lớn: "Haha, Thành chủ tâm tình thật tốt ah, ngày mùa đông lạnh lẽo vậy mà cũng đến đây 'thương sen' sao?"

Đám hoa sen này là năm đó khi cô vào cung, Hoàng thượng đặc biệt vì cô mà cho trồng, chỉ vì cô thích nhất là hoa sen, cũng không biết tại sao, năm đầu tiên cô đến đây đám hoa sen này nở thật đẹp, dường như chẳng có cây nào bị chết cả, nhưng không biết tại sao đến năm thứ hai chúng lại không nở hoa nữa, đến năm ngoài thì đã chết không ít rồi. Nhưng kỳ tích đã xảy ra, năm nay hoa lại nở không ít. Điều đó càng làm cô thêm tin tưởng, tin tưởng rằng cô và y vẫn còn cơ hội, giống như những đóa sen này, mặc dù trong lòng y tình cảm dành cho cô ngày càng phai nhạt, nhưng đó là bởi vì có cô ta, nếu hôm nay cô ta không còn tồn tại, y nhất định cuối cùng sẽ quay trở về bên cô thôi.

"Vi thần chỉ là thuận đường đi qua đây, không nghĩ tới sẽ gặp nương nương, vô tình đã phá hỏng tâm trạng 'thương sen' của nương nương rồi, vi thần xin lui ngay!", nói xong liền khom người rồi đi ngay.

Chỉ để lại một mình cô, năm đó cũng vậy, cũng chỉ một tiếng nương nương, một tiếng thần, sau đó liền như vậy mà đi, cũng không nhìn qua cô một cái, cũng chẳng thêm bảo vệ bản thân cô nữa.

Nước mắt nhẹ nhẹ mà rơi xuống: Ta nhất định sẽ làm cho trong lòng chàng lại có ta, ta sẽ làm cho chàng đời này chỉ bảo vệ một mình ta thôi!

Đêm khuya.

Trên xe ngựa, y nhắm chặt hai mắt.

Quốc gia nguy nan, y không thể làm ngơ, nhưng Tuyết nhi thì phải làm sao đây?

Trước mắt lại hiện lên một trận tiếng cười của cô, ánh mắt lo lắng cùng những giọt nước mắt của cô, tất cả những chuyện của cô cứ lần lượt hiện lên, thật sự không thể buông bỏ được, nhưng y sao có thể bỏ mặc lê dân bách tính mà không quan tâm chứ?

Xe ngựa vẫn tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng như thế, 3 ngày sau y sẽ khởi trình, vì vậy y muốn nhanh chóng trở về, muốn quý trọng từng giây từng phút hai người ở bên nhau.

Ngồi trước giường, chăm chăm nhìn về phía sau cửa, không biết là tại sao, mấy ngày hôm nay cô luôn cảm thấy kỳ lạ, trong lòng luôn có một ý niệm kỳ quặc, cô rất nhanh sẽ phải rời xa nơi này, nhưng trước mắt lại nhất thời hiện lên hình ảnh năm đó cô đến nơi này. Năm đó cô từ cửa tầng năm trường học mà xuyên không đến đây, lúc đó ở đây lại không có tầng 5, vì thể bản thân cô cũng không cần phải sợ hãi, vì trước đây trong sách cô cũng từng xem qua, nếu có vật gì mang cô xuyên không đến đây thì nhất định cũng sẽ có vật gì đó có thể mang cô trở về, khi xuyên không đi trong hoàn cảnh nào thì cũng có thể trở về trong hoàn cảnh tương tự. Nhưng bây giờ cô lại đang sợ cái gì đây?

Một đêm không ngủ, cửa sổ cũng một đêm không đóng, từ xa xa nhìn thấy một thân ảnh màu đen đang hướng cô đi đến, cô mỉm cười, một nụ cười thật hạnh phúc, cô đưa tay lên, hướng về phía y mà vẫy tay: "Hạo, chàng trở về rồi!"

Chầm chậm đi về phía cô, nghe thấy thanh âm của cô, cũng rạng rỡ cười, đến tận khi đi đến bên cô: "Tuyết nhi, sao mới sớm thế này nàng đã dậy rồi?"

"Biết chàng sẽ trở về nên ta ở đây đợi chàng ah!"

"Nàng lại một đêm không chợp mắt sao?", nhẹ giọng trách cứ cô, mỗi lần y một đêm không về là cô lại đợi y đến tận khi trời sáng, vì vậy những ngày này y đều cố gắng để trở về, hơn nữa còn cố gắng để về thật sớm. Vì y thật sự không nỡ để cô như thế!

"Haha!", cô chỉ nhẹ nhàng cười, cũng không nói gì, y chắc cũng một đêm không chợp mắt rồi ah! Tại sao hôm nay lòng mày y lại nhú chặt lại thế kia, lại có chuyện gì sao? Cô đưa tay lên, xoa xoa hàng lông mày của y: "Hạo, có chuyện gì vậy? Đừng giấu ta!"

"Hoàng thượng muốn ta 3 ngày sau dẫn quân xuất chinh!", nhìn thấy biểu tình của cô, y biết y không nói cho cô cũng không được rồi.

Cô gái câm (122)

3 ngày sau.

Hình Hạo một thân quân phục không nữ nhân đang đứng trước mặt, nữ nhân này dĩ nhiên đã chiếm giữ toàn bộ con tim y, y không nữ để cô lại một mình, nhưng cũng không thể làm khác được. Y đưa tay ôm chặt cô vào lòng, hôm nay cô mặc một thân váy màu lam nhạt, vì cô tin tưởng rằng màu xanh là màu may mắn, nó sẽ mang lại vận may cho y, sẽ bảo vệ y bình an quay về.

Thật lâu, thật lâu sau hai người mới lưu luyến rời nhau ra, từ trong lòng lấy ra một món đồ cô đã thức suốt 3 đêm để làm, có hai cái, bên trên mỗi cái có một con bướm nhỏ màu xanh, cả hai đều giống nhau, nhưng lại chỉ có một chiếc cánh. Cô cầm đến trước mặt y run rẩy nói:

"Hạo, cô nhân đều nói nam trái nữ phải, vì vậy ta sẽ giữ lại con chỉ có cánh trái này, cũng giống như chàng luôn bên ta, chàng mang theo con có cánh phải này, cũng giống như ta luôn bên chàng, chàng phải luôn mang theo bên người nha, cả khi tắm cũng không được bỏ ra đấy!"

"Ta nhất định sẽ làm như thế!", nhẹ nhàng tiếp nhận con bướm trong tay cô, cài vào cổ áo, còn nhẹ nhàng hôn một cái: "Vật còn người còn, vật mất người vong!"

"Hạo!", lại ôm lấy y, lần này y xuất chinh, cô thật sự thấy bất an, không phải là không tin tưởng y, nhưng xuất quân ra trận đâu có phải là chuyện dễ dàng gì ah! "Chàng phải chăm sóc bản thân thật tốt nha!"

"Uhm!", buông cánh tay đang ôm cô xuống, nhảy lên ngựa. Y ngồi trên ngựa thật uy vũ, có lẽ mình đã lo lắng quá nhiều rồi, cũng có thể không lâu sau y sẽ trở về thôi.

Nhìn theo bóng lưng y trên ngựa, trong lòng cô dường như bị ngàn vạn mũi dao đâm vào đau đớn, cô thật muốn thật muốn có thể đi cùng y. Cũng đúng lúc này, một thân ảnh màu hồng từ phía xa từ từ khuất bóng.

Hôm nay đã là 7 ngày kể từ khi Hình Hạo đi, từ sau khi y đi, bản thân cô cũng không hề ra khỏi cửa, mặc dù biết y không thể nhanh như thế đã trở về, nhưng lại không nhìn được mà muốn ở nhà đợi y. Tuyết Y đẩy cửa sổ ra, nhìn mặt trời rực rỡ trên cao, hôm nay thời tiết thật không tồi ah.

"Hạo, bây giờ chàng đang làm gì?", nhìn con bướm đeo trên cổ, lại không nhìn được mà nghĩ về những giây phút ở bên y.

Đêm khuya.

Vẫn đang đứng bên cửa sổ, vẫn đang nhớ một người, lại ngây ngốc cười, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện mấy hắc y nhân, người nào cũng lăm lăm cầm kiếm trong tay.

"Các người là ai?", Tuyết Y kinh ngạc nhìn mấy tên hắc y nhân trước mặt, bọn họ đều bịt mặt, vốn dĩ không nhìn rõ diện mạo ra sao, bản thân cô cũng không có kẻ thù, vậy bọn họ là ai, đến đây làm gì chứ? "Các người muốn làm gì?"

"Người là Dao Tuyết Y?", một tên hắc y nhân đứng đầu hỏi Tuyết y, xem ra tên này chính là thủ lĩnh của bọn chúng ah!

"Đúng vậy, các người là ai, rốt cuộc muốn làm gì?", bọn chúng lại là đến tìm ta sao? Sao có thể thế chứ? Rốt cuộc là ai? Trong lòng lướt qua vô số câu hỏi, cô thật sự không biết mình đã đắc tội với ai nữa.

"Cầm bạc của người thì phải giúp người trừ họa thôi, có trách chỉ trách mệnh người quá mỏng đi!". Tên hắc y nhân kia vung kiếm lên hô: "Các huynh đệ, lên!"

"Rõ!", đáp lại vài tiếng, mấy tên hắc y nhân liền đồng loạt hướng Tuyết Y mà đánh tới.

Tuyết Y mặc dù không biết bọn chúng là ai, nhưng bọn chúng đến là vì muốn lấy tính mạng của cô, bản năng trời dậy, cô liền lùi về sau vài bước, muốn đóng cửa sổ lại nhưng đã không kịp nữa, cánh cửa đó đã bị bọn chúng dùng kiếm đánh bay xuống đất. Cô liền mở cửa, chạy ra ngoài nhưng tên hắc y nhân đã kịp đuổi theo phía sau, liên tiếp tung ra vài chiêu, cô biết chỉ có một mình cô không thể đánh lại mười mấy tên hắc y nhân như vậy nên chỉ có thể chạy. Đây lại là nơi cô ở nên có phần quen thuộc hơn bọn chúng, chỉ rẽ qua vài góc ngách, cô liền mượn bóng tối mà trốn vào phòng chứa củi.

"Sao lại không thấy đâu rồi? Rõ ràng ta vừa còn nhìn thấy người chạy về phía này mà?", tiếng nói từ bên ngoài truyền đến, Tuyết Y ở bên trong đến thở cũng không dám thở mạnh.

"Tìm lại đi!", tên cầm đầu lại lên tiếng, Tuyết Y im lặng nghe tiếng bước chân của bọn chúng, từ từ, chậm chậm rời xa, hình như là đang đi theo hướng khác. Vừa muốn mở miệng thở một cái, lại cảm thấy tay mình chạm vào cái gì mềm mềm, vừa quay đầu lại nhìn thì liền thấy một con chuột chết: "A...", Tuyết Y hét to một tiếng đem con chuột ném đi, chạy ra khỏi phòng củi, mặc dù đã tránh được con chuột chết nhưng cô lại quên mất mấy tên hắc y nhân vẫn còn đang đứng bên ngoài.

Cô gái câm (123)

"Ồ bên đó, mau đuổi theo!", tên hắc y nhân nhanh chóng phát hiện ra dấu vết của Tuyết Y, bèn hô tất cả bọn chúng quay lại.

Xem ra lần này cô chạy không thoát rồi, tận mắt nhìn thấy từng mũi kiếm đang hướng mình mà đâm đến, Tuyết Y vô lực phản kháng lại, mấy năm gần đây, võ công mà cô học được còn đủ để cho cô đánh đối kháng một trận, nhưng lần này đối phương lại đông người như vậy, cô làm sao có thể đánh lại được. Tung ra vài chiêu, trong đám hắc y nhân có hai người chết, vài người bị thương, Tuyết Y lại cũng không còn khí lực để phản công nữa, cũng đúng lúc này mũi kiếm của tên

hắc y nhân cầm đầu đang đâm thẳng về phía cô, 5mm, 4mm ..., xem ra lần này chết chắc rồi, Tuyết Y nhắm chặt hai mắt lại, lại nghe thấy 'bang' một tiếng, kiểm ảnh trước mặt đã không thấy đầu nữa: " Tiểu thư, người không sao chứ?", Cung Sước lao đến đỡ Tuyết Y lên.

" Cung Sước!", Tuyết Y cảm kích nhìn Cung Sước, vừa rồi nếu không phải cô kịp thời xuất hiện, bản thân cô chắc cũng chẳng còn mạng nữa rồi: " Cần thận!"

Thấy kiếm của bọn hắc y nhân lại đâm đến, Tuyết Y vội vàng thức tỉnh Cung Sước, thật may là còn kịp, Cung Sước quay đầu lại, dùng thanh kiếm trong tay chặn mũi kiếm đang lao đến gần kia.

Rất nhanh sau đó, đám thị vệ trong phủ cũng nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy đến, đám hắc y nhân thấy tình hình như vậy, biết hôm nay khó có thể giết được Tuyết Y, liền lần lượt vượt tường mà chạy ra ngoài.

Cứ coi như là bị dọa cho một trận đi, Tuyết Y để Cung Sước dìu cô về phòng. Mặc dù nằm xuống rồi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không sao ngủ được, rốt cuộc bọn chúng là ai mà lại muốn lấy mạng mình chứ? Bản thân cô rốt cuộc là đã đắc tội với ai vậy? Nghĩ mãi mà vẫn không ra được gì cả. Cô lắc lắc đầu, " Cung Sước!", gọi to một tiếng. Cung Sước bèn đẩy cửa bước vào: " Tiểu thư, người có gì phân phó?"

" Việc hôm nay không được để cho Hạo biết, đã rõ chưa?", cô biết Hình Hạo nhất định đã phái người thường xuyên thông báo tình hình của cô cho y biết, vì vậy trước tiên cần nói với Cung Sước đã.

" Nhưng tiểu thư...", Cung Sước còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị ngữ khí không cho phép thương lượng của Tuyết Y đánh bật đi:

" Cứ quyết định như thế đi, người lui xuống trước đi!"

" Vâng, tiểu thư!", tất nhiên nhân gia là chủ tử, tiểu thư cũng là muốn tốt cho chủ nhân thôi, cô cũng biết vậy, sợ y đang ở trên chiến trường mà lo lắng cho bản thân cô. Cô nhẹ nhàng mở cửa sổ, nhìn lên ánh trăng vàng vàng sáng trong trên bầu trời.

Hoàng cung.

" Người nói gì? Vậy Tuyết Y có làm sao không?", nghe thấy thông tin mà Mộc Minh mang đến, Hoàng thượng kích động đứng bật dậy, lo sợ cô đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

" Hồi Hoàng thượng, Tuyết nhi tiểu thư không sao cả, may mắn là hạ nhân trong phủ kịp thời ứng cứu!". Mộc Minh thành thật trả lời. Sáng sớm nay Hoàng thượng lệnh cho hắc đến thăm dò tình hình của Tuyết Y cô nương thời gian gần đây, biết được thông tin này, hắc liền lập tức quay trở lại báo cáo.

" Không sao là tốt rồi, phái người bảo vệ thật tốt cho Tuyết nhi, sự việc lần này không cho phép lặp lại lần thứ hai!". Nghe thấy cô không sao, tảng đá to trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống. Nhưng hắc vẫn không thể thả lỏng được, ai biết được sau này sẽ phát sinh chuyện gì đây?

" Vâng!", Mộc Minh tiếp lệnh lui ra ngoài.

Ngồi bên bàn, lông mày hắc nhíu chặt lại: rốt cuộc là ai muốn làm hại Tuyết nhi đây? Tại sao lại muốn làm hại nàng?

Bỗng nhiên ánh mắt hắc trở lên sắc lạnh: bất kể là ai, bất kể là vì nguyên nhân gì, đều không được phép làm hại nàng, ai cũng không được phép. Trăm tuyệt đối không cho phép bất kể kẻ nào làm hại đến nàng.

Cô gái câm (124)

Nhìn thấy cô đang ngồi chăm chăm nhìn ánh trăng, hắc đứng đằng xa không nhìn được mà cảm thán: Tại sao nàng không thể như lần đầu ta gặp nàng, vui vẻ như thế, ngây thơ như thế? Tại sao bây giờ mỗi lần gặp nàng, nàng lại đều u sầu đến vậy?

Khi hắc xoay thân muốn đi, lại không cẩn thận dẫm phải một cành cây khô, làm phát ra một tiếng kêu ' rắc rắc'.

Nghe thấy tiếng động cô liền hồi phục lại tinh thần, chăm chăm nhìn về phía phát ra âm thanh, nơi đó một mảng tối đen, chẳng có gì cả, nhưng cô dường như lại biết nơi đó có người: " Là ai đang ở đó?", theo tiếng động mà đứng dậy chậm chậm đi đến nơi đó. Cuối cùng khi đến gần một chút mới nhìn rõ hình dáng của người đó:

" Sao lại là ngươi? Ngọc hồ lô? Tại sao ngươi lại ở đây?", nhìn thấy hắc đứng trước mặt, Tuyết Y có phần kinh ngạc. Sao có thể là hắc được?

" Sao vậy? Không hoan nghênh ta àh?", dù sao cũng bị phát hiện rồi, cũng không cần phải trốn nữa, huống hồ hắc cũng không nghĩ đến việc sẽ trốn tránh, hắc cũng muốn nói chuyện với cô, bản thân hắc đến thăm cô như thế này đã không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lại chưa từng cùng cô nói chuyện, muốn quan tâm cô cũng không biết phải làm thế nào, bây giờ bị cô phát hiện ra cũng là chuyện tốt.

" Ách, không, không có, không phải vậy!", nghe thấy hắc hỏi ngược lại như thế Tuyết Y bỗng sững người, sau đó liền mỉm cười nói: " Chỉ là ngươi xuất hiện ở nơi này thật có chút kỳ quặc đấy!"

" Ya, có gì kỳ quặc đâu, chẳng lẽ ta đến thăm ngươi cũng không được sao?", hắc dựa vào người Tuyết Y nghiêm túc nói.

" Thăm, thăm ta? Ngươi đến đây thăm ta sao?", Tuyết Y chỉ vào mình ngờ ngác hỏi.

"Đúng vậy, đến thăm ngươi!", thấy phản ứng của cô, hắn cảm thấy thật đáng cười ah, tại sao cô lại có phản ứng như thế chứ. Hắn thật sự đến thăm cô mà, nhưng cô lại không biết.

"Uhm, vậy sao không qua đó ngồi một chút, đứng đây làm gì chứ? Đợi khi bị người ta phát hiện còn không coi ngươi là kẻ trộm mới lạ đó!", cô vừa cười vừa đi về phía Y Nguyệt Đình!

"Kẻ trộm, ngươi xem ta như thế này giống kẻ trộm lắm sao?", hắn chỉ vào một thân y phục xa xỉ của hắn mà nói với Tuyết Y.

"Không giống, nhưng nơi này vốn không phải nhà ngươi đúng không? Hơn nữa ngươi vào mà cũng không có sự đồng ý của gia chủ đó thôi!", Tuyết Y tự mình ngồi xuống, vừa nhìn hắn vừa đưa ra những thắc mắc của mình.

"Lẽ nào lại thế!", thật ra cô nói cũng đâu có gì sai, haha, dường như nghĩ ra cái gì đó: "Tuyết nhi, ngươi không sao chứ?"

"Ta, ta có chuyện gì đâu?", hắn hỏi câu này làm Tuyết nhi ngơ ngác, bản thân cô chẳng phải vẫn đang khỏe mạnh ngồi đây sao, hắn sao lại hỏi như vậy chứ? Còn nữa hắn vừa gọi mình là gì vậy? Tuyết nhi? "Tại sao ngươi biết ta tên là Tuyết nhi?"

"Uhm, không, không có, là vì ta thấy ngươi thuần khiết như tuyết trắng vậy, vì vậy nên mới muốn gọi ngươi bằng cái tên đó thôi!", hắn vội vàng giải thích.

"Là như vậy sao?", tùy tiện nghĩ một cái liền nghĩ ra cái tên này sao, lại còn giống hết tên mình nữa, có thật không vậy? Ta có nên tin ngươi không?

"Uhm, đúng, đúng vậy!", hắn ngượng ngùng cười: "Vậy thật ra ngươi tên là gì?"

"Cứ gọi ta là Tuyết nhi đi!", dù sao đó cũng là tên mình mà, có điều lại bị hắn đoán trúng rồi.

"Uhm!", thấy nụ cười của cô, trong lòng hắn cũng vui vẻ không ít ah!

"Ngươi gần đây cũng ít ra ngoài đúng không?"

"Uhm!", cô chỉ tùy tiện đáp một câu, cũng chẳng hoài nghi hắn tại sao lại biết cô không ra ngoài.

"Tại sao? Cả ngày đều ở trong nhà không thấy phiền sao?"

"Không hề ah, quen là sẽ ổn thôi, hơn nữa có người để nhớ nhưng thì sẽ không thấy buồn chán!", Tuyết Y chống tay lên cằm nhìn người trước mặt.

"Đúng rồi, ngươi tên là gì?", cô cũng gặp qua hắn không ít lần rồi thế mà đến tận bây giờ vẫn không biết hắn tên là gì.

"Mộ Dung Tích!"

"Wa, tên thật hay ah!", ở hiện tại rất ít khi nghe thấy họ này nha, có thể tìm cả trường học cũng không thấy ai có họ như thế nữa. Hơn nữa nghe nói họ Mộ Dung toàn là mỹ nam tử, nhìn thấy hắn trước mặt thật quả nhiên không hề sai ah.

Cô gái cảm (125)

"Ngươi nói cái gì?", Vũ Mộng nhi đập mạnh tay lên bàn rồi đứng bật dậy, chỉ tay vào tên hắc y nhân trước mặt hỏi.

"Hỏi chủ nhân, tiểu nhân tối nay khi đến Thành phủ xác thực có nhìn thấy Hoàng thượng cũng đang ở đó. Hơn nữa còn một đêm không về!", tên hắc y nhân kia cung kính trả lời.

"Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi!", Vũ Mộng nhi quay người, trên mặt lộ ra sự không thể tin: Cô ta tại sao lại biết Hoàng thượng chứ? Đã cướp Hạo của ta này lại còn định câu dẫn Hoàng thượng sao? "Tiểu Thúy!"

"Tiểu thư!"

"Ngày mai ngươi đến 'mời' Tuyết Y vào cung cho bản cung!", Vũ Mộng nhi nói rồi liền ân ân ý cười.

"Vâng, tiểu thư!", nói rồi tiểu Thúy liền lui ra.

Ngày hôm sau.

Ba ngày sau.

"Tỷ tỷ! Tuyết nhi đến rồi!", Tuyết Y vừa nhìn thấy Vũ Mộng nhi liền vui vẻ tiến lên chào hỏi. Đêm hôm trước một mình ngồi trong vườn, lại bỗng nhiên nghe thấy có người đến tìm, thì ra là một vị thái giám, hắn nói Vũ phi trong cung muốn tìm cô, cô vừa nghĩ liền biết là Vũ Mộng nhi, vì vậy cũng chẳng suy nghĩ nhiều liền đi theo hắn luôn.

"Tiểu Thúy, và vào miệng ả cho bản cung!", một câu mệnh lệnh đưa ra thực sự làm Tuyết Y bị dọa cho giật mình. Và miệng, là đánh mình sao? Tại sao vậy?

"Vâng thưa nương nương!", tiểu Thúy đi đến giơ tay lên.

"Đợi một chuts!", Tuyết Y nhìn về phía Vũ Mộng nhi, không dám tin mà hỏi cô ta: "Tỷ tỷ tại sao lại muốn đánh ta?"

"Ngươi gặp bản cung lại dám không hành lễ, chỉ một điểm này thôi cũng đáng bị ăn vả miệng rồi, đã thế lại còn dám gọi ta là tỷ tỷ sao?"

"Chỉ là vì chuyện này thôi sao? Nhưng không phải tỷ đã...", Tuyết Y còn chưa nói hết câu đã cảm thấy một trận đau rát truyền tới. Cô không dám tin nhìn Vũ Mộng nhi, cô ta lại đánh mình sao?

"Đánh tiếp cho bổn cung!", Vũ Mộng nhi cầm hận nói xong liền xoay người ngồi xuống, cầm tách trà trong tay từ từ thưởng thức.

Tiểu Thúy cứ từng phát từng phát đánh lên trên mặt Tuyết Y đau đớn.

"Tét, tét...", đánh xong 10 cái, trên khóe miệng Tuyết Y đã chảy ra một ít máu, trên mặt cũng sưng đỏ lên dấu vết của 5 đầu ngón tay.

"Được rồi!", lúc này Vũ Mộng nhi mới đặt tách trà xuống, đứng dậy nhìn về phía Tuyết Y, nâng cằm cô lên: "Người dám cướp Hạo của ta, lại còn dám câu dẫn Hoàng thượng sao?"

"Câu dẫn Hoàng thượng?", cô ta đang nói chuyện gì, cô khi nào đi câu dẫn Hoàng thượng chứ? "Ta không có!"

"Không có àh, đánh tiếp cho ta!", dám làm mà không dám nhận sao? "Trước mặt bổn cung còn dám nói dối sao?"

"Ta không có, ta thật sự không có câu dẫn Hoàng thượng. Hoàng thượng là ai đến bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua, sao có thể câu dẫn người chứ?", nỗ lực nghĩ lại, cô thật sự không biết Hoàng thượng là ai mà, đến gặp mặt còn chưa từng gặp qua mà.

"Chưa từng gặp qua, còn không phải là trong đêm tuyết hai người nói chuyện cả đêm sao? Hạo vừa mới đi, người lại dám đối với chàng không chung thủy như thế!", nói rồi Vũ Mộng nhi lại mạnh mẽ muốn vung tay đánh tiếp một bạt tai xuống mặt cô. Nhưng không nghĩ đến Tuyết Y lại giữ lấy tay cô ta ở giữa không trung: "Vừa rồi người nói ta không hành lễ, người có thể đánh ta, nhưng lần này người nói ta câu dẫn Hoàng thượng, ta không có làm chuyện này, người dựa vào cái gì mà nói ta, lại dựa vào cái gì mà đánh ta?". Nói xong, cô liền hất tay Vũ Mộng nhi ra.

"Phản rồi, phản rồi, người dám ra tay sao, người đầu, bắt lấy ả cho ta, đánh cho ả một trận!", Vũ Mộng nhi hét lên.

"Vâng, nương nương!", 3 tên hắc y nhân từ bên ngoài lao vào, tên đầu đáp lại Vũ Mộng nhi.

"Thanh âm này?", không phải là của tên hắc y nhân hôm đó muốn giết ta sao? Còn có đáng người này nữa: "Vũ Mộng nhi, ngày đó là người muốn giết ta?". Không dám tin nhìn cô ta, không thể tưởng tượng được một nữ nhân ngày thường dịu dàng tao nhã là thế mà lại có thể là người có lòng dạ độc ác ra tay tàn bạo đến vậy. Uổng cho cô vẫn tôn trọng coi cô ta là tỷ tỷ của mình.

Chỉ một lúc sau Tuyết Y đã bị bắt lại, chỉ một mình cô sao có thể đánh lại mấy người bọn họ đây.

"Không sai, là ta, tất cả đều là ta làm!", Vũ Mộng nhi lại ngồi xuống, nhìn cô bị bắt đi trên đất, ánh mắt lại mơ hồ nhớ lại những chuyện nhiều năm về trước: "Khi đó Hạo vô cùng yêu thương ta, cứ cho là ta đã là Hoàng phi đi thì trong lòng y vẫn chỉ có ta thôi, vì vậy y vẫn tình nguyện làm một Thành chủ, cam tâm đợi chờ ta, nhưng ai biết được người vừa xuất hiện, trái tim y đã hoàn toàn thay đổi, không còn để lại một chút vị trí nào cho ta nữa!", Vũ Mộng nhi nghiêng răng kèn kẹt nói, rồi lại đi đến trước mặt Tuyết Y: "Hiện tại đến cả thân phận Hoàng hậu của ta người cũng muốn cướp đi!"

"Ta không có, ta đã nói rồi ta chưa từng gặp Hoàng thượng, sao có thể câu dẫn được người đây? Hơn nữa ta cũng không có ý muốn giành giật Hạo với người, khi đó ta cũng không biết chuyện tình cảm của người và Hạo, ta không hề biết hai người đã từng yêu thương nhau ah!". Tuyết Y muốn giải thích cho cô ta hiểu, nhưng Vũ Mộng nhi đến một câu cũng nghe không lọt tai. Cô ta điên cuồng vung một bạt tai về phía Tuyết Y, sau đó kéo giật tóc cô: "Đều là tại người, tất cả là tại người, tất cả những gì thuộc về ta đều thay đổi rồi, người thay đổi, vật thay đổi, đến uy quyền cũng muốn thay đổi rồi!"

Giải thích nhiều như vậy mà cũng không có tác dụng gì sao? Bây giờ cô ta sao còn có thể nghe vào được nữa đây, Tuyết Y âm thầm suy nghĩ, cô cũng chẳng cần phải phí lời nữa.

Cô gái câm (126)

"Khởi bẩm nương nương, Thái hậu mời người đến ngự hoa viên một chuyến!", lúc này có thanh âm của một cung nữ truyền đến.

"Ta biết rồi!", không còn cách nào khác, cô ta đành ngừng tay lại: "Các người phải canh giữ cô ta cho tốt, khi trở về bổn cung sẽ lại tiếp tục thu thập người!"

"Vâng!"

Sau đó cô ta đi ra ngoài, nô tì Tiểu Vân ở bên người Thái Hậu đang đợi ở ngoài cửa. Vừa nhìn thấy Vũ Mộng nhi liền nhẹ cúi người thỉnh an: "Nô tì tham kiến nương nương!"

"Được rồi, miễn lễ, miễn lễ, chúng ta nhanh đi thôi, chớ để mẫu hậu phải đợi lâu!". Vũ Mộng nhi cười cười nói với tiểu Vân, tiểu Vân này từ nhỏ đã theo hầu Thái hậu nương nương rồi, trong cung cũng có thể gọi là một lão cung nữ, lời nói ở trước mặt Thái hậu cũng có chút trọng lượng, vì vậy ở nơi cung cấm vốn coi trọng thân phận này mọi người đều chỉ có thể tôn trọng cô ta.

"Vâng thưa nương nương!", vừa rồi mình còn nghe thấy bên trong có tiếng động gì đấy. Xem ra ở hậu cung từ xưa đến nay vẫn chưa hề thay đổi ah!

Đêm khuya.

Từ sau khi Vũ Mộng nhi đi, Tuyết Y liền bị dẫn đến một gian phòng tối không nhìn rõ gì cả, mặt bị đóng sừng vu

lên, tóc tai rối loạn. Thân thể cô lúc này đã chẳng còn chút sức lực nào nữa rồi. Cô nằm bò trên mặt đất, một ngày lạnh như thế này cô chỉ có thể nằm cuộn tròn lại, nước mắt lại từng giọt từng giọt nóng hổi rơi ra: Tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như thế này? Ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?

Cửa bỗng nhiên bị người ta đẩy ra, một cung nữ bưng một cái khay tiến vào. Sau đó dùng chân đá vào Tuyết Y đang nằm trên đất: "Đừng giả chết nữa, dậy ăn cơm đi!". Nói rồi đặt khay cơm trên mặt đất.

Nhưng Tuyết Y lúc này nào còn sức lực để ăn cơm chứ, cũng chẳng thèm nhìn qua khay cơm, chỉ vẫn cứ rơi lệ khóc.

"Bảo người ăn cơm người còn không nghe thấy sao?", cung nữ kia nhìn thấy Tuyết Y không thèm để ý bà liền thấy phẫn nộ, một kẻ sắp chết mà cũng dám không nhìn sắc mặt của ta sao, từ nhỏ đến giờ bà ta đã sớm nhìn quen những cảnh thế này rồi, trong Hậu cung loại sự tình như vậy rất nhiều, người phải chết ở chỗ Vũ Mộng nhi cũng đâu phải là ít, bà ta đã sớm nhìn thấy sắc mặt của đủ mọi loại người rồi, chỉ có ở đây, chỉ có ở đây thôi mới không ai dám không nhìn sắc mặt bà. Nếu muốn sống đều phải cố gắng mà lấy lòng bà, vì ngoại trừ Vũ Mộng nhi và tiểu Thúy cùng ba cung nữ khác ra thì bà là người duy nhất mang cơm vào cho những người trong này.

Vẫn không trả lời, Tuyết Y đến động đậy cũng chẳng động lấy một cái.

Cúi người xuống kéo Tuyết Y lên: "Ta bảo người ăn cơm, người không nghe thấy à, người còn cho rằng đã vào trong này mà vẫn còn cơ hội để đi ra sao? Đừng ở đó mà mộng tưởng nữa!"

Tuyết Y vẫn không hề nói: cô không phải là không hiểu, những vở kịch về chuyện hậu cung trên TV nhiều như vậy, cô không phải là không từng xem qua, xem ra lần này cô phải chết ở nơi này rồi, nếu thật sự phải để bọn họ hành hạ đến chết thì chỉ bằng cứ sớm chết đi còn tốt hơn.

Thấy Tuyết Y trước sau vẫn không thèm để mắt đến sự có mặt của mình, cung nữ kia thật sự tức giận, bà giật tóc Tuyết Y lên, sau đó đổ khay cơm xuống đất: "Muốn chảnh phải không? Ta liền cho người chảnh!", nói rồi liền ấn đầu Tuyết Y vào đồng cơm trên mặt đất: "Liếm sạch chúng cho ta! Ăn đi, mau ăn cho ta!". Nói rồi lại cười âm thầm: "Đã vào đến đây rồi mà còn dám ngoan cố vậy sao! Hahaha!", bà ta cười đến thật ghê rợn, giống như đã hưởng thụ được cái gì tuyệt lắm vậy. "Ta nói cho người biết, nếu muốn sống yên ổn ở đây qua những ngày này thì nên nghe lời ta một chút, nếu không đừng trách ta!"

Cô gái câm (127) (Hìx, dịch mấy chương cuối này chỉ muốn khóc thôi, khổ thân Tuyết Y phải chịu đày đoạ!)

"Mở cửa ra, lôi tiện nhân kia ra đây cho bọn cung!", Vũ Mộng nhi ngồi trên ghế cầm hận nói.

"Vâng thưa tiểu thư!", tiểu Thúy sai người lôi Tuyết Y ra.

"Yo, sao mới một đêm đã biến thành thế này rồi!", Vũ Mộng nhi nhìn Tuyết Y, khé miệng giật lên nụ cười: "Tiểu Thúy, người nói xem Hoàng thượng mà nhìn thấy ả thế này liệu còn thích ả nữa không?"

"Tiểu thư, người đừng nói chuyện cười nữa, ả hiện tại đã thế này rồi, có lẽ đến kẻ ăn mày bên đường cũng chẳng thèm ả nữa!", tiểu Thúy phụ họa theo lời của Vũ Mộng nhi.

"Hahaha!", Vũ Mộng nhi cười to vài tiếng, rồi lại khôi phục lại biểu tình cầm hận của mình: "Chỉ cần người rời xa Hạo, đi thật xa khỏi nơi này, ta có thể tha cho người phải chết!"

Tuyết Y không nói gì, rời bỏ Hạo sao? Chuyện này đối với cô mà nói là không thể được. Bản thân cô vốn là không làm được như vậy.

Không nghe thấy câu trả lời nào, Vũ Mộng nhi nắm lấy cây roi bên cạnh, sau đó mạnh mẽ đánh từng roi lên người Tuyết Y: "Dám cứng miệng này, không nói này, người dám cướp Hạo đi, dám cướp tất cả mọi thứ của bọn cung này!". Từng roi rồi lại từng roi vụt xuống thân thể Tuyết Y, quần áo trên người đã sớm rách mướp, mỗi roi là một vết thương, trên làn da trắng ngần của Tuyết Y đã sớm đầy những vết thương chằng chịt, những vết máu cũng mem theo lớp quần áo rách mà thấm ra ngoài, từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt đất. Vũ Mộng nhi đã đánh đến khi tay không còn sức lực nữa, Tuyết Y cuối cùng cũng chịu không nổi mà ngất đi.

Nhưng nhìn thấy Tuyết Y gục trên đất, dường như tức giận trong lòng vẫn chưa phát tiết hết, cô ta lại hét lên: "Làm ả tỉnh lại cho bọn cung!"

"Vâng!", tiểu Thúy cầm bát nước bên cạnh đổ vào Tuyết Y đang nằm trên đất.

Cảm giác được làn nước lạnh giá thấm vào da thịt, Tuyết Y lại tỉnh lại. Nhưng trước mắt cũng chỉ nhìn thấy một mảng tối đen, lại cảm thấy thật mệt thật mệt. "Giữ ả cho bọn cung!"

Đưa tay ra nâng cằm Tuyết Y lên: "Sao vậy? Lại biến thành con câm rồi à?"

"Biết vì sao Hạo lại không yêu người nữa không?", đột nhiên Tuyết Y lại hỏi Vũ Mộng nhi một câu như vậy.

"Hạo yêu ta, ai nói Hạo không yêu ta chứ?", Vũ Mộng nhi không trả lời câu hỏi của Tuyết Y, ngược lại còn đánh cô một cái bạt tai nữa.

"Vì chàng đã nhìn rõ bộ mặt của người rồi, chàng đã biết bộ mặt thật của người, đã biết người có tâm địa độc ác như thế nào rồi!". Tuyết Y chẳng còn quan tâm cô ta sẽ đối xử với mình như thế nào, chỉ vừa cười vừa nói.

"Còn dám cười bọn cung, bọn cung xem người có thể cười đến bao giờ!". Vũ Mộng nhi xoay người nhìn thanh

sắt trước mặt: "Giữ chặt mặt ả cho bền cung!"

"Vâng!", hai người đáp lời rồi giữ chặt lấy khuôn mặt của Tuyết Y.

Tuyết Y nhìn thấy thanh sắt ngày càng đến gần liền sợ hãi kêu lên: "Người muốn làm gì? Vũ Mộng nhi, người rút cuộc muốn làm gì?"

"Hahaha, sợ rồi sao? Người nói xem, bền cung muốn làm gì?", Vũ Mộng nhi lại cười nhìn Tuyết Y: "Bền cung chỉ muốn để lại chút dấu hiệu trên gương mặt xinh đẹp của người thôi, người xem một con bướm xinh đẹp như thế này thật là hợp với khuôn mặt trắng ngần không tì vết của người đấy! Hahahaha!". Nói rồi liền ấn thanh sắt vào mặt của Tuyết Y.

"Không, đừng mà, aaaaa.....", cùng với tiếng hét của Tuyết Y, con bướm kia cũng được ấn vào mặt Tuyết Y, không thể chịu được đau đớn bỏng rát, Tuyết Y lại một lần nữa ngất lịm đi.

"Được rồi, bền cung hôm nay đã chơi đủ rồi, đem ả đi đi!", Vũ Mộng nhi nói xong cũng xoay người rời đi.

"Vâng!"

Cô gái câm (128)

Một tháng sau.

Hình Hạo cuối cùng cũng thắng trận trở về, nhưng vừa vào phủ đã nghe thấy tin Tuyết Y bị mất tích. Không phải Cung Sước không thông báo cho y, mà là hơn một tháng nay, những người cô phải đi đưa tin đều không ai bình an đến được doanh trại của Hình Hạo.

"Tuyết Y rút cuộc là ở đâu?", Hình Hạo nhìn xuống con bướm cài trước cổ, lại nhớ đến biểu tình của Tuyết Y ngày cô tiến hấn rồi đi. Nước mắt cuối cùng cũng không kiềm nén được mà rơi xuống: "Tuyết nhi, ta lại một lần nữa để mất nàng rồi. Lại một lần nữa, một lần rồi lại một lần. Ta xin lỗi nàng!"

Rút cuộc là nên tìm nàng từ đâu đây? Tuyết Y vì sao lại mất tích chứ? Không ai biết sao? Một đêm rồi lại một đêm không hề chớp mắt, suy đi nghĩ lại những nguyên nhân mà cô có thể mất tích, nhưng lại chẳng nghĩ ra được gì cả.

"Hạo, cứu thiếp, cứu thiếp với!", Tuyết Y một thân đầy máu đang bò về phía Hình Hạo, cô luôn miệng gọi tên y.

"Tuyết nhi, Tuyết nhi, ta đến cứu nàng đây, nàng đừng sợ, nàng đừng sợ... Tuyết nhi!", gào to lên tên Tuyết nhi rồi y giật mình tỉnh giấc, Hình Hạo một thân đầy mồ hôi, rõ ràng đang giữa mùa đông giá rét mà y lại sợ hãi đến một thân đầy mồ hôi. Nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, vẫn là đêm đen mờ mịt, thì ra y chỉ vừa mới chớp mắt được chưa đầy 1 canh giờ. Không được, sao ta vẫn còn ở đây ngủ được chứ? Tuyết Y nhất định đã xảy ra chuyện rồi, giấc mơ vừa rồi cứ như là thật vậy. Trước đây cứ cho là Tuyết nhi xảy ra chuyện ta cũng chưa từng mơ giấc mơ nào như vậy, Tuyết nhi một thân đầy máu.

Không nhẫn nại được thêm nữa, Hình Hạo khoác thêm áo rồi cửa ngựa phi ra khỏi phủ.

"Hoàng thượng, thần Mộc Minh tham kiến Hoàng thượng!", Mộc Minh cung kính thỉnh an Hoàng thượng.

"Miễn lễ, thế nào rồi? Mộc Minh, có tin tức gì của Tuyết nhi chưa?", Mộ Dung Tích nhìn thấy Mộc Minh liền vội vàng hỏi, đã một tháng rồi, sao vẫn không có chút tin tức gì của Tuyết nhi chứ, một người như thế sao có thể biến mất hoàn toàn không có dấu vết gì như vậy chứ?

"Hồi Hoàng thượng, thần đã thăm dò được, đêm Tuyết Y tiêu thư mất tích đã có một cung nữ vào trong Thành phủ!". Từ sau khi Tuyết Y mất tích, Mộc Minh liền ngày đêm tìm kiếm tin tức của cô, chỉ là không biết tại sao có tìm thế nào cũng không thấy, cũng chính vào tối hôm qua khi hắn đang ăn cơm thì bất ngờ nghe được câu chuyện như thế này:

"Một tháng trước ta nhìn thấy một cung nữ lén la lén lút ở cửa sau Thành phủ không biết là làm gì? Không biết là vị nương nương nào ở Hậu cung lại không chịu nổi sự cô đơn đây!", người A nói.

"Thật sao? Tại sao chuyện tốt như vậy lại không tìm chúng ta nhỉ?", người B đáp lời.

"Đúng vậy, đúng vậy, có điều khi đi ra lại là hai người, nhìn dáng vẻ thì như người có thân phận vậy, xem tình hình như là một cụ trộm người vậy!", người A lại tiếp tục nói.

"Vậy người có nhìn rõ người đó không?", người B lại hỏi.

"Nhìn rõ chứ, người đó thật giống như tiên nữ hạ phàm vậy, đẹp không thể tả ah!". Người A lại tiếp tục thổi phồng lên, thật ra hắn căn bản không nhìn thấy cái gì cả, chỉ là thật sự nhìn thấy có hai người đi ra, còn nhìn thấy dáng người của tiểu Thúy, nhưng lại không nhìn thấy diện mạo của Tuyết Y. Nhưng trước mặt bằng hữu không thổi phồng một tí sao được chứ?

"Thật sao?"

.....

"Nếu thật như thế thì người đó hiện tại đang ở đâu?", Mộ Dung Tích hỏi Mộc Minh, nếu đúng như bọn họ nói thì người hôm đó đi ra chính là Tuyết Y và một cung nữ, chỉ có điều tại sao Tuyết Y lại biết người trong cung chứ? "Còn nữa, bảo Hình Hạo lập tức đến gặp trẫm, nói cho hắn biết, đã có tin tức của Tuyết nhi rồi!"

"Vâng!", Mộc Minh trả lời rồi lui xuống.

Rút cuộc là Tuyết Y biết ai ở trong cung chứ? Còn đắc tội với ai đây? E rằng chỉ có y mới có thể biết được!

Cô gái câm (129)

"Thành chủ đâu?", Mộc Minh nhanh tay thúc ngựa đến Thành phủ, lão quản gia lên nghênh đón, vì ngoại trừ lão

ra, tất cả người trong phủ đều đổ xô đi tìm Tuyết Y cả rồi.

" Xin hỏi người là ai?", nhìn người mới đến, không nhớ ra được là đã gặp qua ở đâu rồi.

" Hoàng thượng có việc gấp triệu Thành chủ nhập cung thương nghị, mau mau đi báo cáo!", Mộc Minh cầm thánh chỉ ra.

Nhìn thấy thánh chỉ, lão quân gia cung kính nói: " Nhưng Thành chủ hôm nay không có trong phủ, làm thế nào bây giờ?"

" Không có trong phủ sao?"

" Đúng vậy, tiểu nhân lập tức phái người đi tìm, khi người về sẽ lập tức mời người vào cung!"

" Cũng chỉ có cách đẩy thôi. Mau đi tìm y, nói cho y biết, là chuyện liên quan đến Tuyết Y tiểu thư.", nói xong liền nhảy lên ngựa rời đi.

" Tuyết Y tiểu thư!", lão quân gia lặp lại lần nữa, kinh sợ đến nhảy dựng lên.

Ba ngày sau.

" Thế nào rồi? Đã có tin tức của tiểu thư chưa?", đây là câu đầu tiên Hình Hạo hỏi khi trở về phủ.

Đám người lại chỉ biết lắc đầu, lại không dám nói gì.

" Không có lại còn không mau đi tìm, mấy người các người không biết trong nào chứa cái gì nữa?", Hình Hạo lớn tiếng hét lên, dường như muốn lấy mạng tất cả bọn họ vậy.

" Vâng, vâng!", nghe thấy mệnh lệnh của hấn, đám người đó đến thở mạnh cũng không dám thở, liền đều lui hết xuống.

" Chủ nhân!", lão quân gia vừa nghe thấy Hình Hạo trở về, liền lập tức chạy ra ngoài đại sảnh, nhỏ giọng gọi Hình Hạo, sợ y không vui sẽ lấy mạng mình luôn. Vừa thấy bộ dáng phẫn nộ của y thật sự đã dọa lão sợ mất mật.

" Có chuyện gì?", y hữu khí vô lực nói. Hiện tại tất cả những việc không có liên quan đến Tuyết Y, y đều không có hứng.

" Mộc tướng quân 3 ngày trước đã mang tin tức đến, nói Hoàng thượng mời người vào cung có chuyện muốn thương lượng!"

" Không rảnh!", nói xong lại đưa tay xoa xoa lông mày, suy nghĩ.

" Mộc tướng quân nói, là chuyện liên quan đến Tuyết Y tiểu thư!"

"Cái gì?", vừa nghe thấy tên Tuyết Y, Hình Hạo liền ngẩng đầu lên.

" Đúng vậy, Mộc tướng quân chỉ nói với tiểu nhân như vậy, bảo tiểu nhân phải kịp thời thông báo với người!, lão quân gia vừa nói vừa run rẩy.

Không đợi lão quân gia nói xong, Hình Hạo liền chạy ra ngoài, nhảy lên ngựa, phi đến hoàng cung.

" Cũng không biết là nương nương muốn làm gì nữa? Điều đã hành hạ một tháng rồi mà vẫn chưa lấy mạng tiện nhân này!", một giọng nữ truyền đến tai Tuyết Y, giọng nói này cô biết, chính là một trong ba người luôn hành hạ cô suốt thời gian qua.

Nghe bọn họ nói cô đã bị bắt được một tháng rồi, một tháng này trôi qua thật lâu ah, tất cả đều chìm trong bóng tối, sự chờ đợi vô tận, và cả sự hành hạ không ngừng nghỉ nữa, dường như đã trải qua đến 3 năm rồi vậy.

Hạo đã trở về chưa nhỉ? Nếu đã trở về, có phải lúc này chàng đang hết sức lo lắng vì không tìm thấy ta chăng? Chàng liệu có biết ta đang ở đâu? Chàng sẽ đến cứu ta chứ?

" Ta xem ả cũng không sống lâu được nữa đâu, nương nương cũng thấy mệt mỏi rồi, hơn nữa vị Hình thành chủ kia cũng đã quay về, chúng ta có nên ...", cô ta cũng không dám giữ lại người này.

" Đúng vậy!"

Hạo thật sự đã trở lại rồi, chàng đã bình an trở về. Thật là tốt quá rồi. Miễn cưỡng nhếch lên được một nụ cười, cuối cùng Tuyết Y cùng chìm vào hôn mê, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Cô gái câm (130)

Ngự thư phòng- Hoàng cung.

" Tuyết nhi ở đâu?", Hình Hạo vừa bước vào cũng chẳng thèm thỉnh an Hoàng thượng, chỉ hỏi thẳng tin tức của Tuyết Y.

" Trẫm cũng không biết!", Mộ Dung Tích cũng không quá để ý, chỉ đứng dậy đón y.

" Không biết, vậy người tìm ta đến làm gì?", vừa nghe thấy hấn không biết tin tức của Tuyết Y, trong lòng Hình Hạo liền thấy tức giận, y phải cười ngựa một ngày một đêm mới vào được trong cung vì cho rằng hấn thật sự biết tin tức của nàng, không ngờ đến lại là đi một chuyến vô ích. Còn lãng phí bao nhiêu thời gian tìm kiếm Tuyết Y nữa!

Xoay người lại, Hình Hạo đi nhanh ra cửa.

" Đợi một chút, mặc dù trẫm không biết nàng đang ở đâu, nhưng có một người có thể biết tin tức!". Thấy y định rời đi, Mộ Dung Tích liền vội vàng ngăn y lại.

" Ai?", y dừng cước bộ nhưng vẫn không quay đầu lại.

" Người!"

" Ta?"

" Đúng vậy!", đi đến trước mặt Hình Hạo hần tiếp tục nói: " Mấy ngày trước Mộc Minh có điều tra ra được hôm Tuyết nhi bị mất tích có một cung nữ đi đến cửa sau Thành phủ!"

" Tuyết Y có biết người nào trong cung không? Chỉ cần biết được điều này là có thể tìm thấy nàng!"

Người trong cung mà nàng quen sao, chẳng lẽ là nàng ta?

Hình Hạo nhất thời phản ứng lại, lập tức chạy ra khỏi thư phòng, hướng về nơi ở của Vũ Mộng nhi mà chạy đi.

Mộ Dung Tích vội vàng đuổi theo phía sau, nhưng lại không biết y đang chạy về nơi ở của Mộng nhi.

" Mộc Minh, mang cả người nhìn thấy cung nữ hôm đó đến!"

" Vâng!"

Mộc Minh xoay người chạy về hướng ngược lại.

" Đây là nơi ở của Mộng nhi mà? Nàng biết Mộng nhi sao?", Mộ Dung Tích không dám tin nhìn Hình Hạo.

" Đúng vậy, Tuyết nhi chỉ biết một mình cô ta thôi!". Hình Hạo đẩy cửa lao vào, không đợi người đi thông báo. Nhưng bên trong lại chỉ có hai cung nữ.

" Nô tì tham kiến Hoàng thượng!"

" Chủ nhân của các người đâu?"

" Hồi Hoàng thượng, chủ nhân không có ở đây, vừa rồi người nói là có việc đi ra ngoài rồi ăh!"

" Trùng hợp vậy? Vậy trẫm sẽ ngồi đây đợi!", nói rồi Mộ Dung Tích bèn ngồi xuống.

Trong phòng tối.

Một tên hắc y nhân đi vào: " Chủ nhân, Hoàng thượng đến, hiện đang ngồi trong phòng đợi chủ nhân!"

" Cái gì?", Vũ Mộng nhi đặt chén trà trong tay xuống, rồi đứng lên.

" Còn có Hình Thành chủ cũng đến nữa!"

" Hạo cũng đến sao?", chẳng lẽ chàng phát hiện ra chuyện gì sao? Không thể nào. Vũ Mộng nhi do dự một hồi rồi cũng đi ra ngoài: " Các người xử lý ă cho bốn cung, với tốc độ nhanh nhất có thể!"

" Vâng!"

" Tiểu Thúy, chúng ta đi!"

" Vâng thưa tiểu thư!", tiểu Thúy đỡ Vũ Mộng nhi ra khỏi phòng tối.

" Cuối cùng vẫn là phải tiến ă lên đường thôi!", một lão cung nữ nói rồi đi về phía bàn, trên đó có một bát nước độc. Bà ta cầm lên rồi chậm chậm đi về phía Tuyết Y.

" Đúng vậy, không nghĩ đến tiện nhân này lại có thể chống chịu được đến lúc này!"

" Đúng vậy. Có điều vẫn là tránh không khỏi cái chết ăh!"

.....

" Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!", Vũ Mộng nhi từ cửa bước nhanh vào trong, mỉm cười nghênh đón Mộ Dung Tích.

" Mộng nhi mau bình thân!"

" Tạ Hoàng thượng!", Vũ Mộng nhi đứng dậy, nhìn qua Hình Hạo một cái rồi đứng lùi về một bên.

" Mộng nhi, Tuyết nhi có đến tìm nàng không?", Mộ Dung Tích cũng không hề vòng vèo mà hỏi ngay vào vấn đề.

" Tuyết nhi?", Vũ Mộng nhi nghĩ ngợi, rồi lại nhìn Hình Hạo, sau đó kỳ quặc hỏi: " Người Hoàng thượng nói có phải là Tuyết Y không?"

" Đúng vậy. Là Tuyết Y, nàng có gặp qua nàng ấy không?"

" Không có ăh, thần thiếp đã từ lâu đều ở trong thâm cung, Hoàng thượng sao lại hỏi thần thiếp như vậy?"

Chẳng lẽ thật sự không phải là nàng sao?

" Khởi bẩm Hoàng thượng, người đã được đưa tới!", lúc này tiếng của Mộc Minh từ ngoài truyền vào.

" Đưa hần vào đây!"

" Vâng!", Mộc Minh đưa người A hôm đó vào.

" Thảo dân Lâm Nghiệp tham kiến Hoàng thượng!", Lâm Nghiệp vừa nhìn thấy Hoàng thượng liền quỳ sụp xuống, tay cũng không ngừng run rẩy, hần không thể ngờ đến có ngày lại bị người ta bắt vào trong cung thế này!

" Lâm Nghiệp, người đứng dậy đi, người nhìn xem ở đây có cung nữ mà người nhìn thấy ở cửa sau Thành phủ không?", Mộ Dung Tích chỉ vào đám cung nữ ở trong phòng rồi nói với Lâm Nghiệp.

Cô gái câm (131)

" Vâng!", Lâm Nghiệp ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn những cung nữ trước mặt. Nhưng tất cả các cung nữ đều nhìn qua rồi, nhưng vẫn lắc đầu: " Không phải, những người này đều không phải!"

"Ở đây có nhiều cung nữ vậy mà cũng không có người mà người nhìn thấy hôm đó sao? Người có thể nhận ra rõ ràng không?", Mộ Dung Tích đứng dậy, trầm giọng hỏi.

"Đợi, đợi chút!", bỗng nhiên ánh mắt Lâm Nghiệp dừng lại trên người tiểu Thúy, hần đi lại gần hơn.

Thấy tiểu Thúy cúi đầu, Mộ Dung Tích cũng không dám tin, chẳng lẽ đúng là Mộ Dung nhi làm sao: "Tiểu Thúy ngẩng mặt lên!"

"Vâng!", tiểu Thúy chậm chậm ngẩng đầu lên.

"Đúng rồi, chính là cô ta. Người đêm hôm đó tôi nhìn thấy đúng là cô ta!", Lâm Nghiệp lại hỏi tưởng lại buổi tối hôm đó: "Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng hình dáng của cô ta tôi vẫn nhìn rất rõ, hơn nữa diện mạo cũng đã nhìn lướt qua một chút!"

"Tiểu Thúy, hôm đó người đưa Tuyết nhi đi đâu?", Mộ Dung Tích nghiêm giọng hỏi, dọa tiểu Thúy quỳ sụp xuống.

"Hoàng thượng oan uổng quá, nô tỳ không hề đi tìm Tuyết Y tiểu thư, nô tỳ luôn ở bên cạnh nương nương, không rời xa một bước!"

"Đúng vậy, Hoàng thượng, chuyện này thần thiếp có thể làm chứng cho tiểu Thúy!", Vũ Mộ Dung nhi cũng vội vàng biện hộ cho tiểu Thúy.

"A? Thật như thế sao?"

"Chủ nhân, chủ nhân, không xong rồi, không xong rồi, cái ả Dao Tuyết Y đó...", bên ngoài cửa truyền đến thanh âm hoảng loạn của một lão cung nữ. Sau đó bà ta lao vào phòng, nhưng khi nhìn thấy tất cả mọi thứ trước mắt liền vội vàng bịt miệng lại, không dám tin mà nhìn tất cả. Vừa rồi khi bà ta cầm thuốc độc đến trước mặt Tuyết Y định cho cô uống, không ngờ đến trên người Tuyết Y lại phát ra một vòng ánh sáng dị thường, dọa mấy người bọn họ lao hết ra khỏi phòng, bà ta cũng vội vàng chạy đi báo cáo cho Vũ Mộ Dung nhi.

"Tuyết nhi, người nói Tuyết nhi làm sao? Nàng đang ở đâu?", Mộ Dung Tích bước nhanh đến trước mặt lão cung nữ kia.

"Lão nô, lão nô chẳng biết gì cả!", lão cung nữ vội quỳ xuống, cúi dập đầu xuống đất, lại cũng không dám ngẩng đầu lên.

"Nói nhanh, Tuyết Y rốt cuộc đang ở đâu, nếu không trăm sẽ cho cái đầu của người lập tức chuyển nhà!", Mộ Dung Tích hướng đến trước mặt lão cung nữ kia. Lão cung nữ sợ hãi cả người cũng không ổn định liền ngã lún ra đất.

"Hoàng thượng tha mạng ah, lão nô thật sự không biết gì cả. Chỉ là vừa rồi gọi nhầm tên thôi!". Nếu nói ra thì bản thân bà chắc chắn sẽ phải chết, nếu không nói may ra Vũ phi sẽ cứu mạng bà. Bất kể thế nào cũng đều không thể nói ra ah. Nếu không tất cả sẽ hết.

"Người không nói phải không?", Mộ Dung Tích xoay người nói: "Người đâu, lôi ra ngoài xử trảm!"

"Vâng!", lập tức có hai thị vệ tiến vào, sau đó lôi lão cung nữ kia ra ngoài: "Tha mạng ah, Hoàng thượng tha mạng ah! Nương nương, nương nương mau cứu lão nô ah, nương nương!". Lão cung nữ vừa gào vừa gọi nhưng tiếng của bà ta cứ ngày một nhỏ dần, đến khi chẳng còn nghe thấy thanh âm gì nữa.

"Thế nào? Tiểu Thúy, hiện tại người đã biết Tuyết nhi ở đâu chưa?", Mộ Dung Tích lại đi đến trước mặt tiểu Thúy, vẫn trầm giọng hỏi.

"Nô tỳ thật sự không biết!", tiểu Thúy vẫn cúi đầu nói, chẳng nào cũng phải chết, đã thế thì, cái mạng này của cô là do tiểu thư cứu, cô tuyệt đối không được bất nghĩa với tiểu thư.

"Người đâu, lôi tiểu Thúy ra ngoài xử trảm!"

"Đừng mà!", Vũ Mộ Dung nhi cuối cùng cũng quỳ xuống, cô cầm lấy tay Mộ Dung Tích, cầu xin hắn: "Hoàng thượng, xin người hãy tha mạng cho tiểu Thúy đi!"

"Vậy Tuyết Y đang ở đâu?"

"Thần thiếp thật sự không biết!"

"Lôi ra ngoài!"

"Vâng!"

Vẫn là hai tên thị vệ vừa rồi, bọn họ tiến đến từ từ lôi tiểu Thúy ra ngoài.

Cô gái câm (132)

"Nói!", bỗng nhiên có một vật lạnh lẽo kề lên cổ Vũ Mộ Dung nhi. Cô xoay người lại không dám tin nhìn người đang cầm kiếm, là y, không ngờ lại là y: "Hạo, chàng lại đối xử với ta như vậy sao?"

"Thành chủ, người không thể đối xử với tiểu thư như thế!", tiểu Thúy gạt tay hai tên thị vệ kia ra rồi chạy về phía hai người.

"Tuyết nhi đang ở đâu?", thanh kiếm trong tay Hình Hạo lại dùng lực thêm một chút. Ngực khí lạnh lùng như vậy, giống như người đó với y trước giờ chưa từng quen biết, càng đừng nói đến đã từng yêu thương sâu đậm.

"À ta đối với chàng lại quan trọng như vậy sao?", nước mắt không ngừng từ hốc mắt chảy ra. Vì sao y lại đối

xử với mình như vậy, tại sao y lại hận bản thân mình đến mức muốn mình lập tức chết ngay như vậy?

"Thành chủ, người mau thả tiểu thư ra đi, tiểu thư làm như vậy cũng đều là vì người ah. Người không thể làm hại tiểu thư được!". Tiểu Thúy quý trên mặt đất cầu xin Hình Hạo, nhưng Hình Hạo lại một chút cũng không nghe lọt tai, trong đầu y bây giờ hoàn toàn chỉ có hình ảnh của Tuyết nhi. Vừa nghĩ đến con ác mộng đó, y chỉ hận không thể giết chết người đã hành hạ cô.

"Được, vậy Tuyết nhi đang ở đâu?", lại một lần nữa tăng thêm lực vào thanh kiếm, trên cổ Vũ Mộng nhi đã có một vết máu đỏ tươi rỉ ra.

"Hahahah, chàng vĩnh viễn sẽ không thể ở cùng một chỗ với cô ta nữa đâu!", Vũ Mộng nhi đột nhiên cười lớn, cô đưa tay cầm lấy lưỡi kiếm mạnh mẽ mà đâm vào cổ mình. Sau đó thân thể cô từ từ mà ngã xuống đất, tiểu Thúy nhìn thấy cũng vội vàng bỏ đến, ôm lấy Vũ Mộng nhi đang nằm trên đất, khóc đến thật thê lương: "Tiểu thư, tại sao người lại ngốc như vậy, hà tất phải như vậy?"

"Mộng nhi!", Mộ Dung Tích cũng ngỡ ngàng, hẳn không ngờ đến Vũ Mộng nhi lại vẫn còn yêu thương Hình Hạo sâu sắc đến thế, đã lâu như vậy mà vẫn không thể buông tay.

"Tiểu Thúy, đa tạ người, từ đầu đến cuối chỉ có người là thật tâm đối với ta!", Vũ Mộng nhi mỉm cười nhìn tiểu Thúy, sau đó từ từ buông lỏng tay xuống.

"Không, tiểu thư, tiểu thư!", tiểu Thúy ôm chặt lấy Vũ Mộng nhi gào khóc: "Tiểu thư, người sợ tối nhất, đợi nô tỳ một chút, nô tỳ sẽ lập tức đi thắp đèn cho người, người đợi nô tỳ một chút!", tiểu Thúy đứng dậy, nhìn chăm chăm Hình Hạo. Sau đó cô phát tay một cái, một lát sau, mười tên hắc y nhân liền lao vào trong phòng, tên thị vệ giữ cửa đã sớm ngã xuống rồi. Tiểu Thúy cầm lấy thanh kiếm trong tay một hắc y nhân bên cạnh mà đâm về phía Hình Hạo, chiêu nào tung ra cũng đều muốn lấy mạng y.

Mộ Dung Tích cùng Mộ Minh cũng lao vào đánh mấy tên hắc y nhân kia. Nhất thời trong phòng trở lên hỗn loạn. Qua một lúc sau, đám hắc y nhân đã có vài người chết, vài tên bị thương, còn Mộ Dung Tích cũng bị thương vài chỗ, Hình Hạo cũng bị kiếm đâm vào vai. Khi hai bên đang đánh nhau, thật may mắn những thị vệ trong cung cũng vội chạy đến.

"Hình Hạo, người muốn biết tin tức của á Dao Tuyết Y đó sao? Được, ta nói cho người biết!", đột nhiên tiểu Thúy cười lớn: "Hahahaha, có điều hiện tại chắc cô ta đã đi trước tiểu thư một bước rồi. Cô ta đang ở hậu viện, trong căn phòng tối tăm nhất. Khi các người mới bước vào đây, tiểu thư đã hạ lệnh cho cô ta uống thuốc độc, e rằng lúc này cô ta đã sớm xuống địa ngục rồi, hahahaha!"

"Người nói cái gì?", nghe thấy tin này, thanh kiếm trong tay Hình Hạo bỗng run lên, hai con mắt y như muốn nuốt lấy người trước mắt, thanh kiếm cứ thẳng tắp lao về phía thân thể tiểu Thúy. Tiểu Thúy không hề né tránh, cô cứ đứng yên để thanh kiếm mạnh mẽ đâm vào ngực, máu tươi phun ra ồ ạt, tiểu Thúy ngã xuống, nhưng cô vẫn nỗ lực bò đến bên người Vũ Mộng nhi: "Tiểu thư, tiểu Thúy đến rồi đây!", sau đó thì liền ngã xuống.

Mấy tên hắc y nhân cũng nhanh chóng bị giết sạch.

Hình Hạo không quan tâm đến vết thương trên thân thể, liền nhanh chóng lao ra khỏi phòng, một bước, hai bước, ba bước... Tại sao, tại sao lâu như vậy mà vẫn chưa tới, tại sao nhấc chân lên một bước mà lại khó như vậy? Rốt cuộc là tại sao?

Mộ Dung Tích cũng không hề quan tâm đến vết thương trên người, chạy ra ngoài. Vừa rồi tiểu Thúy nói Mộng nhi đã cho Tuyết Y uống thuốc độc sao? Tuyết Y đã chết rồi sao? Không, không thể như thế được!

Cô gái câm (133)

Cuối cùng cũng đến gian phòng đó, có hai lão cung nữ đứng ngoài cửa, khi nhìn thấy Hình Hạo đến bọn họ liền bị dọa cho sững sờ, tại sao lại có người đến được nơi này?

Thấy ánh sáng trong phòng, Hình Hạo liền chạy đến gần, đẩy hai lão cung nữ kia ra: "Cút đi!", sau đó đẩy cửa bước vào. Ánh sáng bên trong phòng thật sự là dọa người ah, dường như không thể mở mắt ra được.

Hai lão cung nữ bị Hình Hạo dùng lực đẩy mạnh đều ngã nhào xuống đất. Vừa định lao vào làm loạn thì lại nhìn thấy Hoàng thượng cũng đang chạy đến, hai người họ vội vàng quỳ xuống không dám đứng lên nữa, cúi thấp đầu nói: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!"

Mộ Dung Tích không hề để ý đến bọn họ, chỉ hướng vào trong phòng mà chạy.

"Chuyện này, chuyện này là thế nào? Tại sao lại thế này?", thân thể Tuyết Y bị một vòng tròn bao phủ, y phục trên thân thể cũng không còn nhìn rõ nữa, chỉ có những vết máu chỗ đậm chỗ nhạt, vết mới vết cũ, chỉ còn những miếng vải rách nát bó sát lấy thân thể gầy mòn của cô. Tuyết nhi lúc này có phải là Tuyết nhi ta đã gặp trên phố hôm nào không?

"Tuyết nhi...", Hình Hạo gào to tên cô rồi lao vào trong phòng.

"Hạo.", ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đến gần là y, đúng là y rồi, xem ra ông trời cũng không quá bạc đối với mình, ông trời vẫn còn cho mình cơ hội được gặp mặt Hạo lần cuối.

"Tuyết nhi, nàng làm sao vậy, sao lại thế này?". Hình Hạo nắm lấy tay Tuyết Y, thương tiếc nhìn cô. Thấy Tuyết Y thế này khiến y đau đớn đến không thờ nổi.

" Hạo, kiếp này vô duyên, nếu có kiếp sau lại xin gặp chàng, hãy sống thật tốt, vì ta..."

Cô mỉm cười, cười thật vui vẻ, cười như tiên nữ trên trời.

Sau đó cả người cô dần biến mất khỏi căn phòng.

Nhìn thấy hai người trước mắt đột nhiên biến mất, Mộ Dung Tích không dám tin, dường như ở nơi này không hề có ai cả, chỉ còn lại những vết máu dài loang lổ. Hắn đi vào bên trong, ngồi xuống, cảm nhận được độ ẩm của cô vẫn còn lưu lại trên nền đất giá lạnh. Đây chính là nơi cuối cùng Tuyết nhi lưu lại...

.....
Cô gái câm (134)

Thế kỉ 21.

" Tuyết nhi, Tuyết nhi!", thầy giáo Cao gọi tên Tuyết Y vài lần, thấy sắc mặt xanh xao của cô lại lo lắng nhìn.

Tuyết Y định thần lại nhìn thầy giáo Cao đang ở trước mặt, vội vàng đứng dậy: " Em xin lỗi thầy!"

" Không sao, không sao, em bị sao vậy? Có phải là thân thể không khỏe không?", thầy giáo Cao vẫy tay ý bảo cô ngồi xuống: " Có cần đến phòng y tế khám một chút không?"

" Không cần đâu ạ!", Tuyết Y nhẹ nhàng đáp lại rồi lại ngồi xuống.

" Vậy thì tốt, nếu mệt thì cứ nằm xuống nghỉ một chút nhé!", thầy giáo Cao không nói thêm gì nữa, xoay người lại tiếp tục giảng bài.

Thật không dễ dàng gì mới hết giờ, Tuyết Y chạy lên tầng thượng trường học, nhìn bầu trời trên cao, nước mắt lại không ngừng rơi xuống: Hạo, chàng ở nơi đó sống có tốt không! Chúng ta đời này còn có thể gặp nhau không?

Một năm trước ánh sáng kỳ lạ đó đã đưa Tuyết Y quay trở về trong một gia đình làm chủ một tập đoàn đa quốc gia ở thế kỷ 21, gia đình này cũng từng có một cô con gái, nhưng đã bị chết từ nhỏ rồi. Khi bọn họ nhìn thấy cô một thân đầy máu đang trôi nổi trong hồ bơi nhà họ thì cho rằng cô đã chết rồi, liền vội vàng báo cảnh sát, không ngờ khi cảnh sát vội vàng đến lời cô lên bờ mới phát hiện ra cô chưa chết, thế là nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện.

Khi cô tỉnh dậy liền phát hiện có hai người ngồi bên cạnh mình, trong đó có một phụ nữ trung niên khoảng tầm 40 tuổi đang cầm tay cô khóc, nhìn thấy cô tỉnh lại trong lòng vô cùng vui sướng, lại càng khóc to hơn: " Cuối cùng cũng tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi, con gái của ta ơi, con gái đáng thương của ta!"

Con gái, cái gì? Đây là nơi nào? Nhìn 4 phía một lượt, Tuyết Y nhất thời cả người ngơ ngác: Đây là bệnh viện mà, tại sao mình lại đến đây?

Hồi tưởng lại tất cả mọi việc xảy ra trong cung, cô hoàn toàn không dám tin: Chẳng lẽ là do ánh sáng kỳ lạ đó đã đưa cô trở lại thế kỷ 21 sao? Hình Hạo? Còn chàng thì sao?

" Bác sĩ, bác sĩ mau đến đây, con gái tôi tỉnh rồi!", một người đàn ông trung niên khoảng trên 40 tuổi ngồi bên cạnh lúc này mới lớn tiếng gọi.

Bác sĩ nhanh chóng chạy vào, kiểm tra cho Tuyết Y: " Thật là kỳ tích ah, ra nhiều máu như vậy, hơn nữa trên người lại có rất nhiều vết thương mà vẫn sống sót được, thật là kỳ tích ah!"

" Bác sĩ, vậy con gái tôi...", người đàn ông trung niên vội vàng hỏi.

" Dao tiên sinh xin hãy yên tâm, vết thương của tiểu thư đã khép miệng rồi, chỉ cần tiểu thư tỉnh lại là không có vấn đề gì nữa!"

" Thật sao? Vậy thật cảm ơn bác sĩ quá!", Dao Chúng Vọng nắm tay bác sĩ luôn miệng nói cảm ơn.

Chuông báo tiết hai đã vang lên, Tuyết Y lại vội vàng chạy xuống phòng học, nhưng chỗ này cách phòng học khá xa, nên khi chạy đến nơi thì thầy giáo đã đang giảng bài rồi, Tuyết Y nhẹ nhàng gõ cửa: " Xin lỗi, em vào muộn ạ!"

" Tuyết Y, không sao, không sao, em vào đi!", thầy giáo Cao mỉm cười nói với Tuyết Y. Tuyết Y mặc dù là con gái của nhà doanh nhân lớn, nhưng học hành rất khắc khổ, từ một năm trước khi cô mới đến trường này thì học lực đã luôn đứng đầu trường, vì vậy các giáo viên trong trường cũng đặc biệt yêu thương cô.

" Em cảm ơn thầy!", Tuyết Y đi vào trong, trở về chỗ ngồi của mình, sau đó cầm sách lên.

" Vậy các em vỗ tay hoan nghênh bạn học mới của chúng ta nào!", lúc này tiếng của thầy giáo Cao từ trên bục giảng lại truyền đến.

Khi cô vừa bước vào hình như không nhìn thấy trên bục giảng có ai khác mà? Tuyết Y lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy người được gọi là bạn học mới đang đứng trên bục giảng kia...

" Wa, đẹp trai quá ah!", bạn học A si mê nói.

" Đúng vậy, đúng vậy, thật là đẹp trai ah!", bạn học B cũng phụ họa theo, nhìn chằm chằm vào bạn học mới như muốn chảy cả nước miếng ra vậy.

" Ngồi bên cạnh mình đi, ngồi bên cạnh mình đi!", bạn học C lớn tiếng gọi, hiện tại trong phòng chỉ có mỗi bên bạn ấy là còn chỗ trống thôi: Tự nhiên lại có thể ngồi cạnh một anh cực đẹp trai rồi, thật là tuyệt ah!

" Vậy Lí Hạo, em đến ngồi cạnh bạn Lí Mẫn Khiết nhé!"

" Thừa thầy, em xin lỗi, em có thể ngồi cạnh bạn Tuyết Y được không ạ? Em nghe nói bạn ấy là người có học

lực tốt nhất ở trong lớp, em mới đến, được ngồi cùng bàn bạn ấy thì nếu có gì không hiểu em có thể hỏi bạn ấy ngay ah!", hấn chân thành xin thầy giáo.

Cô gái cảm (135)

"Vây, vậy cũng được, em vừa mới đến, Tiểu Lâm, em đến ngồi cạnh bạn Lí Mẫn Khiết đi, để chỗ đó cho bạn mới ngồi được không?"

"Không, không vấn đề gì thưa thầy!", tiểu Lâm đứng dậy, nhìn Lí Hạo một cái, nhỏ giọng đáp lời, sau đó thu dọn đồ đạc chuyển sang chỗ bên cạnh Lí Mẫn Khiết.

"Sao có thể như thế ah?", Lí Mẫn Khiết không hài lòng chẹp miệng. Cứ tưởng có thể ngồi cùng anh đẹp trai, ai ngờ đến hấn lại...

"Được rồi, các em đừng làm ồn nữa, bắt đầu bài giảng thôi!"

Thấy bạn học sinh mới đang đi về phía mình, Tuyết Y chỉ có thể sững sờ nhìn hấn, chỉ sợ chớp mắt một cái người trước mắt sẽ biến mất ngay vậy...

Ngồi xuống bên cạnh cô, hấn mỉm cười nhẹ nhàng: "Đang nhìn gì vậy? Trên mặt mình có chữ gì sao?", Lí Hạo cười hỏi Tuyết Y.

"Không, không có!", Tuyết Y ngại ngùng quay đầu lại, thì ra chỉ là bề ngoài giống nhau mà thôi, hấn vốn không phải là Hạo, hấn tên là Lí Hạo (

浩

: Great), chứ không phải là Hình Hạo (

皓

: Bright).

"Tuyết nhi, ta đến rồi..."

Không biết từ khi nào bên ngoài cửa sổ trời bỗng đổ mưa phùn, gió nhẹ nhẹ thổi. Tuyết Y nhìn sang Lí Hạo đang ngồi bên cạnh, không cầm được mà khước mắt rung rung...

.....